VICTORIA HOLT

MISTERUL DE LA KIRKLAND REVELS

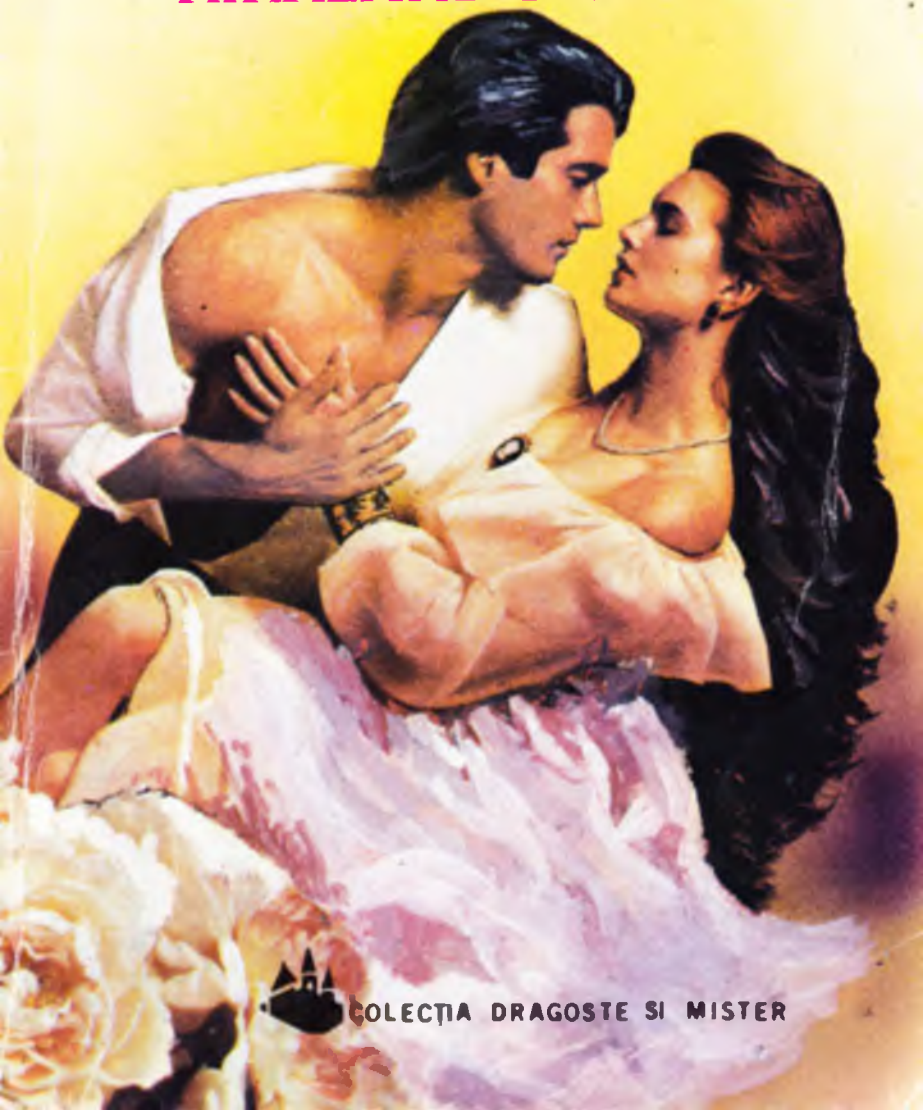

COLECTIA DRAGOSTE SI MISTER

bestseller

Romanele **Victoriei Holt** *au fost publicate în numeroase ediţii în Anglia, Statele Unite, Australia şi multe alte ţări ale lumii. Ele s-au bucurat de o largă apreciere din partea publicului, devenind bestseller-uri îndrăgite.*

MISTERUL DE LA KIRKLAND REVELS

Kirkland Revels se conturează ameninţător, asemeni unei fortăreţe de piatră, deasupra ţinutului sălbatic şi mlăştinos din Yorkshire. Pentru Catherine, tînăra mireasă a lui Gabriel Rockwell, domeniul pare măreţ şi romantic.

Dar, din momentul în care păşeşte pragul noului ei cămin, teribilele secrete închise în spatele zidurilor masive încep să iasă la iveală...

"În imperiul suspense-ului romantic, o femeie domneşte absolut : VICTORIA HOLT."
THE GUARDIAN

editura karat

18 lei

VICTORIA HOLT

Misterul de la Kirkland Revels

C o p e r t a : Alexandru Bercaru
Tehnoredactare : Dan Drăgotescu

Kirkland Revels
by Victoria Holt

Copyright © Mark Hamilton as Literary Executor to the Estate of the late E.A.B. Hibbert

Toate drepturile asupra acestui titlu
pentru limba română aparțin editurii **KARAT**

© Editura KARAT - 1994

VICTORIA HOLT

Misterul de la Kirkland Revels

Traducere de
Roxana Cocârlă
şi
Carmen Radu

Editura **KARAT**

Bucureşti - 1994

Apoi, brusc, mi s-a făcut frică. Simțeam că nu eram singură. Părea că printre acele crăpături înguste, ce odată fuseseră ferestre, erau ochi ce mă pîndeau. Strălucirea amurgului atingea pietrele ce păreau roşiatice. Mi-a venit atunci ideea fantastică că aveau viață în ele Nu ştiam ce se întîmplase cu mine, dar mă aşteptam să aud cîntecul călugărilor în timp ce se îndreptau spre naos. Inima-mi bătea ca un ciocan pe cînd priveam cerul roşu ca sîngele, printre arcade . Mi s-a părut că aud undeva, nu foarte departe, o piatră mişcată din loc şi sunetul unor paşi...

capitolul 1

I-am cunoscut, pe Gabriel şi pe Friday, în aceeaşi zi şi, curios, aveam să-i pierd deodată. De aceea, ulterior, nu m-am mai putut gîndi la unul din ei fără a mă gîndi şi la celălalt. Faptul că viaţa mea a devenit o parte din viaţa lor este, într-un fel, un indiciu asupra caracterului meu, deoarece amîndoi au început prin a trezi în mine un oarecare instinct de a proteja. Toată viaţa mea, pînă atunci, m-am protejat pe mine însămi şi cred că am avut un sentiment de satisfacţie descoperind alte persoane ce aveau nevoie de protecţie. Niciodată pînă atunci nu mai avusesem un iubit, niciodată nu mai avusesem un cîine şi - cînd aceştia doi au apărut - evident, i-am primit cu braţele deschise.

Îmi amintesc perfect ziua. Era primăvară şi, după amiază, un vînt proaspăt sufla deasupra mlaştinilor. Mă îndepărtasem călare de *Glen House* şi, în acea vreme, nu puteam părăsi casa fără a avea un sentiment de evadare. Această senzaţie mă urmărea de cînd mă întorsesem acasă de la şcoala mea din Dijon. Poate fusese mereu prezentă, dar o femeie tînără percepe aceste senzaţii mai acut decît un copil.

Casa mea era un loc sumbru. Cum putea fi altfel, atît timp cît era dominată de cineva care nu mai era

acolo? Hotărîsem în primele zile de la reîntoarcerea mea să nu trăiesc niciodată în trecut. Orice mi s-ar întîmpla, nu mă voi uita înapoi. Devreme în viață - aveam atunci nouăsprezece ani - învățasem o lecție importantă. Stabilisem să trăiesc prezentul - trecutul uitat, viitorul lăsat să se dezvăluie singur.

Privind înapoi, îmi dau seama acum că am fost o victimă sigură pentru soarta ce mă aştepta.

Cu şase săptămîni înainte să se întîmple, m-am întors acasă de la şcoala unde fusesem în ultimii patru ani. În tot acest timp nu am mai revenit acasă, deoarece locuiam în Yorkshire şi ar fi fost o călătorie lungă şi costisitoare, străbătînd jumătate din Franța şi Anglia. Educația mea era şi aşa destul de scumpă. Pe perioada anilor de şcoală mi-am făurit o imagine oarecum dramatică despre căminul meu, astfel încît tabloul din imaginația mea era diferit de realitate. De aici şocul avut cînd am ajuns acasă.

De la Dijon, am călătorit în compania prietenei mele Dilys Heston-Browne şi a mamei ei. Tatăl meu aranjase lucrurile în acest fel, deoarece era de neimaginat ca o fată tînără să călătorească neînsoțită. Doamna Heston-Browne m-a condus la gara St.Pancras, m-a instalat într-un vagon de clasa întîi şi am călătorit singură de la Londra la Harrogate, unde urma să fiu întîmpinată.

Bănuiam că voi fi aşteptată de tatăl meu, dar speram să fie unchiul meu cel ce mă va întîmpina. Era ridicol din partea mea deoarece, dacă unchiul Dick ar fi fost în Anglia, ar fi venit pînă la Dijon după mine.

Cel ce m-a aşteptat cu trăsura a fost Jemmy Bell, vizitiul tatălui meu. Arăta altfel decît Jemmy pe care-l ştiusem cu patru ani înainte, mai ridat şi totuşi mai tînăr. Acesta a fost primul mic şoc, descoperind că cineva, pe care credeam că-l cunosc atît de bine, nu era chiar cum mi-am imaginat.

Jemmy fluieră văzînd mărimea cufărului meu, apoi îmi zîmbi:

- Măi, să fie, domnişoară Cathy, se pare că ai devenit o adevărată tînără doamnă!

Era un alt memento. În Dijon fusesem Catherine sau Mademoiselle Corder. *Domnişoara Cathy* suna a altă persoană.

S-a uitat sceptic la jacheta mea de călătorie, din catifea verde ca smaraldul, cu mîneci tivite cu blăniţă de miel, şi la pălăria de pai lăsată peste ochi, decorată cu o coroniţă de crizanteme . Apariţia mea l-a surprins; nu văzuse prea des în orăşelul nostru astfel de haine la modă.

- Ce face tata? am întrebat. Mă aşteptam să vină el să mă întîmpine.

Jemmy şi-a împins înainte buza de jos şi a clătinat din cap.

- Un martir al gutei, zise el. Nu suportă zdruncinăturile. Şi apoi...

- Ce anume? l-am întrebat tăios.

- Ei bine... a ezitat Jemmy. Abia şi-a revenit după una din stările lui proaste...

Am simţit o scurtă tresărire de frică, aducîndu-mi aminte de acele stări proaste caracteristice zilelor de odinioară. "Stai cuminte, domnişoară Cathy, tatăl tău are una din stările lui proaste..." Stările astea

coborau asupra casei noastre cu o anumită regularitate şi, cînd erau printre noi, umblam prin casă în vîrful picioarelor şi vorbeam în şoaptă. Cît despre tatăl meu, dispărea din ochii noştri iar cînd reapărea era mai palid ca de obicei, cu umbre adînci sub ochi. Nu părea să audă cînd i se vorbea şi reuşea să mă sperie. În timpul cît am fost plecată de acasă, mi-am permis să uit acele stări proaste. Am zis iute:

- Unchiul nu este acasă?

Jemmy a dat din cap:

- Sînt mai mult de şase luni de cînd nu l-am văzut. Probabil vor mai trece opt'şpe pînă să-l vedem din nou.

Am aprobat. Unchiul Dick era căpitan pe mare şi îmi scrisese că era plecat spre celălalt capăt al lumii, unde urma să fie prins cu treburi timp de multe luni. M-am simţit deprimată. Aş fi fost mult mai fericită dacă el ar fi fost acasă să-mi ureze bun venit.

Eram duşi la trap pe drumuri ce-mi stîrneau amintirile şi mă gîndeam la casa în care locuisem pînă cînd unchiul Dick a hotărît că a venit timpul să plec la şcoală. Pe tatăl meu îl înzestrasem cu personalitatea unchiului Dick; înlăturasem păienjenişul vechi urzit de timp, lăsînd să intre în loc strălucirea soarelui. Căminul despre care povestisem prietenelor mele era cel pe care l-aş fi dorit, nu cel pe care-l ştiam. Dar acum perioada visării se terminase. Trebuia să dau ochii cu realitatea, nu cu ceea ce mi-aş fi dorit să fie.

- Eşti tăcută, domnişoară Cathy, a zis Jemmy

Avea dreptate. Nu eram în dispoziție de vorbă. Îmi stăteau pe vîrful limbii întrebări pe care nu le-am pus, știind că răspunsurile pe care mi le-ar fi dat Jemmy nu ar fi fost cele dorite. Urma să le descopăr singură.

Ne-am continuat drumul pe aleile uneori atît de înguste încît frunzișul amenința să-mi smulgă pălăria de pe cap. În curînd peisajul urma să se schimbe, cîmpurile netede, aleile înguste lăsînd loc unui ținut sălbatic. În timp ce calul își continua drumul, am simțit deja în nări mirosul mlaștinilor.

M-a cuprins atunci o explozie de bucurie și am realizat că le-am dus dorul încă de cînd plecasem. Probabil că Jemmy a remarcat că m-am luminat la față, căci a spus:

- Nu mai avem mult, domnișoară Cathy.

Și iată orășelul nostru, Glengreen - cîteva case grupate în jurul bisericii, hanul, pajiștile și cocioabele. Ne-am continuat drumul pe lîngă biserică, pe alee, printre porțile albe, pînă ce ne-a apărut în față *Glen House*. Mai mică decît cea din imaginația mea, cu storurile venețiene trase în jos, lăsînd abia vizibile, în spatele lor, perdelele de dantelă. Știam deja că draperiile grele de velur de la ferestre aveau să fie trase pentru a împiedica să intre lumina zilei.

Dacă unchiul Dick ar fi fost acasă, ar fi tras deoparte draperiile, ar fi ridicat storurile, iar Fanny s-ar fi plîns că soarele îi decolorează mobila, în timp ce tatăl meu... nici măcar nu i-ar fi auzit lamentările.

Pe cînd coboram din trăsură, Fanny, care ne-a auzit sosind, a ieșit să mă salute. Era o femeie din

Yorkshire, rotundă ca un butoiaş, care ar fi trebuit să fie voioasă, dar nu era. Probabil că devenise mohorîtă din cauza anilor petrecuţi în casa noastră. S-a uitat critic la mine şi mi-a zis cu vorba ei plată:

- Ai slăbit de cînd ai plecat.

Am zîmbit. Era un salut neobişnuit din partea cuiva care nu m-a văzut de patru ani şi care mi-a fost singura mamă de care îmi puteam aduce aminte. Şi totuşi era de aşteptat. Fanny nu m-a răsfăţat niciodată. I s-ar fi părut "o prostie", după spusele ei, să arate vreo dovadă de afecţiune. Doar atunci cînd critica îşi arăta sentimentele. Şi totuşi, această femeie a avut grijă să fiu hrănită şi îmbrăcată aşa cum trebuie. Nu mi s-a permis niciodată să port podoabe fanteziste sau ceea ce numea ea "zorzoane". Se mîndrea cu vorbele ei directe, cu adevărul spus mereu nemascat, cu părerile întotdeauna sincere, deseori brutale. Nu eram oarbă la calităţile ei, dar în trecut tînjeam după unele dovezi de afecţiune, chiar nesincere. Amintirile mele despre Fanny mi-au revenit cu repeziciune. În timp ce-mi studia îmbrăcămintea, gura îi zvîcnea într-un fel pe care mi-l aminteam perfect. Ea, cea căreia îi era greu să zîmbească atunci cînd era vorba de bucurie, era oricînd gata de un zîmbet dispreţuitor, amuzat. M-a întrebat:

- Astea-s hainele pe care le porţi acum, aşa-i?

Şi din nou acel zvîcnet al buzelor.

Am aprobat cu răceală.

- Tata este acasă?

- Cathy!... era vocea lui, în timp ce cobora scările ce dădeau spre hol.

Arăta palid, cu umbre sub ochi. Văzîndu-l pentru prima oară cu ochii unui adult, mi s-a părut că arăta rătăcit, de parcă nu aparținea de fapt acestei case sau acestor timpuri.

- Tată!

Ne-am îmbrățișat, dar căldura pe care se străduia s-o arate nu-i izvora din inimă. Am avut sentimentul ciudat că nu era fericit să mă vadă înapoi, că a fost bucuros să scape de mine, că ar fi preferat să rămîn în Franța.

Și acolo, în holul sumbru, la mai puțin de cinci minute de la întoarcere, mi-am dorit din suflet să evadez din casa care deja mă apăsa. Ce diferită ar fi fost revenirea mea acasă dacă unchiul Dick ar fi fost aici!

¤

Casa s-a închis în jurul meu. M-am dus în camera mea unde razele soarelui băteau printre șipcile jaluzelelor. Le-am ridicat și lumina zilei a invadat încăperea. Apoi am deschis fereastra camerei mele situate la ultimul nivel al casei, de unde puteam vedea mlaștinile. Privindu-le, am simțit un freamăt de plăcere. Nimic nu se schimbase și priveliștea continua să mă încînte. Mi-am adus aminte de plăcerea imensă pe care o simțeam cînd ieșeam călare cu poneiul, chiar dacă întotdeauna trebuia să fiu însoțită de cineva de la grajduri.

Cînd unchiul Dick era acasă, călăream împreună, cu fețele în bătaia vîntului. Mi-am amintit cum deseori ne opream la fierărie pentru a potcovi calul

şi, cu mirosul de copită arsă în nări, stînd pe un scăunel înalt, sorbeam dintr-un pahar de vin făcut în casă de Tom Entwhistle. Mă ameţeam puţin şi asta îl amuza grozav pe unchiul Dick.

- Eşti un excentric, căpitane Corder, îi zicea deseori Tom Entwhistle.

Îmi dădeam seama că unchiul Dick îşi dorea să devin, pe măsură ce creşteam, exact ca el. Şi cum şi eu îmi doream acelaşi lucru, ne înţelegeam perfect.

Mintea îmi rătăcea înapoi în timp, în vremurile de odinioară. Mîine, mi-am zis, voi călări spre mlaştini... de data aceasta singură. Ce nesfîrşită mi s-a părut acea primă zi! M-am plimbat prin toate camerele, toate la fel de întunecoase, soarele fiind împiedicat să pătrundă. Aveam două servitoare de vîrstă mijlocie, Janet şi Mary, ce păreau două umbre palide ale lui Fanny. Era firesc, atîta vreme cît ea a fost cea care le-a adus şi le-a instruit. Jemmy Bell avea doi băieţi tineri care să-l ajute la grajduri şi care îngrijeau şi grădina.

Tatăl meu nu avea nici o ocupaţie. Era ceea ce se numea un *gentleman*. Şi-a încheiat plin de merite studiile la Oxford şi, pentru o vreme, a predat cursuri. Interesul lui deosebit pentru arheologie l-a purtat spre Grecia şi Egipt. După căsătorie, mama a călătorit împreună cu el dar, înainte ca eu să mă nasc, s-au stabilit în Yorkshire. Tata intenţiona să scrie lucrări de arheologie şi filozofie. Avea, de asemenea, înclinaţii de artist. Unchiul Dick obişnuia să spună că problema tatălui meu era că avea prea mult talent, în schimb el, unchiul Dick, neavînd nici un talent, a ajuns doar un marinar.

Cît de mult îmi doream ca unchiul Dick să fi fost tatăl meu! Între călătorii, unchiul meu locuia împreună cu noi. El a fost cel care m-a vizitat la şcoală. Mi-l aminteam stînd în picioare în camera de primire răcoroasă în care îl condusese doamna directoare; cu mîinile în buzunare, într-o atitudine de parcă totul îi aparţinea. Semănam foarte mult şi eram convinsă că, sub barba deasă, bărbia îi era la fel de ascuţită ca a mea.

M-a ridicat în braţe, aşa cum făcea cînd eram copil. Cred că la fel va face şi cînd voi îmbătrîni. Era felul lui de a-mi spune că eram persoana cea mai deosebită pentru el, aşa cum era şi el pentru mine.

- Se poartă frumos cu tine? m-a întrebat, cu ochii brusc scînteietori, gata să se lupte cu oricine nu s-ar fi purtat astfel.

M-a scos la plimbare prin oraş, în trăsura pe care o închiriase. Am intrat prin magazine, iar el mi-a cumpărat haine noi, pentru că i se părea că unele fete, colege de şcoală, aveau haine mai elegante decît mine. Unchiul meu drag! A avut apoi grijă să am o alocaţie foarte bună, ăsta fiind şi motivul pentru care am venit acasă cu un cufăr plin de haine, croite după moda din Paris, după cum m-a asigurat croitoreasa din Dijon.

Dar, în timp ce priveam pe fereastră ţinutul mlăştinos, ştiam că hainele nu-mi puteau schimba caracterul. Eram tot eu, chiar dacă eram îmbrăcată în haine de la Paris, o persoană foarte diferită de fetele de care am fost atît de apropiată în anii petrecuţi la Dijon.

Dilys Heston-Browne urma să petreacă sezonul la Londra, Marie de Freece urma să-şi facă intrarea în societatea pariziană. Acestea două au fost prietenele mele apropiate şi, înainte de a ne despărţi, am jurat ca prietenia noastră să dureze toată viaţa. Deja mă îndoiam că am să le mai văd vreodată. Era influenţa casei mele, *Glen House*, şi a mlaştinilor. Aici trebuia înfruntată realitatea, oricît ar fi fost de neplăcută şi de lipsită de romantism.

Acea primă zi părea să nu se mai sfîrşească. Călătoria fusese atît de plină de evenimente iar aici, în liniştea deprimantă a casei, parcă nimic nu se schimbase de la plecarea mea. Singura schimbare se datora faptului că acum nu mai priveam viaţa cu ochii unui copil, ci ai unui adult.

În acea noapte nu am putut dormi. Am stat întinsă în pat, gîndindu-mă la unchiul Dick, la tata, la Fanny, la toţi din casă. M-am gîndit că era ciudat că tata se căsătorise şi avea o fiică, în timp ce unchiul Dick rămăsese burlac. Apoi mi-am amintit zvîcnetul gurii atunci cînd Fanny îl pomenea pe unchiul Dick. Am înţeles că îi dezaproba felul de viaţă şi că, în taină, simţea o satisfacţie la gîndul că într-o zi avea s-o sfîrşească rău. Atunci am priceput. Unchiul Dick nu avusese o soţie, dar asta nu însemna că nu avusese o mulţime de amante. Parcă-i vedeam sclipirea vicleană din ochi atunci cînd o privea pe fiica lui Tom Entwhistle care, după cum auzisem, "era numai bună". M-am gîndit la multele ocheade pe care le-am interceptat între unchiul Dick şi diverse femei.

Dar nu a avut copii şi, după cum era de aşteptat, iubind cu pasiune viaţa, şi-a îndreptat privirile

acaparatoare asupra fiicei fratelui său, purtîndu-se cu ea ca şi cum ar fi fost a sa.

În acea noapte, înainte de culcare, mi-am studiat imaginea în oglindă. Lumina dată de lumînare îmi îndulcea trăsăturile astfel încît, deşi nu eram frumoasă, păream atrăgătoare. Aveam ochii verzi iar părul, negru şi drept, lăsat liber, îmi cădea greu pe umeri. Aş fi fost mult mai atractivă dacă aş fi putut să-l port astfel, în loc să-l strîng în două codiţe răsucite în jurul capului. Aveam tenul deschis, obrajii cu pometi înalţi, bărbia ascuţită şi agresivă.

M-am gîndit atunci că întîmplările lasă urme asupra trăsăturilor feţei noastre. Figura mea era cea a unei persoane care avusese mult de luptat în viaţă. Am privit înapoi spre anii copilăriei, spre perioadele lungi în care unchiul Dick era plecat de acasă. Şi cea mai mare parte din timp *era* plecat. Mi-a apărut în faţa ochilor un copil dîrz, cu părul împletit în două codiţe şi cu ochi sfidători. Am înţeles atunci că, în acel cămin tăcut, avusesem permanent o atitudine agresivă. În subconştient simţeam că îmi lipsea ceva şi, în anii cît am fost plecată la şcoală, auzind povestiri despre căminul altor colege, am înţeles ceea ce dorise acel copil, ceea ce-l făcuse să fie sfidător şi furios. Dorisem dragoste. Avusesem parte de ea, într-un anume fel, doar cînd unchiul Dick era acasă. Atunci, afecţiunea lui se revărsa asupra mea, posesivă şi exuberantă. Dar îmi lipsea dragostea blîndă a unui părinte.

Poate că nu am înţeles toate acestea în acea primă noapte, ci mai tîrziu. Poate au reprezentat doar explicaţia pe care am dat-o nesăbuinţei cu care

m-am avîntat în relația mea cu Gabriel. Dar ceva tot am învățat în acea noapte. Deşi n-am putut să adorm multă vreme, aţipisem cînd deodată, m-a trezit o voce. Pe moment n-am ştiut dacă vocea era reală sau venea din vis.

- Cathy, zicea vocea, rugătoare, plină de durere, Cathy, vino înapoi!

Am fost uimită, nu pentru că îmi auzisem numele, ci din cauza tristeții, a dorului din acea chemare.

Inima îmi bătea cu putere. Era singurul sunet din acea casă tăcută.

M-am ridicat din pat, ascultînd. Apoi mi-am adus aminte o întîmplare similară din zilele dinaintea plecării mele în Franța. Mă trezisem brusc în toiul nopții, cu senzația că cineva îmi strigase numele.

Tremuram. Nu credeam că fusese un vis. Cineva *chiar îmi strigase* numele!

M-am ridicat din pat şi am aprins una din lumînări. M-am dus spre fereastra pe care o deschisesem larg înainte de culcare. Se zicea că aerul nopții era primejdios şi că geamurile trebuie să fie bine închise în timpul somnului. Dar fusesem atît de dornică să respir aerul proaspăt al mlaştinilor încît am sfidat vechile obiceiuri.

M-am aplecat pe fereastră, uitîndu-mă la geamul de dedesubt. Era cel din totdeauna, cel de la camera tatălui meu.

M-am trezit complet din somnolență înțelegînd că ceea ce auzisem în acea noapte - ca şi în noaptea de demult - era vocea tatălui meu, strigînd în somn. O striga pe Cathy.

Pe mama mea o chemase tot Catherine. Îmi aduceam aminte vag de ea, doar ca prezență. Sau, oare, doar îmi imaginam? Mi se părea că-mi aminteam cum mă strînge tare în brațe, atît de tare încît plîngeam din lipsă de aer.

Apoi, totul se terminase. Am avut senzația ciudată că n-am mai văzut-o de atunci, că nimeni, din acea clipă, nu m-a mai îmbrățișat cu drag, pentru că am țipat atunci cînd m-a strîns mama în brațe.

Oare acesta era motivul tristeții tatălui meu? Oare încă o visa, după atîția ani de la moartea ei? Poate ceva din mine îi amintea de ea. Ar fi fost firesc şi, aproape sigur, aşa era. Poate întoarcerea mea i-a trezit vechi amintiri şi suferințe care mai bine ar fi fost uitate.

¤

Ce lungi erau zilele! Ce tăcută era casa! Era o casă de oameni bătrîni, ale căror vieți aparțineau trecutului. Am simțit trezindu-se în mine vechea răzvrătire. *Eu* nu aparțineam trecutului acestei case.

Pe tata îl vedeam în timpul meselor, după care se retrăgea în birou, unde scria cartea pe care n-avea s-o termine niciodată.

Fanny umbla prin casă, dînd ordine cu mîinile şi cu ochii. Era o femeie ce vorbea puțin, dar un zgomot al limbii sau un pufăit puteau fi elocvente. Servitorii îi ştiau de frică. Avea puterea să-i concedieze. Ştiam că lăsa să planeze amenințarea înaintării în vîrstă, pentru a le aduce aminte că puțină lume i-ar mai fi angajat, în caz de concediere.

Nu exista nici o pată de praf pe mobilă. Bucătăria, de două ori pe săptămînă, se umplea de mirosul îmbietor al plinii coapte. Gospodăria era condusă lin, fără piedici. Aproape că simțeam nevoia de oarecare dezordine.

Mi-era dor de perioada şcolii care, în comparație cu viața din casa tatălui meu, părea să fi fost plină de întîmplări şi de aventuri. Mă gîndeam la camera pe care o împărțisem cu Dilys Heston-Browne, la curtea din care urcau permanent vocile fetelor, la sunetul periodic al clopoțelului, ce te făcea să simți că aparții unei comunități pline de viață, la rîsul, la secretele împărtăşite, la comediile şi dramele unui mod de viață ce părea, retrospectiv, plin de voioşie. În cîteva ocazii, pe parcursul celor patru ani, am fost invitată în excursii, în timpul vacanțelor, de către persoane cărora ie era milă de singurătatea mea. O dată am fost la Geneva cu Dilys şi familia ei şi cu altă ocazie la Cannes. Dar nu frumusețea locurilor, nici marea - cea mai albastră din toate - nici Alpii, înălțîndu-se în spate, nu erau ceea ce îmi rămăsese în minte, ci atmosfera de familie unită dintre Dilys şi părinții ei. Atmosferă pe care ea o considera firească, iar pe mine mă umplea de invidie. Şi totuşi, privind înapoi, am realizat că doar din cînd în cînd simțisem senzația de singurătate. În cea mai mare parte a timpului mă plimbam, călăream, făceam baie şi jucam diverse jocuri cu Dilys şi cu sora ei, fiind ca un membru al familiei.

Într-una din vacanțe, cînd toate elevele erau plecate, am fost invitată pentru o săptămînă la Paris, de către una dintre profesoare. Spre deosebire de

zilele voioase petrecute în vacanțele cu Dilys şi cu indulgenta ei familie, acestea au fost cu totul diferite. Mademoiselle Dupont era hotărîtă să nu neglijeze educația mea culturală. Mă amuza să-mi aduc aminte de acea săptămînă, fără nici o clipă de pauză, de orele întregi petrecute în muzeul Louvre printre maeştri, de călătoria la Versailles pentru o lecție de istorie. *Mademoiselle* hotărîse că nu trebuia pierdut nici un moment. Dar amintirea cea mai vie din acea vacanță era discuția dintre ea şi mama ei, referitoare la mine: eram *săraca micuță, lăsată la şcoală pe timpul vacanței, neavînd unde să se ducă.*

Am fost tristă să aud spunîndu-se asta despre mine şi profund conştientă de îngrozitoarea mea singurătate. Eram cea nedorită! Cea fără mamă şi al cărei tată nu dorea ca ea să vină acasă în vacanță. Dar am uitat repede, ca întotdeauna cînd eşti copil, şi m-am lăsat furată de încîntare în *Cartierul Latin*, pe *Champs Elysees*, în fața vitrinelor de pe *Rue de la Paix*.

Amintirea nostalgică a acelor zile îmi fusese trezită de o scrisoare de la Dilys. Viața pentru ea era minunată, fiind în pregătire pentru sezonul londonez.

Draga mea Catherine,

Abia am un moment liber. De veacuri îmi propun să-ți scriu, dar mereu se iveşte ceva ce mă împiedică. Am senzația că m-am mutat cu totul la croitoreasă pentru a proba cîte ceva. Ar trebui să vezi cîteva dintre rochii. Madame *ar țipa de groază. Dar mama e hotărîtă să nu trec neobservată. Scrie tot felul de listé de persoane pe care să le invite la*

primul meu bal. Deja, imaginează-ți! Ce mult îmi doresc să poți fi şi tu aici! Scrie-mi şi tu ce noutăți ai...

Îmi puteam imagina viața lui Dilys, a familiei ei, în casa lor din Knightsbridge, în apropierea parcului în al cărui capăt se aflau grajdurile regale. Ce diferită era viața ei de a mea!

Am încercat să-i scriu, dar tot ce aş fi avut de povestit era sumbru şi plin de melancolie. Oare ar fi putut Dilys să înțeleagă cum e să nu ai o mamă care să facă planuri de viitor pentru fiica ei şi să ai un tată atît de preocupat de propriile probleme încît să ignore faptul că există prin preajmă? Aşa că am renunțat la scrisoare.

Pe măsură ce vremea trecea, casa mi se părea tot mai de nesuportat şi-mi petreceam o bună parte din timp afară, călărind zilnic. Fanny zîmbea compătimitor pe seama obiceiului meu de a călări, dar nu-mi păsa.

Într-o zi, Fanny mi-a zis:

- Tatăl tău pleacă astăzi.

Fața îi era - în mod deliberat, cred - complet imobilă, şi inexpresivă. Nu mi-am dat seama dacă dezaproba sau nu plecarea tatălui meu, dar am fost convinsă că ştia un secret ce mie nu mi se permitea să-l aflu.

Apoi mi-am amintit că dintotdeauna tata pleca din cînd în cînd de acasă, pentru a nu reveni decît a doua zi. Şi cînd se întorcea, tot nu-l puteam vedea, deoarece se închidea în camera lui unde i se ducea

mîncarea pe tavă la ora mesei. Cînd apărea, arăta răvăşit şi era mai tăcut ca oricînd.

- Mi-aduc aminte, i-am spus lui Fanny. Tot mai pleacă de acasă?

- Periodic, a răspuns Fanny. O dată la două luni.

- Fanny, unde se duce? am întrebat curioasă.

Fanny a dat din umeri, lăsînd să se înţeleagă că nu era nici treaba ei şi nici a mea. Dar bănuiam că ştie.

Am continuat să mă gîndesc la el toată ziua. Şi, brusc, am realizat! Tata nu era prea în vîrstă, avea probabil vreo patruzeci de ani. Deşi nu s-a recăsătorit, poate că femeile încă însemnau ceva pentru el. Mă consideram destul de deşteaptă în probleme de viaţă. Discutasem astfel de lucruri cu colegele de şcoală, majoritatea franţuzoaice - mult mai cunoscătoare în astfel de probleme decît noi englezoaicele - aşa că mă consideram a fi la curent. Am decis că tata avea o amantă pe care o vizita periodic, dar pe care n-o lua în căsătorie, nedorind ca o altă femeie să o înlocuiască pe mama. Şi, după acele vizite, revenea plin de remuşcări deoarece deşi mama murise de mult timp, o iubea încă şi avea senzaţia de a-i fi pîngărit amintirea.

S-a întors în seara următoare. Totul s-a petrecut după şablonul pe care-l ştiam. Nu l-am zărit la întoarcere. Ştiam doar că este în camera lui. Nu cobora la masă şi tăvile cu mîncare îi erau duse sus. Cînd, în sfîrşit, a apărut, arăta atît de dezolat, încît doream cu ardoare să-l pot consola.

În acea seară, la cină, i-am zis:

- Tată, sper că nu eşti bolnav?

- Bolnav? Sprîncenele i s-au unit într-o expresie de exasperare. De unde ți-a venit ideea asta?

- Pentru că arăți așa palid și obosit. Parcă e ceva ce te preocupă. Mă întreb dacă te pot ajuta cu ceva. Știi, nu mai sînt un copil.

- Nu sînt bolnav, zise el, fără să se uite la mine.

- Atunci...

Am observat expresia bruscă de nerăbdare și am ezitat. Dar am decis să nu las să fiu dată deoparte atît de ușor. Avea nevoie de un sprijin și era de datoria fiicei lui să încerce să i-l ofere.

- Ascultă, tată, am zis cu curaj. Simt că ceva nu este în regulă. Poate că te pot ajuta.

Atunci s-a uitat la mine cu răceală. Știam că punea în mod deliberat o barieră între noi, iritat de insistența mea, considerînd-o indiscreție.

- Draga mea, a murmurat el, ai prea multă imaginație.

A luat în mînă cuțitul și furculița, acordînd mîncării o importanță mult mai mare decît înainte de a-i fi vorbit. Am înțeles. Era o întrerupere tăioasă a discuției.

Rar m-am simțit atît de singură ca în acel moment.

După aceasta, conversația a devenit și mai forțată și deseori nici măcar nu-mi răspundea. În casă se spunea că era într-una din *stările lui proaste*.

Dilys mi-a scris din nou, plîngîndu-se că nu-i scriam deloc ce se întîmplă cu mine. Citindu-i scrisorile, era ca și cum aș fi auzit-o vorbind: frazele scurte, sublinierile, semnele de exclamație, dădeau senzația unei stări de voioșie ce-ți tăia răsuflarea. Învăța cum se face o reverență, lua lecții de dans.

Ziua cea mare se apropia. Era minunat pentru ea să scape de *Madame* şi să se simtă o tînără domnişoară, nu o şcolăriţă.

Am încercat din nou să-i scriu, dar ce puteam să-i spun? Doar atît: "Sînt disperat de singură, iar casa este tare tristă. Doamne, Dilys, tu te bucuri că ai scăpat de zilele de şcoală, iar eu, în casa asta mohorîtă, tînjesc să mă aflu din nou acolo!"

Am rupt scrisoarea şi m-am dus la grajd s-o înşeuez pe Wanda, iapa pe care mi-am luat-o după întoarcerea mea acasă. Mă simţeam prinsă în urzeala copilăriei, ca şi cum viaţa mea continua pentru totdeauna la fel de deprimantă.

Şi a venit ziua în care Gabriel Rockwell şi Friday au apărut în viaţa mea...

¤

În acea zi călăream, ca de obicei, printre mlaştini, galopînd pe drumul pietros prin ţinutul cu miros de turbă. Am văzut femeia cu cîinele. Starea jalnică a acestuia din urmă m-a făcut să încetinesc. Era o creatură slabă, jigărită, cu o sfoară în jurul gîtului, în loc de lesă. Întotdeauna am simţit ceva special pentru animale, iar imaginea chinuită a acestuia mi-a trezit simpatia. Femeia, după cum mi-am dat seama, era ţigancă. Nu m-a mirat, mulţi ţigani hoinăreau printre mlaştini, punînd tabăra ici şi colo. Veneau pe la casa noastră, dorind să vîndă cuiere şi coşuri sau oferindu-ne tot felul de buruieni pe care puteam să ni le culegem şi singuri. Fanny nu avea răbdare cu ei.

- Nu vor primi nimic de la mine, zicea ea. Nu sînt decît nişte puturoşi, buni de nimic.

Am oprit în dreptul femeii, zicînd:

- De ce nu-l iei în braţe? E prea slăbit ca să umble singur.

- Ce-ţi pasă ţie? a întrebat.

Am observat ochii rotunzi, tăioşi, şi părul negru, încîlcit, ce începuse să încărunţească. Expresia i s-a schimbat imediat. Remarcase costumul meu de călărie, calul bine îngrijit şi i-am văzut lăcomia în ochi. Făceam parte din mica nobilime şi mica nobilime era bună de jecmănit.

- N-am mîncat nici ieri, nici azi, coniţă. Ăsta-i adevărul, mă jur!

Nu arăta deloc înfometată. Cîinele însă, arăta. Era un *terrier* corcit. În ciuda situaţiei în care se afla, ochii săi erau vioi. M-a impresionat, căci ochii lui păreau să mă implore să-l salvez. Încă din primele momente m-am simţit atrasă de el şi ştiam că nu-l pot abandona.

- Cîinele e cel ce pare înfometat, am comentat.

- Dumnezeu să te binecuvînteze, coniţă! N-am avut nici măcar un dumicat să pot împărţi cu el în ultimele două zile.

- Sfoara aia îl rănеşte. Chiar nu-ţi dai seama?

- Numai aşa îl pot trage după mine. L-aş ţine în braţe, de-aş avea putere. Un pic de mîncare mi-ar da forţă.

- Cumpăr cîinele, i-am zis. Îţi dau un şiling pe el.

- Un şiling! Doamne, coniţă, n-aş putea să mă despart de el! E unicul meu prieten, zău.

S-a aplecat spre cîine şi felul în care acesta s-a ghemuit speriat, a făcut să-mi dau seama cum stau de fapt lucrurile. Aşa că m-am hotărît să-l iau.

- Timpurile e grele, măicuţă. Da' am fost împreună atîta vreme. Şi acu', să ne despărţim pentru un şiling...

Mi-am căutat banii în buzunar. Ştiam că va accepta un şiling. Trebuia să vîndă multe haine vechi pentru suma asta. Dar ca orice ţigancă, mai întîi trebuia să se tîrguiască. Spre dezamăgirea mea, am constatat că nu aveam bani la mine. Am găsit în buzunar un pachetel cu plăcintă cu carne şi ceapă. O luasem, în caz că nu ajungeam la dejun. Nu credeam că ţiganca o să o ia în schimbul cîinelui. Ea bani vroia, şi ochii îi străluceau gîndindu-se la ei. Mă privea încordată. La fel şi cîinele. În ochii ei se vedeau viclenia şi suspiciunea, iar ochii cîinelui erau tot mai rugători.

- Uite, am ieşit fără bani... , am început eu.

În timp ce vorbeam, faţa ei exprima neîncredere. A smucit cu răutate sfoara din jurul gîtului cîinelui, iar acesta a scos un scîncet groaznic.

- Linişte! a strigat ea.

Cîinele s-a ghemuit din nou. Mă întrebam dacă să-i spun femeii să mă aştepte pînă cînd mă întorceam cu banii, sau să-mi dea cîinele şi să vină ea la *Glen House* pentru plată. Dar n-avea rost, căci nu avea mai multă încredere în mine decît aveam eu în ea.

Atunci a apărut Gabriel. Galopa de-a lungul mlaştinilor, spre drum şi, la auzul zgomotului

copitelor calului său, ne-am întors amîndouă să vedem cine vine.

Călărea un cal negru ce părea să-l facă mai blond decît era de fapt, iar părul blond, ca şi eleganţa sa, impresionau. Pantalonii şi haina maro erau din cel mai bun material şi foarte bine croite. Apropiindu-se, faţa lui mi-a atras atenţia şi de aceea am fost în stare să fac ceea ce am făcut. Privind înapoi, mi se pare ciudat ce-am făcut: să opresc un străin şi să-i cer bani împrumut ca să-mi cumpăr un cîine. Dar arăta - i-am spus mai tîrziu - ca un cavaler în armură strălucitoare. Un fel de *Perseu* sau *Sfîntul Gheorghe*. Era o oarecare melancolie în trăsăturile delicate ale feţei lui, melancolie ce mi-a atras atenţia imediat. Totuşi, atunci nu era aşa de vizibilă cum a fost mai tîrziu.

Cum venea pe drum, l-am strigat:

- Te rog opreşte-te puţin!

Cînd am spus asta, m-am mirat de îndrăzneala mea.

- S-a întîmplat ceva? a întrebat.

- Da, cîinele ăsta moare de foame.

S-a oprit şi, uitîndu-se la mine, la cîine, la ţigancă, a înţeles situaţia.

- Bietul micuţ, a spus. E într-o stare jalnică.

Vocea îi era blîndă. Am fost încîntată, deoarece ştiam că nu cerusem ajutor în van.

- Vreau să-l cumpăr, i-am explicat eu. Dar am ieşit la plimbare fără bani. Sînt supărată şi descurajată. Vrei să-mi împrumuţi, te rog, un şiling?

- Uite ce-i, 's-a văitat femeia. Nu-l mai vînd. Este căţeluşul meu. De ce l-aş vinde?

- Vroiai să-l vinzi pentru un şiling, i-am replicat.

A dat din cap şi a tras cîinele spre ea. Şi iar am simţit compătimire, văzînd cîinele ferindu-se. M-am uitat cu implorare la tînărul bărbat care, zîmbind, a descălecat şi a scos bani din buzunar.

- Uite doi şilingi. Ia-i, sau pleacă cu cîine cu tot!

Femeia nu şi-a putut ascunde încîntarea, văzînd o sumă atît de mare. A întins o mînă murdară şi el i-a pus banii în palmă. A luat apoi sfoara din mîna ei, iar femeia s-a îndepărtat repede, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca el să nu se răzgîndească.

- Îţi mulţumesc, am strigat. Oh, îţi mulţumesc.

Cîinele a scos un sunet ce semăna a bucurie.

- Primul lucru ce trebuie făcut este să-l hrănesc, am spus în timp ce descălecam. Noroc că am o plăcintă cu carne în buzunar.

A aprobat. A luat frîiele din mîna mea şi a scos caii din drum. Eu am ridicat cîinele care a încercat, fără multă putere, să dea din coadă. M-am aşezat pe iarbă şi am scos plăcinta din buzunar. Am hrănit cîinele care era hămesit. Tînărul stătea deoparte, ţinînd caii.

- Bietul căţel, a spus. A trăit vremuri grele.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Nici nu vreau să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat dacă n-ai fi trecut pe aici. Femeia aceea nu mi l-ar fi dat.

- Nu te mai gîndi la asta. Acum e al nostru.

Mă simţeam atrasă de el, căci simţeam că şi lui îi pasă, la fel de mult ca şi mie, de soarta cîinelui. Din acel moment, cîinele a devenit o legătură între noi.

- Îl voi lua acasă şi voi avea grijă de el, am spus. Crezi că se va face bine?

- Sînt sigur că da. E o mică corcitură rezistentă. Dar nu genul de cîine care să-şi petreacă viaţa pe o perniţă de catifea în budoarul unei doamne.

- Este exact genul meu de cîine, i-am replicat.

- Trebuie să-l hrăneşti cît mai des.

- Asta şi am de gînd să fac. Cînd voi ajunge acasă, am să-i dau lapte cald, cîte un pic, să nu-i facă rău.

Cîinele ştia că vorbim despre el dar emoţia şi efortul de a mînca îl obosiseră, aşa că stătea întins cuminte pe jos. Crezusem că expresia melancolică de pe faţa tînărului era permanentă, dar ea dispăruse în timp ce se tîrguia cu ţiganca şi apoi, cînd mi s-a prezentat. Eram curioasă să ştiu de ce un tînăr ce părea binecuvîntat de viaţă cu toate darurile, avea pe faţă o expresie atît de tristă.

Curiozitatea mea pentru el şi interesul pentru cîine apăruseră deodată. Eram împărţită între două dorinţe: vroiam să stau şi să aflu mai multe despre bărbat şi, în acelaşi timp, aş fi vrut să iau cîinele acasă şi să-l hrănesc. Dar cîinele fiind aproape mort de foame, ştiam precis ce trebuie să fac.

- Trebuie să plec, am spus.

A aprobat.

- O să-l duc eu, vrei?

Fără să-mi mai aştepte răspunsul, m-a ajutat să încalec. Mi-a dat cîinele să-l ţin pînă a încălecat şi el. A luat apoi micuţa creatură sub braţ şi m-a întrebat:

- Pe unde o luăm?

I-am arătat şi am pornit. În douăzeci de minute am ajuns la Glengreen, fără să vorbim prea mult pe drum. Ne-am oprit la poartă.

- De fapt, e al tău, i-am spus. Tu l-ai cumpărat.

- Atunci, ţi-l fac cadou.

Ochii îi zîmbeau.

- Dar voi avea şi eu drepturi asupra lui. Voi dori să ştiu dacă supravieţuieşte. Pot să te vizitez şi să aflu cum îi merge?

- Bineînţeles.

- Mîine?

- Dacă vrei...

- Şi de cine să întreb?

- De domnişoara Corder... Catherine Corder.

- Mulţumesc, domnişoară Corder. Gabriel Rockwell îţi va face mîine o vizită.

¤

Fanny a fost îngrozită de prezenţa cîinelui.

- Să vezi c-o să fie peste tot numai păr de cîine! O să ne trezim cu păr în supă şi cu pureci în pat!

Nu i-am răspuns. Am hrănit chiar eu cîinele de mai multe ori în acea zi şi o dată noaptea, cu pîine şi lapte în cantităţi mici. Am găsit un coş şi l-am luat la mine în dormitor. A fost cea mai fericită noapte de la întoarcerea mea. Oare, copil fiind, de ce nu mă gîndisem niciodată să cer un cîine? Poate din cauză că ştiam că Fanny nu mi-ar fi permis niciodată aşa ceva.

Dar ce mai conta? Acum îl aveam.

De la început a ştiut că-i sînt prietenă. Era prea slăbit ca să se mişte din coş, dar ochii lui îmi spuneau că înţelegea că tot ce făceam era pentru binele lui. Cu răbdare, ochii aceia deja iubitori îmi urmăreau mişcările prin cameră. Ştiam că va fi prietenul meu pînă va muri. Mă întrebam cum să-i spun, căci avea nevoie de un nume. Nu puteam să continui să-l numesc *cîinele ţigăncii*. M-am gîndit că, găsindu-l vinerea, îi voi spune *Friday**. Şi aşa i-a rămas numele.

Dimineaţă se simţea deja mai bine. Acum, că era mai întremat, aşteptam cu nerăbdare vizita lui Gabriel. Mă gîndeam tot mai mult la bărbatul cu care împărţisem această aventură.

Am fost dezamăgită că nu a venit de dimineaţă şi eram tristă gîndindu-mă că poate a şi uitat de noi. Vroiam să-i mulţumesc, căci eram sigură că Friday îi datora viaţa.

A venit după amiaza. Stăteam cu Friday în camera mea cînd am auzit în curte zgomotul copitelor calului. Friday ciulise urechile şi dădea vesel din coadă. Ştia că celălalt salvator al său era prin preajmă. M-am uitat pe fereastră, stînd în umbră, în aşa fel încît să nu mă observe dacă se uita în sus.

Arăta bine, dar într-un fel oarecum delicat. În nici un caz nu arăta ca bărbaţii din Yorkshire. Avea un aer aristocratic. Cu o zi înainte remarcasem acest aer, dar credeam că era din cauza contrastului ce-l făcea cu fosta stăpînă a lui Friday.

---

* Friday (lb. engleză) - vineri (N.T.)

M-am grăbit să cobor, căci îmi era frică să nu fie primit nepoliticos.

În acea după amiază, ştiind că urma să vină, purtam cea mai bună rochie a mea, din catifea albastră, şi îmi făcusem o coafură în formă de coroniță.

Am ieşit din casă tocmai cînd el intra pe alee. Şi-a scos pălăria cu un gest pe care Fanny l-ar fi numit *fandosit*, dar care mie mi s-a părut a fi culmea eleganței.

- Deci ai venit! am spus. Cîinele, Friday, se va face bine. L-am botezat aşa după ziua în care l-am găsit.

A descălecat şi atunci a apărut Mary. I-am spus să cheme un băiat de la grajd care să ia calul lui Gabriel, să-l hrănească şi să-l adape.

- Intră, i-am zis.

Casa a părut brusc luminată, datorită prezenței lui.

- Să te conduc sus în salon şi voi suna să ni se aducă ceaiul.

În timp ce mă urma pe scară , i-am povestit cum l-am îngrijit pe Friday.

- Am să-l aduc să ți-l arăt. O să vezi ce schimbat e!

Am tras perdelele şi am ridicat jaluzelele din salon. Atmosfera părea mult mai veselă, sau poate era din cauza lui Gabriel. Cum stătea într-un fotoliu şi îmi zîmbea, mi-am dat seama că, îmbrăcată în rochia de catifea albastră şi cu părul strîns în coroniță, arătam diferită de fata în costum de călărie.

- Mă bucur că ai reuşit să-l salvezi, mi-a spus.

- *Tu* ai făcut asta.

A părut mulțumit. Am sunat şi imediat a venit Janet. S-a uitat fix la vizitatorul meu şi, cînd i-am cerut ceai, arăta ca şi cum i-aş fi cerut luna de pe cer.

Cinci minute mai tîrziu, a intrat Fanny. Avea un aer indignat şi asta m-a enervat. Era timpul să accepte că acum *eu* eram stăpîna casei.

- Deci ai oaspeți, a spus Fanny, nepoliticos.

- Da, Fanny, avem un musafir. Te rog ai grijă să nu se întîrzie cu ceaiul.

Fanny a strîns din buze. Simțeam că vroia să-mi facă un reproş, dar i-am întors spatele şi m-am adresat lui Gabriel:

- Sper că n-ai avut mult de mers.

- De la hanul *Black Heart* din Tomblesbury.

Cunoşteam Tomblesbury. Era un mic sat ce semăna cu al nostru, situat la o distanță de cinci sau şase mile.

- Deci, stai la *Black Heart* !

- Da, pentru scurt timp.

- Probabil că eşti în vacanță.

- Poți să-i spui şi aşa.

- Locuieşti în Yorkshire, domnule Rockwell? Dar cred că pun prea multe întrebări.

- Nu, te rog, întreabă-mă tot ce vrei. Dacă nu-ți pot răspunde, o să-ți spun.

Mi-am dat seama că Fanny părăsise încăperea. Îmi imaginam că se dusese la bucătărie sau, poate, în biroul tatălui meu. Considera foarte necuviincios să fiu singură cu un bărbat. Treaba ei! Era timpul ca ea şi tatăl meu să-şi dea seama că viața pe care o

duceam nu era doar singuratică, ci şi nepotrivită pentru o domnişoară cu educaţia mea. Am continuat:

- Unde-i casa dumitale, domnule Rockwell?

- Casa se cheamă *Kirkland Revels* şi se află într-un sat, mai bine zis la marginea lui, numit Kirkland Moorside.

- *Kirkland Revels* ! Ce vesel sună !

Expresia feţei lui m-a făcut să-mi dau seama că remarca mea îl stingherise. Şi mi-am mai dat seama de ceva: nu era fericit cu viaţa sa de acasă. Ăsta să fi fost motivul stării sale capricioase?

Ar fi trebuit să-mi înfrîng curiozitatea cu privire la viaţa sa, dar nu puteam. Am spus repede:

- Kirkland Moorside... e departe de aici?

- Vreo treizeci de mile.

- Deci eşti în vacanţă şi călăreai printre mlaştini, cînd...

- Cînd s-a ivit mica noastră întîmplare. Nu pot să-ţi spun ce fericit sînt pentru ce s-a întîmplat!

M-am bucurat că micul nor se risipise şi am spus:

- Scuză-mă puţin, merg să-l aduc pe Friday, să-l vezi.

Tatăl meu era în cameră cînd m-am întors cu cîinele. Cred că Fanny insistase ca el să ni se alăture. Gabriel îi povestea cum făcusem rost de cîine şi tata părea încîntat. Asculta atent şi eram mulţumită că reuşea să arate un interes pe care, în mod sigur, nu îl simţea.

Friday stătea în coş şi, deşi slăbit, a făcut un efort să se ridice. Gabriel îl scărpina după urechi cu degetele sale lungi, elegante, şi era clar că lui Friday îi făcea plăcere prezenţa sa.

- Ține la tine, i-am spus.

- Dar tu ocupi primul loc în inima lui.

- Eu l-am văzut prima, i-am reamintit. O să-l păstrez mereu lîngă mine. Vrei să mă lași să-ți dau înapoi banii plătiți femeii?

- Nici nu vreau să aud! mi-a spus.

- Aș vrea să știu că e al meu.

- Dar este! Este un dar. Însă am și eu o condiție. Dacă-mi permiți, voi reveni să văd cum îi merge.

- Nu e o idee rea să avem un cîine în casă, a spus tata, venind lîngă noi și uitîndu-se în coș.

Stăteam toți lîngă coș, cînd Mary a venit cu tava pentru ceai. Adusese pîinișoare calde, unt și prăjituri. Cum stăteam lîngă ceainicul de argint, mă gîndeam că aceasta era cea mai fericită după amiază de cînd mă întorsesem din Franța.

Eram la fel de mulțumită ca atunci cînd unchiul Dick venea acasă. Mai tîrziu mi-am dat seama că asta se datora faptului că aveam și eu în casă pe cineva pe care-l iubeam.Îl aveam pe Friday. Pe atunci nu mă gîndeam la Gabriel. Asta a venit mai tîrziu.

¤

În următoarele două săptămîni, Gabriel a venit deseori la *Glen House*. La sfîrșitul primei săptămîni, Friday era complet restabilit. Rănile i se vindecaseră iar mîncarea bună a făcut restul.

Dormea în coșul lui din camera mea și se ținea după mine peste tot. Îi vorbeam într-una. Casa se schimbase; viața mea se schimbase datorită lui. Nu

era doar tovarăşul, ci şi apărătorul meu. Cînd mă privea, în ochii săi limpezi citeam adoraţie. Îşi amintea că-mi datora viaţa. Fiind o rasă credincioasă, ştiam că nu va uita asta niciodată.

Mergeam împreună la plimbare, el şi cu mine. Doar atunci cînd mergeam călare îl lăsam acasă şi cînd mă întorceam se năpustea spre mine cu o bucurie de a mă vedea cum doar la unchiul Dick mai simţisem.

Pe lîngă asta, mai era şi Gabriel.

Continua să stea la *Black Heart*. Mă întrebam de ce. Erau multe lucruri pe care nu le înţelegeam în ceea ce-l privea. De multe ori vorbea liber despre el, dar chiar şi atunci aveam impresia că-mi ascunde ceva. Simţeam că era pe punctul de a mi se destăinui, că dorea chiar să o facă, dar nu reuşea. Ceea ce-mi ascundea era, probabil, un secret întunecat, poate ceva ce nici el nu înţelegea pe deplin.

Deveniserăm prieteni foarte buni. Tata părea să-l placă, cel puţin nu-mi făcea nici un reproş cu privire la desele lui vizite. Servitorii se obişnuiseră cu el. Chiar şi Fanny nu avea nimic de reproşat, atîta vreme cît eram supravegheaţi.

La sfîrşitul primei săptămîni, m-a anunţat că urma să plece destul de curînd. Dar era încă cu noi la sfîrşitul celei de a doua. Aveam senzaţia că se mintea singur, promiţîndu-şi să plece acasă şi apoi găsind scuze să rămînă.

Nu i-am pus întrebări despre căminul său, deşi ardeam de nerăbdare să aflu cît mai multe despre el. Învăţasem ceva. La şcoală nu mă simţeam de loc

bine cînd cineva mă întreba despre casa mea. Eram hotărîtă să nu-i pun şi eu la rîndul meu pe alţii în această situaţie. Nu vroiam să iscodesc pe nimeni, aşteptam ca alţii să mi se confeseze. Aşa că vorbeam despre mine. Gabriel nu avea reţineri în a mă întreba şi, lucru ciudat, asta nu mă deranja. I-am povestit despre unchiul Dick, care pentru mine era un fel de erou, făcîndu-l să şi-l imagineze aşa cum era, cu ochii lui verzi, scînteietori şi cu barba neagră. Odată, în timp ce-i povesteam despre el, Gabriel mi-a spus:

- Tu şi el semănaţi, probabil.

- Cred că într-adevăr ne asemănăm mult.

- Pare să fie genul de om hotărît să ia totul de la viaţă. Adică, vreau să spun că acţionează probabil fără să cîntărească prea mult consecinţele. Şi tu eşti la fel?

- Poate că sînt.

- Cred că eşti, mi-a spus zîmbind.

În ochi i-a apărut o privire pierdută, ca şi cum încerca să mă vadă într-un alt loc, într-o altă situaţie. Mi s-a părut că vrea să spună ceva, dar a rămas tăcut. Nu am insistat. Îmi dădeam seama că nu-i plăcea să i se pună prea multe întrebări. Intuitiv, simţeam că trebuie să aştept ca el să-mi spună, fără să-l forţez.

Dar descoperisem că exista ceva neobişnuit în ceea ce-l privea pe Gabriel şi asta ar fi trebuit să mă pună în gardă, să mă oprească să mă implic prea mult.

Eram atît de singură, atmosfera din casa mea era atît de deprimantă, încît îmi doream foarte mult un

prieten de vîrsta mea, iar ciudățeniile lui Gabriel mă captivau.

Refuzînd să văd primejdia, am continuat să ne întîlnim.

¤

Ne plăcea să călărim spre mlaştini. Călăream pînă ne oboseau caii, după care ne întindeam la adăpostul unei stînci, privind cerul, stînd cu mîinile sub cap, visînd, vorbind din cînd în cînd. Fanny ar fi considerat asta total nepotrivit, dar eram hotărîtă să renunț la orice convenienţe. Atitudinea aceasta îl încînta pe Gabriel şi aveam să aflu mai tîrziu de ce.

Călăream împreună în fiecare zi, întîlnindu-ne în diferite locuri, căci nu suportam privirile furişe pe care i le arunca Fanny cînd el trecea pe la noi. În mica noastră comunitate nu era posibil ca o fată să se întîlnească zilnic cu un bărbat, fără să se facă speculații pe tema acestui fapt.

Deseori, în acea perioadă, mă întrebam dacă Gabriel îşi dădea seama de acest lucru. Oare era şi el la fel de stînjenit de situație ca şi mine?

De cîteva săptămîni nu mai primisem nici o veste de la Dilys. Îmi ziceam că, probabil, era prea absorbită de problemele ei ca să mai scrie. Simțeam că acum îi puteam scrie, căci aveam ce să-i comunic.

I-am explicat cum am găsit cîinele şi cît de mult mă ataşasem de el. Ceea ce vroiam de fapt să-i povestesc era prietenia mea cu Gabriel. Dragostea mea pentru Friday nu avea nimic complicat în ea,

dar nu prea reuşeam să-mi înţeleg sentimentele pentru Gabriel. Mă interesa şi aşteptam întîlnirile noastre cu ceva mai mult decît plăcerea unei fete singure care îşi găsise în sfîrşit un prieten. Asta deoarece aşteptam din partea lui o destăinuire care să mă uimească. În mod cert, asupra lui Gabriel plana un aer de mister. Aveam mereu impresia că e pe punctul de a-mi încredinţa un secret pe care tînjea să-l împărtăşească cu mine, dar nu se putea hotărî.

Aveam convingerea că şi el, asemenea tatălui meu, simţea nevoia de un sprijin. Dar spre deosebire de tata, care mă respingea, Gabriel avea să întîmpine cu bucurie, la timpul potrivit, dorinţa mea de a împărtăşi cu el problemele ce păreau să-l frămînte.

Bineînţeles că era imposibil să-i scriu despre astea lui Dilys cea fără griji, mai ales că nici eu nu eram prea sigură. Aşa că i-am scris o scrisoare lungă, superficială, bucuroasă că, în sfîrşit, mi se întîmplase şi mie ceva demn de povestit.

După trei săptămîni de la prima noastră întîlnire, se părea că Gabriel a luat o hotărîre. Ziua în care a început să-mi povestească despre căminul său, a marcat o schimbare în relaţiile dintre noi.

Stăteam întinşi undeva pe lîngă mlaştini şi, în timp ce îmi vorbea, smulgea ghemotoace de iarbă din pămînt.

- Mă întreb cum ţi s-ar părea *Kirkland Revels*, a zis.

- Sînt sigură că mi s-ar părea atrăgătoare. Este veche, nu-i aşa? Totdeauna m-au interesat casele vechi.

A dat din cap şi, din nou, în ochii lui a apărut acea privire pierdută.

- *Revels*, am şoptit. E un nume atît de încîntător. Sună ca şi cum cei ce au dat acest nume erau hotărîţi să se distreze bine în acel loc.

A rîs fără pic de veselie şi a făcut o scurtă pauză înainte de a vorbi.

Ceea ce spunea semăna cu o lecţie învăţată pe dinafară.

- A fost construită la mijlocul secolului al şaisprezecelea. Cînd mănăstirea *Kirkland* s-a desfiinţat, domeniul a fost dăruit strămoşilor mei. Casa a fost construită cu piatră luată din vechea mănăstire. I-au pus numele de *Kirkland Revels*, în contrast cu mănăstirea *Kirkland*, deoarece urma să fie o casă în care să poţi petrece şi să te simţi bine - presupun că strămoşii mei au fost foarte veseli.

- Deci piatra din care a fost construită casa ta, provine de la o veche mănăstire!

- Tone întregi de piatră, a şoptit el. A mai rămas încă mult din vechea mănăstire. Cînd stau pe balconul apartamentului meu, pot să văd vechile arcade gri din piatră. Într-o anumită lumină, nici n-ai crede că sînt doar ruine. De fapt e greu să crezi aşa ceva. Şi aproape că poţi vedea călugării îmbrăcaţi în vechile lor sutane, mişcîndu-se încet printre ruine.

- Ce atrăgător sună! Îţi iubeşti casa, aşa-i?

- Exercită o anumită fascinaţie asupra tuturor. Ca toate lucrurile vechi, nu-i aşa? Imaginează-ţi! Deşi

nu are decît vreo trei sute de ani, piatra din care a fost construită datează din secolul al doisprezecelea. Normal ca oricine să fie impresionat. Şi tu vei fi, cînd...

S-a oprit şi i-am surprins un mic zîmbet pe buze.

Sînt o fire directă şi n-am reuşit să mă abţin; i-am zis:

- Vrei să spui că o voi vedea?

Zîmbetul i s-a lărgit.

- Eu am fost oaspete în casa ta. Mi-ar place să-mi fii şi tu oaspete.

Apoi a spus brusc:

- Domnişoară Corder, în curînd va trebui să plec acasă.

- Nu vrei să pleci, nu-i aşa, domnule Rockwell?

- Sîntem foarte buni prieteni, mi-a spus el. Cel puţin, eu aşa simt.

- Ne cunoaştem doar de trei săptămîni.

- Dar împrejurările au fost *ieşite din comun*. Te rog spune-mi pe nume.

Am ezitat, apoi am rîs:

- Ce e un nume? Prietenia noastră e la fel, chiar dacă îţi spun Gabriel sau folosesc numele de familie. Ce vroiai să-mi spui, Gabriel?

- Catherine, mi-a şoptit numele, în timp ce se întorcea pe o parte ca să mă poată privi mai bine. Ai dreptate. Nu vreau să mă întorc acasă.

Nu m-am uitat spre el, deoarece mi-era teamă ca următoarea mea întrebare să nu fie oarecum impertinentă. Dar nu m-am putut abţine să nu i-o pun:

- De ce ţi-e frică să te întorci?

- Frică? Vocea sa avea o notă înaltă. Cine spune că mi-e frică?

- Probabil doar mi-am închipuit.

Pentru cîteva secunde s-a aşternut tăcerea între noi. Apoi mi-a spus:

- Aş dori să pot face să vezi *Revels*... mănăstirea. Aş dori...

- Povesteşte-mi, am spus. Doar dacă vrei... doar dacă vrei cu adevărat.

- Despre mine aş vrea să-ţi povestesc, Catherine.

- Te rog.

- Aceste săptămîni au fost cele mai interesante şi mai fericite din viaţa mea. Şi asta, din cauza ta. Nu vreau să mă întorc la *Revels*, căci asta ar însemna să mă despart de tine.

- Poate ne vom mai întîlni.

- Cînd? a întrebat, aproape furios.

- Cîndva...

- Cîndva! De unde ştii tu cît timp ne-a mai rămas?

- Ce ciudăţenii spui! E ca şi cum te-ai gîndi că unul din noi, sau amîndoi, am putea muri mîine.

O mică roşeaţă ce i-a apărut în obraji, i-a făcut ochii să pară mai strălucitori.

- Cine poate şti cînd vine moartea?

- Ai devenit atît de morbid! Eu am nouăsprezece ani. Mi-ai spus că tu ai douăzeci şi trei. Cei de vîrsta noastră nu vorbesc de moarte.

- Unii, evident, o fac. Catherine, vrei să te măriţi cu mine?

Cred că am părut şocată de cererea aceasta bruscă, căci a rîs şi a spus:

- Mă priveşti de parcă aş fi nebun. E atît de ciudat ca cineva să vrea să se însoare cu tine?

- Dar nu pot să o iau în serios.

- Trebuie, Catherine. Te cer cu cea mai mare seriozitate.

- Cum poţi vorbi de căsătorie, după o perioadă atît de scurtă de cînd ne cunoaştem?

- Nu mi se pare scurtă. Ne-am întîlnit în fiecare zi. Ştiu că tu eşti tot ceea ce îmi doresc şi asta îmi e de ajuns.

Am rămas tăcută. În pofida atitudinii lui Fanny, nu mă gîndisem la o căsătorie cu Gabriel. Eram cei mai buni prieteni şi aş fi fost dezolată dacă ar fi plecat. Dar în ceea ce priveşte căsătoria, era mai mult un străin pentru mine. Îmi trezise curiozitatea şi interesul. Nu semăna cu nimeni din cunoscuţii mei şi mă atrăsese foarte mult din cauza acelui mister ce părea să-i învăluie personalitatea. Pînă atunci mă gîndisem la el ca la o persoană pe care norocul mi-o scosese în cale într-un moment important. Ştiam atît de puţine despre el! Nu cunoşteam pe nimeni din familia sa. Ori de cîte ori aceasta sau căminul lui apăreau în discuţia noastră, imediat se îndepărta de mine, închizîndu-se în el ca şi cum în viaţa lui existau secrete pe care nu era pregătit să mi le dezvăluie. De aceea mi s-a părut foarte ciudată această cerere bruscă în căsătorie.

- Catherine, care-i răspunsul tău? a continuat el.

- Răspunsul e nu, Gabriel. Sînt multe lucruri pe care nu le ştim unul despre celălalt.

- Vrei să spui că sînt multe lucruri pe care tu nu le ştii despre mine.

- Probabil că asta vreau să spun.

- Dar ce ai vrea să ştii? Amîndoi iubim caii, iubim cîinii, ne simţim bine împreună; cînd sînt cu tine, pot să rîd şi să fiu fericit. Ce aş putea cere mai mult decît să rîd şi să fiu fericit pentru tot restul vieţii?

- Şi cu alţii... în casa ta... nu poţi să rîzi şi să fii fericit?

- N-aş putea fi pe deplin fericit cu nimeni decît cu tine. Numai cu tine pot rîde atît de firesc.

- Pare o bază cam subţire pentru a întemeia o căsnicie.

- Eşti aşa prudentă, Catherine. Cred că ţi se pare că am deschis subiectul prea devreme.

Am realizat atunci ce dezolată aş fi dacă ar pleca, aşa că am zis iute:

- Aşa este. S-a întîmplat prea repede...

- Cel puţin, nu trebuie să mă tem de un rival, zise el. Nu spune nu, Catherine. Gîndeşte-te ce mult îmi doresc... încearcă să-ţi doreşti şi tu puţin.

M-am ridicat. Nu mai eram în dispoziţie să stau printre mlaştini. N-a protestat, aşa că am pornit călare spre sat, unde şi-a luat rămas bun de la mine.

Cînd am ajuns la grajduri, Friday era deja acolo, aşteptîndu-mă. Era totdeauna la curent cu plecările mele călare şi nici măcar o dată nu s-a întîmplat să nu fie în zona grajdurilor, aşteptîndu-mi întoarcerea.

A aşteptat cu răbdare pînă am dat-o pe Wanda în grija unuia dintre băieţi, apoi s-a repezit spre mine, arătîndu-mi din tot sufletul bucuria pe care o simţea. Mulţi cîini sînt iubitori, dar la Friday sentimentul părea mai puternic datorită îmbinării cu unul de extremă umilinţă. Atîta vreme cît atenţia îmi era

îndreptată asupra altora, stătea deoparte, aşteptîndu-şi rîndul. Cred că amintirea stării jalnice dinainte nu-l părăsise şi de aceea afecţiunea lui exuberantă avea acea nuanţă de profundă umilinţă şi recunoştinţă.

L-am ridicat în braţe şi mi-a adulmecat jacheta plin de încîntare. L-am îmbrăţişat strîns. Cu fiecare zi ce trecea, îmi era tot mai drag, iar afecţiunea mea pentru el mi-a intensificat sentimentele pentru Gabriel.

În timp ce mă îndreptam spre casă, mă întrebam cum ar fi căsnicia cu Gabriel. Începusem deja să cred că puteam contempla acest viitor fără aversiune.

¤

Oare cum ar fi fost viaţa mea la *Glen House* după plecarea lui Gabriel? Aş fi călărit, m-aş fi plimbat cu Friday, dar n-aş fi putut să stau pe afară la nesfîrşit. Ar fi venit iarna. În zonele mlăştinoase iernile erau aspre. Erau zile în care era imposibil să te aventurezi pe afară, doar dacă nu cumva erai dispus să-ţi rişti viaţa, în viscol.

Mă gîndeam la zile lungi, întunecoase, în casă - un ritual monoton, plictisitor. Era posibil, într-adevăr, ca unchiul Dick să vină acasă; dar vizitele lui nu puteau fi lungi şi-mi aminteam că viaţa părea de două ori mai plictisitoare după plecarea lui.

Atunci mi-a trecut prin minte că simţeam nevoia să scap de la *Glen House*. Mi se oferea o cale. Dacă o refuzam, aş fi putut s-o regret toată viaţa.

Gabriel venea din cînd în cînd să cineze cu noi. În astfel de ocazii, tata se trezea întotdeauna din amorțeală şi era o gazdă suportabilă. Îmi dădeam seama că Gabriel nu-i displăcea. Cînd Gabriel era în casă, buzele lui Fanny se strîmbau într-un zîmbet sardonic. Ştiam că gîndeşte că, atîta vreme cît era în împrejurimi, Gabriel se folosea de ospitalitatea noastră, urmînd ca apoi să plece şi imediat să ne uite. Fanny, care era hotărîtă să nu dea nimic de la ea, era întotdeauna speriată ca lumea să nu-i ia ceva. Făcea aluzii viclene referitoare la *speranțele* mele legate de Gabriel. Nu fusese niciodată măritată şi era de părere că femeia îşi dorea din rațiune acest statut, deoarece însemna că va fi hrănită şi îmbrăcată toată viața. Cît despre bărbatul care urma să procure hrana şi îmbrăcămintea, evident va urmări să *obțină ceea ce-şi dorea* - expresia lui Fanny - fără să dea mai mult decît era necesar. Valorile lui Fanny erau pur materiale. Tînjeam să scap de ele şi-mi dădeam seama că, pe zi ce trece, mă îndepărtam tot mai mult de *Glen House* şi mă simțeam tot mai apropiată de Gabriel.

A venit luna mai iar zilele erau calde şi însorite. Era o plăcere să te plimbi pe afară. Vorbeam despre noi, iar Gabriel manifesta o oarecare stare de însuflețire. Îmi lăsa mereu impresia unui bărbat care privea înapoi peste umăr crezînd că este urmărit, în timp ce devenea cu disperare conştient de trecerea timpului.

L-am determinat să-mi povestească despre căminul lui, acum părîndu-mi destul de dornic să o facă.

Asta se datora faptului că era convins că aveam să mă mărit cu el, iar casa lui avea să devină şi a mea.

În imaginaţia mea, era o casă cenuşie, înceţoşată, din piatră veche. Ştiam că exista şi un balcon, deoarece Gabriel îl pomenea deseori. Îmi puteam imagina clar priveliştea ce se vedea din balcon, fiindu-mi descrisă de multe ori. Evident, balconul se număra printre locurile lui preferate. Ştiam că din balcon se putea vedea rîul şerpuind printre pajişti, pădurea care din loc în loc ajungea pînă pe malul rîului, la un sfert de milă de casă, blocurile vechi de piatră, arcadele minunate pe care timpul nu reuşise să le distrugă; iar dincolo de podul de lemn ce traversa rîul, în zare, ţinutul sălbatic al mlaştinilor.

Dar ce valoare aveau casele prin comparaţie cu oamenii care trăiau în ele? Treptat, am aflat că Gabriel, ca şi mine, nu avea mamă. Era destul de în vîrstă cînd s-a născut Gabriel şi murise la naştere. Faptul că nici unul din noi nu avea mamă, ne-a legat şi mai mult.

Avea o soră, cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît el - o văduvă, cu un fiu de şaptesprezece ani. Tatăl lui era foarte bătrîn.

- Avea aproape şaizeci de ani cînd m-am născut. Mama avea patruzeci. Unii dintre servitori obişnuiau să spună că eram *un copil făcut la bătrîneţe*; alţii, că *mi-am omorît mama*.

M-am enervat imediat, ştiind ce efect pot avea asupra unui copil sensibil astfel de comentarii necugetate.

- Ce ridicol! am strigat, cu ochii scăpărînd de furie, ca ori de cîte ori mă loveam de o nedreptate.

Gabriel a rîs , luîndu-mi mîna şi ţinînd-o strîns într-a sa. Apoi a zis pe un ton serios:

- Acum vezi că nu pot trăi fără tine. Am nevoie de tine... să mă aperi de răutăţile ce se spun la adresa mea.

- Nu mai eşti un copil, am replicat, cu oarecare enervare. Dar analizîndu-mi reacţia, mi-am dat seama că se datora dorinţei mele de a-l proteja. Doream să-i pot da tăria de a nu-i mai fi frică.

- Unii dintre noi rămîn copii pînă la moarte!

- Moarte! am strigat. Ce tot pomeneşti continuu despre moarte?

- Ai dreptate, a zis. E din cauză că îmi doresc foarte tare să trăiesc din plin fiecare clipă.

Atunci nu am înţeles ce vroia să spună. Aşa că am continuat să cer şi mai multe detalii despre familia lui.

- Ruth, sora mea, conduce gospodăria şi o va face pînă la căsătoria mea. Apoi, bineînţeles, o va face soţia mea, deoarece sînt unicul fiu iar *Revels* va fi, într-o zi, a mea.

- Ori de cîte ori vorbeşti de *Revels*, o spui cu adoraţie în glas.

- E casa mea.

- Şi totuşi...

Era cît pe ce să spun: "Totuşi, am senzaţia că te bucuri că ai scăpat de acolo."

- ... nu eşti nerăbdător să te întorci.

N-a observat pauza. A şoptit ca pentru el:

- Ar fi trebuit să fie Simon...

- Cine e Simon?

- Simon Redvers. Un fel de văr. E un Rockwell din partea bunicii lui, care e soră cu tatăl meu. N-o să-ți placă prea mult de el. Dar nici n-o să vă întîlniți prea des. Nu sînt legături strînse între *Kelly Grange* și *Revels*.

Vorbea de parcă era deja clar că aveam să mă mărit cu el şi, într-o zi, casa lui avea să devină căminul meu.

Uneori mă întrebam dacă nu cumva acționa cu voită subtilitate. Construia gradat, în mintea mea, diverse imagini, astfel încît căminul şi familia lui prindeau viață pentru mine. Iar pe măsură ce imaginea devenea mai clară, trezea în mine o fascinație nu întrutotul plăcută, dar - poate tocmai din acest motiv - tot mai atrăgătoare.

Îmi doream să văd acea clădire mare din piatră gri, construită cu trei sute de ani în urmă. Doream deja să văd acele ruine ce, dintr-un balcon al casei, păreau - datorită structurii exterioare rămase intacte - o veche mănăstire.

Eram deja prinsă în viața lui Gabriel. Știam că, dacă avea să plece, aş fi fost disperat de singură şi nemulțumită de viața mea. Aş fi regretat mereu.

Şi într-o zi însorită, ieşind din casă cu Friday pe urmele mele, l-am întîlnit pe Gabriel. Ne-am aşezat cu spatele rezemat de o stîncă, în timp ce Friday stătea ghemuit în iarbă, cu ochii îndreptați cînd spre unul, cînd spre celălalt, cu capul uşor înălțat, de parcă trăgea cu urechea la conversația noastră. Era o adevărată fericire pentru el faptul că eram toți împreună.

- E ceva ce nu ți-am spus, Catherine, a zis Gabriel.

M-am simțit uşurată, ştiind că acum avea să-mi spună ceva ce de mult încerca să-mi mărturisească.

- Vreau să-mi spui că te vei mărita cu mine, a continuat el. Pînă acum n-ai spus-o. Nu-ți displac; eşti fericită cînd eşti cu mine. E adevărat, Catherine?

L-am privit şi am văzut din nou acele cute apărînd între sprîncene. I-am citit din nou pe chip frustrarea ce-l chinuia şi mi-am amintit ocaziile în care păruse să-şi uite melancolia, ocazii în care se scutura de starea depresivă, devenind vesel. Atunci, am simțit o mare dorință să alung umbrele din viața lui, să-l fac fericit, tot aşa cum îl vindecasem şi pe Friday.

- Bineînțeles că nu-mi displaci, am zis, şi sîntem fericiți împreună. Dacă ai pleca...

- Mi-ai simți lipsa, Catherine, dar nu la fel de mult cum ți-aş simți-o eu. Vreau să te întorci cu mine Nu vreau să merg fără tine

- De ce eşti atît de dornic să merg cu tine?

- De ce? Sînt sigur că ştii. Pentru că te iubesc, pentru că nu vreau să te părăsesc niciodată.

- Da, dar... mai este şi vreun alt motiv?

- Ce alt motiv să mai fie? a întrebat. Dar, în timp ce spunea asta, îmi evita privirea şi atunci am ştiut că erau multe lucruri, despre el şi despre căminul lui, pe care trebuia să le aflu.

- Ar trebui să-mi spui tot, Gabriel, am spus, impulsiv.

S-a apropiat mai mult de mine şi m-a luat în brațe.

- Ai dreptate, Catherine. Sînt lucruri pe care trebuie să le afli. Nu pot fi fericit fără tine şi... nu mi-a mai rămas mult.

M-am îndepărtat de el.

- Ce vrei să spui? l-am întrebat aspru.

S-a ridicat şi a zis, privind drept în faţă:

- Nu mai am decît cîţiva ani de trăit. Mi-am primit condamnarea la moarte.

Eram furioasă pe el pentru că nu suportam să-l aud vorbind despre moarte.

- Nu mai fi dramatic, i-am ordonat, şi spune-mi exact ce înseamnă toate astea!

- E foarte simplu. Am probleme de inimă - moştenire de familie. Am avut un frate mai mare care a murit tînăr. Mama a murit la naştere, dar tot datorită problemelor de inimă, agravate de efortul de a mă naşte. Eu aş putea muri mîine... anul viitor... sau peste cinci ani. Ar fi o minune să trăiesc mai mult de atît.

Tînjeam să-l pot alina şi şi-a dat seama ce puternic mă afectau cuvintele lui, căci a continuat, visător:

- Nu vor fi mulţi ani, Catherine.

- Nu mai spune asta! am zis cu asprime.

M-am ridicat, atît de copleşită de emoţii, încît n-am mai putut spune nimic.Am început să merg repede şi Gabriel şi-a potrivit paşii după ai mei. Eram amîndoi tăcuţi, iar Friday alerga în faţa noastră privind înapoi îngrijorat, cu capul întors, cu ochii implorîndu-ne să fim veseli.

În acea noapte aproape că nu am închis ochii deloc. Nu mă puteam gîndi decît la Gabriel şi la cît

de mult avea nevoie de mine. Iată, deci, ce-l făcuse să pară atît de diferit de toți ceilalți pe care-i cunoscusem vreodată, căci niciodată nu mai cunoscusem pe cineva condamnat la moarte. Îi auzeam într-una vocea zicînd: "Aş putea muri mîine... anul viitor... sau peste cinci ani. Ar fi o minune să trăiesc mai mult de atît". Continuam să văd ochii aceia melancolici şi-mi aduceam aminte ce fericit putea fi uneori. Iar eu puteam să-l fac fericit în timpul ce-i mai rămăsese - doar eu. Cum puteam să uit asta? Cum puteam întoarce spatele cuiva care avea atîta nevoie de mine?

În acea vreme eram atît de lipsită de experiență încît nu eram în stare să-mi analizez sentimentele. Dar eram sigură că, dacă ar fi plecat, i-aş fi dus dorul. Dăduse un sens nou vieții mele, făcîndu-mă să uit tristețea căminului meu. Era atît de plăcut să fiu cu cineva care era într-adevăr interesat de mine, după indiferența tatălui meu, cu cineva care mă admira, după atîtea critici din partea lui Fanny!

Poate că nu eram îndrăgostită; poate că la baza sentimentelor mele față de Gabriel era mila; dar pînă dimineață, luasem deja o hotărîre.

¤

După strigarea căsătoriei noastre la biserica din sat, Gabriel a plecat înapoi la *Kirkland Revels* , probabil pentru a-şi anunța familia, în timp ce eu începeam pregătirile de nuntă.

Înainte de plecare, Gabriel mi-a cerut mîna în mod oficial, iar tata a părut complet uimit de cursul

evenimentelor. A ezitat, reamintindu-i lui Gabriel de vîrsta mea fragedă şi de timpul scurt de cînd ne cunoşteam. Aşteptîndu-mă la reacţia lui, am intervenit imediat şi l-am asigurat că eram hotărîtă să mă căsătoresc.

Tata părea îngrijorat şi ştiam că îşi dorea ca unchiul Dick să fi fost acasă, să se fi putut consulta cu el. Totuşi, nu mă temeam de o opoziţie reală, iar după un timp tata a decis că, din moment ce eram hotărîtă, se va face după cum doresc. I-a pus întrebările uzuale referitoare la situaţia lui materială, ce a părut să-l satisfacă pe deplin; şi pentru prima dată am realizat că aveam să intru într-o familie bogată.

Tare mult mi-aş fi dorit ca unchiul Dick să fi fost cu noi, deoarece mi se părea de neconceput să nu participe la nunta mea. Aş fi putut să-i vorbesc despre sentimentele mele şi m-ar fi ajutat să le înţeleg mai bine.

I-am spus lui Gabriel că mi-aş dori tare mult ca unchiul Dick să fie de faţă la nuntă, dar a părut atît de disperat la ideea amînării, încît am renunţat. Acea dorinţă a lui de a fructifica fiecare clipă mă impresiona atît de tare încît n-aş fi lăsat nimic să se interpună în calea liniştii pe care era sigur că puteam să i-o aduc.

Pe lîngă asta, chiar dacă i-aş fi scris unchiului Dick, nu se putea şti cînd i-ar fi parvenit scrisoarea. Ori de cîte ori trimitea veşti - oricum scria foarte rar - nu părea să răspundă la scrisorile mele şi întotdeauna mă întrebam dacă într-adevăr le primise.

N-am putut rezista să nu-i scriu lui Dilys:

"S-a petrecut ceva extraordinar. Mă căsătoresc! Ce ciudat să mi se întîmple mie, înaintea ta. E vorba de bărbatul despre care ți-am scris - cel care m-a ajutat în povestea cu cîinele. Locuieşte în Yorkshire, într-o minunată casă veche, lîngă o mănăstire. S-a întîmplat atît de repede totul, încît nu prea înțeleg cum. Nu ştiu dacă-l iubesc. Ştiu doar că n-aş suporta să plece şi să nu-l mai văd niciodată. Oh, Dilys, este atît de palpitant, pentru că, înainte să se întîmple, eram tare nefericită aici. Nici nu-ți poți închipui cum e casa mea. Chiar şi eu uitasem în anii cît am fost plecată. E o casă întunecată... şi nu mă refer doar la faptul că nu pătrunde soarele... vreau să spun că oamenii din ea duc o viață întunecată..."

Am rupt-o. Eram oare nebună, încercînd s-o fac pe Dilys să înțeleagă ceea ce nu înțelegeam nici eu? Cum puteam să-i explic lui Dilys că aveam să mă mărit cu Gabriel pentru că - dintr-un motiv pe care nici eu nu-l înțelegeam - îmi părea rău pentru el şi ştiam că avea nevoie de ajutorul meu; pentru că doream cu disperare să iubesc pe cineva care să-mi aparțină; pentru că tatăl meu mă respinsese cînd încercasem să-i arăt afecțiune; pentru că doream să scap din casa asta, care era acum căminul meu.

În locul acestei scrisori, i-am trimis o invitație scurtă, convențională, la nuntă.

Fanny era însă sceptică. I se părea un mod ciudat de a încheia o căsătorie. Făcea referire la proverbe ca: *"Te măriți în grabă, te căieşti pe îndelete"* şi tot

vorbea despre *"a mînca necazul cu polonicul"*. Totuşi, ideea unui viitor dezastru părea s-o înveselească considerabil şi era hotărîtă ca socrii - dacă aveau să vină la nuntă - să nu aibă motive de nemulţumire cu privire la petrecere.

Gabriel îmi scria cu regularitate scrisori înfocate, dar care-mi vorbeau doar de devotamentul lui şi de dorinţa de a fi împreună; nu-mi pomenea nimic de reacţia familiei sale.

Dilys mi-a transmis că n-am anunţat-o în timp util. Avea programul plin şi nu putea părăsi Londra. Am realizat atunci faptul că vieţile noastre luaseră drumuri atît de diferite încît intimitatea care existase între noi se sfîrşise.

Gabriel s-a întors cu trei zile înainte de căsătorie, trăgînd la hanul *King's Head*, la mai puţin de jumătate de milă de *Glen House*.

Am coborît cu nerăbdare cînd Mary m-a anunţat că Gabriel mă aştepta în salonul de la etajul întîi. Stătea în picioare, cu spatele spre şemineu, privind spre uşă. Imediat ce am intrat, s-a repezit spre mine şi ne-am îmbrăţişat. Arăta vesel, părea mai tînăr decît la plecare , căci dispăruse o parte din chinul ce-l măcina.

I-am luat faţa între mîini şi l-am sărutat pe obraz.

- Ca o mamă cu copilul drag în braţe, a şoptit el.

Îmi definise exact sentimentele. Doream să am grijă de el. Doream să-i fac fericit, atît cît mai avea de trăit. Nu eram îndrăgostită cu pasiune de el, dar nu acordam faptului prea mare importanţă, pasiunea fiindu-mi - pe atunci - necunoscută.

Totuşi îl iubeam şi, cînd m-a luat în braţe, mi-am dat seama că felul în care îl iubeam era exact ce-şi dorea.

M-am desprins din braţele sale şi l-am convins să se aşeze. Doream să aflu reacţia familiei lui cu privire la logodna noastră şi cîţi aveau să vină la nuntă.

- Ştii... a zis încet, tata este prea infirm să poată călători. Cît despre ceilalţi...

A dat din umeri.

- Gabriel! am strigat. Vrei să spui că nici unul nu va veni?

- Ştii, ar mai fi mătuşa Sarah. Ca şi tata, este prea bătrînă ca să călătorească. Şi...

- Dar sora ta şi fiul ei?

Arăta stînjenit şi am observat încruntarea sprîncenelor.

- Draga mea, ce importanţă are? a zis el. Nu e nunta *lor*, aşa-i?

- Dar chiar să nu vină! Asta înseamnă că nu sînt de acord cu căsătoria?

- Bineînţeles că vor fi de acord. Dar ceremonia în sine nu-i chiar atît de importantă, nu-i aşa? Ascultă, Catherine, sînt din nou cu tine. Vreau să fiu fericit!

Nu suportam să văd din nou expresia de tristeţe de pe faţa lui, aşa că am încercat să-mi ascund neliniştea. Era foarte ciudat. Nici un membru al familiei la nuntă! Era complet neobişnuit.

Dar, privind înapoi, tot ce dusese la această căsătorie era oarecum neobişnuit.

Am auzit un zgîriat la uşă. Friday ştia că Gabriel se întorsese şi era nerăbdător să-l vadă. Am deschis

uşa şi a sărit direct în braţele lui Gabriel. I-am privit împreună; Gabriel rîdea, în timp ce Friday încerca să-l lingă pe faţă.

Mi-am propus să nu mă aştept ca familia lui Gabriel să se comporte convenţional, aşa cum nici Gabriel nu o făcea. M-am simţit uşurată că Dilys refuzase invitaţia.

¤

- Probabil se gîndesc că nu eşti destul de bună pentru ei, a sunat verdictul lui Fanny.

N-aveam de gînd s-o las pe Fanny să vadă cît de mult mă deranjase comportarea familiei lui Gabriel, aşa că am dat uşor din umeri.

După nuntă urma să petrecem o săptămînă de vacanţă la Scarborough iar apoi să plecăm la *Kirkland Revels*. Aveam să descopăr singură, la timpul potrivit, ce gîndea familia lui despre această căsătorie. Trebuia să am răbdare pînă atunci.

M-am măritat cu Gabriel într-o zi de iunie, în biserica din satul nostru, cam la două luni după ce ne-am cunoscut. Aveam o rochie albă, făcută cam în grabă de croitoreasa satului, şi un văl alb cu o coroniţă din flori de portocal. Au fost foarte puţini oaspeţi la petrecerea organizată într-un salon mic de la *Glen House*: vicarul cu soţia lui, doctorul cu a sa, şi atît.

Gabriel şi cu mine am plecat imediat după ce s-a ciocnit o cupă în cinstea noastră. A fost o nuntă foarte liniştită. Am fost amîndoi bucuroşi să părăsim

oaspeții pentru a fi conduși la gară, de unde am luat trenul spre mare.

Cînd am rămas singuri în acel compartiment de clasa întîi, am simțit că eram ca oricare altă pereche de tineri proaspăt căsătoriți. Înainte, modul atît de neobișnuit în care ne-am căsătorit - atît de repede, cu așa puțini invitați și fără să fie nimeni prezent din familia mirelui - conferise ceremoniei o notă de ireal. Dar acum, că eram doar noi doi, m-am relaxat.

Cu un zîmbet de mulțumire pe față, Gabriel mi-a luat mîna. Nu-l mai văzusem niciodată atît de liniștit și atunci mi-am dat seama ce-i lipsise întotdeauna: liniștea. Friday ne însoțea, căci era de neconceput să plecăm fără el. Făcuserăm rost pentru el de un coșuleț, neștiind cum avea să suporte călătoria. Aleseserăm unul cu împletitura rară, ca să ne poată vedea, explicîndu-i că era ținut închis doar pentru scurt timp. Mă obișnuisem să-i vorbesc, explicîndu-i totul, ceea ce o făcea pe Fanny să strîmbe din buze cu dispreț. Mă considera "*nebună rău*", să stau de vorbă cu un cîine.

În sfîrșit, am ajuns la hotel.

În acele prime zile ale lunii noastre de miere, simțeam cum crește dragostea mea pentru Gabriel, deoarece avea nevoie cu disperare de mine pentru a-l scoate din stările negre de melancolie ce puteau să-l copleșească pe neașteptate. Cred că ceea ce, atunci, am confundat cu dragostea, era o stare extraordinară de încîntare de a însemna atît de mult pentru o altă ființă umană.

Vremea era minunată, zilele pline de soare. Ne plimbam mult toți trei, Friday însoțindu-ne

permanent. Am explorat zona de coastă între golful *Robin Hood* şi *Flamborough Head* ; ne-am lăsat vrăjiţi de minunatele mici golfuleţe, de grandoarea stîncilor, de strîmtorile înguste; dincolo de care se întrezăreau zone mlăştinoase. Ne plăcea să ne plimbăm pe jos şi ieşeam frecvent la plimbare. Am închiriat cai şi ne îndepărtasem călare de coastă pentru a explora zona mlaştinilor, comparînd-o cu cea de la noi, din *West Riding*. Urmărind linia ţărmului, întîlneam deseori ziduri năruite ale unor vechi castele. Într-o bună zi, am dat peste urmele unei vechi mănăstiri.

Gabriel era atras de ruine; curînd, am descoperit că exercitau asupra lui o fascinaţie morbidă şi, pentru prima oară de la căsătoria noastră, am observat că-l cuprinde acea stare de neagră melancolie pe care îmi promisesem să o înlătur. Friday a observat imediat că starea de fericire a lui Gabriel din perioada lunii de miere începuse să scadă în intensitate. În timp ce exploram ruinele mănăstirii, l-am surprins frecîndu-şi capul de piciorul lui Gabriel, privindu-l rugător, parcă implorîndu-l să nu uite că eram toţi trei, împreună şi, deci, să fie fericit.

Atunci am simţit mici semnale de alarmă întunecîndu-mi bucuria şi l-am întrebat:

- Mănăstirea asta îţi aminteşte cumva de mănăstirea *Kirkland*?

- Întotdeauna există asemănări între ruinele vechi, a venit răspunsul.

Aş fi vrut să-i pun mai multe întrebări. Eram sigură că ceva îl răscolea, ceva legat de mănăstirea

Kirkland şi de *Revels*. Am continuat, fără să mă pot controla:

- Dar cred că, mai degrabă, ai fi preferat să nu aduc vorba despre asta.

M-a îmbrăţişat şi am observat că se lupta cu disperare să iasă din starea ce-l copleşise.

Am schimbat iute subiectul:

- Se pare că o să plouă. Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem la hotel?

S-a liniştit văzînd că nu aveam de gînd să-i pun întrebări la care să-mi dea răspunsuri evazive. Mi-am zis că în curînd aveam să fiu în noul meu cămin, urmînd să descopăr motivul comportării ciudate a soţului meu. Puteam să aştept pînă atunci şi, după ce aveam să-l descopăr, eram decisă să-l elimin, oricare ar fi fost el. N-aveam de gînd să las nimic să se interpună în calea fericirii lui, în anii pe care-i mai aveam în faţa noastră.

¤

capitolul 2

Luna de miere se terminase. În ultima zi amîndoi eram cu nervii întinşi la maximum. Gabriel era tăcut, iar eu exasperată din cauza tăcerii lui. Nu înţelegeam cum de putea fi vesel într-o zi, pentru ca în ziua următoare să aibă toane. Probabil că şi eu - deşi nu aş fi admis asta - eram puţin nervoasă, gîndindu-mă că urma să dau ochii cu familia Rockwell. Friday ne-a simţit starea de spirit şi şi-a pierdut din exuberanţă.

- Încearcă să ne spună că sîntem trei acum, i-am spus lui Gabriel, încercînd să-l înveselesc.

Călătoria prin *North Riding* a fost obositoare şi se lăsase seara pe cînd am ajuns la *Keighley*. O trăsură destul de mare ne aştepta şi vizitiul a părut uimit cînd ne-a văzut. Cred că el nu aflase de căsătoria lui Gabriel, căci altfel de ce să fie surprins cînd un mire soseşte cu mireasa lui?

Gabriel m-a ajutat să urc în trăsură, iar vizitiul îmi arunca priviri furişe în timp ce aranja bagajele.

N-am să uit niciodată această călătorie de la gară. Ne-a luat aproape o oră şi era aproape întuneric cînd mi-ám văzut pentru prima oară noul cămin.

Trecuserăm pe lîngă mlaştini ce păreau sălbatice şi ciudate în lumina amurgului. Totuşi, semănau cu

cele din apropiere de *Glen House*, iar eu mă simțeam ca acasă în apropierea lor. Urcaserăm un deal și, deși eram în iunie, aerul era rece. Simțeam în nări un miros de turbă care, cu toată teama mea crescîndă, îmi ridica moralul. Îmi imaginam cum eu și Gabriel vom călări împreună printre mlaștini. Am început să coborîm dealul. Ținutul era mai puțin sălbatic, dar se ghicea apropierea mlaștinilor.

Am ajuns la cătunul Kirkland Moorside, în vecinătatea căruia se afla noua mea locuință, *Kirkland Revels*. Iarba era mai îngrijită. Am trecut pe lîngă o casă singuratică. Cîmpiile erau cultivate.

Gabriel s-a aplecat spre mine:

- Dacă lumina ar fi fost mai puternică, ai fi putut să vezi de aici *Kelly Grange* , locuința vărului meu. Ți-am pomenit vreodată de Simon Redvers?

- Da, i-am spus.

Mi-am încordat privirea și mi s-a părut că undeva, în dreapta, se profilează conturul șters al unei case.

Am trecut peste un pod și atunci am zărit pentru prima oară fosta mănăstire.

Am văzut turnul normand, al cărui zid exterior era încă conservat. Zidurile din jurul lui făceau imposibil de văzut de la distanță că era de fapt ca o scoică din care nu mai rămăsese decît cochilia. Părea grandios dar și amenințător. M-am întrebat atunci dacă într-adevăr era așa sau toanele soțului meu mă făceau să-mi imaginez că era un loc ce provoca teamă.

Am continuat să mergem pe un drum care era mărginit pe ambele părți cu stejari masivi și deodată, în fața mea a apărut casa.

Mi-am ținut răsuflarea, căci era minunată. Primul lucru care m-a izbit, a fost mărimea ei. Arăta ca un bloc de stîncă. Mai tîrziu mi-am dat seama că era construită în jurul unei curți interioare și, cu toate că la origine era stilul *Tudor*, fusese restaurată de-a lungul secolelor. Ferestrele erau întărite cu șipci de lemn, iar deasupra lor erau sculpturi cu demoni și îngeri, harpe, spirale și trandafiri în stil *Tudor*. Era cu adevărat o reședință nobilă. M-am gîndit atunci ce mică trebuie că i-a părut lui Gabriel *Glen House*, cînd ne-a vizitat. În mijloc, un șir de trepte tocite ducea spre un portal din piatră masivă, sculptat în același stil *Tudor*. Poarta din stejar masiv era decorată cu fier forjat. Chiar cînd am început să urc treptele, m-am întîlnit cu primul membru al noii mele familii.

Era o femeie în jur de patruzeci de ani și, din asemănarea ei cu Gabriel, mi-am dat seama imediat că trebuie să fie Ruth Grantley, sora sa văduvă.

M-a privit cîteva secunde fără să spună un cuvînt, privirea ei m-a măsurat rece, iar apoi a încercat să pună un pic de căldură în ochii ei.

- Ce mai faci? Trebuie să ne ierți dacă îți părem surprinși. Am aflat abia azi dimineață. Gabriel, a fost urît din partea ta să ții totul secret!

Îmi luă mîinile și îmi zîmbi, cu toate că era mai mult o dezvelire a dinților decît un zîmbet. Genele îi erau atît de blonde încît erau aproape invizibile. Era cu puțin mai blondă decît Gabriel. Dar ceea ce m-a izbit la ea de la început, a fost răceala ei.

- Intră, mi-a spus ea. Mi-e teamă că ne vei găsi cam nepregătiți. A fost așa o surpriză...

- Probabil c-a fost, i-am zis.

M-am uitat întrebător la Gabriel. Oare de ce nu le spusese?

Am păşit într-un hol în care ardea un foc de buşteni şi m-a frapat imediat aerul de vechime al locului. Era evident că această atmosferă fusese păstrată şi întreţinută cu mult drag. Pe pereţi atîrnau tapiserii care, fără îndoială, fuseseră lucrate de membri ai familiei, cu secole în urmă. În mijlocul holului, pe o masă mare, se aflau obiecte din bronz şi din cositor.

Am privit în jurul meu.

- Ei, bine? a spus Ruth

- E atît de... emoţionant să mă aflu aici, i-am răspuns.

A părut oarecum mulţumită. S-a întors mai întîi spre Gabriel:

- De ce tot misterul ăsta, Gabriel?

Apoi s-a întors dezaprobatoare spre mine:

- Se pare că nu avea nici un motiv să ţină totul secret pînă azi dimineaţă.

- Am vrut să vă surprind pe toţi, a zis Gabriel. Catherine, a continuat el, cred că eşti obosită. Probabil vrei să mergi în camera ta.

- Bineînţeles că vrea, zise Ruth. O să întîlnească familia mai tîrziu. Nu pot să-ţi spun cît sînt de nerăbdători să te cunoască!

Ochii i-au strălucit şi dinţii ei , uşor proeminenţi, s-au mai dezvelit o dată, într-un soi de zîmbet. Friday a început deodată să latre.

- Oh, şi un cîine! a spus ea. Deci îţi plac animalele... Catherine?

- Da, foarte mult. Sînt sigură că toată lumea va ține la Friday.

Am perceput o mişcare undeva sus şi am ridicat privirea spre o galerie.

- Aceea este *Galeria menestrelilor*, mi-a explicat Gabriel. O folosim uneori cînd avem un bal.

- Aici sîntem ataşaţi vechilor obiceiuri, Catherine, a spus Ruth. Sper să nu ne găseşti prea demodaţi.

- Sînt sigură că vechile obiceiuri îmi vor plăcea foarte mult.

- Sper. Cînd e vorbă de tradiţii...

Vocea ei mi s-a părut puţin batjocoritoare, ca şi cum eu nu puteam înţelege tradiţii aparţinînd unei familii vechi ca a lor.

Primirea rece făcută de Ruth mi-a adîncit temerile şi m-am întrebat din nou care a fost motivul pentru care Gabriel a ţinut secretă vestea căsătoriei noastre.

Un servitor apăru întrebînd de bagajele noastre, iar Gabriel a spus:

- Du-le sus în camera mea, William.

- Da, conaşule...

A urcat scările cu cufărul meu pe umeri, iar Gabriel m-a luat de braţ şi l-am urmat. Ruth venea în spatele nostru. Îi puteam simţi ochii aţintiţi asupra mea, înregistrînd toate detaliile. În acele momente am fost mulţumită, mai mult ca oricînd, de unchiul Dick. Frumosul meu costum de călătorie din gabardină albastră îmi dădea încredere în mine.

În capătul scării era o uşă şi Gabriel mi-a spus:

- Asta este uşa de la *Galeria menestrelilor*.

Am sperat să o deschidă şi să văd dacă era cineva acolo , pentru că eram sigură că auzisem o mişcare. M-am întrebat care din membrii familiei prefera să se ascundă acolo şi să-mi arunce priviri furişe, în loc să coboare şi să-mi ureze bun venit.

Era o scară largă, de o mare frumuseţe dar, în lumina lămpilor cu gaz, părea plină de umbre. Cum urcam, am avut sentimentul neplăcut că toţi membrii familiei ce locuiseră acolo în ultimii trei sute de ani, mă priveau cu dezaprobare. Eram fata pe care Gabriel o adusese în casă fără să-şi consulte familia.

- Camerelè mele, mi-a spus Gabriel, sînt sus. Este mult de urcat.

- Acum, că eşti însurat, vrei să-ţi păstrezi tot aceleaşi camere? l-a întrebat Ruth, din spatele meu.

- Bineînţeles. Doar dacă, nu cumva, nu-i vor place lui Catherine.

- Sînt sigură că îmi vor place.

- Dacă nu te vor satisface, sînt destule camere din care poţi alege, mi-a zis Ruth.

Tocmai urcasem la al doilea etaj, cînd a apărut un tînăr. Era înalt şi slab şi semăna cu Ruth.

- Au venit deja, mamă? Cum arată? a strigat el, înainte de a ne vedea.

S-a oprit rîzînd, fără să pară de loc stînjenit, în timp ce ochii lui mă măsurau.

- Acesta este Luke, nepotul meu, a spus Gabriel.

- Fiul meu, a murmurat Ruth.

- Sînt încîntată să te cunosc, i-am spus, întinzîndu-i mîna.

Mi-a luat mîna şi s-a înclinat, astfel că o şuviţă din părul său blond îi căzu pe faţă.

- Plăcerea e reciprocă, a spus el uşor tărăgănat. Este amuzant să ai o nuntă în familie.

Semăna foarte mult cu mama sa şi de asemenea cu Gabriel. Aceleaşi trăsături proeminente, aristocratice, acelaşi păr blond şi acelaşi aer molatic.

- Ce părere ai despre casă? a întrebat el nerăbdător.

- A venit abia de zece minute, n-a văzut decît o mică parte din casă şi nici măcar la lumina zilei, i-a reamintit mama sa.

- Mîine te iau într-un tur de inspectare a casei, îmi promise el.

I-am mulţumit. S-a mai înclinat o dată şi s-a dat la o parte ca să putem trece. Apoi s-a alăturat micii noastre procesiuni şi ne-a însoţit pînă la etajul al treilea, la camerele care îi aparţinuseră dintotdeauna lui Gabriel.

Intraserăm într-o galerie circulară, iar senzaţia că eram urmărită era şi mai puternică. Căci aici se aflau portretele în mărime naturală ale membrilor familiei. Trei sau patru lămpi din cuarţ roz erau aprinse şi, în acea lumină neclară, figurile păreau aproape reale.

- Am ajuns, a spus Gabriel, şi am simţit apăsarea mîinii lui pe braţ.

Apoi l-am auzit pe Friday în coşuleţul lui. Scîncea încet, ca şi cum încerca să-mi reamintească de prezenţa sa. Cred că Friday îmi simţea starea sufletească - mă simţeam ca într-o închisoare. Simţea că nu eram dorită în această casă. M-am gîndit că asta se datora faptului că am sosit în

amurg. Ar fi fost altceva dacă am fi ajuns într-o dimineață însorită şi strălucitoare. În casele astea vechi, domină o atmosferă cam ciudată şi, la căderea nopții, umbrele îi copleşesc pe cei cu o imaginație prea bogată. Situația mea era ieşită din comun. Urma să fiu stăpîna acestei case, în timp ce cu trei zile în urmă nimeni nici nu ştia măcar de existența mea. Nu era de mirare că nu eram dorită.

M-am scuturat de sentimentele mele neplăcute, am întors spatele portretelor şi l-am urmat pe Gabriel printr-o uşă, undeva în dreapta, care ducea într-un coridor. Am mers de-a lungul coridorului pînă am ajuns la o uşă pe care a deschis-o Gabriel. Un strigăt de plăcere mi-a scăpat, căci stăteam în pragul unei camere încîntătoare. Draperiile grele din damasc roşu erau trase în lungul ferestrelor, focul ardea într-un cămin mare, de pe a cărui poliță din marmură albă minunat sculptată, lumînări puse în sfeşnice de argint strălucitor aruncau o lumină blîndă asupra camerei. Patul, cu baldachin, era înconjurat de perdele ce se asortau cu draperiile de la ferestre. Am remarcat scrinul, scaunele cu spătare îmbrăcate cu tapiserie roşie şi aurie, covoarele roşii ce păreau poleite cu aur. Efectul general era extrem de primitor.

Pe masă era un vas cu trandafiri roşii. Gabriel i-a privit şi s-a înroşit. Apoi a spus:

- Îți mulțumesc, Ruth.
- N-am avut timp să facem mai mult.
- Este o cameră frumoasă, am spus.

Ruth a aprobat.

- Păcat că nu poți vedea priveliştea pe fereastră.

- O să o vadă peste o oră sau două, a spus Gabriel. Pînă atunci va răsări luna.

Simțeam cum mi se spulberă toate temerile.

- Vă părăsesc acum, a spus Ruth. O să spun să vi se trimită nişte apă fierbinte. Puteți fi gata pentru cină în trei sferturi de oră?

I-am spus că da, iar ea şi Luke ne-au lăsat singuri.

Cînd uşa s-a închis în spatele lor, Gabriel şi cu mine ne-am uitat unul la altul în tăcere. Apoi m-a întrebat:

- Ce este Catherine? Nu-ți place, nu-i aşa?

- E atît de minunat. Nu mi-am imaginat...

Apoi n-am putut să-mi mai ascund resentimentele:

- Pentru Dumnezeu, de ce nu le-ai spus că te-ai căsătorit?

S-a înroşit şi părea chinuit, dar eram hotărîtă să aflu adevărul.

- Ei bine, nu doream nici un fel de agitație.

- Agitație! I-am întrerupt. Dar credeam că te-ai întors ca să le spui!

- Exact asta am şi făcut.

- Şi ți-ai dat seama că nu puteai... intra în subiect?

- S-ar fi putut opune. Şi nu doream aşa ceva.

- Vrei să spui că nu m-ar fi considerat destul de bună pentru familia lor?

Ştiam că ochii mei aruncau scîntei. Eram şi furioasă şi nenorocită. Părea un început nefericit pentru viața mea în această casă. Gabriel mă rănise şi eram deprimată înțelegînd că păstrarea secretului cu privire la căsătoria noastră însemna că nu avea

să-mi fie uşor să conviețuiesc în termeni buni cu noua mea familie.

- Pentru Dumnezeu, nu! a strigat vehement Gabriel.

M-a prins de umeri dar, iritată, m-am eliberat.

- Vor fi încîntați de tine... cînd te vor cunoaşte. Nu le plac, totuşi, schimbările. Ştii cum e cu familiile!

- Nu, i-am replicat, nu ştiu. Şi sînt supărați, ceea ce este şi normal. Ideea de a avea aşa, deodată, un nou membru al familiei! Pot înțelege cam ce simt.

- Dar nu înțelegi, Catherine, a insistat Gabriel.

- Atunci spune-mi tu, l-am fulgerat eu din priviri. Explică-mi tu. De ce trebuia să fie tot misterul ăsta?

Părea foarte nefericit.

- Dar nu e nici un mister. Pur şi simplu nu le-am spus. Nu vroiam agitație şi probleme. Am vrut să mă căsătoresc cu tine cît mai repede posibil, aşa încît să fim împreună şi să ne facem o viață cît mai frumoasă, atît cît ne-a mai rămas.

Cînd mi-a spus asta, toată furia mea a dispărut. Am simțit cum mă cuprinde din nou dorința de a-l face fericit - căci simțeam că-i era frică de ceva, poate de moarte. Din cauza acestei dorințe mă măritasem cu el.

Înțelegeam vag că-i era teamă de ceva din această casă şi că-şi dorea un aliat. Trebuia ca eu să fiu acel aliat. Ştiam asta. Deşi eram la *Kirkland Revels* de mai puțin de o jumătate de oră, simțisem deja acea frică.

- Friday este încă în coşul lui, am spus.

- Îi dau eu drumul.

A deschis coşul şi Friday a sărit afară lătrînd de bucurie că era liber.

S-a auzit o bătaie în uşă. M-am întors brusc, fiindcă bătaia nu venea de la uşa pe care intrasem. Abia atunci am observat că erau două uşi în cameră.

O voce cu un puternic accent din *Yorkshire* a spus:

- Apă fierbinte, conaşule.

Uşa s-a închis înainte ca eu să-l pot vedea pe posesorul vocii.

- E o veche garderobă, mi-a spus Gabriel, arătînd spre uşă. O folosesc pentru spălat. O să o găseşti foarte utilă. Încuie amîndouă uşile înainte de a te dezbrăca. Să nu intre vreun servitor.

I-a pus lesa lui Friday.

- Friday, cred că nu vrei să te rătăceşti chiar din prima seară, îi spuse cîinelui.

După ce a plecat, am intrat în fosta garderobă unde erau cada, bidoanele cu apă fierbinte, săpun şi prosoape. O oglindă mare, cu ramă frumos ornată, era fixată pe un perete. Pe ramă erau prinse două sfeşnice ce aveau lumînări aprinse. M-am privit în oglindă. Deodată, ochii mei, mai verzi ca de obicei, au părăsit imaginea mea, scormonind peste umărul meu, cercetînd ungherele umbroase din baie.

Vechi case în amurg... Oare era posibil ca în asemenea locuri să mai dăinuie prezenţa celor morţi demult? Ce gînduri ridicole pentru o tînără femeie cu capul pe umeri!

Mi-am scos costumul şi am început să mă spăl de praful călătoriei. Mîine, la lumina zilei, precis că voi rîde de fanteziile mele.

¤

În acea seară am cinat într-o cameră plăcută de la etajul întîi. Gabriel mi-a explicat că la ceremonii deosebite masa se servea în holul mare de la parter:

- Masa cea mare de jos este la fel de veche ca şi casa. Dar avem, pentru familie, o sufragerie mai mică şi mai confortabilă, a adăugat el.

Sufrageria era o cameră mare, după standardele de la *Glen House*. Cînd am intrat, perdelele erau trase, iar pe masă erau lumînări. Mi-am dat seama că viaţa în acest loc era destul de formală.

Eram şase la masă. Aceasta era familia mea. Pe Luke şi pe Ruth îi cunoscusem deja. I-am cunoscut la masă pe tatăl lui Gabriel , Sir Matthew Rockwell şi pe mătuşa sa , Miss Sarah Rockwell. Amîndoi mi s-au părut foarte bătrîni. Aveau probabil în jur de optzeci de ani.

Imediat cum l-am întîlnit pe Sir Matthew, am început să mă simt ceva mai fericită, căci era evident că-i plăceam. Era foarte înalt, dar uşor adus de spate. Părul încă des, deşi alb. Faţa îi era rumenă, dar nu cu o culoare sănătoasă, căci avea acea rumeneală dată de excesul de vin. Ochii săi albaştri erau îngropaţi în faţa buhăită, dar erau strălucitori, chiar veseli.

- Gabriel e norocos să aibă o nevastă atît de frumoasă, mi-a spus el.

Bineînţeles că încerca să mă flateze, pentru că nu eram frumoasă şi nu-i puteam părea aşa nici măcar unui bărbat de optzeci de ani. Mi-a luat mîna şi mi-a

sărutat-o apăsat. Mi-am dat seama că nu era prea bătrîn pentru a fi galant.

Făcea impresia unui om ce se bucurase de viață şi care spera ca membrii mai tineri ai familiei să-i urmeze exemplul.

- Trebuie să stai lîngă mine, mi-a spus. Vreau să te privesc, iar tu să-mi spui ce crezi despre noua ta familie.

Aşa că m-am aşezat la masă lîngă el şi, din cînd în cînd, se apleca spre mine şi mă mîngîia pe mînă.

Mătuşa Sarah era oarecum diferită, cu toate că se distingeau trăsăturile familiei Rockwell şi avea aceeaşi piele deschisă la culoare. Ochii ei albaştri păreau goi de orice expresie. Avea un aer încordat, ca şi cum ar fi încercat cu disperare să înțeleagă ce se întîmplă şi nu reuşea. Am bănuit că era chiar mai bătrînă decît fratele ei.

- Sarah, a spus Sir Matthew, aceasta este noua mea fiică.

Sarah a dat din cap şi i-a aruncat un zîmbet dulce şi inocent. Aş fi vrut să fi întîlnit mai întîi aceste persoane în vîrstă. Aş fi simțit astfel un bun venit mai călduros.

- Cum te cheamă? m-a întrebat ea.

- Catherine, i-am răspuns.

A dat din cap şi, de cîte ori ridicam privirea, îi vedeam ochii ațintiți asupra mea.

Sir Matthew a vrut să ştie cum ne-am întîlnit, Gabriel şi cu mine, şi cum de ne-am hotărît atît de rapid asupra căsătoriei. I-am povestit despre Friday

- Țigani. . a spus el. Sînt atît de brutali cu animalele lor! Pe pămînturile mele nu au ce căuta.

Norocul lui Gabriel că în acea zi călărea chiar pe acolo!

- Totdeauna i-a plăcut să hoinărească... şi nu ştiam niciodată cînd urma să se întoarcă, a spus Luke.

- De ce nu? i-a replicat Gabriel. E şi ăsta un fel de a avea o vacanţă. Urăsc să fac planuri. Anticipezi atît de mult plăcerea şi, în mod inevitabil, eşti dezamăgit. Nu! Du-te acolo unde te îndeamnă spiritul... aceasta-i deviza mea.

- Şi uite ce bine s-a potrivit! a subliniat Sir Matthew, zîmbindu-mi.

- Trebuie să-i arăt lui Claire tapiseria mea. Sînt convinsă că vrea s-o vadă, a spus Sarah.

A urmat o scurtă tăcere.

- Aceasta-i Catherine mătuşă, nu Claire!

- Desigur... desigur, a murmurat Sarah. Draga mea, te interesează tapiseriile?

- Le admir, dar nu prea am talent. Nu sînt prea îndemînatică la lucrul de mînă.

- Sigur că nu, a replicat Sir Matthew. Nu trebuie să-ţi strici aceşti ochi minunaţi.

S-a înclinat spre mine şi mîna sa bătrînă mi-a mîngîiat mîna.

- Sora mea e puţin cam uitucă. Se întoarce mereu în trecut. Nu mai e de mult tînără. Ca şi mine de altfel!

Am vorbit despre casă, despre ţinutul ce o înconjura, de grajduri - şi am fost bucuroasă să aflu că erau bine dotate - de vecini, de prieteni, vînători din ţinut şi, în general, despre viaţa la *Kirkland Moorside*. Încercau să mă facă să mă simt

binevenită şi probabil că starea ciudată a lui Gabriel a făcut ca la început să mă îndoiesc de asta.

Ruth ne-a spus că vom avea o petrecere la sfîrşit de săptămînă pentru a sărbători căsătoria. Ne-a zis că ar fi aranjat chiar pentru acea seară, dacă ar fi avut timp.

- Sînt cîteva persoane pe care trebuie să le cunoşti, mi-a spus ea. Sînt nerăbdători să te întîlnească.

- Pe cine te-ai gîndit să inviţi? a întrebat repede Gabriel.

- Păi... probabil Simon. De fapt, face parte din familie. O vom invita de asemenea pe Hagar, dar mă îndoiesc că o să vină. M-am mai gîndit la vicar şi la soţia sa şi, bineînţeles, familia Smith.

Sir Matthew a aprobat. Apoi s-a întors spre mine:

- Vrem să te facem să te simţi acasă, draga mea. Şi asta cît mai repede posibil.

I-am mulţumit şi, cînd am terminat de mîncat, Ruth, Sarah şi cu mine ne-am retras într-un salon alăturat, lăsîndu-i pe bărbaţi singuri. M-am bucurat că nu ne-au lăsat singure prea mult, căci nu mă simţeam în largul meu cu sora şi cu mătuşa lui Gabriel. El a venit imediat după mine, gîndindu-se că eram obosită.

- Fără îndoială că a fost o zi încărcată, a murmurat Ruth. O să vă înţelegem, dacă vreţi să vă retrageţi cît mai repede.

Am urat noapte bună membrilor noii mele familii şi, însoţită de Gabriel, am urcat spre camera noastră.

Cînd am intrat în cameră, Friday a sărit din coşul lui ca să ne întîmpine. Era clar că-i era greu şi lui să se adapteze la noul nostru mediu.

- Ei bine, a spus Gabriel, ce a fost mai greu a trecut. Ai făcut cunoştinţă cu familia mea.

- Se pare că nu toată.

- Ceilalţi sînt rude mai îndepărtate. Cei de aici sînt cei cu care vei locui. Înainte de a ne culca vreau să-ţi arăt priveliştea de pe balcon.

- Ah, da!... de pe balconul tău. Unde e?

- La capătul coridorului. Hai, vino!

Şi-a pus braţul în jurul meu şi am ieşit din cameră. Am mers spre capătul coridorului, a deschis o uşă şi am păşit în balcon. Luna era sus pe cer, luminînd priveliştea din faţa noastră. Ruinele mănăstirii arătau ca o uriaşă fantomă a ceea ce fuseseră. Rîul întunecat şerpuia prin iarbă pe sub podul arcuit. Şi undeva, departe, am văzut conturul întunecat al mlaştinilor. Am respirat adînc:

- E minunat.

- Cînd sînt departe, visez mereu la acest loc.

- Nu mă mir㠖 Vin în fiecare seară şi privesc. Am făcut asta mereu, de cînd eram un copil. Mă fascinează.

A privit brusc în jos.

- Doi dintre strămoşii mei s-au aruncat peste parapet. Dar nu de aici. Mai sînt încă alte trei balcoane.

Un fior mi-a trecut de-a lungul spinării şi am privit şi eu în jos.

- Sîntem în vîrful casei, mi-a spus Gabriel. Să te arunci de aici pe dalele de jos e moarte sigură. Sînt

singurele două cazuri de sinucidere din istoria familiei... şi amîndouă prin aceeaşi metodă.

- Hai înăuntru, i-am spus. Sînt obosită.

Dar cînd ne-am întors în cameră temerile mă cuprinseră din nou. Momentele petrecute pe balcon, cuvintele lui Gabriel, reuşiseră să le aducă înapoi. Eram, cu siguranţă, încordată, ceea ce era neobişnuit pentru mine. Mi-am promis ca a doua zi totul să fie bine.

În următoarele două zile am explorat casa şi împrejurimile. Am fost fascinată: uneori încîntată, alteori dezgustată. Îmi plăcea să stau în casă la lumina zilei şi mă rătăceam mereu prin ea. Mi-e ruşine să spun dar, cînd se lăsa înserarea, îmi făcusem un obicei de a privi pe furiş peste umăr. Asta cînd eram singură. Nu mai locuisem niciodată într-o casă atît de mare şi de veche. Cînd eram singură, aveam impresia că prezentul se amestecă cu trecutul. Era probabil din cauza mobilei care era în casă de secole. Nu puteam scăpa de ideea că arăta exact la fel ca acum cîteva sute de ani, cînd alţi paşi şi alte glasuri se auzeau, alte chipuri aruncau umbre pe pereţi.

Era absurd să fiu influenţată de asemenea fantezii, cînd cei din casă păreau perfect normali. Îi etichetasem pe toţi în mintea mea în răstimpul primelor zile.

Sir Matthew, moşierul în vîrstă şi vesel, căruia îi plăceau mîncarea bună, vinul şi femeile. Un moşier tipic de la ţară, din acest secol sau din oricare altul.

Mătuşa Sarah, fata bătrînă care rămăsese în casa părintească, oarecum inocentă, amintindu-şi toate

zilele de naştere, toate realizările sau eşecurile membrilor familiei. Şi acum, că îmbătrînise, începuse să uite cui i se întîmplase un anumit eveniment. Uneori mă confunda cu fosta ei cumnată, Claire, soţia demult moartă a lui Sir Matthew.

Ruth era stăpîna casei de la moartea mamei ei, aşa că era normal să aibă resentimente faţă de noii veniţi.

Luke, ca orice tînăr, era absorbit de propriile sale probleme.

O familie normală, ca multe altele din ţară.

Am încercat să mă fac plăcută şi sînt sigură că am reuşit. Bineînţeles, cel mai greu a fost cu Ruth. Am lăsat-o să înţeleagă că nu aveam de gînd să-i iau locul la conducerea casei. Casa era destul de mare ca să putem duce în ea vieţi complet separate. Sir Matthew era stăpînul casei, iar ea era fiica lui. Fusese de tînără stăpîna casei, continuase să trăiască aici şi după ce se căsătorise şi, normal, rămăsese să trăiască aici şi după ce devenise văduvă. Consideram că avea mai multe drepturi decît mine să fie castelană la *Kirkland Revels*.

M-a întrebat despre planurile pentru petrecere şi i-am răspuns candid să le facă ea, deoarece eu veneam dintr-o casă mai mică şi, cum trecuse puţin timp între terminarea şcolii şi căsătorie, nu aveam experienţă în administrarea unei gospodării. Asta a părut să o mulţumească, iar eu m-am simţit fericită.

În prima dimineaţă după sosirea noastră, Gabriel a stat cu tatăl lui. Am presupus că aveau de discutat probleme legate de administrarea moşiei, mai ales

că Gabriel lipsise mult timp de acasă. I-am spus să stea liniştit, căci puteam să mă descurc şi singură.

Plănuiam să-l iau pe Friday la o plimbare, deoarece eram nerăbdătoare să explorez ţinutul şi mai ales ruinele fostei mănăstiri . Cînd coboram scările m-am întîlnit cu Luke. Mi-a zîmbit cu prietenie şi s-a oprit să-i spună cîteva cuvinte lui Friday, care a fost încîntat să fie băgat în seamă şi s-a ataşat de Luke imediat.

- Îmi plac cîinii, mi-a spus Luke.

- Nu ai cîine?

A dat din cap.

- Cine să aibă grijă de el cît sînt plecat? Şi sînt mai mereu plecat. Ştii... la şcoală. Acum sînt într-o perioadă de pregătire ca să merg la Oxford.

- Sînt sigură că sînt destui care ar putea avea grijă de un cîine cît eşti plecat.

- Nu înţelegi. Cînd ai un cîine, este doar al tău şi nu poţi avea încredere în altcineva să aibă grijă de el. Ai văzut deja casa? m-a întrebat.

- Nu toată.

- Te iau eu într-un tur. Trebuie să o înveţi bine, altfel te pierzi în ea. E atît de uşor să te rătăceşti. Mergem?

Eram dornică să fim prieteni şi am simţit că cel mai bine era să-i accept invitaţia. Mai mult, eram nerăbdătoare să văd casa, aşa că am hotărît că plimbarea mai poate aştepta pînă termin turul cu Luke.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre mărimea casei. Mi-am dat seama că trebuie să fie cel puţin o sută de încăperi. Fiecare din cele patru

dreptunghiuri din piatră din care era formată, putea fi el însuşi o casă şi desigur era foarte uşor ca cineva să se rătăcească.

- Legenda spune, mi-a zis Luke, că unul dintre strămoşii noştri a avut patru neveste şi le ţinea pe fiecare în cîte una din aripile casei. Şi pentru multă vreme nici una nu a ştiut de existenţa celorlalte trei.

- Sună ca un fel de *Barbă-Albastră*.

- Probabil că *Barbă-Albastră,* cel original, a fost un Rockwell. Sînt multe secrete întunecate în istoria familiei noastre, Catherine. Nici nu ştii în ce familie ai intrat.

Ochii lui mă priveau cu amuzament amestecat cu cinism. Mi-am amintit de hotărîrea lui Gabriel de a nu-şi anunţa familia că se însoară. Bineînţeles că mă priveau ca pe o vînătoare de zestre. Şi nu doar pentru această casă, ci şi pentru veniturile moşiei, ca şi pentru titlul de baronet ce urma să-l moştenească atunci cînd tatăl său avea să moară.

- Am început să-mi dau seama, i-am spus.

Am mers de-a lungul încăperilor într-o stare de uluială. Erau atît de multe! Şi toate aveau ferestre înalte, tavane semeţe minunat sculptate, pereţi lambrisaţi, mobilă veche de veacuri. Am vizitat pivniţele uriaşe, bucătăriile, unde am cunoscut cîţiva servitori ce mă priveau cu o anumită suspiciune. Am văzut celelalte trei balcoane ce semănau cu al nostru. Am examinat pilonii groşi din piatră ce-i susţineau şi capetele de balauri ce păreau că se strîmbă la mine din toate părţile.

- Ce mult le plăceau pe atunci aceşti diavoli şi toate figurile astea groteşti, am spus.

- Aveau rolul să-i gonească pe nepoftiți, mi-a spus Luke. Trebuie să recunoşti că te pot speria. Parcă ar spune: "Stai departe! Diavolii de la *Kirkland Revels* te vor înhăța dacă nu bagi de seamă".

- Sînt sigură că uneori ar fi vrut să ureze bun-venit vizitatorilor, am murmurat încet.

- Probabil că sîntem o adunătură neospitalieră, mulțumiți cu noi înşine.

Cînd am ajuns în galerie, m-a plimbat de jur împrejur explicîndu-mi cine erau personajele. Mai întîi mi l-a arătat pe Sir Luke, cel care a construit casa, un gentleman ce părea foarte puternic, îmbrăcat în armură. Mai erau Thomas, Mark, John, mai mulți Matthew şi încă un Luke.

- Totdeauna am avut nume din Biblie, mi-a spus el. Este o trăsătură a familiei. Au fost întotdeauna Matthew, Mark, Luke, John, Peter, Simon, orice... chiar şi Arhanghelul Gabriel. Cu toate că nu-i place, de multe ori îl strig pe Gabriel "*Îngerule*". Cred că au cam exagerat cu numele ăsta. Mark sau John ar fi fost mult mai bine. Uite, ăsta e Sir Luke... a murit tînăr. A sărit din balconul din aripa de vest.

M-am uitat fix la bărbatul din tablou. Toate trăsăturile păreau atît de vii, încît aveam impresia că buzele se mişcă în timp ce-l priveam.

- Şi ăsta, a continuat Luke, este John care, după o sută de ani, a hotărît să moară în acelaşi fel. A căzut din balconul din aripa de nord. Nu-i ciudat? Bănuiesc că ideea i-a venit de la Luke.

M-am întors. Nu ştiam de ce, dar conversația asta mă făcea să mă simt stînjenită. Am înaintat spre portretul unei femei ce purta o pălărie cu pene şi era

pictată în stilul *Gainsborough*. Am auzit vocea lui Luke:

- Stră-stră-stră-stră-bunica mea. Atît doar că nu sînt sigur cîți de *stră* trebuie să folosesc.

Am continuat să înaintez de-a lungul galeriei.

- Și acesta-i chiar socrul tău, a adăugat Luke.

Un Sir Matthew mai tînăr mă privea din portret. Cravata sa, ca și jacheta din catifea verde, păreau foarte elegante. Tenul îi era rumen și ochii erau ceva mai mari decît îi avea acum. Eram sigură că nu mă înșelam cînd mă gîndeam că i-a plăcut mult viața.

Alături era portretul unei femei. Mi-am dat seama imediat că era soția sa. Era atît de frumoasă! Fragilă și cu o expresie de resemnare pe față. Era mama lui Gabriel, cea care murise la scurt timp după ce-i dăduse viață.

Exista și un portret al lui Gabriel, în care acesta arăta tînăr și inocent.

- Vei fi și tu alături de el, a spus Luke. Imaginea ta va fi imortalizată pe pînză, ca și a celorlalți și, peste două sute de ani, viitoarea stăpînă a casei te va privi și își va pune întrebări despre tine.

M-a străbătut un fior și am vrut să scap cît mai repede de Luke, căci discuția despre sinucideri mă deprimase. Vroiam să ies din casă măcar pentru o jumătate de oră.

- Friday este nerăbdător să-și facă plimbarea, am spus. Cred că e cazul să-l duc. Ai fost foarte amabil că mi-ai arătat totul.

- Dar nu ți-am arătat *totul* ! Mai este încă mult de văzut.

- O să-mi facă plăcere şi altă dată, i-am explicat hotărîtă.

A înclinat capul.

- Ei bine, a murmurat, va fi plăcerea mea să continuăm turul.

Am început să cobor şi, la jumătatea scării, m-am întors şi m-am uitat înapoi. Luke mă privea de lîngă portrete. Mi s-a părut că trebuia să facă doar un pas ca să intre într-o ramă şi să se contopească cu ceilalţi.

Restul zilei l-am petrecut cu Gabriel. După amiază am călărit de-a lungul mlaştinilor. Pe cînd ne-am întors, era vremea cinei. Ne-am schimbat, iar seara a decurs întocmai ca şi cea precedentă.

Înainte de a ne culca, Gabriel m-a dus pe balcon. În timp ce admiram priveliştea minunată, am hotărît ca a doua zi să vizitez ruinele vechii mănăstiri.

În dimineaţa următoare, Gabriel a fost din nou ocupat cu tatăl său iar eu am hoinărit împreună cu Friday. De data aceasta ne-am dus la mănăstire.

Cum mă apropiam de vechii piloni, am fost cuprinsă de mirare. Era o dimineaţă însorită. Ici şi colo piatra strălucea ca şi cum ar fi fost bătută cu diamante.Nu părea a fi o ruină, căci marele turn şi peretele din faţă erau intacte. Doar cînd m-am apropiat, mi-am dat seama că nu avea alt acoperiş decît cerul.

Mănăstirea îşi avea sălaşul într-o vale de lîngă rîu şi cred că era mai adăpostită de furtuni decît *Kirkland Revels*. Acum vedeam clar turnul normand, vechii stîlpi şi naosul care, la fel ca şi turnul, era aproape intact, mai puţin faptul că nu avea acoperiş.

Am fost surprinsă de imensitatea ruinelor şi m-am gîndit ce interesant ar fi să fac un plan al vechii mănăstiri şi să o reconstruiesc în imaginaţia mea. Friday alerga de colo-colo într-o asemenea stare de agitaţie, încît părea că-mi împărtăşeşte emoţiile.

Era o ruină, dar mai erau încă destule indicii pentru a-mi da seama unde fuseseră bucătăriile, chiliile, naosul, altarul. A trebuit să fiu atentă pe unde păşesc, căci multe pietre ieşeau brusc, periculos, din pămînt.

Pentru cîteva secunde m-am rătăcit de Friday şi am devenit brusc conştientă de panica ce mă cuprinsese. Panică absolut ridicolă. La fel de ridicolă a fost şi uşurarea ce am simţit-o cînd, după ce l-am strigat, a venit fugind spre mine.

M-am întrebat din ce parte a mănăstirii fusese luată piatra din care se construise casa noastră. Aş fi vrut să ştiu mai multe despre istoria casei şi a familiei căreia îi aparţineam de acum înainte. Dar erau atîtea lucruri pe care nu le ştiam chiar despre soţul meu... De ce oare era atît de misterios cu mine? Şi de ce aveam sentimentul că-mi ascunde ceva?

M-am aşezat pe nişte pietre ce, în mod sigur, erau ceea ce mai rămăsese dintr-o fostă încăpere, gîndindu-mă că nu mă preocupase prea mult Gabriel de cînd sosisem. Era normal ca el să aibă gînduri negre: era un bărbat tînăr, confruntat cu o boală de inimă ce-i primejduia viaţa. Din cauza asta avea, probabil, stări depresive. Îi era frică de moarte şi eram sigură că această frică era legată de ceva din casă sau dintre aceste ruine. Oare ce aş simţi eu

dacă aş şti că Moartea stă după colţ şi mă aşteaptă? Nimeni nu-şi poate imagina aşa ceva dacă nu a avut o experienţă de acest fel. Am să-l fac fericit pe Gabriel. Mai mult, nu voi accepta inevitabilul morţii, aşa cum părea că face el. Voi avea grijă ca el să trăiască.

Lătratul lui Friday m-a trezit din visare.

- Friday, Friday ! am strigat.

Şi cum nu venea, am pornit în căutarea lui. L-am găsit în braţele unui bărbat ciudat. Friday se lupta din greu şi l-ar fi muşcat de mîini dacă braţele ce-l ţineau prizonier nu ar fi fost atît de puternice.

- Friday ! am strigat din nou.

Omul care-l ţinea se întoarse şi mă privi. Era de înălţime medie şi am fost izbită de ochii săi negri, strălucitori şi de tenul măsliniu. Cînd m-a văzut, a eliberat cîinele şi şi-a scos pălăria ca să mă salute. Friday a fugit spre mine, lătrînd furios. S-a oprit între mine şi străin, ca şi cum ar fi vrut să mă protejeze.

- Deci al dumneavoastră este cîinele, doamnă, a spus străinul.

- Da, dar ce s-a întîmplat? De obicei este atît de prietenos!

- S-a cam supărat pe mine. N-a înţeles, probabil, că i-am salvat viaţa.

Am remarcat strălucirea unor dinţi foarte albi în contrast cu tenul măsliniu.

- Cum aşa? am întrebat.

S-a întors şi mi-a arătat ceva ce, după cum mi-am dat seama, era un puţ.

- Se aplecase periculos de mult peste margine, încercînd să vadă ce e jos. Dacă ar fi vrut să exploreze mai mult, asta ar fi însemnat sfîrşitul lui.

- Atunci trebuie să-ţi mulţumesc.

A înclinat din cap.

- Aceasta a fost fîntîna călugărilor. E adîncă şi probabil că nu-i prea vesel acolo jos.

M-am aplecat şi am privit în adînc. Jos se zărea ceva ce părea a fi apă.

- E un cățel destul de curios, am spus.

- Eu l-aş ţine din scurt, dacă l-aş mai aduce aici din nou. Şi vei mai veni aici, nu-i aşa? Văd că locul ăsta te intrigă. Ai în ochi o privire ce-ţi trădează interesul.

- Bineînţeles, oricine ar fi interesat.

- Unii, mai mult decît alţii. Pot să mă prezint? Eu cred că te cunosc. Eşti doamna Gabriel Rockwell, nu-i aşa?

- Da, dar de unde ştii?

Şi-a întins mîinile şi a zîmbit din nou. Era un zîmbet cald, prietenesc.

- O simplă deducţie. Ştiam că trebuie să soseşti şi cum, fiind de aici, cunosc aproape pe toată lumea, am adunat doi cu doi şi am dezlegat ghicitoarea.

- Ai dezlegat-o corect.

- Atunci, bine ai venit în mijlocul nostru! Eu sînt doctorul Deverel Smith. Vin la *Revels* aproape în fiecare zi , aşa că , mai devreme sau mai tîrziu , tot ne-am fi întîlnit.

- Am auzit numele dumitale.

- Sper că legat de ceva plăcut.

- Foarte, aş spune.

- Sînt atît un vechi prieten, cît şi doctorul familiei. Sir Matthew şi Miss Rockwell nu mai sînt tineri şi au nevoie destul de des de serviciile mele. Cînd aţi sosit?

I-am spus şi m-a ascultat politicos. Avea un aer străin, dar numele lui era cum nu se poate mai englezesc. Cred că mi se părea atît de brunet deoarece îl comparam cu blondul strălucitor al noilor mele rude.

- Tocmai vroiam să fac azi o vizită la *Revels*. Ne întoarcem împreună?

Ne-am întors, şi m-a făcut să simt că îmi găsisem un nou prieten. Mi-a povestit despre noua mea familie. Cînd a vorbit despre Gabriel, i-am simţit neliniştea din voce. Ştiam ce înseamnă asta şi am vrut să vorbesc cu el despre starea sănătăţii lui Gabriel, dar m-am abţinut. "Mai tîrziu", mi-am zis. Era un om cu care se putea comunica uşor. Mi-a spus că fusese invitat să cineze cu noi în sîmbăta următoare.

- Împreună cu fiica mea, a adăugat el.

Eram mirată să aflu că are o fiică ce avea vîrsta necesară pentru a fi invitată la o petrecere. Mi-a simţit surpriza şi a părut mulţumit. Eu credeam că avea cel mult treizeci şi cinci de ani, dar se părea că era mult mai în vîrstă.

- Am o fată de şaptesprezece ani, mi-a spus el. Îi plac petrecerile. Soţia mea nu se simte prea bine, aşa că fiica mea şi cu mine mergem împreună.

- Abia aştept să o întîlnesc.

- Şi Damaris e nerăbdătoare să te cunoască.

- Damaris! Ce nume neobişnuit!

- Îți place? E din Biblie. Doar o scurtă menționare... dar e acolo.

Mi-am amintit ce îmi spusese Luke despre numele biblice şi m-am întrebat dacă o fi un obicei al locului să se aleagă nume din Biblie. Tocmai vroiam să fac această remarcă, cînd mi-am amintit de doamna directoare, care îmi spusese de multe ori că impetuozitatea mea e la limita bunelor maniere. Aşa că m-am abținut.

Am ajuns la *Revels* împreună. Doctorul a trimis vorbă printr-un servitor că a sosit, iar eu am urcat în camera mea.

¤

În seara petrecerii purtam o rochie albă. Era singura rochie de seară pe care o aveam şi m-am gîndit că dacă petrecerile urmau să se țină lanț la *Kirkland Revels,* trebuia să-mi fac haine noi. Rochia era din şifon alb şi dantelă, foarte simplă, aşa cum îi stătea bine unei tinere femei. Nu-mi făceam probleme din cauza ei, deoarece ştiam că hainele mele, deşi puține, erau elegante şi puteam face față cu succes oricărei situații. Mi-am strîns părul în formă de coroniță - cum îi plăcea lui Gabriel. L-am aşteptat apoi să vină să se îmbrace, căci timpul trecea foarte repede.

Cum nu apărea, m-am întrebat dacă nu o fi pe afară, aşa încît am ieşit pe balcon să văd dacă nu era cumva în curte. Nu l-am văzut, dar am auzit venind dinspre terasă sunetul unor voci. Tocmai

vroiam să întreb dacă Gabriel e acolo, cînd am auzit o voce groasă, bărbătească.

- Deci, Ruth, nu-ți prea place mireasa?

M-am tras înapoi şi am simțit roşeața ce-mi urca în obraji. Ştiam că cei care trag cu urechea nu aud, de obicei, lucruri prea măgulitoare despre persoana lor. Fanny îmi spusese asta destul de des. Dar ce greu e să te abții să asculți, atunci cînd despre persoana ta se spun lucruri nu prea plăcute!

- E încă prea devreme, a spus Ruth.

- N-am nici o îndoială că Gabriel al nostru a fost o pradă uşoară, a rîs bărbatul.

N-am auzit răspunsul lui Ruth, dar vocea a continuat:

- De ce l-ai lăsat să hoinărească atît de departe de casă? Era clar că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să găsească o vînătoare de zestre.

Eram furioasă şi supărată. Aş fi vrut să mă aplec peste balcon şi să-i spun celui ce vorbise să iasă în lumină ca să-l pot vedea . Vroiam să-i spun că habar n-aveam de situația materială a lui Gabriel cînd mă măritasem cu el. Am rămas pe loc, cu ochii plini de furie. Apoi el a păşit puțin înapoi şi, aplecîndu-mă peste parapet, l-am văzut. Semăna puțin cu cei din familia Rockwell. S-a îndreptat repede spre treptele casei şi a intrat. L-am pierdut astfel din raza privirii mele, dar îl uram, oricine ar fi fost el.

Cînd am intrat înapoi în dormitor, tremuram. Gabriel era deja acolo. Se grăbise şi abia mai respira.

- Am uitat cît e ceasul, a spus el. Trebuie să fiu punctual. Unde ai fost? Oh, te-ai îmbrăcat deja!

Îmi stătea pe vîrful limbii să-i spun ceea ce tocmai auzisem, dar m-am răzgîndit. L-ar fi supărat şi era şi aşa destul de epuizat. Nu, îmi voi duce lupta singură. Îi voi da acestei rude, indiferent cine era, o lecţie. Aşa că l-am ajutat pe Gabriel la îmbrăcat şi cînd am coborît, am făcut cunoştinţă cu duşmanul meu.

Era Simon Redvers, vărul lui Gabriel. Părea şi mai puţin îngăduitor, privit de aproape. Era foarte înalt, lucru de care nu-mi dădusem seama cînd îl zărisem de la balcon. Gabriel m-a prezentat Cînd mi-a luat mîna şi ochii săi cinici au privit direct în ai mei, am ştiut exact ce gîndeşte. Ochii îi erau căprui deschis, pielea foarte bronzată. Avea un zîmbet uşor pe buze, dar nu şi în ochi. Ştiam că ochii mei sclipesc de mînie, căci niciodată nu mi-a fost uşor să mă stăpînesc. În urechi continuam să aud cuvintele lui.

- Îmi pare bine de cunoştinţă, mi-a spus el.

- Mulţumesc, i-am răspuns.

- Cred că trebuie să te felicit.

- Te rog nu mă felicita, dacă nu doreşti cu adevărat.

A fost uşor amuzat şi nu m-am putut abţine să-i spun:

- Cred că noi doi ne-am mai întîlnit

- Sînt sigur că nu

- Poate nu ţi-ai dat seama, am zis uşor ironic.

- Dacă ne-am mai fi întîlnit, sînt convins că mi-aş fi adus aminte.

Mi-am potrivit zîmbetul după al lui. Mi-a spus uşor mirat:

- E asemănarea cu familia Rockwell. Pe aici ai să întîlneşti mereu asemenea asemănări.

Probabil că se referea la escapadele amoroase ale strămoşilor săi. Am găsit asta cam nepotrivit, aşa că m-am îndepărtat. Din fericire, s-a creat o mică diversiune prin sosirea doctorului Smith şi a fiicei sale.

Doctorul îmi era deja prieten . A venit spre mine şi m-a salutat călduros. Mi-a făcut plăcere să-mi îndrept privirile spre el, dar fata care-l însoţea mi-a furat toată atenţia. Bănuiesc că acelaşi lucru s-a întîmplat cu toţi cei din încăpere.

Damaris Smith era una din cele mai frumoase fiinţe pe care le văzusem vreodată. Era de înălţime medie şi foarte brunetă. Părul îi era drept şi mătăsos, de un negru strălucitor, ce părea aproape albăstrui, ca aripa unei păsări. Avea ochi negri, mari şi languroşi, iar pielea avea o nuanţă măslinie. Forma feţei ei era un oval perfect. Cu buze delicate, dar totuşi senzuale, dinţi albi şi un nas aproape acvilin, care-i dădea demnitate şi frumuseţe. Dar nu doar faţa ei îmi captase atenţia. Corpul îi era subţire şi mişcările pline de graţie. O adevărată plăcere să o priveşti! Era îmbrăcată în alb, la fel ca mine, şi purta o centură de aur în jurul taliei sale subţiri. În urechi avea cercei de aur în stil creol.

Cînd a intrat, s-a lăsat tăcerea - tăcere ce era un omagiu adus frumuseţii ei.

M-am întrebat de ce s-o fi căsătorit Gabriel cu mine, cînd avea în apropiere aşa o zeiţă.

Efectul ce-l avea asupra tuturor era evident. Se vedea că tatăl ei o adoră, căci ochii lui rar o părăseau. Mi-am dat seama că Luke e mai puţin nonşalant ca de obicei. Simon Redvers părea să o privească speculativ.

Simon Redvers îmi displăcea deja profund. Vedeam în el tipul de bărbat ce nu-l puteam tolera. Părea o fire practică, ce disprețuia sentimentele, fără imaginaţie, gîndind că oricine privea viaţa la fel de calculat. Şi părea extrem de viril. Personalitatea sa mă copleşea şi domina asistenţa într-un mod foarte masculin, la fel cum Damaris o domina într-un mod foarte feminin.

Admiraţia lui Sir Matthew era evidentă, dar se părea că el admiră toate femeile. În timpul dineului şi-a împărţit atenţia între mine şi Damaris.

Pe Damaris n-o înţelegeam prea bine. Era o persoană liniştită, ce avea un zîmbet pentru fiecare şi nu părea că vrea să atragă atenţia asupra ei. Desigur, nu era nevoie. Prima mea impresie a fost că era o fată inocentă, aşa că nu-mi dau seama de ce mi s-a părut că acea perfecţiune calmă, aproape fără expresie, era mai degrabă o mască.

Dineul era dat în onoarea mea şi a lui Gabriel, aşa că s-a toastat pentru sănătatea noastră. În afară de familie, mai era şi familia Smith, Simon Redvers, vicarul cu soţia sa şi alte două persoane din împrejurimi, mai mult vecini decît prieteni.

M-au întrebat ce cred despre casă şi ţinut, iar Simon Redvers a vrut să ştie cum mi se părea în comparaţie cu locurile de unde veneam. Le-am răspuns că, atunci cînd nu eram la şcoală, locuiam,

ca şi ei, aproape de mlaştini, aşa că schimbarea nu era prea mare. Aveam o notă de asprime în voce cînd m-am adresat lui Simon Redvers. A remarcat şi l-a amuzat. Stătea lîngă mine la masă. S-a aplecat şi mi-a spus:

- Trebuie să ţi se facă portretul şi să se alăture celor din galerie.

- Este necesar?

- Sigur că da. N-ai văzut galeria? Toţi foştii stăpîni de la *Kirkland Revels* sînt pictaţi şi atîrnaţi pe pereţi, alături de soţiile lor.

- E destul timp pentru asta.

- Vei fi un model bun.

- Mulţumesc.

- Mîndră... puternică... hotărîtă.

- Deci, poţi citi caracterul unui om?

- Cînd este evident...

- Nu ştiam că am o faţă atît de transparentă.

- E neobişnuit pentru cineva atît de tînăr. Nu eşti de acord cu mine că, pe măsură ce oamenii îmbătrînesc, soarta... vjaţa... sau cum i-o zice... este ca un artist răutăcios ce gravează pe feţe linii ce te trădează?

A privit lung spre cei de la masă. M-am uitat în farfurie, refuzînd să-i urmez privirea. Nu credeam că manierele lui sînt sincere şi am vrut ca el să ştie asta.

- Cred că te îndoieşti de vorbele mele, a insistat el.

- Poate că ceea ce spui este adevărat. Dar nu e puţin cam stînjenitor, chiar impertinent, să-ţi testezi teoriile pe cei de faţă?

- Vei descoperi că sînt un necioplit din Yorkshire. Cei din Yorkshire nu sînt renumiţi pentru tactul lor.

- De ce vorbeşti la viitor? Am descoperit deja asta.

Din nou, umbra unui zîmbet a fluturat pe buzele sale. Mi s-a părut mai mult un zîmbet brutal. Îi plăcea să mă momească, căci îi eram un adversar pe măsură. Aveam măcar această satisfacţie. Căci, dacă tot mă credea o vînătoare de zestre, cel puţin nu eram una năroadă. În acel moment, am ajuns la concluzia că îmi purta pică, dar cu admiraţie, deoarece credea că îmi dădusem toată osteneala să pun mîna pe Gabriel şi, cum ar fi zis el, reuşisem. Era în el o latură crudă, ce admira întotdeauna succesul.

I-am spus, impulsiv:

- Eşti văr primar sau văr de-al doilea cu Gabriel, nu-i aşa? Şi totuşi, nu semeni absolut deloc cu el. Aveţi firi absolut opuse.

Mi-a aruncat din nou acel zîmbet rece, calculat. Încercam să-i spun că nu-mi place de el, dar el lăsa să se înţeleagă că nu aş fi reuşit să pun mîna pe el, cum am pus pe Gabriel. Ca şi cum aş fi vrut aşa ceva! Ca şi cum în căsătoria noastră ar fi fost vorba de aşa ceva!

- Vorbind de feţele ce le-ai privit în galerie, ce exemplu minunat de revelaţie despre caracter, din fizionomie! mi-a spus el. Poţi să-l vezi pe bătrînul Sir John luptînd pentru regele său, spre furia lui Cromwell. A pierdut *Revels* pentru o perioadă. Poţi să-i vezi pe faţă idealismul încăpăţînat. Apoi, Sir Luke, jucătorul, cel ce aproape a pierdut moştenirea

la jocurile de noroc. Şi apoi celălalt Luke, şi John... sinucigaşii. Dacă îi priveşti bine, poţi să le citeşti viețile pe față. Uite, de exemplu acel Luke. Îi poți vedea slăbiciunea gurii. Ți-l poți închipui stînd pe balcon, gîndindu-se cît de grea e viața şi deodată... sare...

Mi-am dat seama că toți ceilalți comeseni tăceau şi-l ascultau pe Simon. Sir Matthew s-a aplecat spre mine şi m-a mîngîiat pe braț.

- Nu îl lua în seamă pe nepotul meu. Îți povesteşte despre strămoşii noştri cei mai puțin renumiți. Simon e supărat că e un Rockwell dintr-o ramură colaterală şi... *Revels* nu este al lui.

Am zărit o strălucire de nepătruns în ochii lui Simon şi i-am spus:

- Sînt sigură că ai şi tu o locuință frumoasă.

- *Kelly Grange*, a precizat Sir Matthew. Cei din familia Redvers au fost totdeauna geloşi pentru *Revels*.

Arătă spre Simon.

- Bunicul lui s-a căsătorit cu una din surorile mele. Dar ea n-a putut sta departe de *Revels*. Venea mereu, aducîndu-şi mai întîi fiul şi apoi nepotul. Acum nu te mai vedem aşa des, Simon.

- Trebuie să remediez asta, a spus Simon şi a zîmbit ironic spre mine.

Sir Matthew a chicotit tare, ceea ce a părut să-i şocheze pe vicar şi pe soția sa.

Continuam să conversăm şi, cu toate că nu-l agream pe vecinul meu de masă, mi-a părut rău cînd dineul a luat sfîrşit. Îmi plăcea să lupt. Şi îmi plăcea să lupt cu el, cu toate că era mai mult un război al

cuvintelor. Nu suportam oamenii care criticau înainte de a şti adevărul şi eram sigură că Simon Redvers era unul dintre aceştia.

După masă, doamnele s-au retras în salon. Deşi nu era uşor, am încercat să mă apropii de Damaris. Era plăcută, dar atît de rezervată încît n-a făcut nici un efort ca să putem conversa. M-am gîndit că sub acea față încîntătoare nu se ascundea prea multă inteligență. Am fost mulțumită cînd ni s-au alăturat bărbații. Cînd Simon Redvers s-a aşezat lîngă Damaris, am fost bucuroasă să pot pleca şi să mă alătur vicarului şi soției sale. Vicarul mi-a spus că domeniul *Kirkland Revels* a fost totdeauna folosit pentru petrecerea anuală a bisericii. El şi soția sa ar fi vrut să pună în scenă, pe la mijlocul verii, o piesă religioasă sau un spectacol fastuos, la ruinele fostei mănăstiri . Sperau să le susțin dorința . Le-am spus că aş fi încîntată să îi ajut cu tot ce pot.

La puțin timp după terminarea mesei, lui Sir Matthew i s-a făcut rău. Stătea întins în scaunul său şi fața îi era mai roşie ca de obicei. Doctorul Smith a venit imediat la el şi, cu ajutorul lui Simon şi al lui Luke, l-au dus repede în camera lui.

Evident, petrecerea s-a spart în urma acestui incident. După ce a coborît şi ni s-a alăturat, doctorul Smith ne-a spus că Sir Matthew se va face bine. El se ducea acasă să ia lipitori. Sir Matthew insistase să i se ia sînge la fel cum i se luase în trecut şi tatălui său.

- Va fi bine într-o zi sau două, ne-a asigurat doctorul înainte de plecare.

Dar spiritul de petrecere se risipise. Am rămas să mai stăm de vorbă.

Era unsprezece şi jumătate cînd Gabriel şi cu mine ne-am retras. M-a luat în braţe spunîndu-mi că am avut succes şi că era mîndru de mine.

- Nu cred că am fost chiar pe placul tuturor, am spus.

- Cine a rezistat farmecului tău?

- Vărul acela al tău, de exemplu.

- Oh, Simon. S-a născut cinic. E gelos. Ar pleca în orice clipă de la *Kelly Grange* ca să locuiască la *Revels*. Aşteaptă să vezi *Kelly Grange*. Nu e nici pe jumătate aşa de mare ca *Kirkland Revels*.

- Nu înţeleg de ce dorinţa sa de a avea *Kirkland Revels* i-ar afecta atitudinea faţă de mine.

- Poate că e gelos pe mine din mai multe motive decît casa

- Ce absurd!

În acel moment, Friday a fugit spre uşă, lătrînd furios. S-a repezit în ea, ca şi cum ar fi vrut să o dărîme.

- Ce Dumnezeu se întîmplă cu el? am strigat.

Gabriel s-a îngălbenit.

- E cineva acolo, afară, a şoptit

- E clar că e cineva pe care Friday nu-l place

M-am întors spre cîine

- Taci, Friday!

Dar de data asta Friday nu m-a băgat în seamă. A continuat să latre şi să sară frenetic spre uşă. L-am luat în braţe şi am deschis uşa.

- Cine-i acolo? am întrebat.

Nu s-a auzit nici un răspuns, dar Friday se lupta să scape din brațele mele.

- Ceva l-a deranjat, am spus. Am să-i pun lesa. Nu vreau să sară cumva peste parapetul balconului

Ținîndu-l încă în brațe, l-am adus înapoi în cameră şi i-am pus lesa. A încercat să tragă de ea cu toată puterea. M-a tîrît de-a lungul coridorului, dar, înainte de a ajunge la balcon, a sărit la o uşă din stînga. Am încercat uşa şi s-a deschis încet. Era o garderobă mare. Friday a alergat înăuntru şi a început să adulmece de jur împrejur. Am deschis uşa balconului, dar nici acolo nu era nimeni.

- Vezi, Friday, nu-i nimic. Ce te nelinişteşte?

Ne-am întors în dormitor. Cînd am intrat, Gabriel era cu spatele la mine. S-a întors şi am văzut ce palid arăta. Un gînd groaznic mi-a trecut prin cap. Era la fel de speriat de ceea ce era acolo, afară, şi totuşi mă lăsase să merg singură. Să mă fi măritat, oare, cu un laş? Era un gînd oribil, care mi-a dispărut din minte la fel de repede cum apăruse.

- Mult zgomot pentru nimic, am spus pe un ton vesel.

Friday a părut mulțumit de performanța sa. I-am scos lesa şi a sărit în coşul lui, încovrigîndu-se.

Pe cînd mă pregăteam de culcare, m-am întrebat de ce era oare Gabriel atît de tulburat. Mi-am amintit apoi conversația de la cină. Nu cumva Gabriel crezuse că o fantomă bîntuia coridoarele? În mod sigur, balconul exercita o atracție morbidă asupra lui.

Dar într-o asemenea casă fanteziile apăreau uşor.

▫

Tîrziu, în după-amiaza următoare, am descoperit că Friday lipseşte. Mi-am amintit că nu-l mai văzusem de dimineaţă.

Fusese o dimineaţă încărcată, căci musafirii de cu o seară înainte ne-au făcut vizite pentru mulţumirile de rigoare. L-am văzut pe Simon Redvers călărind un minunat cal gri şi m-am decis să rămîn în camera mea pînă cînd avea să plece. Nu l-am văzut plecînd şi mi-a fost teamă că rămîne la masa de prînz. Totuşi, cînd am coborît, plecase. Doctorul Smith şi Damaris au venit într-un cupeu - doctorul să vadă cum se simte Sir Matthew după atacul suferit, iar Damaris să facă o vizită de curtoazie. Cu toţi aceşti oaspeţi ce soseau, ziua părea o continuare a petrecerii.

Abia înainte de cină am început să fiu îngrijorată de absenţa lui Friday. În acea seară, cina a fost o masă solemnă, cu conversaţie puţină. Sir Matthew zăcea încă în camera sa şi toţi ceilalţi păreau îngrijoraţi, cu toate că mă asiguraseră că avea frecvent astfel de atacuri. Am început să fiu neliniştită cînd masa s-a terminat şi nu am avut nici o veste despre Friday.

În camera noastră, coşul lui cu pătura frumos îndoită, era neatins. Era clar că nu-l folosise. Oare se pierduse? Poate că îl furase cineva şi la gîndul acesta mă simţeam bolnavă de îngrijorare. Mi-am adus aminte cît de rău îl tratase ţiganca. Era posibil să fie ţigani nu departe de *Kirkland Mooreside*, căci mlaştinile reprezentau totdeauna o atracţie pentru ei.

Mi-am pus pe mine o haină subţire şi am coborît. Am vrut să-l rog pe Gabriel să vină cu mine să-l

căutăm împreună, dar cum nu l-am găsit, am plecat singură, strigîndu-l pe Friday.

Paşii m-au purtat spre mănăstire. În alte împrejurări mi-ar fi fost teamă dar în acea seară gîndul meu era doar la Friday. Am continuat să-l strig, sperînd să aud un lătrat. Nu se auzea nimic.

Era o experienţă neplăcută să fiu printre acele ruine... singură. Fusese o zi frumoasă şi erau semne că şi următoarea va fi la fel. O veche zicală îmi veni în minte: un cer roşu la apus face bucuria păstorilor.

Apoi, brusc, mi s-a făcut frică. Simţeam că nu eram singură. Părea că printre acele crăpături înguste, ce odată fuseseră ferestre, erau ochi ce mă pîndeau. Strălucirea amurgului atingea pietrele ce păreau roşiatice. Mi-a venit atunci ideea fantastică că aveau viaţă în ele. Nu ştiam ce se întîmplase cu mine, dar mă aşteptam să aud cîntecul călugărilor în timp ce se îndreptau spre naos. Inima-mi bătea ca un ciocan pe cînd priveam cerul roşu ca sîngele, printre arcade . Mi s-a părut că aud undeva, nu foarte departe, o piatră mişcată din loc şi sunetul unor paşi.

- Cine-i acolo?

Sunetul sugrumat al vocii mele m-a speriat.

Am privit peste umăr. Nu era nimic. Doar pilonii de piatră, acele jumătăţi de perete şi bucăţi de cărămidă printre care creştea iarba. În acest loc, cu mult timp înainte, o comunitate de bărbaţi îşi dusese traiul. Aveam impresia că mă întorsesem în timp, că jumătăţile de perete deveniseră întregi, că un

acoperiş urma să apară şi să închidă vederea spre cer şi spre acest secol nouăsprezece.

Am început din nou să-l strig pe Friday. Se întunecase destul de tare de cînd intrasem între ruine. Cerul amurgului se schimbă în general repede şi acum umbrele roşiatice erau brăzdate de dungi gri. Soarele dispăruse. În curînd noaptea avea să coboare peste mine şi peste mănăstire.

Am încercat să plec pe drumul pe care venisem, cel puţin aşa credeam, dar după cîteva minute mi-am dat seama că eram într-o zonă a ruinelor pe care nu o mai vizitasem. Era acolo o parte de scară ducînd undeva jos spre întuneric. M-am întors şi m-am grăbit să plec. Am făcut un pas greşit peste nişte pietre ascuţite şi m-am salvat în ultimul moment. Mi-era groază că aş putea să-mi scrîntesc glezna şi să fiu nevoită să petrec aici o noapte... ca prizonieră. La acest gînd, mi-a venit să leşin.

Toate astea nu erau în firea mea.

"Ce se întîmplă?" m-am întrebat. Nimic altceva decît iarbă şi cărămizi. De ce mi-ar fi frică? Dar la ce bun? Îmi *era* frică.

Am continuat să bîjbîi. Singurul meu gînd, singura mea dorinţă, era să scap din vechea mănăstire.

Abia acum, că mă rătăcisem, mi-am dat seama de imensitatea locului. În acea aventură nocturnă au fost momente în care m-am gîndit că nu o să mai găsesc drumul prin grămada aceea de pietre. Cu fiecare secundă, întunericul era tot mai mare. Eram atît de panicată să găsesc o ieşire, încît mi-am pierdut simţul de orientare.

În cele din urmă, cînd am reuşit să ies, eram de cealaltă parte a mănăstirii. Mănăstirea era acum între mine şi casă.

Nimic nu m-ar fi putut face să o iau înapoi, pe unde am venit. Ar fi fost oricum greu, căci m-aş fi pierdut în acea grămadă de pietre. Am fugit pînă am dat de un drum. L-am urmat şi, găsindu-mi un punct de orientare, am început să merg repede, chiar fugind din cînd în cînd.

Ajunsesem la un pîlc de copaci de pe marginea drumului, cînd o siluetă a ţîşnit spre mine. În acel moment am simţit ce înseamnă teroarea. Apoi s-a materializat într-o formă cunoscută şi o voce pe care o ştiam mi-a spus:

- Bună! E diavolul pe urmele tale, de fugi aşa?

Nota de batjocură a făcut ca supărarea să-mi alunge frica.

- M-am rătăcit, domnule Redvers. Dar cred că acum am găsit drumul bun.

- L-ai găsit, a răspuns el, dar îţi voi arăta o scurtătură... dacă îmi permiţi.

- Drumul ăsta nu duce spre casă?

- Pînă la urmă, da. Dar dacă o iei printre pomii ăştia, scurtezi cam o jumătate de milă. Îmi permiţi să te însoţesc?

- Mulţumesc, i-am spus rece.

Mergeam unul lîngă altul şi şi-a potrivit pasul după al meu.

- Cum se face că eşti singură afară, la ora asta? m-a întrebat.

I-am povestit cum cîinele meu lipsise de acasă toată după-amiaza şi seara, şi că eram îngrijorată.

- N-ar trebui să hoinăreşti singură atît de departe! m-a mustrat. Vezi ce uşor te poţi rătăci!

- Dacă ar fi fost lumină, aş fi găsit mai uşor drumul de întoarcere.

- Dar n-a fost. Cît despre cîine, sigur şi-a găsit pe undeva o tovarăşă. Cîinii, tot cîini rămîn!

Nu i-am răspuns. Am luat-o printre pomi şi am văzut casa. În cinci minute eram acolo.

Gabriel, Ruth, Luke şi doctorul Smith erau afară. Toţi mă căutau. Doctorul venise să-l vadă pe Sir Matthew şi aflase de dispariţia mea.

Gabriel era atît de îngrijorat încît, pentru prima oară, s-a supărat pe mine.

Cu răsuflarea tăiată, le-am explicat că îl căutasem pe Friday, că mă pierdusem printre ruine şi că mă întîlnisem cu Simon Redvers pe drumul de întoarcere.

- N-ar fi trebuit să pleci singură pe înserat, mi-a spus blînd doctorul Smith.

- Unul din noi ar fi mers cu tine, m-a certat Luke.

- Ştiu, am spus, şi am zîmbit uşurată, bucuroasă să fiu înapoi.

M-am întors spre Simon Redvers.

- Mulţumesc, domnule Redvers, am continuat.

S-a înclinat ironic:

- A fost o plăcere, a murmurat el.

- Friday s-a întors acasă? l-am întrebat pe Gabriel.

A clătinat din cap.

- Se întoarce el mîine, a spus Luke.

- Sper să fie aşa, i-am răspuns

Gabriel m-a luat de braţ

- Nu mai putem face nimic în seara asta. Arăți dărîmată. Hai înăuntru.

Toți păreau să ne privească. M-am întors şi am spus:

- Noapte bună!

În timp ce intram în casă, le-am auzit răspunsul ca un ecou.

- Nu te-am văzut niciodată atît de palidă şi de obosită, mi-a spus Gabriel.

- Credeam că nu mai ajung niciodată înapoi.

A rîs şi şi-a pus brațul pe umerii mei. Mi-a spus brusc:

- Nu-i aşa că luna de miere a fost minunată? Dar a fost prea scurtă. Trebuie să avem una mai lungă. De multe ori m-am gîndit că mi-ar place să văd Grecia.

- "Insulele Greciei, insulele Greciei! Acolo unde arzătoarea Sapho a iubit şi a cîntat", am citat pe o notă înaltă.

Cu toate că eram îngrijorată pentru Friday, eram uşurată să fiu în siguranță. Ceea ce părea o prostie!

- Mă duc să spun să-ți aducă nişte lapte fierbinte. Te va ajuta să adormi, mi-a spus Gabriel.

- Gabriel, mă tot întreb ce este cu Friday.

- O să se întoarcă. Tu du-te în cameră şi eu mă duc la bucătărie să le spun de lapte.

Am urcat gîndindu-mă cît era de amabil, cîtă grijă avea față de servitori. Într-o casă ca asta erau atîtea scări cărora trebuiau să le facă față!

Primul lucru pe care mi-au căzut ochii cînd am intrat în cameră, a fost coşul gol al lui Friday. M-am simțit nefericită.

Am ieşit pe culoar şi l-am mai strigat o dată. Încercam să mă consolez cu ideea că poate vîna iepuri. Era ocupaţia lui preferată şi ştiam că uita de orice cînd se îndeletnicea cu asta. Nu mai puteam face nimic în acea seară, aşa că m-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat.

Eram atît de epuizată încît, atunci cînd a venit Gabriel, aproape adormisem. A stat lîngă pat şi mi-a vorbit despre excursia noastră în Grecia. Părea foarte pasionat de idee. Curînd, unul dintre servitori a intrat şi mi-a adus laptele. Nu prea vroiam să-l beau, dar l-am băut ca să-i fac plăcere lui Gabriel. În cîteva momente am căzut într-un somn adînc.

¤

M-a trezit o bătaie în uşă. M-am sculat cu greu. Rareori dormeam aşa adînc. M-am ridicat şi am văzut-o pe Ruth. Ochii îi erau enormi, iar faţa albă ca hîrtia.

- Catherine, spunea. Trezeşte-te! Te rog să te trezeşti!

Am ştiut imediat că se întîmplase ceva îngrozitor. M-am uitat după Gabriel, dar nu era nici urmă de el.

- E vorba de Gabriel, mi-a spus Ruth. Trebuie să fii pregătită pentru un şoc.

- Ce... s-a întîmplat cu Gabriel? am întrebat ca şi cum cel mai greu lucru era să pronunţ cuvintele.

- E mort, mi-a spus. S-a sinucis.

N-am crezut-o. Mă simţeam de parcă luptam să ies din lumea fantastică a viselor.

Gabriel... mort? Nu era posibil! Doar cu puțin timp mai devreme stătuse lîngă pat privindu-mă cum îmi beau laptele şi vorbind de excursia noastră în Grecia!

- Tot va trebui să afli pînă la urmă! mi-a spus, privindu-mă direct. S-a aruncat peste parapetul balconului. Unul dintre grăjdari tocmai l-a găsit.

Era oare o notă de acuzare în ochii ei?

- Nu poate fi adevărat!

- Mai bine te-ai îmbrăca, mi-a spus ea.

Nesigură, m-am dat jos din pat. Picioarele îmi tremurau. Un gînd nu-mi dădea pace. Nu este adevărat! Gabriel nu s-a sinucis!

¤

capitolul 3

Deci, după o săptămînă de la sosirea mea la *Kirkland Revels*, tragedia lovise casa.

Nu-mi amintesc prea clar derularea evenimentelor din acea zi, dar îmi amintesc de amorțeala ce mă cuprinsese, de certitudinea că se întîmplase ceva inevitabil, ceva ce mă amenințase, mă prevenise de cum păşisem în casă.

Mi-aduc aminte că în acea dimineață am stat întinsă în pat. Ruth insistase să fac asta şi mi-am dat seama pentru prima oară ce voință de neclintit avea. Doctorul Smith a venit şi mi-a dat un sedativ. A spus că era necesar şi am dormit pînă după-amiaza.

M-am alăturat familiei într-o încăpere ce era cunoscută ca Salonul de iarnă. Era una din încăperile cele mai mici de la primul etaj şi pe fereastră se vedea curtea interioară. Se numea astfel deoarece pe timpul iernii era o încăpere mai călduroasă şi mai confortabilă decît altele din casă, mai puțin adăpostite. Întreaga familie se afla acolo: Sir Matthew, mătuşa Sarah, Ruth, Luke, iar Simon Redvers li se alăturase.

Am fost conştientă de privirile lungi ce mi le-au aruncat cînd am intrat.

- Vino aici, draga mea, mi-a spus Sir Matthew. Este un şoc groaznic pentru noi toţi şi mai ales pentru tine, copila mea dragă.

M-am dus spre el, căci aveam mai multă încredere în el decît în ceilalţi. Cînd m-am aşezat, mătuşa Sarah a venit şi s-a aşezat pe celălalt scaun de lîngă mine, şi-a pus mîna peste a mea şi a ţinut-o acolo.

Luke s-a dus spre fereastră. A spus, fără tact:

- A fost la fel ca şi cu ceilalţi. Probabil că şi-a amintit de ei. Ori de cîte ori vorbeam despre ei, probabil că el plănuia...

I-am spus aspru:

- Dacă vrei să spui că Gabriel s-a sinucis, nu te cred. Nu cred asta nici măcar un moment.

- E atît de groaznic pentru tine, a murmurat Sir Matthew.

Mătuşa Sarah s-a tras un pic mai aproape şi s-a aplecat spre mine. Avea un uşor miros de vechi.

- Tu ce crezi că s-a întîmplat?

Ochii ei albaştri străluceau de nerăbdare şi curiozitate. Mi-am întors privirile de la ea.

- Nu ştiu! am strigat. Tot ce ştiu este că nu s-a sinucis.

- Draga mea Catherine, mi-a spus Ruth tăios, eşti prea surescitată. Avem toată simpatia pentru tine, dar... tu l-ai cunoscut doar de puţin timp. Era de-*al nostru*... toată viaţa a fost de-*al nostru*.

Vocea i s-a frînt, dar nu credeam că părerile ei de rău sînt sincere şi m-am gîndit: "Acum, casa îi revine lui Luke. Eşti mulţumită de asta Ruth?"

- Noaptea trecută vorbeam despre excursia pe care vroia s-o facem. Spunea să plecăm în Grecia, am insistat.

- Probabil că nu vroia să bănuieşti ce are de gînd, a sugerat Luke.

- N-ar fi putut să mă înşele. De ce să fi vorbit despre plecarea în Grecia, dacă plănuia să... facă asta!

Atunci a intrat în vorbă Simon. Vocea îi suna rece şi părea că vine de la mare distanţă.

- Nu întotdeauna spunem ceea ce gîndim.

- Dar eu ştiu... vă spun că ştiu...

Sir Matthew şi-a pus o mînă la ochi şi l-am auzit şoptind:

- Fiul meu, singurul meu fiu!

S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat William; a privit spre Ruth şi i-a spus:

- Doctorul Smith este aici, doamnă.

- Spune-i să intre, i-a răspuns Ruth.

În cîteva secunde doctorul Smith a intrat în cameră. Ochii lui exprimau simpatie şi a venit imediat spre mine:

- Nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare, a murmurat . Sînt îngrijorat pentru tine.

- Te rog să nu fii, i-am replicat. Am suferit un şoc îngrozitor, dar voi fi bine.

M-am auzit scoţînd un hohot de rîs isteric ce m-a înspăimîntat. Doctorul şi-a pus mîna pe umărul meu:

- Îţi voi da un sedativ pentru la noapte. O să ai nevoie de el. Cînd te vei trezi, va fi deja o noapte între tine şi toate astea. Vei fi cu un pas mai departe.

Dintr-o dată, mătuşa Sarah a început să vorbească pe un ton înalt, plîngăreţ:

- Ea nu crede că el s-a sinucis, doctore.

- Nu, nu... a liniştit-o doctorul. E greu să crezi aşa ceva. Bietul Gabriel!

Bietul Gabriel! Părea că apăruse un ecou în acea încăpere, ce venea de la mai mulţi din cei prezenţi.

M-am uitat spre Simon Redvers.

- Bietul Gabriel! spuse, şi ochii lui au strălucit rece cînd i-au întîlnit pe ai mei.

Aş fi vrut să-i strig: "*Vrei să insinuezi că am ceva de-a face cu toate astea? Gabriel a fost mai fericit cu mine decît în întreaga sa viaţă. Îmi spunea asta neîncetat*". Dar nu am spus nimic.

- Ai fost azi pe afară, doamnă Rockwell? m-a întrebat doctorul Smith.

Am clătinat din cap.

- O scurtă plimbare pe afară ţi-ar prinde bine. Dacă îmi permiţi, aş fi bucuros să te însoţesc.

Era clar că avea ceva să-mi spună doar mie, aşa că m-am ridicat imediat.

- Ar trebui să îţi pui o pelerină, a spus Ruth. Aerul e rece azi.

Aer rece, m-am gîndit, şi răceală în inima mea. Oare ce se va mai întîmpla? Viaţa mea era suspendată undeva între *Glen House* şi *Kirkland Revels*, iar viitorul era ca o ceaţă deasă ce mă înconjura.

Ruth a sunat şi , în cele din urmă , o servitoare mi-a adus pelerina. Simon a luat-o şi a înfăşurat-o în jurul meu. Privind peste umăr am încercat să citesc în ochii lui, dar mi-a fost imposibil. Eram bucuroasă

să scap din acea încăpere şi să fiu singură cu doctorul. N-am discutat nimic pînă să părăsim casa. Am luat-o spre mănăstire. Mi-era greu să cred că doar cu o seară înainte mă rătăcisem.

- Draga mea doamnă Rockwell, a spus doctorul Smith, am observat că vroiai să ieşi din casă. E unul din motivele pentru care am sugerat să facem această plimbare. Eşti consternată, după cum văd.

- Da, sînt însă sigură de un lucru.

- Crezi că este imposibil ca Gabriel să se fi sinucis?

- Da.

- Pentru că eraţi fericiţi împreună?

- Da, am fost fericiţi împreună.

- Eu cred că Gabriel a găsit viaţa de nesuportat *tocmai* pentru că era atît de fericit cu tine.

- Nu te înţeleg.

- Ştii că avea o sănătate precară?

- Mi-a spus înainte de căsătorie.

- Ah, credeam că poate ţi-a ascuns asta. Inima îi era slăbită şi putea să moară în orice moment. Deci, ştiai...

Am aprobat.

- Este o boală de familie. Bietul Gabriel! Pe el l-a lovit de tînăr. Chiar ieri am avut o discuţie cu el despre... boala lui. Mă întrebam dacă nu cumva asta a avut ceva de-a face cu tragedia. Pot să fiu sincer cu tine? Deşi eşti tînără, eşti o femeie măritată, şi mi-e teamă că trebuie să-ţi spun.

- Te rog.

- Mulţumesc. De la început am fost impresionat de bunul dumitale simţ şi am fost bucuros că Gabriel a

ales atît de bine. Ieri, Gabriel a venit la mine şi mi-a pus cîteva întrebări în legătură cu viaţa lui intimă.

Am simţit cum roşeaţa mi se urcă în obraji şi i-am spus:

- Spune-mi, te rog, ce ai să-mi spui.

- M-a întrebat dacă întreţinerea relaţiilor... intime, nu era periculoasă pentru boala lui de inimă.

- Oh! vocea mi-era ca o şoaptă şi nu mă puteam uita în ochii doctorului.

Ajunseserăm la ruine şi ne uitam fix la turnul normand.

- Şi... care a fost răspunsul dumitale?

- I-am spus că îşi asumă un risc considerabil.

- Înţeleg.

Încerca să-mi citească gîndurile, dar evitam să mă uit la el. Am hotărît că ceea ce se întîmplase între mine şi Gabriel trebuia să rămînă secretul nostru. Mă simţeam stînjenită de o asemenea discuţie şi, cu toate că îmi spuneam că acest bărbat este doctor, stînjeneala persista. Înţelegeam cam unde vroia să ajungă. Nu era deci necesar să-mi explice mai mult. Şi totuşi mi-a explicat:

- Excepţie făcînd inima sa slabă, era un bărbat tînăr, absolut normal. Era mîndru. Mi-am dat seama cînd l-am prevenit că ceea ce-i voi spune va fi un şoc, dar atunci nu am înţeles cît de mult l-a afectat.

- Şi crezi că acest... avertisment, a fost hotărîtor?

- Mi se pare o deducţie logică. Care e părerea dumitale, doamnă Rockwell? În trecut, au fost între voi... ăă...

Am atins o bucată de zid dărîmat şi vocea îmi era la fel de rece ca piatra, cînd am spus:

- Nu cred că ceea ce i-ai spus soțului meu l-ar fi putut face să-şi dorească moartea.

Doctorul a părut satisfăcut de răspunsul meu.

- Nu mi-ar fi plăcut să cred că spusele mele...

- Nu trebuie să ai remuşcări. Orice doctor i-ar fi spus lui Gabriel ceea ce i-ai spus dumneata.

- Credeam că ar fi putut fi un motiv...

- Te superi dacă ne întoarcem? I-am întrebat. Începe să se facă frig.

- Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te scot afară. Ți-e frig datorită şocului prin care ai trecut. Mi-e teamă că am fost cam brutal cu tine, discutînd această problemă delicată... tocmai cînd...

- Nu, ai fost amabil cu mine. Dar sînt şocată... şi nu pot să cred că doar ieri, pe vremea asta...

- Timpul trece. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. Eşti atît de tînără. Vei pleca de aici... cel puțin aşa cred... Nu vei sta închisă aici, aşa este?

- Nu ştiu ce voi face. Nu m-am gîndit la asta.

- Sigur că nu. Vroiam doar să spun că ai toată viața înaintea ta. În cîțiva ani, totul ți se va părea un vis urît.

- Unele vise urîte nu se uită.

- Ei, hai! Nu trebuie să fii morbidă. Tragedia te-a copleşit. Mîine te vei simți un pic mai bine şi cîte un pic mai bine cu fiecare zi.

- Uiți că mi-am pierdut soțul.

- Ştiu, dar... a zîmbit şi şi-a pus mîna pe brațul meu. Dacă te pot ajuta cu ceva...

- Mulțumesc, doctore Smith. Îmi voi aduce aminte de bunătatea ta.

Ne-am întors spre domeniu şi am trecut în tăcere peste pajiştea din faţa casei.

Cum ne apropiam de casă, am privit în sus, spre balcon, încercînd să-mi dau seama cam ce se întîmplase... Gabriel, stînd lîngă patul meu, vorbind despre vacanţa ce urma să ne-o luăm, convingîndu-mă să beau lapte fierbinte şi apoi, în timp ce eu dormeam , ieşind încet pe balcon şi aruncîndu-se. M-am cutremurat: "Nu pot să cred, nu pot să cred". Nu mi-am dat seama că am vorbit cu voce tare decît atunci cînd doctorul Smith mi-a spus:

- Vrei să spui că nu *vrei* să crezi. Uneori, aceste două lucruri sînt sinonime. Nu te mai frămînta, doamnă Rockwell. Sper că ai să vezi în mine mai mult decît pe doctorul familiei. Sînt de ani de zile în relaţii de prietenie cu familia Rockwell şi acum eşti şi dumneata o membră a familiei. Aşa că, te rog, ţine minte: oricînd ai nevoie de sfatul meu, voi fi bucuros să ţi-l dau.

Abia îl auzeam. Mi se părea că feţele diavolilor sînt pline de veselie, iar ale îngerilor - triste.

Cînd am intrat în casă, m-a cuprins un sentiment de singurătate şi am spus repede

- Friday încă lipseşte.

Doctorul m-a privit inexpresiv şi mi-am dat seama că, probabil, nu aflase de dispariţia cîinelui. Căci, cu toate cîte se întîmplaseră, cine s-ar mai fi gîndit să-i spună?

- Trebuie să-l găsesc, am continuat.

L-am părăsit şi am plecat spre aripa servitorilor, să întreb dacă-l văzuseră pe Friday. Nimeni nu-l

văzuse. Am mers strigîndu-l prin toată casa. Dar nici un răspuns.

Deci i-am pierdut, pe Gabriel şi pe Friday, deodată...

¤

În ciuda faptului că am insistat asupra planului nostru de a pleca în Grecia, verdictul anchetei a fost că Gabriel şi-a luat viaţa într-o criză temporară de nebunie. Doctorul Smith a explicat că Gabriel suferea de o boală de inimă ce îl deprima foarte tare. În opinia sa, căsătoria îi accentuase conştiinţa bolii şi depresiunea nervoasă îl făcuse să acţioneze în acest mod.

Acesta, se pare, a fost considerat un motiv plauzibil şi verdictul a fost dat fără nici o şovăire. Deşi doctorul Smith mă sfătuise să nu merg, am fost totuşi prezentă la anchetă.

- Vei suferi şi mai mult, mi-a spus el. Ruth era de partea lui. Îmi revenisem însă repede din şoc, devenind conştientă de unele resentimente ce se amestecau cu durerea mea. De ce toţi erau atît de siguri că Gabriel îşi luase viaţa? mă întrebam. Mi-am răspuns tot eu. Cum altfel să fi murit? Într-un accident? Încercam din răsputeri să-mi dau seama cum s-ar fi putut întîmpla. Oare să se fi aplecat prea mult peste parapetul balconului? Era oare posibil să fi căzut? Trebuia să fie posibil, căci era singura explicaţie rezonabilă.

Din nou, şi din nou, am încercat să-mi imaginez scena. Poate că s-a dus pe balcon, aşa cum făcea

deseori . Poate ceva jos să-i fi atras atenția . Friday! m-am gîndit, emoționată. Dacă Friday apăruse în curte iar Gabriel - strigîndu-l - s-a aplecat prea mult?

Dar verdictul se dăduse deja şi nimeni nu m-ar fi crezut. M-ar fi considerat o soție isterică.

I-am scris tatălui meu despre moartea lui Gabriel şi a venit la înmormîntare. Am fost foarte mulțumită auzind că vine, căci speram să-mi ofere o mîngîiere. În mod copilăresc, speram ca necazul meu să ne apropie. Dar imediat cum l-am văzut mi-am dat seama ce proastă fusesem. Era la fel de îndepărtat sufleteşte de mine ca întotdeauna. A căutat o ocazie să-mi vorbească înainte de a pleca la biserică şi îmi dădeam seama că pentru el era o datorie dureroasă.

- Catherine, ce planuri ai? m-a întrebat.

- Planuri! am spus ca un ecou, căci nu mă gîndisem la viitor.

Pierdusem singurele două ființe care mă iubiseră căci cu fiecare zi ce trecea îmi pierdeam speranța de a-l mai găsi pe Friday - şi nu puteam să mă gîndesc la altceva decît la pierderea ce o suferisem.

Tata a părut puțin cam nerăbdător.

- Da, da. Trebuie să te hotărăşti ce ai de făcut. Presupun că poți rămîne aici sau poți să te întorci acasă...

În întreaga mea viață nu m-am simțit atît de singură. Mă gîndeam mereu la grija lui Gabriel față de mine, la dorința lui de a fi cu mine, zi şi noapte. Mă gîndeam că dacă Friday ar apărea deodată, sărind în brațele mele, aş avea măcar *ceva* pentru care să fac planuri

- Încă nu mi-am făcut nici un plan, am spus rece.

- Poate că e încă prea devreme, mi-a replicat cu o voce plictisită, dar dacă vrei să te întorci, întoarce-te.

M-am îndepărtat de el, căci nu aveam încredere în vocea mea.

Ce trist a fost cînd au sosit trăsurile şi carul funebru cu cai mascaţi, cu ciocli îmbrăcaţi în negru din cap pînă în picioare! Gabriel a fost înmormîntat în cavoul familiei în care se odihneau cei mai mulţi din strămoşii săi. Mă întrebam dacă şi ceilalţi doi ce îşi găsiseră moartea în acelaşi fel se aflau acolo.

M-am întors acasă cu restul familiei. În mod solemn am băut vin şi am servit din mîncărurile pregătite pentru această împrejurare. Mă simţeam străină în hainele de văduvă. Eram palidă ca o stafie şi, în afara ochilor de un verde intens, nu era nici o pată de culoare pe faţa mea. În mod sigur, soarta mea era una neobişnuită: devenisem mireasă şi văduvă în mai puţin de două săptămîni.

Tata a plecat imediat după înmormîntare, motivînd că avea de făcut o călătorie lungă şi adăugînd că aşteaptă veşti de la mine în legătură cu planurile mele de viitor. Dacă mi-ar fi dat să înţeleg măcar un pic că într-adevăr mă dorea înapoi, aş fi fost nerăbdătoare să plec cu el.

M-am apropiat sufleteşte de Sir Matthew care, după tragedie, îşi pierduse toată veselia. Era foarte bun cu mine şi, cînd toţi cei din afara familiei au plecat, m-a pus să stau lîngă el.

- Draga mea, cum te simţi în casa asta plină de străini? m-a întrebat.

- Nu simt decît o amorţeală şi un gol

- Dacă vrei să rămîi aici, ești bine venită. Acesta a fost căminul lui Gabriel şi tu ai fost nevasta lui. Dacă vrei să pleci, te înțeleg, dar mi-ar părea tare rău.

- Eşti atît de bun cu mine!

Vorbele sale pline de bunătate mi-au adus în ochi lacrimile ce pînă atunci nu izvorîseră.

Simon s-a apropiat de mine:

- Ai să pleci. Ce ai putea face aici? E atît de plictisitor la țară, nu-i aşa? m-a întrebat.

- Vin de la țară, i-am răspuns.

Dar după nişte ani petrecuți în Franța.

Sînt surprinsă că-ți aminteşti atîtea lucruri despre mine.

- Am o memorie bună. Singura mea calitate. Da, vei pleca. Vei fi mai liberă decît... mai liberă decît ai fost vreodată.

A schimbat brusc subiectul.

- Îți stă bine în haine de doliu.

Am simțit că era ceva în spatele cuvintelor sale, dar eram prea epuizată şi prea obsedată de gîndurile despre Gabriel, ca să-i mai dau atenție. Am fost bucuroasă cînd Luke s-a îndreptat spre noi şi a început să vorbească despre alte probleme.

- Nu trebuie să trăim gîndindu-ne doar la ce s-a întîmplat. Trebuie să uităm. Trebuie să continuăm să trăim viața, a spus el.

Mi s-a părut că văd o strălucire în ochii săi. De fapt, el era noul moştenitor. Oare durerea lui nu era mai mult de suprafață?

Am încercat să îndepărtez gîndurile inspăimîntătoare ce îşi făceau loc în mintea mea. Nu credeam că Gabriel avusese un accident. Nu

credeam că îşi luase viaţa cu bună ştiinţă. Dar ce altceva puteam să cred?

După citirea testamentului, am aflat că eram o femeie destul de înstărită, deşi nu foarte bogată. Aveam un venit ce era suficient să-mi asigure independenţa. A fost o surpriză. Deşi ştiam că la moartea tatălui său lui Gabriel i-ar fi revenit *Kirkland Revels* şi un venit pentru întreţinerea domeniului, nu ştiam că avusese şi bani care erau doar ai lui.

Faptul că eram bogată m-a mai îmbărbătat un pic, datorită libertăţii pe care o obţineam.

A mai trecut o săptămînă şi eram tot la *Revels*, aşteptînd în fiecare zi un semn de la Friday, deşi zilele treceau fără ca acesta să se arate.

Familia aştepta ca eu să iau o hotărîre. Îmi era greu să mă decid dacă să plec sau să rămîn. Casa prezenta un interes deosebit pentru mine. Simţeam că erau multe lucruri pe care nu le ştiam şi pe care le puteam descoperi doar rămînînd acolo. Aveam dreptul de a locui acolo: eram văduva lui Gabriel. Era evident că tatăl său vroia să rămîn, la fel şi mătuşa Sarah. Cred însă că Ruth ar fi fost uşurată să mă vadă plecată. Şi mă întrebam de ce. Doar pentru că nu îi plăcea încă o prezenţă feminină în casă, sau mai era vreun motiv? Cît despre Luke, acesta era prietenos, dar simţeam că nu îi păsa, indiferent de hotărîrea ce aveam să o iau. Era cufundat în propriile sale probleme şi, oricît ar fi încercat, nu putea să nu-şi dea importanţă. Era moştenitorul domeniului *Kirkland Revels* şi, ţinînd cont de vîrsta şi starea sănătăţii lui Sir Matthew, nu mai avea mult de aşteptat pînă să devină stăpîn.

Familia Smith venea des în vizită şi, cînd doctorul Smith îl consulta pe Sir Matthew - adică în fiecare zi - vroia să mă vadă şi pe mine. Se purta grijuliu cu mine şi mă făcea să mă simt ca un fel de pacient, iar în acea perioadă infernală, cînd îl plîngeam pe Gabriel, îmi aducea ceva din mîngîierea de care aveam atîta nevoie. Părea îngrijorat de sănătatea mea.

- Ai trecut printr-un şoc puternic, îmi spunea. Poate mai mare decît îţi dai seama. Trebuie să ai grijă de tine.

Îmi acorda acea atenţie pe care o căutasem, în van, la tatăl meu. Am început să mă întreb dacă nu cumva acesta era unul din motivele pentru care mai zăboveam la *Kirkland Revels*, căci mi se părea că el îmi înţelege, ca nimeni altul, singurătatea şi durerea.

De multe ori venea şi Damaris cu tatăl ei, întotdeauna rece, calmă şi frumoasă. Îmi dădeam seama că Luke era îndrăgostit de ea, dar era imposibil să aflu care erau sentimentele ei pentru el. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi căsătorit imediat, dar erau atît de tineri încît mă îndoiam că Sir Matthew sau Ruth i-ar fi permis lui Luke să se însoare. Şi cine ar fi putut să ştie ce avea să se întîmple în trei sau patru ani?

Încă nu mă trezisem din amorţeala ce mă cuprinsese aflînd că eram văduvă şi nu puteam face nici un plan pînă nu ieşeam din această stare. Dacă aş fi părăsit *Kirkland Revels*, unde să mă fi dus? Înapoi la *Glen House*? Mă gîndeam la camerele întunecoase, luminate doar de razele ce pătrundeau printre jaluzele. Mă gîndeam la buzele strînse ale lui

Fanny şi la toanele tatălui meu. Nu, nu doream să mă întorc la *Glen House*, deşi nu eram sigură că doream să rămîn la *Kirkland Revels*. Tot ce doream, era să clarific acea incertitudine ce mă învăluia ca o ceaţă. Aveam senzaţia că dacă aş reuşi asta, aş putea să înţeleg... dar ce anume?

În fiecare zi făceam o plimbare şi, invariabil, paşii mă purtau spre mănăstire. Găsisem în biblioteca de la *Revels* un plan vechi al locului, aşa cum arăta înainte de 1530. Încercările de a reface pe hîrtie vechea construcţie mi-au alungat gîndurile morbide. Planul îmi era de mare ajutor şi am reuşit să identific cîteva din reperele fostei mănăstiri. Am fost emoţionată cînd am identificat ceea ce, odată, trebuie să fi fost capela, loja portarului, bucătăriile şi brutăriile. Am descoperit de asemenea bazinele în care îşi creşteau peştii. Erau trei, despărţite între ele de diguri cu iarbă.

Mă întrebam dacă nu cumva Friday căzuse într-unul din ele şi se înecase. Imposibil. Nu puteau fi prea adînci şi ar fi putut înota pînă la mal. Cu toate acestea îl strigam de fiecare dată cînd mergeam la mănăstire, chiar dacă îmi dădeam seama că e o prostie. Dar nu puteam accepta ideea că plecase pentru totdeauna. Trebuia să continui să sper.

Mi-am adus aminte de ziua în care mă întîlnisem aici cu doctorul Smith şi îmi spusese că Friday trebuia pus în lesă cînd era adus la ruine. Imediat după ce mi-am mai revenit din şocul produs de pierderea lui Gabriel, m-am dus la vechea fîntînă, dar nu am găsit nici un semn al trecerii lui pe acolo.

Într-o zi, întorcîndu-mă acasă, am mers pe un drum nou şi am ajuns astfel în spatele casei, aşa că am intrat pe o uşă pe care n-o mai folosisem pînă atunci. Eram în aripa de est a casei - aripă cu care nu eram familiarizată încă. Am descoperit că aripile erau aproape identice, exceptînd-o pe cea sudică, în care era scara principală a casei, ce ducea în holul mare, trecînd prin galeria menestrelilor.

Am urcat o mulţime de trepte pînă la etajul al treilea, ştiind că la acel etaj erau coridoare de comunicaţie între aripi şi gîndindu-mă că astfel îmi voi găsi mai uşor drumul spre apartamentul meu. Dar nu a fost aşa; m-am trezit într-un labirint de coridoare, nefiind sigură care uşă comunica cu aripa de sud.

Am ezitat, căci îmi era teamă să nu intru în camera cuiva.

Am bătut la mai multe uşi şi, deschizîndu-le, am văzut fie o sufragerie, fie un dormitor sau un salon, dar n-am găsit coridorul pe care-l căutam.

Aveam de ales între a mă întoarce pe unde venisem, şi să intru în casă prin aripa de sud pe intrarea principală, sau să-mi continui căutările. Am ales ultima variantă căci nu eram sigură că voi mai găsi drumul înapoi prin acel labirint.

Disperată, am încercat mai multe uşi, dar n-am găsit drumul. În cele din urmă, încercînd una din ele, o voce mi-a spus:

- Intră.

Am intrat şi mătuşa Sarah stătea atît de aproape de uşă, încît m-am speriat şi m-am dat înapoi.

A rîs şi, cu o mînă subţire, m-a prins de mîneca rochiei.

- Intră, mi-a spus, te aşteptam, draga mea.

În timp ce intram, a alergat repede - mult mai sprintenă ca de obicei - închizînd iute uşa ca şi cum i-ar fi fost frică că încerc să fug.

- Ştiu, mi-a spus, ai venit să-mi vezi tapiseriile. Nu-i aşa?

- M-aş bucura tare mult să le văd. Dar de fapt m-am rătăcit. Am intrat prin aripa de est. N-am mai intrat pe aici niciodată.

M-a mustrat cu degetul, ca şi cum aş fi fost un copil neascultător.

- Ah, e atît de uşor să te rătăceşti... cînd nu ştii.

M-am bucurat să-i urmez invitaţia, căci eram obosită după atîta mers.

- E trist ce s-a întîmplat cu căţelul. Gabriel şi cu el, au plecat deodată. Amîndoi... pierduţi. E trist.

Am fost surprinsă că-şi aminteşte de Friday. Mă simţeam încurcată în faţa ei căci, deşi era clar că de multe ori rătăcea în trecut, totuşi erau situaţii cînd era capabilă de o neaşteptată luciditate.

Am remarcat că pe pereţii camerei atîrnau tapiserii minunat lucrate în culori strălucitoare. Le priveam fascinată şi ea şi-a dat seama căci a chicotit mulţumită.

- Astea toate sînt tapiseriile mele, mi-a spus. Vezi ce mult spaţiu acoperă... dar mai sînt multe de făcut. Poate că voi reuşi să acopăr tot peretele... pînă mor. Sînt foarte bătrînă, dar ar fi trist să mor pînă să termin tot ce am de făcut.

Expresia melancolică i se schimbă într-un zîmbet strălucitor.

- Dar toate sînt în mîna Domnului, aşa-i? Poate că dacă l-aş ruga să mă lase să mai trăiesc, m-ar asculta. Tu te rogi, Claire? Vino şi priveşte tapiseria... vino mai aproape. Am să-ţi povestesc totul despre ea.

Îmi luă mîna. Degetele i se mişcau încontinuu, ca nişte gheare.

- E o broderie minunată.

- Îţi place? Claire, tu nu te-ai străduit destul cu a ta. Ţi-am spus de atîtea ori că e uşor dacă perseverezi. Ştiu că aveai multe pe cap. Spuneai că Ruth e plină de voinţă. Mark era totuşi bun... şi apoi urma să vină şi cel mic...

I-am spus blînd:

- Ai uitat, mătuşă Sarah. Nu sînt Claire. Sînt Catherine, văduva lui Gabriel.

- Deci ai venit să-mi vezi tapiseria, Catherine? Era şi timpul să vii. Ştiu că îţi va place... ţie, mai mult ca altora.

S-a apropiat de mine şi m-a privit cu atenţie.

- Vei fi şi tu în tapiserie. Cînd va veni vremea.

- Eu? am întrebat, uimită.

- Uite aici. Apropie-te. Priveşte, recunoşti asta?

- E casa...

A rîs bucuroasă şi m-a tras spre un bufet pe care l-a deschis. Dinăuntru au căzut mormane de canava. Le-a ridicat rîzînd. Mişcările îi erau atît de agile, încît nu mai părea bătrînă. Am văzut că mai era un mic bufet în cel mare şi a scos din el o mulţime de sculuri

de mătase de toate culorile. Le-a strîns la piept cu dragoste.

- Stau aici şi brodez, şi iar brodez. Brodez ceea ce văd. Mai întîi desenez. O să-ţi arăt desenele mele. Mai demult credeam că voi deveni o artistă, dar m-am apucat de tapiserie. E mai bine, nu-i aşa?

- Tapiseria asta e minunată. Aş vrea să o privesc mai de aproape.

- Da, da.

- Vreau să o văd pe cea cu casa. E atît de reală! Este exact în culoarea pietrei.

- Uneori nu e uşor să găseşti exact culoarea potrivită, mi-a spus, cu faţa încreţindu-i-se.

- Şi personajele... uite că le recunosc.

- Da. Aici e fratele meu... şi sora mea, Hagar. Aici, nepoata mea Ruth şi nepotul meu Mark - a murit la paisprezece ani - şi Gabriel şi Simon... şi eu.

- Toţi privesc spre casă.

A dat din cap, plină de însufleţire.

- Da, cu toţii privesc spre casă. Poate că ar trebui să mai fie şi alţii. Acum, şi tu ar trebui să fii în tapiserie. Dar cred că tu nu priveşti casa. Nici Claire n-o privea. Nici Claire, nici Catherine.

Nu înţelegeam prea bine ce vroia să spună şi nu a dat explicaţii, dar a continuat:

- Eu văd multe lucruri. Sînt mereu atentă. Te-am văzut venind. Tu nu m-ai văzut.

- Erai în galeria menestrelilor.

- M-ai văzut?

- Am văzut pe cineva.

A aprobat.

- De acolo poți vedea multe... fără să fii văzut. Uite, aici e nunta lui Matthew cu Claire.

Priveam un desen cu o biserică pe care am recunoscut-o ca fiind cea de la Kirkland Moorside. Se vedeau mireasa şi mirele, pe care l-am recunoscut a fi Sir Matthew. Era uimitor cum reuşise, cu nişte mici împunsături de ac, să redea asemănarea cu modelul. Era, fără îndoială, o artistă.

- Şi nunta lui Ruth. El a fost ucis într-un accident de vînătoare cînd Luke avea zece ani. Uite-l.

Atunci mi-am dat seama că pe pereții acestei camere era istoria familiei Rockwell, văzută prin ochii acestei femei cam ciudate. Îşi petrecuse probabil ani întregi din viață brodînd pe canava momente din viața familiei.

- Eşti un observator al vieții, mătuşă Sarah.

Fața i s-a încreţit din nou şi a spus, cu lacrimi în ochi:

- Vrei să spui că eu de fapt am trăit... prin alții. Claire, asta vrei să spui?

- Sînt Catherine, i-am reamintit.

- Catherine, am fost fericită privindu-i pe alții. Vezi, am galeria asta... galeria asta cu tapiserii... şi cînd voi fi moartă, oamenii le vor privi şi vor afla mai multe din tapiseriile mele decît din portretele din galeria menestrelilor. Mă bucur că m-am dăruit tapiseriilor, în loc să pictez portrete. Deseori portretele spun foarte puțin.

M-am plimbat în jurul camerei şi am văzut scene din viața de la *Kirkland Revels*. L-am văzut pe soțul lui Ruth cărat pe o targă de la vînătoare, şi pe cei ce îl jeleau lîngă pat. Am văzut moartea lui Mark şi,

între toate aceste scene, era intercalată cea în care familia privea spre casă.

- Mi se pare că printre cei ce se uită spre casă este şi Simon Redvers, am spus.

- Simon se uită spre casă deoarece ar putea fi, într-o zi, a lui. Dacă şi Luke ar muri, cum a murit şi Gabriel, atunci *Revels* i-ar reveni lui Simon. Deci, precum vezi, şi el se uită spre casă.

Mă privi cu intensitate şi scoase un carneţel din buzunarul rochiei. În timp ce o priveam, schiţă o siluetă. A reuşit să mă schiţeze din doar cîteva linii.

- Eşti foarte deşteaptă, i-am spus.

Mă privi fix şi mă întrebă:

- Cum a murit Gabriel?

Am tresărit.

- La anchetă au spus... , am început eu.

- *Tu* ai spus că nu s-a sinucis.

- Am spus că nu cred să fi făcut aşa ceva.

- Atunci, cum a murit?

- Nu ştiu. Simt doar, în sufletul meu, că nu ar fi putut face asta.

- Şi eu simt unele lucruri. Trebuie să-mi spui. Trebuie să descoperim. Trebuie să ştiu, pentru tapiseria mea.

M-am uitat la ceasul ce-l aveam prins, ca o broşă, pe bluză. Era un gest ce însemna că trebuie să plec.

- Curînd voi termina tapiseria la care lucrez. Apoi o voi începe pe cea cu Gabriel. Trebuie să-mi spui!

- La ce lucrezi acum?

- Uite, mi-a spus conducîndu-mă spre fereastră. Acolo, într-o ramă, se afla obsedantul desen cu casa.

- Dar l-ai mai făcut pe ăsta şi înainte!

- Nu, ăsta e diferit. Acum nu mai e Gabriel uitîndu-se spre casă. Doar Matthew, Ruth, Hagar, Luke, Simon şi eu.

Am simţit cum mă înnăbuş din cauza camerei şi a efortului de a-i pricepe aluziile. Era, într-adevăr, o femeie ciudată, căci îţi crea în acelaşi timp impresia de inocenţă şi înţelepciune.

Mă săturasem de simboluri. Vroiam să merg în camera mea ca să mă odihnesc.

- M-am rătăcit. Spune-mi cum pot ajunge în aripa de sud?

- O să-ţi arăt.

Era ca un copil nerăbdător, mergînd cu paşi mărunţi pe lîngă mine. A ieşit în coridor. Eu am urmat-o şi , cînd a deschis altă uşă , m-am trezit într-un balcon similar cu cel al tragediei.

- Balconul de est, mi-a spus. M-am gîndit că ai vrea să-l vezi. Acum, e singurul din care nu a plecat încă nimeni spre moarte.

Buzele i se strînseseră într-o linie subţire ce semăna a zîmbet.

- Priveşte în jos, mi-a zis. Priveşte. Uite ce sus sîntem.

Tremura. I-am simţit corpul mic şi agil care mă împingea spre parapet. Pentru o clipă oribilă, am crezut că vroia să mă împingă jos. Apoi a spus brusc:

- Nu crezi că s-a sinucis. Nu crezi aşa ceva.

M-am îndepărtat de parapet şi m-am apropiat de uşă. Cînd am păşit în coridor, m-am simţit uşurată.

Ea mergea în fața mea şi în scurt timp am ajuns în aripa de sud.

Arăta din nou ca o femeie în vîrstă şi m-am gîndit că schimbarea se petrecuse cînd am trecut din aripa estică în cea sudică.

A insistat să mă însoțească pînă în camera mea, deşi i-am spus că acum ştiam drumul.

În pragul camerei i-am mulțumit şi i-am spus că-mi făcuse plăcere să-i văd tapiseriile. Fața i s-a luminat. Apoi şi-a dus degetul la buze.

- Trebuie să aflăm, mi-a spus. Nu uita. Trebuie să fac tabloul.

Apoi mi-a zîmbit conspirativ şi s-a îndepărtat încet.

¤

Cîteva zile mai tîrziu am luat o decizie. Stăteam încă în aceleaşi încăperi în care locuisem cu Gabriel şi nu-mi găseam liniştе în ele. Dormeam prost, lucru ce nu mi se mai întîmplase niciodată. Adormeam imediat ce mă băgam în pat, dar după cîteva minute mă trezeam speriată căci aveam impresia că mă strigă cineva. La început mă duceam spre uşă să văd dacă nu era cineva acolo. După un timp mi-am dat seama că era de fapt un coşmar ce se repeta. Ațipeam şi imediat mă trezeam speriată. Şi continua aşa pînă la orele mici ale dimineții cînd, extenuată, reuşeam să adorm.

Visul era mereu acelaşi - cineva îmi striga numele. Uneori părea să fie vocea lui Gabriel, strigînd "Catherine". Alteori era vocea tatălui meu

strigînd "Cathy". Ştiam că visez şi că totul se datora şocului prin care trecusem.

Pentru ceilalţi păream destul de calmă, dar în sufletul meu mă lăsam pradă presimţirilor rele. Nu numai că-mi pierdusem soţul, dar dacă ar fi fost să accept verdictul de sinucidere, atunci ar fi însemnat că, de fapt, nu îl înţelesesem deloc.

Măcar dacă l-aş fi avut pe Friday! Aş fi fost mai fericită. Ei fuseseră cele două fiinţe pe care le iubisem şi faptul de a-i fi pierdut deodată însemna o dublă tragedie.

Şi nu era nimeni în casă cu care să fi putut fi cu adevărat prietenă. În fiecare zi mă întrebam: de ce mai stai aici? Şi răspunsul era: unde să mă fi dus?

Într-o după amiază însorită rătăceam printre ruinele mănăstirii strigîndu-l pe Friday, cînd am tresărit auzind zgomotul de neconfundat al unor paşi.

Chiar în lumina puternică a zilei eram copleşită de acel loc şi, dată fiind starea mea nervoasă, n-aş fi fost mirată să văd un călugăr în sutană neagră apărînd dintre ruine.

Dar în loc de călugăr am văzut figura contemporană, hotărîtă a lui Simon Redvers.

- Deci mai speri să-ţi găseşti cîinele, a spus venind spre mine. Nu crezi că dacă ar fi fost aici ar fi venit de mult acasă?

- Cred că da. E o prostie din partea mea.

A părut surprins. Probabil pentru că am admis că era o prostie.

Avea despre mine impresia că eram o femeie tînără cu opinii foarte ferme.

- Ciudat... , a zis gînditor, că a dispărut chiar cu o zi înainte de...

Am aprobat.

- Ce crezi că i s-a întîmplat? m-a întrebat.

- Ori s-a rătăcit, ori a fost furat. Nimic altceva n-ar fi putut să-l țină departe de mine.

- De ce vii aici să-l cauți?

N-am răspuns imediat, căci nu eram nici eu sigură. Apoi mi-am amintit de ziua în care mă întîlnisem cu doctorul Smith şi de sfatul ce mi-l dăduse de a-i pune lesă lui Friday în aceste locuri. I-am povestit asta lui Simon.

- Se gîndea la fîntînă, am adăugat. De fapt, doctorul spunea că era periculos pentru Friday să se aplece peste marginea fîntînii. El l-a oprit la timp. Atunci l-am întîlnit pe doctor pentru prima oară. Şi fîntîna a fost unul din primele locuri unde l-am căutat pe Friday.

- Aş fi zis că mai degrabă bazinele pentru peşti sînt periculoase. Le-ai văzut? Merită să le vizitezi.

- Cred că merită vizitată fiecare părticică a ruinelor.

- Te captivează, nu-i aşa?

- Pe cine n-ar captiva?

- Pe mulți. Aparțin atît de mult trecutului! Sînt atîția oameni pe care nu-i interesează trecutul... doar prezentul sau viitorul.

Am tăcut şi după un timp a continuat:

- Te felicit pentru calmul dumitale, doamnă Catherine. Alte femei în situația dumitale ar fi devenit isterice. Dar tu eşti altfel...

- Altfel?

Mi-a zîmbit, dar în zîmbetul lui nu era nici o urmă de căldură. A dat din umeri şi a continuat, aproape cu brutalitate:

- Dumneata şi Gabriel - ei bine, n-a fost o *mare pasiune*, aşa-i?... cel puţin din partea dumitale.

M-am înfuriat atît de tare încît, pentru cîteva secunde, n-am putut scoate o vorbă.

- Căsătoriile de convenienţă sînt exact aşa cum te aştepţi să fie - convenabile, a continuat pe un ton insolent. Păcat că Gabriel şi-a luat viaţa înainte de moartea tatălui său. Asta, desigur... din punctul dumitale de vedere.

- Nu... nu te înţeleg.

- Sînt sigur că mă înţelegi. Dacă ar fi murit după Sir Matthew, multe din ce ar fi moştenit ar fi fost ale dumitale... Lady Rockwell, în loc de o simplă doamnă Rockwell... şi ar mai fi fost şi alte compensaţii. Cred că a fost o mare lovitură pentru dumneata. Şi totuşi... te ţii tare, pentru o văduvă îndurerată.

- Cred că încerci să mă insulţi.

A rîs, dar ochii i-au strălucit de mînie.

- Îl consideram fratele meu. Erau doar cinci ani diferenţă între noi. Am văzut ce i-ai făcut. El credea că eşti perfectă. Ar fi trebuit să se bucure de iluziile lui mai multă vreme. Oricum, nu ar mai fi trăit mulţi ani.

- Ce vrei să spui?

- Crezi că pot accepta moartea lui aşa uşor? Chiar îţi închipui că am crezut că şi-a luat viaţa din cauza bolii de inimă? Ştia de ea de ani de zile. De ce să se căsătorească şi apoi să facă aşa ceva? De

ce? Trebuie să fie un motiv. Întotdeauna există un motiv. Venind atît de curînd după căsătorie, e logic să cred că are ceva de-a face cu acest eveniment. Am văzut ce părere avea despre tine. Îmi imaginez ce deziluzie ai fost pentru el.

- Ce vrei să spui prin deziluzie?

- Asta ştii dumneata mai bine ca mine. Gabriel era extrem de sensibil. Dacă şi-a dat seama că nu l-ai luat din dragoste, atunci, probabil, a considerat că viaţa nu mai merită trăită şi deci...

- E monstruos! Crezi că m-a găsit într-un şanţ şi m-a scos din noroi? Te înşeli. N-am ştiut nimic despre *preţioasa* casă a tatălui său sau despre titlu, cînd m-am măritat. Nu-mi spusese nimic despre toate astea.

- De ce te-ai căsătorit cu el? Din *dragoste*?

M-a prins brusc de umeri şi şi-a apropiat faţa de a mea:

- N-ai fost îndrăgostită de Gabriel! Sau ai fost? Răspunde-mi!

M-a scuturat un pic. Am simţit cum se trezeşte în mine furia împotriva lui, împotriva aroganţei lui, a siguranţei ce o avea că ştie totul.

- Cum îndrăzneşti?! am ţipat. Ia-ţi imediat mîinile de pe mine!

M-a ascultat şi a început din nou să rîdă.

- Cel puţin te-am scuturat un pic din calmul tău! Nu, a continuat, nu ai fost niciodată îndrăgostită de Gabriel.

- S-ar putea ca ceea ce ştii tu despre un asemenea sentiment să fie cam vag, am spus. Oamenii care se iubesc atît de mult pe ei înşişi, cum

e clar că eşti tu, rareori sînt capabili să înţeleagă afecţiunea pe care cineva o poate dărui altcuiva.

I-am întors spatele şi am plecat, atentă să nu fac un pas greşit printre pietrele ce ieşeau din pămînt.

N-a făcut nici o încercare de a mă urma şi îi eram recunoscătoare pentru asta, căci tremuram de furie. Deci vroia să sugereze că mă măritasem cu Gabriel pentru banii lui şi pentru titlul ce avea să-l poarte. Mai rău chiar, vroia să spună că Gabriel a descoperit toate acestea şi că de aceea îşi luase viaţa. Deci în ochii lui nu eram numai o vînătoare de zestre, ci şi o ucigaşă.

Am lăsat ruinele în spatele meu şi m-am grăbit spre casă.

De ce mă măritasem cu Gabriel? Mă tot întrebam. Nu, nu fusese dragoste. Mă măritasem cu el din milă şi... pentru că vroiam să evadez de la *Glen House*.

În acel moment nu-mi doream decît să termin cu această perioadă din viaţa mea. Vroiam să termin pentru totdeauna cu *Kirkland Revels*, mănăstirea şi întreaga familie Rockwell. Simon Redvers îmi făcuse asta şi nu puteam să nu mă întreb dacă nu şoptise şi altora suspiciunile sale şi dacă aceştia nu-l crezuseră.

Cum am intrat în casă am zărit-o pe Ruth. Venea din grădină cu un coş plin cu trandafiri roşii care îmi aminteau de cei pe care-i pusese în camera noastră la întoarcerea din călătoria de nuntă. Îmi aminteam ce mult îl încîntaseră pe Gabriel. Îmi aminteam cum faţa lui delicată roşise de plăcere şi nu suportam să mă mai gîndesc la insinuările hidoase ale lui Simon Redvers.

- Ruth, i-am spus, într-un impuls, m-am gîndit la viitorul meu. Nu cred că voi mai sta aici multă vreme.

Îşi înclină capul şi, în loc să mă privească pe mine, se uită la trandafiri.

- Deci, am continuat, mă voi întoarce la tatăl meu şi îmi voi face planurile de viitor.

- Ştii că aici va fi mereu un cămin pentru tine, dacă doreşti, mi-a replicat ea.

- Da, ştiu. Dar aici sînt atîtea amintiri triste!

Şi-a pus mîna pe braţul meu.

- Toţi avem amintirile astea, dar te înţeleg. S-a întîmplat aproape imediat după sosirea ta. Tu trebuie să decizi.

Mi-am adus aminte de ochii cinici ai lui Simon Redvers şi am simţit cum mă sufocă mînia.

- M-am hotărît. Deseară îi voi scrie tatălui meu ca să-l anunţ că sosesc. Cred că voi pleca înainte de sfîrşitul săptămînii.

¤

Jeremy Bell m-a aşteptat la gară şi, în timp ce mergeam spre *Glen House* - printre pajiştile înguste, mlaştinile abia zărindu-se - aveam impresia că retrăiesc întoarcerea mea de la şcoală şi că ceea ce se întîmplase de atunci era doar imaginaţia mea.

Sosirea a fost la fel ca şi cea dinainte. Fanny mă întîmpină în timp ce Jeremy ducea calul în grajd.

- Tot slabă ca un ţîr, a fost salutul lui Fanny. Buzele îi erau strînse într-o expresie de automulţumire. Ştiam ce gîndeşte: nu se aşteptase să iasă mare lucru din căsătoria mea.

Tata era în hol şi m-a îmbrăţişat parcă mai puţin absent ca de obicei.

- Biata mea copilă, a fost îngrozitor pentru tine.

Şi-a pus mîinile pe umerii mei şi s-a uitat atent la mine. Ochii lui exprimau simpatie şi pentru prima dată am simţit o legătură între noi.

- Acum eşti acasă. Vom avea grijă de tine.

- Îţi mulţumesc, tată.

Fanny m-a întrerupt.

- Ţi-am pus o sticlă cu apă caldă în pat. A fost cam umed timpul în ultima vreme.

Mi-am dat seama că mă bucuram de un bun venit neobişnuit de călduros.

Cînd am urcat în camera mea, m-am uitat pe fereastră spre mlaştini şi mi-am amintit cu tristeţe de Gabriel şi de Friday. Cum de-am putut crede că-mi va fi mai uşor să uit totul la *Glen House* decît mi-ar fi fost la *Kirkland Revels*?!

Am intrat în tiparul atît de familiar. Mesele cu tata, cînd amîndoi ne străduiam să găsim un subiect de conversaţie. Nu vorbea prea des de Gabriel căci, eram sigură, nu vroia să deschidă un subiect atît de dureros. Eram, deci, uşuraţi, cînd se termina masa.

La două săptămîni după întoarcerea mea, a plecat din nou şi s-a întors melancolic. Simţeam că nu mai puteam suporta să mai trăiesc mult timp în acea casă.

Într-o zi am mers călare pînă la locul unde-l găsisem pe Friday şi unde mă întîlnisem cu Gabriel. Dar amintirea a fost atît de dureroasă încît am hotărît să nu mai merg niciodată pe acolo. Trebuia

să nu mă mai gîndesc la Gabriel şi la Friday, dacă vroiam să-mi găsesc liniştea.

Cred că în acea zi m-am decis să fac ordine în viaţa mea. În fond, eram o tînără văduvă cu oarecare avere. Puteam să-mi aranjez o casă, să angajez cîţiva servitori şi să duc o viaţă complet diferită de cea pe care o trăisem alături de tata sau de soţul meu. Aş fi vrut să am un prieten adevărat cu care să mă sfătuiesc. Dacă unchiul Dick ar fi fost acasă aş fi putut să mă încred în sfatul lui. I-am scris să-l anunţ că eram văduvă, dar scrisorile dintre noi n-au fost niciodată un mijloc prea bun de comunicaţie.

Am cochetat chiar cu ideea de a face o călătorie pe mare. Aş fi putut aranja să mă întîlnesc cu el într-un port şi să-i povestesc ce mi s-a întîmplat. Dar chiar în timp ce făceam acest plan a apărut o posibilitate care, în caz că s-ar fi adeverit, ar fi înlăturat orice altă decizie.

Un timp am simţit agonia îndoielii, nespunînd nimănui bănuielile ce le aveam. Au trecut cîteva săptămîni şi atunci i-am făcut o vizită doctorului nostru.

Îmi voi aminti toată viaţa cum stăteam în sala de consultaţii, luminată de razele soarelui, gîndindu-mă că povestea căsătoriei mele cu Gabriel nu se terminase încă, deşi el nu mai avea nici un rol.

Cum aş putea să-mi exprim emoţiile? Eram pe punctul de a trece printr-o experienţă minunată.

Doctorul îmi zîmbea, căci ştia povestea căsătoriei mele şi credea că ceea ce se întîmpla cu mine acum era cel mai bun lucru posibil.

- Nu e nici o îndoială, mi-a spus. Vei avea un copil.

¤

Tot restul zilei am păstrat secretul pentru mine. Copilul meu! Eram nerăbdătoare să trec peste lunile de sarcină. Îmi vroiam copilul... imediat.

Întreaga mea viaţă se schimbase. Nu mă mai gîndeam la trecut. Îmi părea ca o consolare din partea lui Gabriel şi deci nimic nu fusese în van.

Şi atunci, stînd în camera mea, mi-am dat seama că fiind copilul lui Gabriel, dacă ar fi băiat, ar moşteni *Kirkland Revels*.

Nu contează, mi-am spus. Nu va avea nevoie de această moştenire. Am destul să-i dau. Familia Rockwell nu va şti niciodată de existenţa sa. Să ia Luke totul! Ce-mi păsa mie?

Dar acest gînd mă frămînta. Îmi păsa. Dacă ar fi băiat, l-aş boteza Gabriel şi trebuia să aibă tot ce i se cuvenea.

A doua zi, în timpul prînzului, i-am comunicat veştile tatălui meu. La început a fost uimit, apoi obrajii i s-au colorat în roz, de bucurie, cred.

- Eşti mai fericită acum, mi-a spus. Dumnezeu să te binecuvînteze. E cel mai bun lucru ce ţi se putea întîmpla.

Nu-l văzusem niciodată atît de vorbăreţ. Mi-a spus că trebuia să anunţ imediat familia Rockwell. Ştia în ce stare precară a sănătăţii se afla Sir Matthew şi cred că se gîndea că ar fi fost nepotrivit ca Luke să

moştenească averea ce, de fapt, se cuvenea fiului meu - dacă aveam să nasc un băiat.

Cuprinsă de entuziasmul lui, am urcat imediat în camera mea să-i scriu lui Ruth.

Nu era uşor, căci Ruth nu fusese niciodată prea prietenoasă cu mine. Puteam să-mi închipui ce consternată va fi de veştile mele.

Scrisoarea mea era destul de seacă, dar n-am ştiut cum altfel să o compun:

Dragă Ruth,

Îţi scriu ca să-ţi comunic că voi avea un copil. Doctorul m-a asigurat că nu este nici o îndoială. M-am gîndit să anunţ familia că în curînd va apărea un nou membru al ei.

Sper că Sir Matthew s-a restabilit după criza suferită. Sînt convinsă că va fi încîntat să afle că va avea un nou nepot.

Eu sînt sănătoasă şi sper că şi voi sînteţi la fel. Transmite tuturor salutări din partea mea.

Cumnata ta,
Catherine Rockwell.

Răspunsul lui Ruth a venit în două zile:

Dragă Catherine,

Sîntem surprinşi şi încîntaţi de veştile tale. Sir Matthew spune că trebuie să te întorci imediat la Kirkland Revels pentru că este de neconceput ca nepotul lui să se nască altundeva decît aici.

Te rog nu-i refuza rugămintea de a te întoarce. Ar fi tare nefericit şi există o veche tradiţie ca toţi copiii noştri să se nască în această casă.

Te rog comunică-mi cînd te întorci, ca să te pot aştepta. Totul va fi pregătit.

Cumnata ta,
Ruth.

Mai era şi o scrisoare de la Sir Matthew. Scrisul îi era puţin tremurat, dar scrisoarea era plină de căldură. Îmi scria că îi era dor de mine şi că nimic nu l-ar fi bucurat mai tare, într-o perioadă atît de tristă, ca veştile mele. Nu puteam să-l dezamăgesc. Trebuia să mă întorc.

¤

Ruth şi Luke au venit să mă întîmpine la gara din Keighley.

M-au întîmpinat cu bucurie, dar nu eram prea sigură că se bucurau cu adevărat să mă revadă. Ruth părea liniştită, dar Luke îşi pierduse din volubilitate.

Mă gîndeam cum o fi oare să fii la un pas de a moşteni ceea ce ai dorit mereu şi, brusc, să apară un intrus? Depindea, desigur, de cît de tare rîvnise la toate astea.

În timp ce mergeam spre casă, Ruth s-a interesat de sănătatea mea. După ce am trecut de mlaştini şi am ajuns la vechiul pod, am fost cuprinsă de emoţie zărind ruinele şi casa.

Am coborît din trăsură şi am intrat în curte. Feţele diavolilor sculptaţi pe casă păreau că-mi spun cu răutate: Credeai că ai scăpat de noi?

Dar, în timp ce intram în casă, mă simţeam puternică. Aveam pe cineva pe care să-l iubesc, să-l protejez, şi astfel viaţa mea nu mai era goală. Eram pregătită să fiu din nou fericită.

¤

capitolul 4

Cînd am intrat în casă, Matthew şi Sarah mă aşteptau. M-au îmbrăţişat, purtîndu-se cu mine ca şi cum aş fi fost din porţelan, ceea ce m-a făcut să zîmbesc.

- Nu mă sparg, să ştiţi, am zis, pornind astfel discuţia pe un ton lejer.

- Veştile... veştile tale sînt grozave! a murmurat Sarah, ştergîndu-şi ochii, deşi nu văzusem nici o urmă de lacrimi.

- Înseamnă atît de mult pentru noi toţi, a zis Sir Matthew. E o mare consolare.

- I-am spus asta deja, se amestecă Ruth. Nu-i aşa Luke?

Luke îmi zîmbi cu prietenie.

- Chiar ţi-am spus, Catherine? întrebă el.

Am evitat răspunsul, zîmbindu-i.

- Bănuiesc că deja e obosită şi ar vrea să meargă în camera ei, a zis Ruth. Să-ţi trimit sus o ceaşcă de ceai, Catherine?

- Ar fi grozav.

- Luke, sună după o servitoare. Haide, Catherine. Cufărul tău a fost deja dus sus.

Sir Matthew şi Sarah ne-au urmat pe scări.

- Te-am instalat la etajul întîi, în aripa de sud, a explicat Ruth. Precis nu ţi-ar place să ai de urcat prea multe scări şi e o cameră foarte plăcută.

- Dacă nu-ţi place, să ne spui, draga mea, a intervenit repede Sir Matthew.

- Ce drăguţi sînteţi! am murmurat.

- Ai putea să te muţi lîngă mine. Vocea lui Sarah luase, de încîntare, o notă înaltă. Ar fi grozav...

- Cred că e foarte potrivită camera pe care am ales-o, a zis Ruth.

Am trecut pe lîngă galeria menestrelilor, urcînd spre etajul întîi, traversînd apoi un coridor scurt, cu două uşi. Ruth o deschise pe a doua, ce dădea în camera mea.

Era o replică aproape perfectă a celei pe care o împărţisem cu Gabriel. Avea chiar şi mica încăpere ce servea drept toaletă, iar ferestrele ce dădeau spre pajişte şi spre mănăstire indicau o amplasare similară, cu două etaje mai jos.

- E foarte plăcut, am zis.

Am privit tavanul decorat de pe care mă priveau heruvimi ce înconjurau candelabrul. Patul era cu baldachin, aşa cum, probabil, erau aproape toate din casă. Perdelele de mătase bleu din jurul patului se asortau cu cele bleu de damasc de la ferestre. Covorul avea aceeaşi culoare. În cameră erau un şemineu enorm, un dulap, cîteva scaune, precum şi un scrin de stejar deasupra căruia era atîrnat un vas de alamă pentru încălzit. O lumină roşiatică se reflecta în vasul bine lustruit, de pe o vază cu trandafiri roşii, probabil puşi de Ruth. I-am zîmbit:

- Mulţumesc.

A înclinat din cap, în loc de răspuns.

Totuşi, nu mă puteam opri să nu mă întreb dacă era într-adevăr bucuroasă să mă revadă sau, după plecarea mea de la *Revels*, ar fi preferat să dispar definitiv din viaţa ei. Eram sigură că n-avea cum să mă primească cu inima deschisă, datorită a ceea ce ar fi însemnat pentru Luke ca eu să nasc un băiat. Îl adora pe Luke şi eram perfect conştientă de asta. Acum, cînd eram pe cale să devin mamă, am înţeles cît de ambiţios poate cineva deveni cînd e vorba de interesul propriilor copii. Nu-i purtam deloc pică, chiar dacă ea, poate, îmi purta.

- Bănuiesc că te vei simţi confortabil, a continuat repede.

- Drăguţ din partea ta să-ţi dai atîta osteneală.

Sir Matthew radia de bucurie.

- *Tu* eşti cea care-şi va da multă osteneală pentru noi, îmi zise el. Sîntem încîntaţi... încîntaţi. I-am spus lui Deverel Smith că trebuie să mă ţină cu orice preţ în viaţă - prin leacuri sau prin vrăji - ca să ajung să-mi văd noul nepot.

- Văd că te-ai hotărît asupra sexului!

- Bineînţeles, draga mea. N-am nici un dubiu. Eşti făcută să devii mamă de băieţi.

- Aş vrea să vii să-mi vezi tapiseriile, draga mea Hagar, murmură Sarah. O să vii, aşa-i? O să-ţi arăt leagănul. Toţi din familia *Revels* folosesc acest leagăn.

- Ar trebui reparat în următoarele luni, observă Ruth, în mod practic. Iar ea e Catherine, mătuşă Sarah.

- Bineînțeles că e Catherine, se indignă mătușa Sarah. Sîntem prietene bune. I-au plăcut așa de mult tapiseriile mele!

- Acum cred că i-ar place să se odihnească.

- Nu trebuie s-o obosim, a fost de acord Sir Matthew.

Ruth a dat din cap semnificativ spre mătușa Sarah și Sir Matthew a luat-o de brat.

- O să mai stăm de vorbă cu ea după ce se odihnește, a zis el.

Zîmbind încă o dată spre mine și-a condus sora afară din cameră.

După ce s-a închis ușa, Ruth a oftat.

- A cam devenit un chin. Memoria îi este atît de răvășită! Uneori e în stare să înșire fără efort datele de naștere ale tuturor. Pare absurd că nu-și poate aminti cu care dintre noi vorbește.

- Bănuiesc că se întîmplă la bătrînețe.

- Sper ca eu să scap de asta. Este o vorbă că *"cei pe care Dumnezeu îi iubește, mor tineri"*. Uneori, cred că este adevărat.

M-am gîndit imediat la Gabriel. Fusese oare iubit de zei? Nu credeam.

- Te rog nu vorbi despre moarte, am zis.

- Scuză-mă. Ce prostie din partea mea. Ceaiul ar trebui să ajungă în curînd. Bănuiesc că o să-ți pice bine.

- O să mă învioreze.

S-a dus spre vasul cu trandafiri, începînd să îi rearanjeze.

- Trandafirii aceștia îmi aduc aminte..., am început. S-a uitat întrebător spre mine, așa că a

trebuit să continui ... de cei pe care i-ai pus în cameră cînd am sosit aici prima oară.

- Oh... îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

Mi s-a părut că s-a gîndit ca, pe viitor, să aibă cu toţii grijă să nu-mi trezească amintirea tragediei petrecute.

Una dintre servitoare a intrat cu ceaiul. Mi-a făcut o scurtă reverenţă.

- Bună ziua, Mary-Jane, i-am spus.

Mary-Jane a pus tava pe o masă de lîngă fereastră. I-am mulţumit.

- Mary-Jane va fi camerista ta, a zis Ruth. Ea va răspunde la clopoţel.

Eram încîntată. Mary-Jane era o fată înaltă, cu o expresie ce inspira prospeţime şi eram sigură că era onestă şi conştiincioasă. I-am arătat că-mi face plăcere şi, imediat, la rîndul ei, a lăsat să i se citească pe faţă bucuria. Am înţeles că aveam un prieten în această casă.

Ruth se îndreptă spre tavă.

- A adus două ceşti, zise ea. Vrei să-ţi ţin companie?

- Te rog.

- Atunci ia loc şi am să-ţi aduc eu ceaşca.

Am ales scaunul de lîngă pat, nedorind în acel moment să privesc pe fereastră. Mă tot gîndeam la Gabriel, spunîndu-mi că oricine s-ar fi uitat pe această fereastră în momentul accidentului l-ar fi văzut căzînd.

Ruth mi-a întins ceaşca de ceai, apoi mi-a adus un taburet, convingîndu-mă să-mi întind picioarele.

- Cu toţii vom avea grijă de tine, a zis ea.

M-am gîndit însă ce rece îi era privirea şi ce forţată părea nota de prietenie din glas.

A şi început!, m-am gîndit. De-abia am ajuns îr casa asta şi am şi început să-mi imaginez tot felul de lucruri. "O să avem grijă de tine" suna ambiguu.

S-a îndreptat spre masa de lîngă fereastră şi s-a aşezat . A început să-mi povestească despre ceea ce s-a mai întîmplat în absenţa mea. Sir Matthew îşi revenise în urma crizei suferite, dar era deja prea bătrîn pentru astfel de crize. Deverel Smith era îngrijorat.

- Săptămîna trecută a stat aici o noapte întreagă. Este atît de grijuliu! Se dedică pacienţilor cu un altruism extraordinar. Nu era deloc nevoie să stea. Am fi putut să-l chemăm. Dar a insistat.

- Unii doctori au un suflet foarte nobil, am aprobat-o.

- Săracul Deverel, nu cred că are un cămin prea fericit.

- Serios? Ştiu prea puţin despre familia lui.

- Damaris este singurul copil, iar doamna Smith este un mare chin pentru el. Teoretic, e o invalidă, dar eu mai degrabă aş numi-o ipohondră. Cred că se complace în boală pentru a atrage atenţia asupra ei.

- Nu iese niciodată din casă?

- Rar. Se presupune că e prea bolnavă. Am senzaţia că pentru doctor profesia a devenit viaţa lui din cauza problemelor de acasă. Bineînţeles, o iubeşte la nebunie pe Damaris.

- E atît de frumoasă. Mama ei îi seamănă?

- Există o oarecare asemănare, dar Muriel n-a fost nici pe jumătate la fel de frumoasă ca fiica ei.

- Dacă ar fi pe jumătate la fel de frumoasă ca fiica, ar fi foarte atrăgătoare.

- Într-adevăr. Îmi pare tare rău pentru Damaris. Plănuiam să dau un bal pentru ea. Şi pentru Luke. Dar, bineînţeles, acum nu se mai poate pune problema, fiind în doliu... cel puţin nu anul ăsta.

- E norocoasă să aibă o prietenă aşa bună ca tine.

- *Noi* sîntem norocoşi, să avem un doctor bun. Mai vrei ceai?

- Nu, mulţumesc. E destul.

- Bănuiesc că vrei să despachetezi. Vrei s-o trimit pe Mary-Jane să te ajute?

Am ezitat, dar apoi am fost de acord. A ieşit şi, la scurt timp după aceea, Mary-Jane a intrat însoţită de o altă servitoare care a ieşit imediat cu tava.

Mary-Jane s-a aşezat în genunchi lîngă cufăr, despachetînd.

- Va trebui să-mi cumpăr cîteva haine noi în curînd, am zis. Astea n-o să mi se mai potrivească.

Mary-Jane a zîmbit:

- Da, doamnă, a zis ea.

Eram amîndouă cam de aceeaşi înălţime şi mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-i placă unele dintre hainele mele, după ce-aş fi devenit prea mare ca să mai încap în ele. Mă gîndeam să i le dau ei.

- Pari bucuroasă, Mary-Jane.

- Din cauza noutăţilor, doamnă. Şi mă bucur să vă văd înapoi.

Nu mă îndoiam de sinceritatea ei şi asta m-a bucurat.

Casa începuse să aibă efectul acela ciudat asupra mea. De-abia venisem de o oră şi deja priveam în jur după prieteni... şi duşmani.

- Va fi mult de aşteptat, am zis.

- Da, doamnă. Sora mea aşteaptă un copil. Al ei se va naşte peste vreo cinci luni. Sperăm să fie băiat... deşi, dacă va fi fată, nu va fi nici o supărare.

- Sora ta, Mary-Jane? Deci ai o familie?

- Oh, da, doamnă. Soţul lui Etty lucrează la *Kelly Grange* şi au o căsuţă frumoasă pe domeniu. E cu chirie, iar lemnele de foc le primesc gratis. E primul ei... mă duc s-o vizitez de cîte ori pot.

- Sînt sigură. Să mă ţii la curent cu starea ei. Avem ceva în comun.

A zîmbit.

- Într-o vreme, Etty a noastră era tare speriată. Este primul... din cauza asta. Dar amîndoi erau speriaţi... şi Jim. Întîi i-a fost frică să nu cumva să moară. Apoi a început să se teamă să nu aibă copilul vreun cusur. Da, tare mai era speriată Etty ca nu cumva, după naştere, să vadă că-i lipseşte ceva copilului. Dar Jim l-a rugat pe doctor s-o vadă şi i-a zis că totul e în regulă. S-a purtat grozav cu ea. E un om minunat... doctorul.

- Doctorul Smith?

- Oh,da. E tare drăguţ. Nu-l interesează deloc dacă eşti boier sau sărman. I-a zis: "Nu te mai agita doamnă Hardcastle, copilul nu va avea malformaţii sau altceva de genul ăsta. Totul arată că va fi un copil sănătos". Asta a liniştit-o pe Etty.

- Sîntem norocoase, am zis, să avem aşa un doctor bun care să aibă grijă de noi.

A zîmbit. M-am simţit mai bine dispusă privind-o cum îmi scutura hainele, punîndu-le apoi în dulap. Cu prezenţa ei neatrăgătoare şi bunul ei simţ de fată din Yorkshire, a adus normalitate în cameră.

¤

În acea primă seară, după cină, eram adunaţi cu toţii într-unul din saloanele de la primul etaj - nu departe de camera mea - cînd a fost anunţat doctorul Smith.

- Invită-l sus, a zis Ruth.

În timp ce uşa se închidea în urma servitorului, mi-a spus:

- Vine foarte des. E atît de atent!

- Se agită prea mult, a bombănit Sir Matthew. Mă simt bine acum.

Mi-am dat seama că, în timp ce intra în cameră, doctorul Smith mă căuta cu privirea.

- Sînt aşa de încîntat să te văd, doamnă Rockwell, a zis el.

- Ştii motivul întoarcerii ei, aşa-i? a întrebat Sir Matthew.

- Sigur. Pun pariu că pînă la sfîrşitul săptămînii nu va exista nici o persoană care să nu ştie. Vă asigur că sînt foarte bucuros... foarte bucuros.

- Nu.eşti singurul, a zis Sir Matthew.

- Vom amenaja împreună camera copilului, a anunţat Sarah, ca o fetiţă căreia i se promisese o atenţie specială.

- De fapt, a intervenit Luke - era oare tonul lui un pic sarcastic? - ne pregătim să ne alăturăm corului, în timp ce Catherine va cînta o odă a bucuriei.

S-a făcut brusc tăcere datorită şocului provocat de această lipsă de respect. Doctorul Smith a zis iute:

- Trebuie să avem mare grijă de doamna Rockwell.

- Sîntem cu toţii hotărîţi să avem grijă de ea, l-a asigurat Ruth.

Doctorul s-a îndreptat spre mine şi mi-a luat mîna într-a lui. Avea un anume magnetism, de care cred că am fost conştientă dinainte , dar care în acel moment m-a frapat. Era extraordinar de atrăgător, pe genul măsliniu, şi mi-am dat seama că era capabil de sentimente profunde. Am bănuit că datorită dezamăgirilor ce, probabil, s-au ivit în căsnicie, se devotase cu totul pacienţilor săi. Am observat că Sir Matthew, deşi se plîngea de excesul de zel al doctorului, era totuşi încîntat să-l vadă şi era evident că pe bătrîn îl liniştea prezenţa lui. Mi-am amintit remarcile lui Mary-Jane referitoare le grija pentru sora ei. Locuitorii din zonă ar fi trebuit, poate, să-i fie recunoscători soţiei acestuia deoarece, datorită felului ei de a fi, doctorul era atît de devotat bolnavilor.

- Ştiu că-ţi place foarte mult să călăreşti, dar nu cred că voi permite prea des... în orice caz, nu după ce trece luna asta.

- O să am grijă, am promis.

- Sînt sigur că o să te porţi ca o tînără cuminte şi raţională.

- Ai trecut azi pe la Worstwhistle? l-a întrebat Ruth.

- Da, a răspuns doctorul.

- Şi precis te-a deprimat. Ca întotdeauna.

Ruth s-a întors spre mine, zicînd:

-. Doctorul Smith îşi oferă serviciile gratuit nu numai pacienţilor ce nu-şi pot permite să plătească, ci şi acestui... spital.

- Oh, Doamne! a strigat el, rîzînd. Nu mă transforma într-un sfînt. Cineva tot trebuie să-i îngrijească şi pe ei din cînd în cînd. Şi nu uita, am, într-adevăr, pacienţi săraci, dar am şi din cei bogaţi. Îi jecmănesc pe cei bogaţi ca să-i ajut pe cei săraci.

- Un adevărat Robin Hood, a zis Luke.

Doctorul Smith s-a întors spre Sir Matthew:

- Ei bine, azi am de gînd să-ţi fac un control, a zis el.

- Crezi că e necesar?

- Dacă tot sînt aici...

- Bine, dar înainte de orice, aş vrea să ni te alături pentru un toast, a zis el, oarecum îndărătnic. O să cer să ni se aducă din pivniţă cea mai bună şampanie. Luke, sună, te rog! a dat comanda Sir Matthew şi, în scurt timp, paharele erau pline.

Sir Matthew a ridicat paharul şi a strigat:

- În sănătatea nepotului meu!

În timp ce beam cu toţii, şi-a pus cu tandreţe braţul pe după umerii mei.

La puţin timp după aceea, doctorul l-a însoţit pe Sir Matthew în camera acestuia, iar eu m-am îndreptat spre camera mea. Mary-Jane, hotărîtă să

se comporte ca o adevărată cameristă, îmi aranja patul.

- Mulțumesc, Mary-Jane.

- Mai doriți ceva, doamnă?

Bănuiam că nu, aşa că i-am urat noapte bună dar, în timp ce se îndrepta spre uşă, am chemat-o înapoi:

- Apropo, Mary-Jane, cunoşti vreun loc numit Worstwhistle?

S-a oprit brusc şi m-a privit fix.

- Oh, da, doamnă. E cam la zece mile de aici, pe drumul spre Harrogate.

- Ce e acolo, Mary-Jane?

- Acolo sînt duşi nebunii.

- Oh, am înțeles. Noapte bună, Mary-Jane.

¤

În dimineața următoare m-am trezit cînd Mary-Jane a intrat în cameră să tragă draperiile şi să-mi aducă apă caldă.

Era liniştitor să mă trezesc şi să-i văd chipul binevoitor. A fost surprinsă să vadă că nu era nevoie să tragă draperiile. Le trăsesem eu înainte de culcare şi deschisesem fereastra. Mary-Jane era dintre cei ce credeau că aerul nopții era "periculos".

I-am spus că mereu dormeam cu geamul deschis, cu excepția perioadei de iarnă, şi imediat mi-am dat seama că se hotărîse să mă supravegheze îndeaproape.

M-am spălat şi m-am îndreptat spre sufrageria de la primul etaj, pentru micul dejun. Îmi era destul de foame.În timp ce mă serveam cu ouă, şuncă şi

plăcintă cu rinichi, aflate la îndemînă pe bufet în vase care să păstreze mîncarea caldă, mă gîndeam că acum aveam două guri de hrănit.

Cunoşteam obiceiul casei. Micul dejun se lua între opt şi nouă, fiecare servindu-se singur.

Am sunat pentru a comanda cafea fierbinte, iar cînd mi-a fost adusă mi s-a alăturat şi Luke. Mai tîrziu a apărut şi Ruth, întrebîndu-mă cu solicitudine daeă dormisem bine şi dacă-mi plăcea camera.

Erau curioşi să ştie dacă aveam planuri speciale pentru ziua respectivă. Luke pleca la Ripon şi s-a oferit să-mi cumpere orice aş fi avut nevoie. I-am mulţumit, dar încă nu mă hotărîsem de ce lucruri urma să am nevoie în viitor.

- Este destul timp pînă la fericitul eveniment, a zis Luke.

Mama lui l-a dojenit imediat, considerînd referirea la naşterea copilului meu ca lipsă de delicateţe. Nu mă deranja. Era ceva la care doream să mă gîndesc încontinuu.

Le-am spus că aş face o plimbare în timpul dimineţii, fiindu-mi dor să revăd mănăstirea.

- Văd că locul exercită o atracţie foarte mare asupra ta, a remarcat Luke. Cred că e principalul motiv pentru care ai dorit să te întorci.

- Ar trezi interesul oricui, am răspuns.

- Nu e bine să te extenuezi, m-a prevenit Ruth.

- Mă simt foarte bine, aşa că nu cred că e vreun pericol.

- Oricum, să nu uiţi să ai grijă.

Conversaţia a trecut apoi la problemele generale ale comunităţii: efortul vicarului de a obţine bani

pentru îngrijirea bisericii, bazarurile pe care le organiza în acest scop, balul pe care-l organizau nişte prieteni, dar la care nu puteam participa, fiind în doliu.

Soarele inundase acea încăpere plăcută şi, în acea dimineaţă, nimic nu mai părea misterios la *Revels*. Pînă şi mănăstirea, pe care am vizitat-o cîteva ore mai tîrziu, părea doar un complex de ruine.

A fost o plimbare plăcută. M-am simţit senină, pregătită de a accepta teoria potrivit căreia Gabriel se sinucisese datorită bolii. Era ciudat, dar mi se părea mai mulţumitor s-o cred; poate din cauză că îmi era frică de cealaltă posibilitate.

M-am întors traversînd ruinele mănăstirii. Totul era tăcut, liniştit, în acea dimineaţă. Ruinele erau, de fapt, ca o cochilie de scoică seacă în interior; soarele strălucitor ce lumina podelele acoperite cu iarbă şi pereţii, scorojiţi, sfida orice senzaţie de supranatural. Am rîs, aducîndu-mi aminte de reacţia mea prostească, de panica în care intrasem plimbîndu-mă printre aceste ziduri în acea seară din trecut.

Am servit prînzul în tăcere împreună cu Ruth şi Luke, Sir Matthew şi Sarah cerînd să li se ducă masa în camerele lor.

Am urcat apoi în camera mea şi am început să scriu o listă de lucruri ce mi-ar fi fost necesare. Era cam devreme, dar eram atît de nerăbdătoare să se nască copilul, încît abia mai puteam aştepta. La un moment dat am auzit o bătaie în uşă şi, după ce am

strigat "intră", am văzut-o în prag pe Sarah, zîmbind ca şi cum eram două conspiratoare.

- Aş vrea să-ţi arăt camera copiilor, a zis. Vrei să vii cu mine?

M-am ridicat fără ezitare, fiind nerăbdătoare s-o văd.

- E în aripa mea, a continuat. Eu urc foarte des în camera copiilor.

A chicotit.

- Din cauza asta, unii spun că am dat în mintea copiilor.

- Sînt sigură că nu spun aşa ceva, i-am zis şi am observat cum i se încreţeşte faţa.

- Ba da. Îmi place. Dacă nu mai eşti în prima copilărie, următorul lucru bun de făcut este să fii în a doua.

- Mi-ar place grozav să văd camera copiilor. Te rog, arată-mi-o acum.

Faţa i s-a netezit şi s-a înviorat din nou.

- Haide.

Am urcat scările pînă la ultimul etaj. Am simţit un tremur involuntar cînd am trecut prin coridorul ce ducea spre fosta mea cameră şi spre partea din faţă a casei. Amintirile despre Gabriel şi chiar despre sărmanul Friday, pe care încercam permanent să le alung, erau la fel de vii ca întotdeauna. Dar mătuşa Sarah nu a părut să-mi observe starea, fiind foarte absorbită de ideea de a mă conduce spre aripa de est şi *camera copiilor*.

M-a frapat din nou schimbarea felului ei de a fi în momentul în care am trecut în aripa în care locuia; se comporta ca o fetişcană şi părea foarte fericită.

- Sus de tot, a şoptit în timp ce începu să urce încă o scară. Sala de lecţii, camera de joacă, dormitorul copiilor, camerele doicii şi cele ale infirmierei.

A deschis uşa spunîndu-mi pe un ton confidenţial:

- Asta este sala de clasă.

Am văzut o încăpere mare cu trei ferestre, toate prevăzute cu pervazuri late; tavanul, uşor înclinat, arăta că ne aflam imediat sub acoperiş. Mi-am îndreptat ochii spre ferestrele prevăzute cu gratii - conform tradiţiei - pentru camera copiilor. Copilul meu va fi în siguranţă aici, sus.

Lîngă una dintre ferestre era o masă mare cu o banchetă lungă. M-am îndreptat spre masă, observînd zgîrieturile şi tăieturile făcute pe ea; probabil fusese folosită de multe generaţii ale familiei Rockwell.

- Uite, a strigat Sarah. Poţi citi aici?

M-am aplecat şi am văzut numele Hagar Rockwell scrijelit cu un briceag.

- Întotdeauna şi-a trecut numele peste tot.

Sarah a rîs, voioasă.

- Dacă te-ai plimba prin casă şi ai căuta prin dulapuri sau alte asemenea locuri, i-ai găsi numele peste tot. Tata zicea că ea ar fi trebuit să fie băiat, în locul lui Matthew. Ne teroriza pe toţi... în special pe Matthew. O enerva că el era băiatul. Sigur, dacă ea ar fi fost băiatul... ar fi fost acum aici, nu-i aşa? Şi Simon ar fi fost... Dar probabil că nu e chiar aşa... pentru că el este un Redvers. Oh, Doamne, e un pic cam complicat, nu-i aşa? Dar n-a fost ea băiatul, ci Matthew.

- Hagar este bunica lui Simon Redvers?

Sarah a aprobat.

- Îl iubeşte ca pe lumina ochilor.

S-a apropiat mai mult de mine, zicînd:

- Ar vrea să-l vadă aici... dar acum nu mai e posibil, nu-i aşa? E copilul... şi mai e şi Luke... amîndoi sînt înaintea lui Simon. Întîi copilul... trebuie să mai fac rost de mătase.

- Te gîndeşti să pui şi copilul în tapiseriile tale?

- O să-i dai numele Gabriel?

Am fost surprinsă şi m-am întrebat cum îmi ghicise oare gîndurile? Mă studia, cu capul aplecat pe o parte; arăta acum de o înţelepciune profundă, aşa cum se întîmplă uneori la oamenii simpli.

- S-ar putea să nu fie băiat, am zis.

S-a mulţumit să dea din cap ca şi cum nu era nici o îndoială.

- Micul Gabriel va lua locul marelui Gabriel, a zis. Nimeni nu poate opri asta, aşa-i?

Faţa i s-a încreţit brusc.

- Nu-i aşa? a repetat.

- Dacă copilul va fi băiat, va lua locul tatălui său.

- Dar tatăl lui a murit. S-a sinucis... aşa s-a spus. S-a sinucis oare?

M-a apucat de braţ, strîngînd cu putere:

- Ai spus că el n-a făcut-o. Cine a făcut-o? Te rog, spune-mi!

- Mătuşă Sarah, am spus iute, cînd Gabriel a murit, eram disperată. Probabil că nu-mi dădeam seama ce spun. Probabil că s-a sinucis.

- Mă dezamăgeşti, a zis, bosumflîndu-se.

Apoi starea i s-a schimbat brusc:

- Stăteam cu toţii la masa aceea. Hagar era cea mai deşteaptă dintre noi... şi cea mai mare... aşa că, vezi tu, ar fi fost cel mai bine... Şi atunci, Simon ar fi fost... Totuşi, guvernantele noastre n-o plăceau. Toate îl plăceau pe Matthew. El era favoritul. Toate femeile îl plăceau pe Matthew. Eu eram cea mai proastă. Nu eram în stare să-mi învăţ lecţiile.

- Nu-ţi fă probleme, în schimb desenai minunat, iar tapiseriile tale vor fi aici mulţi ani după ce noi nu vom mai fi.

Faţa i s-a luminat. Apoi a început să rîdă.

- Asta era locul meu, cel de acolo era al lui Matthew, iar Hagar stătea la capătul mesei. Guvernanta stătea întotdeauna la celălalt capăt. Hagar spunea că vrea să stea în capătul mesei, fiind cea mai mare. Ştia să facă orice... cu excepţia desenului şi a cusutului. La asta o întreceam. Hagar era un băieţoi. Păcat că n-ai văzut-o călărind! Obişnuia să-l însoţească pe tata la vînătoare, călare, cu haita de cîini. Era favorita lui. Odată s-a căţărat pînă la fereastra de sus, aproape de vîrful turnului mănăstirii. Nu mai putea să coboare şi am trimis doi grădinari, cu scări, s-o dea jos. Au ţinut-o o zi întreagă în camera ei, doar cu apă şi pîine, dar nu i-a păsat. Zicea că merita experienţa.

A venit mai aproape de mine şi mi-a şoptit:

- A zis: "Dacă vrei să faci ceva, fă-o, şi de-abia după aceea gîndeşte-te că vei plăti - şi dacă ai făcut-o, să nu-ţi pese ce trebuie să plăteşti din cauza asta".

- Sora ta Hagar avea un temperament foarte puternic.

- Lui tata îi plăcea s-o ia cu el cînd se plimba pe domeniu. A fost necăjit cînd s-a măritat cu John Redvers. Apoi au început problemele cu Matthew; a fost dat afară de la Oxford. Era acolo o femeie tînără. Îmi aduc aminte ziua aceea. Fata a venit să stea de vorbă cu tata. M-am ascuns să-i urmăresc de unde nu puteau să mă vadă şi am auzit tot.

- Din galeria menestrelilor, am zis.

A chicotit.

- Nu s-au gîndit să se uite într-acolo.

S-a aşezat la masă pe locul pe care obişnuia să îşi facă lecţiile. Am înţeles atunci motivul stării ei tinereşti de spirit, în această parte a casei: aici îşi retrăia tinereţea. Eram sigură că toate amintirile ei legate de trecut erau fără cusur; doar cînd era vorba de prezent devenea nesigură dacă stătea de vorbă cu Catherine sau cu Claire, soţia lui Gabriel sau a lui Matthew.

- Necazuri, mereu necazuri cu femeile, spuse ea, gînditoare. Cînd s-a însurat, avea peste treizeci de ani şi vreo zece ani nu au avut copii. Apoi s-a născut Ruth. În tot acest timp, Hagar a crezut că fiul *ei*, Peter, va fi stăpîn la *Revels*. Apoi s-au născut Mark şi Gabriel. Săracul Mark! Dar, oricum, mai era Gabriel. Apoi s-a născut Luke... , aşa că Hagar n-a fost prea încîntată.

S-a ridicat de la masă. M-a dus la dulap şi mi-a arătat semnele. Erau trei linii însemnate cu iniţialele *HMS**.

- *Majestatea Sa,* am şoptit.

---

* Her Majesty Ship (lb.engleză) - Majestatea Sa

- Oh, nu, a zis Sarah, cu onestitate. Hagar, Matthew şi Sarah. Aici era însemnată înălţimea fiecăruia dintre noi. La scurt timp, Matthew a întrecut-o pe Hagar în înălţime şi de atunci Hagar nu a mai vrut să ne mai măsurăm. Vreau să-ţi arăt camera de joacă şi dormitorul.

Am urmat-o afară din sala de clasă şi am explorat, împreună cu ea, acea parte a casei ce fusese, de secole, domeniul copiilor. Am observat cu satisfacţie că toate ferestrele aveau gratii. În camera de joacă, Sarah a deschis un scrin mare din stejar. Aici erau păstrate hăinuţele de botez ale familiei Rockwell şi Sarah le-a scos, plină de respect, să mi le arate.

Erau lucrate minunat, din mătase albă şi dantelă nepreţuită.

- Trebuie să le verific, a zis. S-ar putea să fiu nevoită să repar dantela din loc în loc. Ultima oară au fost folosite pentru Luke. Asta înseamnă cu aproape optsprezece ani în urmă. Nu era un bebeluş prea cuminte. Nici unul n-a fost un bebeluş cuminte. O să iau hăinuţele în camera mea. N-o să las pe nimeni să le atingă. O să am grijă să fie gata cînd o să ai nevoie de ele.

- Mulţumesc, mătuşă Sarah.

Am privit ceasul prins la corsaj şi am observat că era deja ora patru.

- E ora ceaiului, am zis. Nu mi-am dat seama. Ce repede trece timpul cînd faci ceva interesant!

Nu mi-a răspuns; strîngea la piept hăinuţele de botez şi, în imaginaţia ei, probabil deja îngrijea bebeluşul - sau, poate, al/ copilaş, din tre... Ruth, ...ork, Gabriel sau Luke.

- Cobor să beau ceaiul, i-am zis; dar nu mi-a răspuns.

¤

Cîteva zile mai tîrziu, Ruth a venit în camera mea cu o scrisoare.

- A adus-o unul dintre servitorii de la *Kelly Grange*.

- Pentru mine? am întrebat, uimită.

- Fără îndoială; scrie clar pe plic: *doamna Catherine Rockwell.*

Ruth zîmbea, amuzată. Mi-a întins-o şi, cum nu părea să vrea să plece, am şoptit "Scuză-mă" şi am început s-o citesc. Era formală, aproape ca un ordin:

Dacă doamna Catherine Rockwell va veni la Kelly Grange vineri, ora 3:30, doamna Hagar Rockwell-Redvers o va primi cu plăcere.

Dat fiind că intrasem deja oarecum în conflict cu nepotul ei, eram pregătită pentru acelaşi lucru, cu ea.

Am roşit uşor, de enervare.

- Un ordin regal? a întrebat Ruth, zîmbind.

I-am întins invitaţia.

- E tipic pentru mătuşa Hagar. Cred, într-adevăr, că are impresia că este capul familiei. Vrea să te examineze.

- N-am de gînd să mă las examinată, am replicat tăios. Oricum, în această etapă, inspecţia ar fi inutilă.

- E foarte bătrînă, a zis Ruth, pe un ton de scuză. Este mai bătrînă decît tata. Trebuie să aibă vreo nouăzeci de ani. Va trebui să ai grijă cu ea.

Am spus, iute:

- M-am hotărît să nu mă duc vineri.

Ruth a dat din umeri.

- Servitorul aşteaptă, a zis. Mătuşa Hagar vrea să primească un răspuns.

- O să-l primească.

M-am aşezat la masă şi am scris:

Doamna Catherine Rockwell regretă, dar nu poate veni la doamna Hagar Rockwell-Redvers, la Kelly Grange, vineri ora 3:30.

Ruth a luat biletul. Era, clar, amuzată.

M-am dus la fereastră, privind mesagerul ce plecase călare spre *Kelly Grange* şi m-am gîndit: "Deci, de la bunica lui a moştenit aroganţa".

¤

Într-una din zilele de la începutul săptămînii următoare, eram pe pajiştea din faţa casei cînd l-am văzut sosind pe Simon Redvers.

A sărit de pe cal, şi-a ridicat pălăria în semn de salut, apoi a început să strige spre unul din băieţii de la grajduri, ca şi cum ar fi fost stăpînul casei şi al servitorilor.

- Doamnă Catherine, mă bucur să te găsesc acasă, deoarece pentru dumneata am venit.

Nu-l întîlnisem de la întoarcerea mea şi mi s-a părut mai masiv şi mai arogant ca oricînd. M-am străduit să arăt cît mai plină de demnitate şi i-am spus:

- Spune-mi, te rog, ce treabă ai cu mine.

Deîndată ce i-a fost luat calul pentru a fi dus la grajd, s-a îndreptat spre mine cu un zîmbet aproape agreabil.

- Îmi permiţi să-ţi spun că îmi face o mare plăcere să te văd din nou aici?

- Da, dacă doreşti.

- Eşti încă supărată pe mine.

- N-am uitat încă unele remarci de-ale tale, dinainte să plec.

- Deci, eşti ranchiunoasă?

- Da, dacă remarcile sînt atît de jignitoare ca ale tale.

- Am venit să-mi cer scuze. Îmi pare rău.

- Nu mai spune!

- Doamnă Catherine, sînt din Yorkshire, deci un om foarte franc, iar dumneata eşti tot din Yorkshire, deci trebuie să fii tot o persoană directă. Nu sîntem nişte sudişti spilcuiţi, să ne învelim gîndurile în fraze frumoase. Nu pretind că am manierele şi stilul unui gentleman din Londra.

- Ar fi şi inutil să pretinzi aşa ceva.

A rîs.

- Ai o limbă ascuţită, doamnă Catherine.

Nu-mi displăcea modul lui de a mi se adresa. *Doamnă Rockwell* suna formal şi, evident, nu doream să-mi folosească doar numele de botez.

- Sper doar să-ți facă față, în ocaziile în care trebuie să ne întîlnim.

- Sper să fie multe astfel de ocazii şi, în timp ce ne ascuțim limba, să ne ascuțim şi mintea.

- Ce vroiai să-mi spui?

- Doream să-mi cer scuze pentru anumite remarci nepoliticoase de la ultima noastră întîlnire. Am venit să te felicit şi să-ți urez sănătate şi fericire.

- Deci te-ai răzgîndit în ceea ce mă priveşte?

- Sper că nu, deoarece te-am admirat întotdeauna. Dar îți cer scuze, sincer. Îmi dai voie să-ți explic? Hai să spunem că eram furios din cauza pierderii cuiva care mi-a fost ca un frate. Sînt genul de om care-şi pierde controlul vorbelor la mînie, doamnă Catherine. E o trăsătură a mea, mai puțin demnă de laudă, ca multe altele, din păcate.

- Atunci să nu mai vorbim de acest incident.

- Deci o să ierți şi o să uiți?

- E mai uşor să ierți decît să uiți. Îți promit iertarea. Uitarea... sper să vină de la sine.

- Eşti amabilă, doamnă Catherine, mai mult decît merit. Vreau să-ți mai cer o favoare.

- Ah!

- Nu pentru mine, a mai adăugat repede, ci pentru bunica. Te-a invitat să-i faci o vizită.

- A fost mai mult un ordin.

A rîs.

- Iartă-i metodele. E obişnuită să comande. Este foarte mîhnită că nu te-a întîlnit şi s-ar bucura mult dacă ai putea trece peste modul ei de a face invitația, ținînd cont şi de faptul că este o femeie

foarte în vîrstă, care rar este în stare să iasă din casă.

- Te-a trimis ea pentru acest al doilea ordin?

- Nu ştie că am venit. Refuzul tău de a da curs invitaţiei a mîhnit-o şi vreau să te rog să-mi permiţi să te însoţesc mîine la ea. O să vin să te iau. Îmi dai voie?

Am ezitat.

- Haide, a insistat. Gîndeşte-te că e bătrînă, e singură, este foarte legată de familia ei şi, acum, tu faci parte din aceasta. Te rog, spune da! Te rog, doamnă Catherine!

Am avut impresia, brusc, că arăta mai atrăgător. Ochii, strînşi din cauza luminii soarelui, îşi pierduseră din obrăznicie. I-am remarcat dinţii puternici ce păreau foarte albi prin contrast cu pielea bronzată. Aducea puţin cu Gabriel, fără însă a avea nimic din delicateţea acestuia. Şi, în timp ce-l priveam, simţeam că cedez.

A sesizat imediat schimbarea mea de atitudine.

- Oh, mulţumesc! a exclamat în timp ce faţa i se încreţea într-un zîmbet pe care nu-l mai observasem la el pînă atunci.

M-am gîndit în acea clipă că într-adevăr era ataşat de bătrîna lui bunică şi aproape l-am îndrăgit pentru că era în stare să ţină şi la altcineva decît la propria lui persoană.

A continuat, plin de exuberanţă:

- O să-ţi placă de ea. Nu se poate să nu-ţi placă. Şi ea o să te placă... deşi, la început, s-ar putea să nu prea arate. Are o personalitate puternică... exact ca şi tine.

Era a doua oară că un bărbat făcea referire la tăria mea de caracter şi m-am simţit, brusc, slabă. Aproape că mi-au dat lacrimile. Ideea de a plînge, în special în faţa acestui bărbat, îmi displăcea profund.

Am zis iute, pentru a ascunde stînjeneala:

- Bine. O să vin.

- Grozav. O să vin mîine să te iau, la ora două. Acum mă duc să-i spun că ai acceptat să treci pe la ea.

N-a aşteptat nimic mai mult. Într-o clipă deja striga după băiatul de la grajduri şi părea să fi uitat complet de mine.

Şi totuşi, l-am plăcut pentru asta; şi, plăcîndu-l pe el, m-am pregătit sufleteşte să nu-mi displacă bunica lui, în ciuda faptului că, înainte, hotărîsem contrariul.

¤

A doua zi, Simon Redvers a sosit la *Revels* la ora două fix, într-un faeton tras de doi dintre cei mai frumoşi cai pe care-i văzusem vreodată. Am stat lîngă el pe parcursul călătoriei, dealtfel foarte scurtă.

- Aş fi putut să vin pe jos.

- Şi să mă privezi de plăcerea de a te însoţi?

Nota de ironie era din nou prezentă în glasul lui, dar conflictul dintre noi slăbise considerabil. El era încîntat de faptul că acceptasem să-i cunosc bunica, iar afecţiunea lui evidentă pentru ea îmi domolise resentimentele, deci aversiunea dintre noi nu mai avea cum să fie atît de puternică.

Kelly Grange era un conac vechi de mai puţin de o sută de ani - foarte modern, în comparaţie cu

Revels - construit din piatră gri şi înconjurat de pămînturi fertile. Ne-am îndreptat spre porţile masive din fier forjat prin care am zărit o alee de castani. O femeie însărcinată ne-a deschis porţile.

Simon Redvers şi-a atins pălăria cu biciul, în semn de salut, în timp ce fata a schiţat o plecăciune.

Am zîmbit, iar ochii ei s-au oprit, speculativ, asupra mea.

- Mă întreb dacă n-o fi cumva sora lui Mary-Jane, am zis, în timp ce ne continuam drumul.

- E Etty Hardcastle. Soţul ei lucrează la cîmp, pe domeniul nostru.

- Ea trebuie să fie. Mary-Jane este camerista mea şi mi-a povestit despre sora ei.

- Într-un loc ca ăsta, îţi dai seama că toţi sînt rude! Iată! Cum ţi se pare *Grange*? O umbră palidă, faţă de *Revels*, aşa-i?

- E foarte atrăgătoare.

- Are părţile ei bune. *Kelly Grange* poate să-ţi ofere mai mult confort decît *Revels*, te asigur de asta. Aşteaptă pînă vine iarna, ca să faci comparaţia. Şemineele noastre pot păstra casa încălzită. La *Revels* sînt multe zone umede. Ar fi necesar tot cărbunele din Newcastle ca să menţină căldura acolo, iarna.

- E mult mai simplu într-o casă mai mică.

- Şi totuşi, nu sîntem chiar înghesuiţi. Oricum, o să-ţi dai seama şi singură.

Roţile scîrţîiau pe aleea cu pietriş şi curînd am ajuns în dreptul intrării principale, o poartă străjuită pe amîndouă părţile de statui de marmură, reprezentînd femei decent acoperite cu falduri, ce

ţineau în mîini coşuri cu flori. De fiecare parte a intrării era cîte o banchetă din marmură.

Înainte să ajungem în faţa uşii, aceasta a fost deschisă de o fată în casă ce, probabil, auzise zgomotul roţilor pe alee. În timp ce coboram şi vizitiul se îndepărta cu faetonul, mi-am imaginat această casă plină de servitori atenţi să anticipeze orice dorinţă a lui Simon.

Am intrat într-un hol pardosit cu plăci de ceramică, din care pornea o scară largă. Casa era construită astfel încît să înconjoare acest hol din care, privind în sus, se vedea tavanul. Era o casă mare în felul ei, dar părea mică şi intimă în comparaţie cu *Revels*.

Simon s-a întors spre mine:

- Dacă mă aştepţi o clipă, mă duc să-i spun bunicii că ai sosit.

L-am urmărit cu privirea în timp ce urca scările spre galeria de la primul etaj, apoi ciocănind la o uşă şi intrînd. După cîteva minute, a ieşit şi mi-a făcut semn. Am urcat.

Simon s-a dat la o parte pentru a-mi face loc şi a zis cu oarecare ceremonie ce, poate, avea ceva batjocoritor - nu eram chiar sigură de asta:

- Doamna Catherine Rockwell!

Am intrat. Era o cameră ticsită cu mobilă masivă. Draperiile groase din pluş precum şi perdelele de dantelă erau trase deoparte, fixate în suporţi de alamă. În mijlocul camerei era o masă, iar altele erau puse ici şi colo. Am observat o canapea, o pendulă, multe scaune, servante pe care erau aşezate

porțelanuri, o etajeră pentru bibelouri, o vază plină cu trandafiri albi şi roşii.

Am observat toate acestea doar în treacăt, deoarece atenția mi-a fost captată de femeia aşezată în scaunul cu spătar înalt.

Era Hagar Redvers, Rockwell-Redvers după cum se prezenta singură, stăpîna absolută a sălii de clasă, care rămăsese stăpînă toată viața.

Deşi ședea jos, era, evident, înaltă; ținuta îi era foarte dreaptă iar scaunul, în loc să fie confortabil, era cu spătarul tare, din lemn sculptat. Părul alb era strîns în coc în creştetul capului şi acoperit cu o bonetă din dantelă. Purta cercei din granate, iar rochia, din satin de culoarea levănțicăi, avea guler înalt, din dantelă, prins cu o broşă tot din granat, la fel cu cerceii. Un baston din ebonită, cu mîner de aur, era sprijinit de scaun; probabil îi era necesar la mers. Avea ochii albaştri, strălucitori, o altă versiune a ochilor lui Gabriel, dar fără nimic din blîndețea acelora. Nimic din delicatețea lui nu se regăsea în această femeie. Mîinile, sprijinite pe brațele din lemn sculptat ale scaunului, trebuie să fi fost foarte frumoase în tinerețe; aveau, încă, o formă frumoasă şi am observat că erau împodobite cu diamante şi granate.

Cîteva secunde ne-am cîntărit din priviri. Fiind conştientă de o uşoară ostilitate, am ținut capul ceva mai sus decît aş fi făcut-o de obicei şi, probabil, vocea a avut o uşoară notă de aroganță atunci cînd am zis:

- Bună ziua, doamnă Rockwell-Redvers.

Mi-a întins mîna, ca şi cum ea era o regină iar eu un biet supus. Am avut senzaţia că se aştepta să îngenunchez în faţa ei. În loc de asta, i-am strîns cu răceală mîna, cu o uşoară plecăciune.

- Drăguţ din partea ta să vii în după amiaza asta. Speram să vii chiar mai înainte.

- Nepotul dumneavoastră a sugerat să vin astăzi, am replicat.

- Ah! a exclamat strîngînd buzele, parcă amuzată. Dar să nu te ţinem în picioare!

Simon mi-a adus un scaun, aşezîndu-l lîngă cel al bătrînei. Eram foarte aproape de ea şi cu faţa spre lumina ce trecea prin perdelele din dantelă. Ea avea faţa în umbră şi am avut senzaţia că urmăriseră să mă pună în inferioritate chiar şi prin acest mijloc mărunt.

- Fără îndoială că eşti însetată după această călătorie, a zis, cu ochii părînd să-i sfredelească pe ai mei, parcă încercînd să-mi citească gîndurile.

- A fost foarte scurt drumul.

- E puţin cam devreme pentru a servi ceaiul dar cred că, de data aceasta, n-o să aşteptăm.

- Nu mă deranjează să aştept.

Mi-a zîmbit, apoi s-a întors spre Simon:

- Sună, te rog.

Simon s-a conformat imediat.

- Avem multe să ne spunem, a continuat ea, şi cum altfel ar fi mai plăcut, decît la o ceaşcă de ceai?

Fata în casă, pe care o remarcasem mai devreme, a apărut imediat.

- Dawson, ceaiul... te rog.

- Da, doamnă.

Uşa s-a închis fără zgomot.

- Nu doreşti să ni te alături, Simon, aşa că te vom scuza, a zis.

Nu mi-am dat seama dacă a dorit să se exprime în mod regal sau dacă a vrut să spună că am prefera să rămînem singure, dar am înţeles că trecusem primul mic test şi că devenise mai puţin austeră în ceea ce mă privea. Evident, nu-i displăceau înfăţişarea şi manierele mele.

- Vă las să vă cunoaşteţi mai bine, a zis Simon.

- Şi să fii pregătit s-o conduci pe doamna Rockwell înapoi la *Revels*, la ora cinci.

M-a surprins docilitatea lui Simon. I-a sărutat mîna şi, deşi se simţea chiar şi atunci o uşoară batjocură în comportamentul lui, am remarcat plăcerea cu care ea îi primea atenţiile precum şi faptul că, deşi se străduia, nici chiar în faţa lui nu reuşea să-şi înfrîneze manierele autoritare.

Nu am vorbit nimic pînă ce nu s-a închis uşa în spatele lui, apoi a zis:

- Am sperat să te văd încă de cînd ai locuit prima oară la *Revels*. Pe atunci nu m-am simţit în stare să vin să te văd şi nu te-am invitat, fiind sigură că Gabriel te va aduce în vizită. Precis ar fi făcut-o, dacă ar fi trăit. Întotdeauna a fost conştient de îndatoririle lui faţă de familie.

- Sînt sigură că ar fi făcut-o.

- Mă bucur că nu eşti dintre tinerele moderne şi proaste, care leşină cînd apare cea mai mică dificultate.

- Cum poți să-ți dai seama de asta atît de repede? am întrebat, hotărîtă s-o fac să mă trateze de la egal la egal.

Părea să dorească să mă plec în fața ei şi nu aveam de gînd să-i dau această satisfacție.

- Ochii-mi sînt la fel de buni ca la douăzeci de ani, dar au în urma lor mai multă experiență decît atunci. Pe lîngă asta, Simon mi-a spus ce admirabil de calmă ai fost în acea perioadă grea. Sînt sigură că nu eşti genul de om care preferă, prosteşte, să nu vorbească despre anumite lucruri. Acestea există, chiar dacă vorbim sau nu despre ele, deci de ce să ne prefacem că nu există, evitînd discuția? De fapt, ascunzînd adevărul şi transformînd evenimentele clare în mistere, le facem să se mențină vii. Nu eşti de acord cu mine?

- Uneori, aşa este.

- Am fost bucuroasă cînd am auzit că te-ai măritat cu Gabriel. Întotdeauna a avut un psihic destul de labil. Din păcate, mulți din familie sînt aşa. Nu au tărie de caracter.

I-am privit capul semeț şi mi-am permis o mică glumă:

- Dumneata, evident, nu te poți plînge de aşa ceva.

A părut destul de încîntată.

- Cum ți se pare *Revels*?

- Mi se pare o casă fascinantă.

- Ah, e un loc minunat. Nu mai sînt multe asemănătoare în Anglia. De aceea e important să fie în mîini bune. Tatăl meu era foarte capabil. Au fost membri ai familiei Rockwell care... ei bine, aproape

au ruinat-o. O casă... un domeniu ca ăsta, are nevoie de îngrijire constantă pentru a fi menținut în stare bună. Matthew n-a fost tocmai rău. Dar un moşier cu poziția lui ar trebui să aibă demnitate. Întotdeauna a fost cîte o femeie la mijloc. Asta-i rău. Cît despre Gabriel... era plăcut, dar slab. De aceea am fost încîntată auzind că s-a căsătorit cu o tînără cu personalitate.

Ceaiul a fost adus. Camerista a mai zăbovit cîteva clipe.

- Să torn ceaiul, doamnă?

- Nu, nu, Dawson. Lasă-ne singure.

După ce Dawson s-a îndepărtat, bătrîna m-a întrebat:

- Te superi dacă te ocupi tu de ceai? Sufăr de reumatism şi astăzi am încheieturile țepene.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre măsuța pe care era pusă tava. Pe o spirtieră era aşezat un ibric de argint, iar ceainicul şi bolurile cu frişcă şi zahăr erau din argint strălucitor. Mai erau sandwich-uri cu castraveți, felii subțiri de pîine şi unt, prăjiturele mici, de toate felurile.

Aveam senzația că era o altă probă, pentru a se convinge că puteam duce la îndeplinire cu grație această importantă activitate socială. M-am gîndit că, într-adevăr, era o bătrînă imposibilă. Şi totuşi, în ciuda felului ei de a fi şi a voinței mele, îmi plăcea.

Mi-am dat seama că mi se coloraseră obrajii dar, în afară de asta, n-am arătat nici o urmă de tulburare. Am întrebat-o cum prefera ceaiul şi am pus cantitatea cerută de zahăr şi frişcă; apoi am

adus ceaşca şi am pus-o pe măsuţa rotundă de marmură de lîngă scaunul ei.

- Mulţumesc, mi-a spus, plină de graţie.

I-am oferit apoi sandwich-urile şi feliile de pîine cu unt, din care s-a servit din belşug.

Am rămas în continuare lîngă tava cu ceai.

- Sper să mai vii să mă vezi, a zis, şi mi-am dat seama că sentimentele ei faţă de mine erau similare cu ale mele faţă de ea. Fusese pregătită să fie critică, dar ceva din felul nostru de a fi, se potrivea.

M-am întrebat, vag, dacă peste vreo şaptezeci de ani aveam să devin o bătrînă asemănătoare ei.

Mînca cu eleganţă şi cu poftă şi vorbea de parcă erau atît de multe de spus încît îi era frică că nu apuca să zică nici pe jumătate din cît ar fi dorit. M-a încurajat să-i povestesc şi eu şi i-am relatat prima întîlnire cu Gabriel, atunci cînd l-am salvat pe Friday.

- Atunci ai auzit cine era şi probabil ţi-a făcut plăcere.

- Am auzit cine era?

- Că era o partidă foarte bună, moştenitor al unui titlu de baronet şi că, în timp, *Revels* urma să fie al lui.

Iată, din nou, aceeaşi aluzie că mă măritasem cu Gabriel pentru bani şi poziţie socială.

Furia mi-a ieşit de sub control:

- Nici vorbă de aşa ceva! am zis, tăios. Gabriel şi cu mine ne-am hotărît să ne căsătorim înainte de a şti prea multe despre situaţia fiecăruia.

- Atunci, mă uimeşti. Credeam că eşti o tînără raţională.

- Sper că nu sînt o fraieră, dar niciodată n-am considerat neapărat inteligent să te măriți pentru bani. Căsătoria cu o persoană incompatibilă poate fi foarte neplăcută, chiar dacă e vorba de o persoană bogată.

A rîs şi mi-am dat seama că disputa îi făcea plăcere. Decisese că îi eram pe plac; ce mă şoca, era faptul că m-ar fi plăcut la fel de tare chiar dacă aş fi fost o vînătoare de zestre. Îi plăcea tăria mea de caracter, după cum o numea ea. Ce mult admirau această calitate în familia Rockwell! Gabriel o căutase şi o găsise la mine. Simon considerase că mă măritasem cu Gabriel pentru bani. Mă întrebam dacă nici el nu m-ar fi desconsiderat pentru asta. Aceşti oameni se aşteptau ca oamenii să fie şmecheri şi deştepți - raționali, după cum spuneau ei. Nu conta cît de fără scrupule erai - atîta vreme cît nu erai fraier, erai de admirat.

- Deci a fost dragoste, a zis.
- Da, a fost! am replicat sfidător.
- Atunci de ce s-a sinucis?
- E un mister care n-a fost elucidat.
- Probabil o să-l descifrezi tu.

Am fost surprinsă auzindu-mă spunînd:

- Sper.
- O s-o faci, dacă ești hotărîtă.
- Crezi? Sigur au existat mistere care n-au fost elucidate, deşi mulți şi-au dedicat timpul şi energia pentru descoperirea adevărului.
- Poate n-au insistat îndeajuns. Iar acum tu vei da naştere unui moştenitor. Dacă va fi băiat, va fi sfîrşitul speranțelor lui Ruth în ce-l priveşte pe Luke,

a zis pe un ton triumfător. Luke va fi un alt Matthew; seamănă foarte mult cu bunicul lui.

A urmat o pauză scurtă şi, imediat, m-am auzit povestindu-i cum am ajuns să văd sala de clasă, la *Revels*, cu iniţialele ei scrijelite în dulap şi pe masă, despre cum m-a dus acolo mătuşa Sarah, permiţîndu-mi să întrezăresc ceva din zilele de altădată.

Era foarte interesată şi dornică să vorbească despre acele vremuri.

- Sînt ani de cînd n-am mai fost în camerele copiilor. Deşi trec o dată pe an pe la *Revels*, la Crăciun, rareori mă plimb prin toată casa. E un efort aşa mare să mă plimb peste tot! Ştii, sînt cea mai în vîrstă dintre noi trei. Sînt cu doi ani mai bătrînă ca Matthew. Pe atunci îi făceam pe toţi să danseze după cum cîntam eu.

- Aşa a lăsat să se înţeleagă şi mătuşa Sarah.

- Sarah! Totdeauna a fost o zăpăcită. Era în stare să stea la masă învîrtind pe degete o şuviţă de păr pînă ajungea să arate de parcă ar fi fost trasă cu greu printr-un gard viu... visătoare, totdeauna visătoare. Cred că a devenit tare simplă, în multe.

- Dar foarte ageră, în altele.

- Ştiu. Întotdeauna a fost aşa. În primii mei ani de căsnicie obişnuiam să trec zilnic pe la *Revels*. Soţul meu nu s-a înţeles niciodată cu familia mea. Cred că era un pic gelos pe sentimentele mele faţă de ei.

Zîmbea aducîndu-şi aminte şi-mi dădeam seama că privea înapoi în timp, văzîndu-se din nou fata plină de voinţă, încăpăţînată, care reuşea mereu să facă totul după voia ei.

- Ne întîlneam cu foarte puțină lume. Eram foarte izolați, aici. Asta a fost înainte să apară căile ferate. Ne vizitam cu familiile din zonă şi singura familie în care puteam să mă mărit era Redvers. Sarah nu s-a măritat deloc dar, probabil, n-ar fi făcut-o chiar dacă s-ar fi ivit posibilitatea. Era făcută pentru a-şi petrece viața visînd.

- Ți-a fost tare dor de *Revels* după ce te-ai măritat, am zis, în timp ce-i umpleam din nou ceaşca şi-i întindeam prăjiturelele.

A aprobat din cap, cu blîndețe.

- Poate că n-ar fi trebuit să plec de acolo, niciodată.

- Casa pare să însemne foarte mult, pentru toți care au locuit în ea.

- Poate şi pentru tine, într-o zi, o să însemne mult. Dacă copilul va fi băiat, va creşte la *Revels* şi va fi învățat să iubească şi să respecte casa. Asta e tradiția.

- Înțeleg.

- Sînt sigură că va fi băiat. Am să mă rog pentru asta.

Vorbea de parcă şi zeitățile trebuiau să-i asculte ordinele, şi am zîmbit. A observat, şi mi-a zîmbit la rîndul ei.

- Dacă ar fi fată, a continuat, şi Luke ar fi să moară...

Am tresărit şi am întrerupt-o, brusc:

- De ce să moară?

- Unora dintre noi ne place longevitatea, alții mor tineri. Cei doi fii ai fratelui meu au avut o sănătate tare şubredă . Dacă Gabriel n-ar fi murit aşa cum a

murit, n-ar fi putut trăi mulți ani de-acum încolo. Fratele lui a murit tînăr. Mi se pare că văd semne de slăbiciune şi la Luke.

Cuvintele ei m-au surprins şi, privind-o cu atenție, mi s-a părut că observ în ochii ei o licărire de speranță. Probabil îmi imaginam. Stătea cu spatele în lumină. Imaginația mi-o luase razna.

Luke şi copilul meu, dacă va fi băiat, vor sta între Simon şi *Revels*. După felul în care vorbea de *Revels* şi de Simon îmi dădeam seama că însemnau foarte mult pentru ea, poate mai mult decît orice altceva.

Dacă Simon ar fi stăpîn la *Revels,* atunci s-ar întoarce pentru a-şi petrece acolo ultimele zile ale vieții.

Am spus repede, de parcă mi-ar fi fost frică să nu-mi citească gîndurile:

- Şi tatăl nepotului tău... fiul tău... a fost la fel de plăpînd?

- Nici vorbă. Tatăl lui Simon a fost ucis în timp ce lupta pentru țară şi pentru Regină, în Crimeea. Simon nu l-a cunoscut niciodată, iar şocul a omorît-o pe mama lui, care oricum nu-şi prea revenise după naşterea lui Simon. Era o ființă delicată.

Am simțit o urmă de dispreț în voce ei, în timp ce a continuat:

- N-a fost o căsătorie aranjată de mine. Dar fiul meu era încăpățînat... nu l-am putut opri şi a ajuns la această căsătorie dezastruoasă. Mi-au lăsat un nepot.

- Probabil a fost o mare consolare.

- O mare consolare, a zis pe un ton mai tandru decît folosise pînă atunci.

Am întrebat-o dacă mai dorea ceai. A refuzat şi, cum amîndouă terminaserăm de servit, a zis:

- Te rog, sună după Dawson. Nu-mi place să văd ceşti şi farfurii folosite.

După ce acestea au fost luate din cameră, a început să vorbească despre Luke. Dorea să-mi cunoască părerea despre el; mi se părea atrăgător, amuzant?

M-am simţit încurcată, deoarece nu-mi era clar ce gîndea despre Luke.

- E foarte tînăr, am replicat. E greu să-ţi formezi o părere despre cei tineri. Se schimbă atît de repede! A fost amabil cu mine.

- Cred că frumoasa fiică a doctorului face vizite dese pe acolo.

- N-am văzut-o de cînd m-am întors. Avem aşa de puţini vizitatori acum, că sîntem în doliu.

- Desigur. Şi te întrebi, probabil, cum de aud aşa multe despre ce se întîmplă la *Revels*. Servitorii sînt neîntrecuţi purtători de veşti. Soţia portarului meu are o soră la *Revels*.

- Da, e camerista mea, o fată tare bună.

- Mă bucur că-ţi place de ea. Sînt mulţumită de Etty. O văd foarte des. E pe punctul de a naşte primul ei copil şi întotdeauna m-am interesat de oamenii mei. O să am grijă să aibă tot ce-i trebuie pe perioada de lăuzie. Totdeauna trimitem linguriţe de argint copiilor ce se nasc pe domeniul *Kelly Grange*.

- E un obicei drăguţ.

- Personalul ne este loial pentru că ei ştiu că pot avea încredere în noi.

Am fost mirate amîndouă cînd a apărut Simon pentru a mă conduce înapoi la *Revels*. Cele două ore petrecute cu Hagar Redvers trecuseră foarte repede şi îmi făcuseră plăcere. Cred că şi ei, deoarece mi-a întins mîna cu multă amabilitate.

- O să vii să mă mai vezi, a zis.

Apoi, cu o sclipire în ochi, a adăugat:

- Sper.

Era ca şi cum acceptase ideea că nu eram o persoană căreia să i se comande. Ştiam că mă place pentru asta.

I-am răspuns că mi-ar face plăcere să vin din nou s-o văd.

În drum spre casă, n-am schimbat prea multe vorbe cu Simon, dar mi-am dat seama că era mulţumit de modul în care decurseseră lucrurile.

¤

În următoarele săptămîni m-am plimbat mai puţin şi m-am odihnit mult, petrecînd după amiezile în pat, citind din romanele lui Dickens, Henry Wood şi ale surorilor Bronte. Deveneam tot mai absorbită de copilul meu şi asta mă consola. Uneori, durerea provocată de moartea lui Gabriel era foarte vie, iar faptul că nu avea să-şi cunoască niciodată copilul făcea totul să pară şi mai tragic.

Şi în fiecare zi exista cîte ceva care mi-l aducea în minte pe Friday. Făcusem atîtea plimbări împreună pe domeniu şi, ori de cîte ori auzeam un lătrat

îndepărtat, inima începea să-mi bată cu putere, plină de speranță. Încercam să cred că, într-o zi, avea să se întoarcă. Asta poate din cauză că nu suportam ideea - ca și în cazul lui Gabriel - că nu aveam să-l mai văd niciodată.

Am încercat să mă preocup de problemele de zi cu zi ale comunității. Am luat ceaiul cu familia vicarului; m-am dus la biserică și am stat în strana familiei Rockwell, cu Ruth și cu Luke. Am început să simt că mă adaptam tot mai mult, mai mult decît pe vremea cînd Gabriel era lîngă mine.

Uneori mă lăsam dusă de Sarah în camerele copiilor - părea să nu se plictisească niciodată să mă ducă acolo. Am făcut cunoștință cu leagănul copiilor familiei, o piesă de artă foarte frumoasă, veche de vreo două sute de ani. Sarah lucra la o învelitoare albastră, căptușită, care să-l acopere, iar broderia la care lucra era minunată.

Am vizitat-o din nou pe Hagar și părea să ne apropiem tot mai tare; m-am convins că aveam, în persoana ei, un prieten de nădejde.

Nu exista viață socială la *Kirkland Revels* deoarece eram în doliu dar, din cînd în cînd, eram vizitați de prieteni apropiați ai familiei.

Damaris trecea pe la noi și eram sigură că Luke era îndrăgostit de ea, dar nu eram deloc sigură de sentimentele ei pentru el. Mă întrebam dacă Damaris avea sentimente de vreun fel. Am observat că și față de tatăl ei părea apatică, deși era destul de docilă. Mă întrebam dacă simțea vreo afecțiune reală, chiar și pentru el.

Doctorul venea aproape tot timpul pe la noi. "Pentru a fi cu ochii, zicea el, pe Sir Matthew şi Sarah şi să n-o uităm pe doamna Rockwell", adăuga el, zîmbindu-mi.

Îmi făcuse un mic program: nu aveam voie să mă îndepărtez prea mult de casă, trebuia să renunț la călărie, trebuia să mă odihnesc ori de cîte ori simțeam nevoia şi să beau lapte cald înainte de culcare.

Într-o dimineață, ieşind la plimbare şi îndepărtîndu-mă cam o milă de casă, am auzit în urma mea zgomotul unor roți de trăsură. Cînd m-am întors, am văzut cupeul doctorului. I-a spus vizitiului să oprească în dreptul meu.

- Te oboseşti, m-a atenționat.

- Nici vorbă. Şi sînt aproape de casă.

- Urcă, te rog. Te duc înapoi.

L-am ascultat, protestînd că nu eram deloc obosită. De fapt, el arăta mult mai obosit decît mine şi, în felul meu direct, i-am spus-o.

- Am fost la Worstwhistle, mi-a zis. Asta mă oboseşte întotdeauna.

Worstwhistle! Simpla menționare a acelui loc mă întrista. Mă gîndeam la acei oameni 'amăriți, cu mintea încețoşată, închişi departe de lume. Ce frumos din partea lui să-şi ofere serviciile într-un astfel de loc!

- E foarte frumos din partea dumitale să te duci acolo, i-am zis.

- Motivele mele sînt egoiste, doamnă Rockwell. Acei oameni mă interesează. Pe lîngă asta, au nevoie de mine. E foarte plăcut să fie nevoie de tine.

- Aşa este, dar, oricum, e drăguţ din partea dumitale. Am auzit de la alţii cum linişteşti oamenii, nu numai datorită cunoştinţelor medicale ci şi prin bunătatea pe care le-o arăţi.

- Ha! a rîs, brusc, iar dinţii albi i-au strălucit pe faţa măslinie. Eu ar trebui să fiu recunoscător. Am să-ţi spun un secret despre mine. Acum patruzeci de ani eram un orfan... un orfan fără un ban. E adevărat, e trist să fii orfan pe lume , dar să fii un orfan fără un sfanţ, este într-adevăr o tragedie, draga mea doamnă Rockwell.

- Îmi imaginez.

- Aş fi putut deveni un cerşetor... să stau pe marginea drumului, tremurînd de frig, mort de foame dar, în final, viaţa a fost bună cu mine. După ce am crescut, visul vieţii mele a fost să-i vindec pe cei bolnavi. N-aveam nici o speranţă să-mi realizez ţelul. Dar i-am atras atenţia unui bărbat bogat care a fost bun cu mine. Mi-a oferit o educaţie, m-a ajutat să-mi realizez ambiţia. Dacă nu ar fi fost acel om bogat, ce aş fi devenit? Ori de cîte ori văd un cerşetor pe marginea drumului, sau un criminal în puşcărie, îmi zic: asta aş fi fost, fără bunătatea acelui om. Şi atunci, mă dedic pacienţilor. Mă înţelegi?

- N-am ştiut... , am început.

- Şi acum, mă desconsideri pentru că nu sînt un gentleman, aşa-i?

M-am întors spre el, zicînd cu vehemenţă:

- Cred că eşti un gentleman adevărat!

Ajunsesem la Revels. M-a întrebat:

- Atunci, îmi faci o favoare?

- Dacă pot.

- Ai multă grijă de dumneata... chiar mai multă decît pînă acum.

¤

În timp ce luam ceaiul cu Hagar Redvers şi-mi povestea despre copilăria ei - era întotdeauna încîntată s-o facă - despre cum dirija ea tot ce se întîmpla în camera copiilor la Revels, am simţit deodată cum se năruie peste mine camera înţesată în care ne aflam şi că rămîn fără aer. Ceva mi se întîmplase, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că zăceam întinsă pe o canapea, cu săruri la nas.

- Ce... s-a întîmplat? am întrebat.

- E în regulă, draga mea. Ai leşinat, s-a auzit vocea autoritară a lui Hagar.

- Am leşinat! Dar... eu...

- Nu te agita. Bănuiesc că e ceva obişnuit în starea în care te afli. Stai întinsă. Am trimis după Jessie Dankwait. Am cea mai mare încredere în ea.

Am încercat să mă ridic, dar mîinile acelea puternice, strălucind de diamante şi rubine, m-au oprit.

- Draga mea, cred că ai mers prea mult pe jos. Distanţa este acum deja prea mare pentru tine. Data viitoare va trebui să te aducă cineva cu trăsura.

Stătea în scaunul de lîngă canapea.

- Mi-aduc aminte cum am leşinat şi eu, cînd eram însărcinată. E o senzaţie tare neplăcută. Ai vrea să bei ceva răcoritor? Mă gîndeam că, poate, ţi-ar face

bine puțin coniac. Dar, mai bine s-o aşteptăm pe Jessie Dankwait.

După mai puțin de un sfert de oră, Jessie Dankwait a intrat în cameră. Avea în jur de patruzeci de ani iar fața, roz, avea o expresie plăcută. Boneta neagră, împodobită cu mărgele ce dansau destul de nostim în timp ce mergea, era prinsă sub bărbie cu panglici negre. Mărgele asemănătoare străluceau şi pe mantia de gabardină. Sub mantie purta o rochie neagră şi un şorț alb, puternic apretat, ce strălucea de curățenie. Am aflat imediat că era moaşa de pe domeniul Kelly Grange şi, cum Hagar conducea domeniul aşa cum o regină domneşte peste regatul său, moaşa se purta ca un supus al acesteia. Ulterior am aflat că dacă o mamă nu avea bani să-i plătească, Hagar prelua aceste datorii. Jessie avea şi rol de infirmieră, fiind destul de bine pregătită şi pentru această meserie.

Mi-a pus tot felul de întrebări, iar modul său de a vorbi indica multă experiență. A ajuns la concluzia că totul era normal, iar micul incident nu trebuia să mă mire, ținînd cont de cît de avansată era sarcina. M-a îndemnat să beau o ceaşcă de ceai fierbinte, bine îndulcit, asigurîndu-mă că nu era nici un pericol.

După ce a ieşit din cameră, în timp ce-mi beam ceaiul, Hagar mi-a zis:

- Cea mai bună soluție ar fi, cînd va veni timpul, să o angajezi pe Jessie. Nu cunosc pe cineva mai bun ca ea în toată zona, de aceea apelez şi eu la serviciile ei. Este cea mai bună moaşă din cîte am cunoscut vreodată. Dacă nora mea ar fi născut cu ea, ar fi fost şi astăzi printre noi.

Mi s-a părut o idee excelentă, mai aleş că, oricun îmi puneam problema cum să procedez.

- Atunci, ne-am înţeles, a zis Hagar. Am s-o anur pe Jessie. Ar fi o idee bună şi înţeleaptă s-o iei p Jessie la Revels cu o săptămînă înainte de termen.

Deciziile păreau să-mi iasă de sub control, d nu-mi păsa. Schimbările din trupul meu păreau să-m fi schimbat şi caracterul. Stînd întinsă pe canapea şi ascultînd-o pe Hagar care făcea planuri pentru viitorul meu, simţeam cum mă cuprinde delăsarea.

Jessie nu părăsise casa şi a fost încîntată să audă că mă hotărîsem să apelez la ea.

- Jessie va trece periodic pe la Revels, a declarat Hagar. Să asculţi de sfaturile ei. Acum te va conduce cineva cu trăsura înapoi la Revels. Să te odihneşti după ce ajungi!

Simon nu era acasă, aşa că m-a condus unul dintre rîndaşi. Ruth a fost surprinsă să mă vadă sosind cu trăsura, aşa că i-am povestit imediat ce se întîmplase.

- Ar fi bine să te duci direct în camera ta şi să te odihneşti. Îţi trimit eu cina sus.

Am urcat, iar Mary-Jane a venit imediat să mă ajute, sporovăind despre experienţa similară prin care trecuse Etty cu cîteva luni mai înainte.

Mă gîndeam cu plăcere la o seară liniştită, trîndăvind în pat, cu o carte în mînă.

Mary-Jane mi-a adus cina şi, după ce am terminat de mîncat, a intrat să mă anunţe că doctorul Smith dorea să mă vadă.

Mi-a încheiat rochia de casă pînă la gît şi a ieşit să anunţe că eram pregătită să-l primesc.

A intrat însoțit de Ruth și s-au așezat lîngă pat, în mp ce el îmi punea tot felul de întrebări referitoare leșinul meu.

- Am înțeles că nu-i nimic îngrijorător, i-am spus. pare că e ceva uzual, cel puțin așa mi-a zis oașa.

- Cine? a întrebat doctorul.

- Jessie Dankwait. Doamna Redvers are mare încredere în ea. Am angajat-o pentru cînd va veni timpul să nasc și, pînă atunci, o să mai treacă din cînd în cînd pe aici.

Pentru o vreme, doctorul n-a scos o vorbă. Apoi a spus:

- Are o reputație foarte bună în ținut.

S-a aplecat spre mine, zîmbind:

- Dar am să verific dacă are destulă experiență.

N-a stat mult și, după ce au plecat, m-am făcut din nou comodă. Era o senzație plăcută să știi că totul era aranjat cum trebuie.

¤

Două săptămîni mai tîrziu, traiul meu liniștit a încetat brusc, lăsînd loc unui șir de întîmplări îngrozitoare.

Fusese o zi minunată. Deși eram la mijlocul lui septembrie, timpul frumos nu ne părăsise și doar căderea timpurie a serii indica apropierea de anotimpul rece.

Îmi petrecusem ziua foarte plăcut. Fusesem la biserică cu Ruth, Luke și Damaris pentru a o orna cu flori în cinstea sărbătorii recoltei. Nu m-au lăsat să

iau parte alături de ei la decorarea bisericii, dar am stat să-i privesc dintr-o strană. Moleşită, ascultam zumzetul vocilor lor în timp ce lucrau. Damaris, în timp ce împodobea altarul cu crizanteme aurii, roşii şi mov, părea un personaj coborît din Vechiul Testament, iar graţia şi frumuseţea ei erau mai evidente ca oricînd. Luke o ajuta - nu se îndepărta niciodată prea mult din preajma ei - iar Ruth împodobea pervazele vitraliilor cu ciorchini de struguri şi legume de tot felul.

Era o atmosferă calmă, de linişte sufletească - ultima de care aveam să mă bucur, pentru multă vreme de acum încolo.

Servisem ceaiul la familia vicarului, plimbîndu-ne apoi pe jos pînă acasă.

Cînd s-a lăsat noaptea, nici urmă de presimţire că schimbarea era iminentă.

M-am dus devreme la culcare, aşa cum obişnuiam în ultima vreme. Era aproape lună plină şi, cum draperiile erau trase deoparte, camera era inundată de lumina ei blîndă, aproape la fel de intensă ca şi cea a lumînărilor.

Ulterior am încercat să-mi amintesc în amănunt acea noapte, dar pe atunci nu ştiam că ar fi trebuit să-i acord o atenţie specială aşa că, privind înapoi, părea ca orice altă noapte.

De un lucru eram însă sigură: că eu nu trăsesem perdeaua pe nici o parte a patului, eu fiind cea care insista mereu ca acestea să stea strînse. Îi spusesem asta lui Mary-Jane şi avea să-mi confirme ulterior că nu ea le trăsese.

Am stins lumînările şi m-am băgat în pat. O vreme am stat întinsă privind spre fereastră. Ştiam că în aproximativ o oră luna va apare în dreptul ferestrei. Noaptea trecută mă trezise din somn, razele ei luminîndu-mi faţa.

Am adormit. Şi deodată m-am trezit foarte speriată deşi, pentru cîteva secunde, n-am ştiut de ce . Am simţit un curent rece. Eram întinsă pe spate iar camera era inundată de lumina lunii. Dar lumina ei nu era singura prezenţă din cameră. Era cineva acolo... cineva care stătea la capătul patului, privindu-mă. Cred că am strigat, dar nu sînt sigură. Am început să mă ridic dar mi-am simţit mîinile şi picioarele înghemţate şi, pentru cîteva secunde, am rămas ca şi împietrită. Dacă vreodată în viaţa mea am simţit cu adevărat ce este frica, atunci a fost. Şi asta din cauza a ceea ce am văzut la picioarele patului... ceva ce mişca şi totuşi nu aparţinea acestei lumi. Era o siluetă într-o sutană neagră cu glugă - un călugăr. Pe faţă avea o mască la fel cu cele purtate de inchizitori în camerele de tortură. În dreptul ochilor erau făcute două găuri, dar mi-a fost imposibil să-i văd ochii, deşi aveam senzaţia că mă priveau cu mare intensitate.

Nu mai văzusem niciodată o fantomă. Nu [illegible] edeam în fantome. Spiritul meu practic se opunea acestor fantezii. Întotdeauna am susţinut că trebuie să văd, ca să pot crede. Acum vedeam.

În timp ce o priveam, silueta se mişca. Apoi a dispărut.

Nu putea fi o viziune, deoarece nu eram genul de om care să aibă viziuni . Cineva trebuise în camera

mea. M-am întors încercînd să urmăresc cu privirea silueta, dar n-am întîlnit în fața ochilor decît un zid întunecat.

Eram așa de îngrozită, de șocată, încît mi-a luat cîteva secunde să realizez că perdeaua de pe o parte a patului fusese întinsă, astfel încît ușa și acea parte a camerei îmi erau ascunse vederii.

Încă amorțită de groază, nu m-am putut mișca pînă cînd, deodată, mi s-a părut că aud zgomotul unei uși închizîndu-se încet. Asta m-a adus la realitate. Cineva venise în camera mea și ieșise pe ușă; din cîte auzisem, fantomele nu aveau nevoie să se preocupe de deschiderea și închiderea ușilor!

M-am împleticit jos din pat, împiedicîndu-mă de perdeaua pe care am tras-o iute deoparte. Am alergat spre ușă, strigînd:

- Cine-i acolo? Cine-i acolo?

Pe coridor nu se vedea nimeni. Am fugit spre capătul scărilor. Lumina lunii, pătrunzînd prin ferestre, crea tot felul de umbre în jurul meu. M-am simțit brusc singură în fața răului și m-am îngrozit.

Am început să strig:

- Veniți repede! E cineva în casă!

Am auzit o ușă deschizîndu-se, apoi închizîndu-se, apoi vocea lui Ruth:

- Catherine, tu ești?

- Da, da... vino repede...

A părut să treacă mult timp pînă să apară. Apoi a coborît pe scară înfășurîndu-se în rochia lungă de casă, cu o lampă în mînă.

- Ce s-a întîmplat? a strigat.

- A fost cineva în camera mea. A intrat şi a stat la capătul patului meu.

- Ai avut un coşmar.

- Ba eram trează! Eram trează! M-am trezit şi am văzut-o. Probabil m-a trezit.

- Draga mea Catherine, tremuri toată. Ar trebui să te întorci în pat. În starea ta...

- A venit în camera mea. Ar putea veni din nou.

- Draga mea, a fost doar un coşmar.

Mă simţeam frustrată şi furioasă pe ea. Era începutul frustrării şi ce putea fi mai exasperant decît imposibilitatea de a-i convinge pe ceilalţi că văzusem într-adevăr ceva şi că nu era doar rodul imaginaţiei mele?

- N-a fost un vis! am spus furioasă. De asta sînt absolut sigură, n-a fost un vis! A fost cineva în camera mea! Nu e doar imaginaţie.

Undeva, în casă, s-a auzit o pendulă bătînd ora unu şi, aproape imediat, Luke a apărut pe palierul de deasupra noastră.

- Ce-i agitaţia asta? a întrebat el, căscînd.

- Catherine e cam... tulburată.

- A fost cineva în camera mea.

- Hoţi?

- Nu, nu cred. Era cineva îmbrăcat ca un călugăr.

- Draga mea, ai tot fost pe la mănăstire şi ţi-ai lăsat în voie imaginaţia, a zis cu blîndeţe Ruth. E un loc sinistru. Nu te mai duce acolo. E clar că te tulbură.

- Îţi repet, chiar a fost cineva la mine în cameră. Persoana respectivă a întins perdeaua de la pat, să n-o pot vedea cum pleacă.

- A întins perdeaua? Bănuiesc că Mary-Jane a făcut asta.

- Nu ea. I-am spus să n-o facă. Nu, persoana care mi-a jucat festa a făcut-o - dacă a fost într-adevăr o glumă.

I-am văzut pe Ruth şi Luke schimbînd priviri cu subînţeles şi mi-a fost clar că gîndeau că eram obsedată de mănăstire, că avusesem un coşmar de genul celor ce apar cînd eşti pe cale de a te trezi şi care se confundă cu realitatea.

- N-a fost un vis, am insistat cu vehemenţă. Cineva a venit în cameră. Poate se gîndea să facă o glumă...

Îmi plimbam privirea de la Ruth la Luke; oare vreunul dintre ei ar face aşa o glumă proastă? Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Sir Matthew? Mătuşa Sarah? Apariţia ce se deplasase prin camera mea închizînd încet uşa în urma ei trebuie să fi fost agilă.

- Ar trebui să te duci înapoi în pat, a zis Ruth. Nu lăsa un coşmar să te tulbure atît de tare.

Să mă întorc în pat. Să încerc să dorm. Poate, să fiu trezită de acea apariţie stînd la capătul patului meu! De data asta a stat doar şi m-a privit! Ce-ar face apoi? Cum mai puteam să dorm liniştită în camera aceea?

Luke a căscat. Evident, i se părea ciudat că-i trezisem din cauza unui vis.

- Hai cu mine, a zis Ruth cu blîndeţe şi, în timp ce mă lua de braţ, am realizat că apărusem în faţa lor doar în cămaşă de noapte.

- Noapte bună, a zis Luke, luînd-o înapoi spre camera lui, lăsîndu-mă cu Ruth.

- Dragă Catherine, văd că într-adevăr ți-e frică, mi-a zis în timp ce mă conducea înapoi, pe coridor.

- A fost... groaznic. Cînd mă gîndesc că eram privită în felul ăsta, în timp ce dormeam...

- Am avut şi eu unul sau două coşmaruri oribile. Cunosc senzația pe care o lasă.

- Dar îți repet, nu dormeam.

Nu mi-a răspuns şi a deschis larg uşa camerei mele. Curentul de aer a făcut să fluture perdeaua de la pat; mi-am amintit de curentul pe care-l simțisem şi am fost sigură atunci că cineva se strecurase în liniște în camera mea şi trăsese perdeaua de pe o latură a patului, înainte să se instaleze la picioarele acestuia.

Toate erau acțiuni umane. Cineva din casă îmi făcuse asta.

De ce să dorească acea persoană să mă sperie, ştiind că eram însărcinată?

- Uite, i-am spus, perdeaua e întinsă pe latura asta a patului. Nu era aşa cînd m-am culcat.

- Mary-Jane trebuie să o fi făcut.

- De ce să se mai fi întors după ce i-am urat noapte bună şi să întindă o perdea pe care am atenționat-o să n-o întindă?

Ruth a ridicat din umeri.

- Bagă-te în pat. Doamne, eşti înghețată! Ar fi trebuit să mai fi pus ceva pe tine.

- N-am avut timp. Oricum, nu m-am gîndit deloc la asta. Eram în urmărirea... a ceea ce a fost. M-am gîndit că mai apuc să văd cum pleacă. Dar cînd am ieşit nu mai era nimic... nimic. Mă întreb dacă... o fi încă aici... privind... ascultînd...

- Haide, întinde-te. Nu poate fi aici, pentru că era în vis.

- Dar îmi dau seama cînd sînt trează şi cînd dorm.

- O să-ţi aprind lumînările. O să te simţi mai liniştită.

- Luna e foarte strălucitoare. Nu-mi trebuie lumînări.

- Poate e mai bine să nu le aprind. Mie mi-a fost întotdeauna frică de foc.

A strîns la loc perdeaua patului şi s-a aşezat pe marginea lui.

- O să ţi se facă frig, i-am spus.

- Nu pot să te las singură, în starea asta de tulburare, mi-a replicat.

Mi-era ruşine s-o rog să stea, însă îmi era totuşi frică. Dar eram aşa sigură că ceea ce văzusem nu fusese o vedenie, încît eram convinsă că dacă încuiam uşa prin interior nu ar mai avea cum să intre din nou.

- Mă simt bine. Nu e nevoie să stea cineva cu mine.

S-a ridicat zîmbind.

- Nu ţi se potriveşte, să te sperii dintr-un vis.

- Oh, doamne! De ce nu vrei să mă crezi? Ştiu că n-a fost un vis. Cineva îmi joacă o festă.

- O festă primejdioasă... pentru o femeie în starea ta.

- E cineva căruia nu-i pasă de ce mi se poate întîmpla, am răspuns.

A ridicat din umeri, ca şi cum era de aceeaşi părere.

- Îmi pare tare rău că te-am deranjat atît de mult, am zis. Te rog du-te înapoi în camera ta.

- Dacă eşti sigură că...

M-am ridicat din pat, întinzînd mîna după rochia de casă.

- Unde te duci? a întrebat.

- Să încui uşa în urma ta. Dacă o încui pe asta şi pe cea dinspre toaletă şi pe cea dintre toaletă şi coridor, o să mă simt în siguranţă.

- Bine, dacă doar aşa te simţi în siguranţă dar, Catherine, cine de aici ar face aşa ceva? Sigur ai visat.

- Aş fi putut crede asta dacă n-aş fi simţit curentul ce s-a format şi n-aş fi auzit uşa cînd s-a închis şi dacă apariţia aceea n-ar fi fost atît de prevăzătoare încît să îmi tragă perdeaua. Mă gîndesc că, de obicei, vedeniile nu au atîta simţ practic.

Începuse să-mi treacă frica. Era ciudat că un duşman uman era mai puţin alarmant decît unul supranatural.

Nu începusem să-mi pun, încă, cea mai importantă întrebare: De ce?

- Atunci, noapte bună, Catherine. Dacă eşti sigură...

- Am să mă simt bine.

- Noapte bună. Dacă o să te mai sperie ceva, adu-ţi aminte că sînt pe aproape... la etajul de deasupra. Şi Luke e aproape.

- Bine.

După ce Ruth a plecat, am încuiat uşa în urma ei, precum şi uşa dintre toaletă şi dormitor.

M-am întors în pat, dar nu ca să dorm. N-aş fi putut adormi pînă la ziuă. Am răsucit problema pe toate feţele. Cine o făcuse şi de ce? Nu era o glumă obişnuită. Persoana care o făcuse urmărise să mă înspăimînte. Nu eram genul de femeie care să se sperie uşor, dar şi cea mai echilibrată persoană s-ar fi îngrozit văzînd o astfel de arătare la capătul patului. Iar eu eram şi însărcinată pe deasupra.

Atunci am simţit ameninţarea. Cineva dorea să-mi facă rău. Probabil că eram vizată direct, datorită preţioasei sarcini ce o purtam. Un virtual moştenitor al domeniului murise în condiţii violente; oare se plănuia ceva împotriva celuilalt?

Aşa a început pentru mine perioada de teroare.

¤

capitolul 5

A doua zi dimineața m-am trezit puțin după ora șase. M-am sculat să descui ușa și m-am întors în pat. Am adormit și m-a trezit Mary-Jane care mi-a adus micul dejun pe o tavă.

- Doamna Grantley a spus că trebuie să vă odihniți toată dimineața.

Mă trezisem dintr-un somn adînc și mi-am adus aminte de toate grozăviile nopții trecute.

Probabil că mă uitam fix la Mary-Jane, căci aceasta a părut neliniștită. În primul moment după ce m-am trezit, mă așteptam ca Mary-Jane să se transforme într-un călugăr în sutană neagră.

- Oh, mulțumesc, Mary-Jane, m-am bîlbîit.

Mi-a aranjat pernele la spate și m-a ajutat să-mi pun halatul. Apoi mi-a pus tava pe genunchi.

- Mai doriți ceva, doamnă?

Nu părea în apele ei, parcă ar fi vrut să iasă imediat din cameră.

Dumnezeule, m-am gîndit cînd a ieșit din cameră, a aflat deja!

M-am ridicat și am sorbit din ceai. Nu puteam să mănînc. Mi-am reamintit totul cu intensitate. Mă uitam fix la picioarele patului și retrăiam parcă toate grozăviile nopții ce trecuse.

Dîndu-mi seama că nu pot mînca, am dat

deoparte tava cu micul dejun şi am început să mă gîndesc la noaptea ce trecuse. Încercam să mă conving că totul fusese doar pură imaginaţie. Curentul ce mişca perdelele patului... Oare eram somnambulă? Oare eu deschisesem uşa? Oare eu trăsesem perdelele patului?

- Gabriel, am murmurat, erai şi *tu* somnambul?

Tremuram, aşa că am încercat să mă adun cît mai repede.

Trebuia să fie o explicaţie logică pentru o aventură atît de înspăimîntătoare. Totdeauna există o explicaţie logică şi trebuia să o găsesc.

M-am dat jos din pat şi am sunat ca să mi se aducă apă fierbinte. Mary-Jane mi-a adus apa şi a lăsat-o în camera de baie. N-am fost prietenoasă cu ea, ca de obicei. Mintea îmi era prea plină de ceea ce mi se întîmplase noaptea precedentă şi nu vroiam încă să vorbesc despre asta nici cu ea... nici cu oricine altcineva.

Tocmai terminam cu îmbrăcatul, cînd s-a auzit o bătaie la uşă.

- Intră.

Ruth a intrat în cameră.

- Bună dimineaţa, Catherine, mi-a spus şi m-a privit îngrijorată. Cum te simţi în dimineaţa asta?

- Cam obosită.

- Da, aşa arăţi. A fost o noapte nu tocmai liniştită.

- Mi-e teamă că nici pentru tine. Îmi pare rău că am făcut atîta gălăgie.

- Nu contează. Ai fost tare speriată. Îmi pare bine că m-ai trezit... dacă asta ţi-a ajutat într-adevăr.

- Da, m-a ajutat. Trebuia să vorbesc cu o

persoană... reală.

- Cel mai bine ar fi să încercăm să uităm. Ştiu că un asemenea lucru e totuşi greu de uitat. Deverel Smith ar trebui să-ţi dea ceva de dormit pentru diseară. O să te ajute să dormi bine.

Nu vroiam să mai stau la discuţii cu ea, căci vedeam că e în zadar. Era sigură că fusesem victima unui coşmar şi nimic nu-i putea schimba părerea.

- Îţi mulţumesc că mi-ai trimis micul dejun în cameră.

- Am văzut-o pe Mary-Jane ducînd tava înapoi. Nu ai mîncat mare lucru.

- Am băut mai multe căni cu ceai.

- Aminteşte-ţi că trebuie să ai grijă de tine. Ce ai de gînd să faci în dimineaţa asta?

- O mică plimbare, poate.

- Ei bine, în locul tău nu m-aş îndepărta prea mult şi, nu te supăra că-ţi spun, aş sta departe de mănăstire pentru un timp.

Un mic zîmbet îi apăru pe buze. Poate era un zîmbet de scuze. Nu eram prea sigură, căci Ruth părea să zîmbească doar cu buzele.

A plecat şi am coborît în hol, dorind să ies afară din casă cît mai repede. Aş fi vrut să pot călări spre mlaştini, dar renunţasem la călărie şi, în felul acesta, plimbările mele se scurtaseră considerabil.

În hol m-am întîlnit cu Luke care tocmai intra. Cum stătea acolo, în umbra holului, îmbrăcat în costum de călărie, pentru o secundă mi s-a părut că e Gabriel. Mi s-a tăiat respiraţia - categoric, nervii mei erau întinşi la maxim în urma celor întîmplate şi aveam impresia că văd numai lucruri ciudate.

- Bună, mi-a spus, ai mai văzut ceva spiriduşi?

Mi-a zîmbit larg şi nepăsător. Am încercat să par destinsă.

- A fost destul o dată.

- Un călugăr cu gluga pe cap, a murmurat. Biată Catherine, în ce hal erai!

- Îmi pare rău că te-am deranjat.

- Nu-i nevoie. Cheamă-mă oricînd ai nevoie de ajutor. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată călugării. Postul, cămăşile din păr aspru, celibatul şi aşa mai departe... Pare atît de nefolositor. Mie îmi plac mîncarea bună, lenjeria fină şi femeile frumoase. Nu am nimic de călugăr în mine. Sînt omul tău, dacă vrei să-i pui pe goană.

Îşi bătea joc de mine şi am ajuns la concluzia că cel mai bine era să nu dau impresia că pun povestea la inimă. Rămîneam la convingerile mele, dar nu avea nici un rost să-i forţez pe alţii să le împărtăşească.

Luke şi mama lui erau siguri că avusesem parte de un coşmar îngrozitor. Nu căutam să le schimb părerea.

Cu toate acestea, eram foarte hotărîtă să aflu *cine* din această casă îmi jucase o farsă atît de crudă.

- Mulţumesc, i-am spus, încercînd să par la fel de nepăsătoare ca şi el, o să-mi amintesc.

- E o dimineaţă plăcută. Păcat că nu poţi să călăreşti. În aer e exact acea adiere de toamnă ce transformă călătoria în plăcere. Poate totuşi...

- Mă descurc şi fără călărie.

Trecînd pe lîngă el, mi-a zîmbit enigmatic şi am avut senzaţia că îşi aduce aminte cum arătam cu o

noapte înainte îmbrăcată doar în *neglije*. În acel moment mi-am amintit de Hagar Redvers care spunea că Luke semăna cu bunicul său, Sir Matthew fiind într-adevăr un bărbat căruia îi umblau ochii după femei.

Am ieşit la aer curat. Efectul aerului răcoros a fost minunat. Teama mi s-a evaporat şi, în timp ce mă plimbam printre straturile de crizanteme şi tufănele, mă simţeam în stare să înfrunt orice ameninţare ce avea să apară. Tot ce trebuia să fac era ca înainte de culcare să verific toaleta, să încui uşile şi ferestrele - dacă era să cred că o fiinţă umană îmi juca o festă - şi dacă totuşi aveam să mai fiu deranjată de tot felul de apariţii, însemna că acestea erau ceva supranatural.

Era un test pentru ceea ce credeam.

Era uşor să fiu vitează într-o dimineaţă însorită, dar ce voi simţi cînd va cădea întunericul? Eram hotărîtă să îmi demonstrez, să dovedesc că o fiinţă umană îmi jucase acea farsă.

M-am întors acasă la prînz şi am stat la masă cu Ruth şi Luke. Luke a făcut o aluzie la "coşmarul" meu şi nu l-am contrazis. Prînzul a fost la fel cu celelalte şi Ruth a părut uşurată. Mi-a spus că arătam mai bine după plimbarea făcută şi într-adevăr am mîncat cu poftă, căci nu gustasem nimic la micul dejun.

Cînd m-am ridicat de la masă, William mi-a transmis un mesaj din partea lui Sir Matthew. Ar fi dorit să mă vadă, dacă puteam să-mi fac timp pentru el. I-am spus lui William că eram gata să-l vizitez chiar atunci.

- Vă conduc în camera dînsului, doamnă.

M-a condus pe scară spre o cameră de la primul etaj, nu departe de a mea. Începusem să învăț unde își avea fiecare apartamentul. Aproape toți locuiau în aripa de sud: Sir Matthew la primul etaj, unde locuiam și eu, Ruth și Luke la al doilea, iar la al treilea locuisem eu cu Gabriel în scurtul răgaz cît am fost împreună. Singurul membru al familiei care nu locuia în aripa de sud, era Sarah. Locuia în aripa estică, acolo unde se aflau și camerele în care locuiseră copiii familiei. Acum, tot restul casei nu era folosit dar aflasem că, în trecut, Sir Matthew dăduse petreceri din belșug și *Revels* de multe ori fusese plin de musafiri.

Bucătăriile, brutăria și spălătoriile erau la parter într-o prelungire a aripii sudice. Mary-Jane îmi spusese că apartamentele servitorilor se aflau la ultimul etaj al aripii vestice. Atît de puțini locatari, într-o casă atît de mare!

L-am găsit pe Sir Matthew stînd în pat, cu o haină de casă din lînă încheiată pînă la gît și cu o scufie pe cap.

Ochii i s-au luminat cînd m-am îndreptat spre el.

- William, adu un scaun pentru doamna Rockwell.

I-am mulțumit lui William și m-am așezat.

- Am auzit că n-ai avut o noapte prea liniștită, draga mea. Un coșmar, așa mi-a spus Ruth.

- A trecut, am spus.

- Îngrozitoare lucruri, coșmarurile. Și ai fugit din cameră desculță.

A dat din cap.

William își făcea de lucru în camera alăturată

unde se aflau, cred, dulapurile cu haine. Uşa era deschisă şi auzea, probabil, tot ce discutam. Îmi şi închipuiam servitorii discutînd despre întîmplările nopţii, aşa că am vrut să schimb subiectul.

- Şi cum te simţi azi?

- Acum, că te-am văzut, mult mai bine, draga mea. Dar nu e prea vesel să vorbim despre mine. Sînt bătrîn şi istovit. Dar tu eşti tînără şi nu putem lăsa să fii necăjită.

- N-o să-mi mai fie frică, am spus repede. Este pentru prima oară că mi se întîmplă aşa ceva.

- Acum trebuie să ai grijă, Catherine dragă.

- Da, o să am.

- N-am auzit nimic azi noapte.

- Îmi pare bine. Mi-ar fi părut rău să te deranjez şi pe tine.

- Nu prea dorm, dar cînd reuşesc, dorm foarte adînc. Ca să mă trezeşti pe mine ar fi trebuit să ţipi mai tare. Mă bucur că te-am văzut, draga mea. Am vrut să mă conving că eşti frumoasă şi strălucitoare ca de obicei. Mi-a zîmbit vesel. De aceea te-am şi chemat să mă vezi. Ce situaţie! Oare ce crezi despre mine... ăă... un biet bătrîn cu o scufie pe cap!

- Îţi vine destul de bine.

- Catherine, eşti o linguşitoare. Draga mea, să nu uiţi că, acum, eşti un membru important al familiei.

- Nu uit. Nu voi face nimic care să dăuneze copilului.

- Îmi place felul tău direct de a vorbi. Dumnezeu să te binecuvînteze. Îţi mulţumesc că ai venit să-i ţii companie unui biet bătrîn.

Mi-a luat mîna şi mi-a sărutat-o . În timp ce

ieşeam, l-am auzit pe William ce continua să-şi facă de lucru în camera de alături.

Toată lumea ştie, m-am gîndit. Şi mă întrebam de ce nu venise mătuşa Sarah să mă vadă. Mi-o imaginam foarte interesată să afle totul despre această afacere.

Nu mi-am găsit liniştea nici în camera mea; mă gîndeam la bîrfa servitorilor. Brusc, m-am gîndit că povestea mea avea să ajungă şi la urechile lui Hagar şi Simon Redvers. Ideea că ar fi putut să audă o altă versiune decît a mea, mă deranja. Părerea bună a lui Hagar conta foarte mult pentru mine şi eram convinsă că dispreţuia o situaţie atît de fantezistă, de felul celei prin care trecusem.

M-am hotărît să merg să-i povestesc exact ce se întîmplase, înainte ca alte persoane să fabuleze pe seama evenimentelor întîmplate.

Am pornit-o pe jos spre *Kelly Grange* şi pe la ora trei am ajuns.

Dawson m-a condus într-o încăpere mică de la parter şi mi-a spus că o va anunţa pe doamna Rockwell-Redvers că sosisem.

- Dacă se odihneşte, n-o deranja. Pot să aştept.

- Mă duc să văd, doamnă.

În cîteva minute s-a întors şi mi-a spus că doamna Rockwell-Redvers mă aşteaptă.

Stătea în acelaşi scaun cu spătar înalt în care o văzusem la prima întîlnire. I-am luat mîna şi i-am sărutat-o, aşa cum văzusem că procedează Simon. Era o concesie făcută prieteniei noastre. Nu-mi mai era teamă că mă va trata cu aroganţă. Ne acceptam una pe alta ca egale şi deci puteam fi naturale.

- Drăguț din partea ta că ai venit în vizită. Ai venit pe jos?

- E o distanță destul de mică.

- Nu arăți la fel de bine ca ultima oară cînd te-am văzut.

- N-am dormit bine.

- Asta-i rău. Te-a văzut Jessie Dankwait?

- N-are de-a face cu Jessie Dankwait. Vreau să-ți spun ceva, înainte de a afla de la alții. Vreau să auzi mai întîi versiunea mea.

- Eşti surescitată, mi-a spus rece.

- Poate. Dar sînt mai calmă decît am fost cînd s-a întîmplat.

- Sînt curioasă să aud ce ai de spus. Te rog povesteşte-mi.

I-am povestit totul , fără să omit vreun amănunt. M-a ascultat, dînd din cap ca un judecător.

- E clar. Cineva din casă încearcă să te sperie.

- Pare o prostie.

- N-aş zice că e o prostie, cînd există un motiv.

- Dar ce motiv?

- Să te înspăimînte. Poate, să te facă să pierzi copilul.

- E un punct de vedere cam ciudat. Şi cine...?

- Poate fi începutul unui întreg şir de neplăceri. Cred că trebuie să luăm nişte măsuri de protecție.

S-a auzit o bătaie în uşă.

- Intră, a strigat, şi a apărut Simon.

- Mi-a spus Dawson că a venit doamna Catherine.Vă supără dacă mă alătur vouă?

- Eu nu, a răspuns bunica. Tu, Catherine?

- ... Nu.

- Nu pari prea sigură, mi-a spus el, zîmbindu-mi.

- Din cauză că a venit aici să-mi povestească *mie* ceva. Nu ştiu dacă vrea să auzi şi tu.

L-am privit. Nu mai întîlnisem niciodată pe cineva înzestrat cu atîta vitalitate, atît de mult ancorat în prezent. Practic, radia bun simţ.

- N-am nimic împotrivă să audă şi el ce s-a întîmplat.

- Atunci să-i spunem, a zis Hagar şi a început să-i povestească.

Era reconfortant să o aud spunîndu-i povestea exact aşa cum i-o relatasem eu. Nu spunea *Catherine crede că a văzut* sau *Catherine crede că era* ci *Catherine a văzut* şi *era*. Îi eram recunoscătoare pentru asta. El asculta cu mare atenţie.

- Ce crezi? l-a întrebat Hagar, cînd a terminat de povestit.

- Cineva din casă face glume proaste.

- Exact, a zis Hagar. Dar de ce?

- Cred că din cauza moştenitorului care trebuie să apară.

Hagar mi-a aruncat o privire triumfătoare.

- A fost o experienţă îngrozitoare pentru Catherine, a spus ea.

- De ce n-ai încercat să-l prinzi pe cel ce face asemenea glume? m-a întrebat Simon.

- Am încercat să-l prind, am replicat indignată, dar pe cînd mi-am revenit, dispăruse.

- Crezi că a fost vorba de un *el*?

- Nu ştiu, dar trebuie să-i spun cumva. Un *el* e mai normal decît o *ea*. A fost foarte iute. A ieşit pe uşă şi

s-a pierdut pe coridor foarte repede şi apoi...

- Şi apoi unde s-a dus?

- Nu ştiu. Dacă ar fi coborît, l-aş fi văzut. N-ar fi putut să alerge în jos pe scări şi apoi să traverseze coridorul într-un timp atît de scurt. Nu-mi dau seama cum a dispărut atît de repede de pe coridor.

- Probabil că a intrat în una din camere. Ai controlat?

- Nu.

- Ar fi trebuit.

- Tocmai atunci a apărut Ruth.

- Şi apoi Luke, i-a spus Hagar semnificativ.

- Luke părea că se grăbeşte?

- Îl suspectezi pe Luke? am întrebat.

- Mă întreb doar. Bănuiesc că a fost cineva din casă. Dacă ideea era să te sperie, trebuie să fi fost Ruth, Luke, Matthew sau Sarah. I-ai văzut pe toţi?

- Nu i-am văzut pe Matthew şi pe Sarah.

- Ah!

- Nu mi-i pot imagina pe Matthew sau Sarah alergînd prin casă noaptea, deghizaţi în călugăr!

Simon s-a aplecat spre mine:

- Familia Rockwell e cam sărită cînd e vorba de vechile tradiţii.

A zîmbit spre Hagar:

- Toţi, a adăugat. N-aş avea încredere în nici unul cînd e vorba de *Revels*, asta-i clar. Jumătate din timp trăiesc în trecut. Cine ar putea face altfel în fortăreaţa aia? Nu e o casă, e un mausoleu. Oricui trăieşte acolo un timp, îi pot veni idei ciudate.

- Aşa crezi şi despre mine? l-am întrebat.

- Tu, nu. N-ai devenit o Rockwell doar pentru că

te-ai măritat cu unul. Eşti o femeie din Yorkshire, cu capul pe umeri. Ai adus mult bun simţ în locul acela învechit. Ştii ce se întîmplă cu cadavrele cînd sînt scoase la aer curat? Se descompun şi se fărîmiţează.

- Mă bucur că nu crezi că toată povestea e rodul imaginaţiei mele, pentru că toţi încearcă să mă convingă că aşa stau lucrurile. Spun că a fost un coşmar.

- Normal, cel ce ţi-a făcut asta vrea să pară aşa.

- O să fiu pregătită să-i fac faţă data viitoare.

- N-o să facă acelaşi truc de două ori. Poţi fi sigură de asta.

- N-o să mai aibă prilejul. O să încui uşile noaptea.

- Dar poate că va încerca altceva, mă preveni Simon.

- Sînt gata pentru ceai, a zis Hagar. Sun-o pe Dawson şi vom lua ceaiul împreună. După aceea, Simon, trebuie să o conduci pe Catherine înapoi la *Revels* cu trăsura. A venit pe jos şi ar fi cam mult pentru ea să se întoarcă tot pe jos.

Dawson a adus ceaiul şi, din nou, eu am fost cea care l-a servit.

Acum aproape că mă simţea normal. Cei doi îmi transmiseseră încredere. Eram încîntată şi uimită. Credeau în mine şi refuzau să mă trateze ca pe o persoană isterică. Era ceva minunat. Aş fi vrut ca ceaiul să nu se mai sfîrşească.

În timp ce amesteca în ceai, Hagar a început să povestească:

- Îmi amintesc că odată Matthew mi-a jucat o

festă. A fost cam ciudat că a venit tocmai în dormitorul meu. De fapt, a fost o poveste asemănătoare cu a ta. Perdelele erau trase în jurul patului. Îmi amintesc că era în toiul iernii... cam de Crăciun. Afară era zăpadă groasă şi vîntul de est adusese viscol. Aveam puţini musafiri în casă. Doar cei ce sosiseră înainte ca vremea să se strice. Urmau să rămînă la noi pînă după Crăciun, dacă nu venea dezgheţul. Nouă, copiilor, ni se dăduse voie să privim balul din Galeria Menestrelilor. Era o privelişte minunată... rochiile doamnelor şi decoraţiile. Dar nu asta e principalul. Cred că noi, copiii, mîncaserăm cam multă budincă cu prune, căci am devenit certăreţi... Matthew şi cu mine, de fapt. Biata Sarah nu se amesteca niciodată în certurile noastre. Dar să mă întorc la subiect. Vorbeam cu Matthew despre strămoşii noştri şi el îşi dorea să poată purta toate acele pălării cu pene şi gulere de dantelă, ca în vremea cavalerilor, iar eu i-am spus: "Ca Sir John! Să nu-mi spui că vrei să fii ca Sir John!". "Ba vreau să fiu exact ca Sir John!", a spus Matthew. "Îl urăsc pe Sir John!", am ţipat. "Mie-mi place Sir John!", a replicat Matthew. Apoi, el mi-a răsucit braţul iar eu l-am pocnit în nas şi ţipam că Sir John fusese un laş.

A rîs şi ochii îi străluceau la aceste amintiri.

- Vezi, Catherine, Sir John fusese stăpîn la *Kirkland Revels* pe vremea războiului civil. Marston Moor era de partea lui Cromwell şi Fairfax, iar prinţul Rupert se retrăgea. Sir John era regalist, normal, şi a declarat că cei de la *Revels* se vor ridica împotriva lui Cromwell chiar dacă asta urma să-i coste viaţa.

Revels nu fusese niciodată al altcuiva decît al familiei Rockwell. Dar cînd cei de la Parlament au venit la Kirkland Moorside, Sir John şi toţi cei din casă dispăruseră. Încearcă să-ţi imaginezi soldaţi la *Kirkland Revels*! Dacă l-ar fi prins, l-ar fi spînzurat de unul din stejari. Dar el dispăruse. Este un mister cum el şi toţi cei din casă au reuşit să dispară în momentul în care soldaţii au intrat în Kirkland Moorside. Şi au luat cu ei tot ce era de preţ în casă. Totul a fost adus înapoi după Restauraţie. Dar i-am spus lui Matthew că John a fost un laş pentru că n-a rămas să înfrunte duşmanul ci a plecat, lăsînd domeniul la voia inamicului. Matthew nu era de acord cu mine. Dar *orice* ar fi fost un motiv de ceartă în acea zi. S-a întîmplat ca Sir John să fie cauza.

Amesteca în ceai gînditoare şi aroganţa îi dispăruse de pe faţă în timp ce se lăsa purtată în trecut.

- Aşa că Matthew a hotărît să facă o glumă proastă pe socoteala mea. Eram destul de trează să văd cum perdelele patului se dau la o parte şi o faţă hidoasă apare de sub o pălărie cu pene. O voce a şuierat "Deci tu eşti cea care a îndrăznit să mă facă laş! Hagar Rockwell, vei regreta asta. Sînt Sir John şi am venit să te pedepsesc". Eram năucă de somn şi, pentru cîteva minute, am crezut că vorbele mele nesăbuite îl sculaseră pe strămoşul meu din mormînt. Apoi am recunoscut vocea lui Matthew şi am văzut că ţinea în mînă o lumînare. Am sărit din pat şi m-am repezit la pălărie. I-am azvîrlit-o de pe cap, i-am tras cîţiva pumni şi l-am dat afară din camera mea.

A rîs din nou şi m-a privit cerîndu-mi parcă scuze.

- Cu toate că este altceva decît ce-ai păţit tu, mi-a adus aminte de povestea veche.

- Unde a găsit pălăria cu pană? am întrebat.

- În casă sînt o grămadă de haine puse în cufere. Toate demodate. Mi-aduc aminte că am fost consemnaţi amîndoi în cameră pentru o zi, doar cu pîine şi apă. O deranjasem şi pe guvernantă cu toată povestea asta.

- Diferenţa este că tu l-ai prins pe nepoftit, a zis Simon. Aş vrea să putem descoperi cine este de fapt acel călugăr.

- Cel puţin, în viitor voi fi în gardă.

Simon a schimbat subiectul şi am început să vorbim despre alte probleme: ferma pe care o cumpărase şi o anexase la *Kelly Grange* şi pe care o administra chiar el, despre celelalte proprietăţi asupra cărora urma să fie stăpîn în viitor. Era clar că el şi Hagar erau foarte ataşaţi de *Kelly Grange*, dar într-un fel deosebit de veneraţia pentru o casă, ce o simţeam la cei de la *Revels*. Pe cei de la *Revels* nu-i auzisem niciodată discutînd despre fermieri în acest fel. Eram sigură că lui Sir Matthew nici nu i-ar fi păsat dacă un om de pe moşie s-ar fi rănit în timp ce ara sau dacă nevasta unuia ar fi fost însărcinată.

Chiar dacă Hagar păstra tradiţiile vechi, avea ochii aţintiţi în prezent. Probabil că îşi dorise să fie ea stăpînă la *Kirkland Revels* iar Simon stăpînul, dar asta nu însemna că era indiferentă faţă de *Kelly Grange*. Departe de asta. Cred că şi-ar fi dorit să unească cele două domenii.

Cît despre Simon, el era genul practic: o casă nu

însemna pentru el mai mult decît piatra din care era construită, iar tradiția, în gîndirea lui, era făcută să servească omul şi nu omul să fie robul tradiției.

Atîtea lucruri mă supăraseră la el, căci nu puteam uita aluziile lui că eram o vînătoare de zestre, dar în acea zi aveam nevoie de bunul său simț şi îi eram recunoscătoare. Cei doi îmi dăduseră puterea şi curajul de care aveam atîta nevoie. Ştiam că la noapte, singură în camera mea, va fi destul să mă gîndesc la încrederea lor în mine şi voi avea şi eu încredere.

La ora cinci Simon m-a dus acasă şi, cînd a întors trăsura pe alee, seara începuse să-şi arunce deja umbrele. Am simțit cum mă părăseşte curajul. Dar continuam să mă gîndesc la cei doi şi, în timp ce urcam scara, deşi aş fi vrut, nu m-am uitat nici o dată peste umăr să văd dacă mă urmăreşte cineva.

În timpul cinei, Matthew, Ruth şi Luke păreau să mă privească pe furiş. Cît despre Sarah, n-a spus nimic cu privire la toată povestea mea, ceea ce m-a surprins. Am reuşit să par destul de firească.

După cină, doctorul Smith şi Damaris au venit în vizită la un pahar de vin. Eram sigură că Ruth trimisese după el, povestindu-i ce s-a întîmplat, căci în timp ce Damaris şi Luke şedeau împreună şoptindu-şi tot felul de lucruri, Ruth l-a luat pe Sir Matthew de lîngă mine - Sarah se retrăsese în camera ei - iar doctorul mi-a spus:

- Am auzit că ai avut un mic necaz azi noapte.

- N-a fost nimic, am răspuns repede.

- Ah, deci ți-ai revenit. Doamna Grantley s-a simțit datoare să-mi spună. Am făcut-o să-mi promită că te

va supraveghea.

- Nu e nevoie.

- A fost un coşmar, aşa-i? Aşa mi-a spus doamna Grantley.

- Dacă ar fi fost un coşmar, n-aş fi ieşit din camera mea să-i trezesc pe ceilalţi. După părerea mea n-a fost un coşmar.

S-a uitat spre ceilalţi şi mi-a şoptit:

- Ai putea să-mi povesteşti totul?

Aşa că, încă o dată, am repetat povestea. M-a ascultat cu gravitate, dar n-a făcut nici un comentariu.

- Poate că nu vei dormi prea bine la noapte.

- Ba da, cred că voi dormi.

- Ah, eşti o tînără doamnă cu mult bun simţ.

- Voi închide toate uşile iar nepoftitul nu va mai putea intra în camera mea. Aşa mă voi simţi în siguranţă.

- Nu vrei un medicament de dormit?

- Nu e nevoie.

- Ia-l totuşi. N-ai nevoie de două nopţi nedormite. Am medicamentul la mine.

- Nu e necesar.

- Nu-i nici un rău să-l ai la îndemînă. Pune-l lîngă pat. Dacă nu poţi dormi... ia-l şi în zece minute vei dormi tun.

Am luat sticluţa cu doctoria şi am pus-o în buzunarul rochiei.

- Mulţumesc.

- N-ai de ce să te temi, mi-a zîmbit. O singură doză nu te face dependentă. Vreau să dormi bine şi să mănînci mult. Aşa că nu face pe curajoasa şi ia

doctoria. Gîndeşte-te la odihna şi relaxarea de care ai nevoie... pentru cel mic.

- Eşti foarte grijuliu, doctore Smith.

- Vreau să am grijă de tine.

Am pus medicamentul în camera mea lîngă pat. Am făcut o inspecţie a camerei şi apoi am încuiat uşile. M-am culcat, dar n-am adormit atît de repede cum mă aşteptam. Moţăiam şi mă trezeam brusc, privirea mea coborînd brusc spre picioarele patului. Fără îndoială că eram isterică, dar abia trecusem printr-un şoc violent şi chiar cel mai calm dintre oameni nu şi-ar fi putut reveni imediat. Ultimul dintre ceasurile din casă a bătut miezul nopţii. Am luat atunci medicamentul de la doctorul Smith. Aproape instantaneu m-am cufundat într-un somn adînc, odihnitor.

¤

În cîteva zile mi-am revenit complet din şoc, dar continuam să fiu în gardă. Deşi nimic asemănător nu mi s-a mai întîmplat, încuiam uşile în fiecare seară. Dormeam bine, fără acele bruşte treziri din somn pentru a căuta cu privirea diverse apariţii prin cameră. Personalul casei încetase să mai facă aluzii la acest incident şi mi-am dat seama că servitorii hotărîseră că fusese unul din acele lucruri ciudate ce li se întîmplă uneori femeilor însărcinate.

Eu, însă, eram hotărîtă să aflu cine se deghizase în călugăr. Într-o dimineaţă, în timp ce meditam asupra acestui subiect, mi-am adus aminte că Hagar îmi spusese că în cuferele din casă se găseau tot

felul de haine vechi. Şi dacă într-unul dintre ele se găsea o sutană de călugăr? Dacă aş fi găsit aşa ceva, aş fi fost pe drumul cel bun în a elucida misterul.

O singură persoană putea să mă ajute în această problemă. Aceasta era Sarah şi am hotărît să-i fac o vizită.

Era după masa de prînz - la care nu participase - cînd am pornit-o spre apartamentul ei din aripa de est. Am bătut la uşa camerei în care îşi păstra tapiseriile şi am fost bucuroasă cînd m-a poftit să intru. Era încîntată că venisem să o vizitez din proprie iniţiativă.

- Ah, a exclamat - strecurîndu-se între mine şi uşă, la fel ca prima dată cînd o vizitasem - ai venit să-mi vezi tapiseriile.

- Şi *pe tine*.

Asta i-a făcut plăcere.

- Iese tare frumos, mi-a spus, mergînd spre micul locaş unde se afla învelitoarea de satin albastru pe care o broda pentru leagăn. E aproape gata, mi-a zis, desfăcînd-o să o pot vedea.

- E minunată.

- Mi-a fost teamă.

- Teamă?

- Dacă ai fi murit, ar fi fost aşa o pierdere de vreme...

Eram uimită şi a continuat:

- Erai desculţă. Puteai să te îmbolnăveşti şi să mori.

- Deci ai aflat despre asta?

- Am folosit atîta mătase albastră!

- Ce crezi despre... spaima mea?

- Toată munca mea ar fi fost în van.

- Cine ți-a povestit?

- Dar ar fi putut fi bună pentru un alt copil. Totdeauna sînt copii.

Ochii i s-au mărit în timp ce continua:

- Poate copilul lui Luke. Mă întreb dacă Luke o să aibă copii *buni*.

- Te rog nu mai vorbi despre copilul meu ca şi cum nu s-ar naşte niciodată, i-am spus tăios.

S-a dat înapoi ca şi cum aş fi lovit-o.

- Te-a făcut să fii furioasă. Oamenii sînt furioşi cînd sînt înspăimîntați.

- Nu sînt speriată.

- Eşti furioasă?

- Cînd vorbeşti aşa despre copilul meu, da.

- Atunci eşti speriată, pentru că oamenii furioşi sînt cu adevărat oameni speriați.

Am schimbat subiectul.

- Învelitoarea e minunată. Îi va place copilului meu.

A zîmbit mulțumită.

- I-am făcut o vizită surorii tale acum cîteva zile. Mi-a povestit de acel Crăciun cînd Matthew s-a deghizat.

Şi-a pus mîna la gură şi a început să rîdă.

- Ce rău s-au mai certat! Ea i-a tras nişte pumni în nas! I-a curs sînge pe jachetă. Guvernanta noastră a fost foarte supărată. O zi întreagă n-au primit decît pîine şi apă. El s-a deghizat... ştii... ca să o sperie pe Hagar.

M-a privit brusc, dîndu-şi seama de asemănarea

dintre cele două incidente.

- Ce-ai de gînd să faci, Hagar? Ce-ai de gînd să faci cu... călugărul?

Nu i-am amintit că sînt Catherine. Am zis doar:

- Vreau să văd dacă pot găsi hainele.

- Ştiu unde este pălăria. Eram acolo cînd a fost găsită.

- Ştii unde este şi sutana călugărului?

S-a întors spre mine uimită.

- Sutana călugărului? N-am văzut-o niciodată. Nu există aşa ceva. Matthew a găsit pălăria şi a zis că o să o sperie pe Hagar cînd ea va dormi. Era o pălărie cu o pană atît de frumoasă! E încă în cufăr.

- Unde e cufărul?

- Doar ştii, Hagar! În cămăruţa aceea mică de lîngă sala de clasă.

- Hai să mergem şi să-l vedem.

- Vrei să te deghizezi şi să-l sperii pe Matthew!

- Nu. Vreau doar să văd hainele.

- Bine. Haide!

M-a condus. Am trecut prin sala de clasă, prin camerele copiilor şi am ajuns la o uşă în capătul coridorului. A deschis-o. Înăuntru era un miros stătut ca şi cum camera nu ar mai fi fost aerisită de ani de zile. Am văzut mai multe cufere mari, cîteva picturi sprijinite de pereţi şi cîteva piese de mobilă, desperecheate.

- Mama a schimbat interioarele la *Revels* cînd a venit aici. Spunea că sîntem sufocaţi de prea multă mobilă; a pus o parte aici... o parte în alt loc... stau aici de atunci.

- Hai să ne uităm la haine.

Totul era acoperit cu un strat pe praf. Dacă cineva ar fi umblat pe aici de curînd, oare n-ar fi trebuit să se vadă nişte urme lăsate în praf? Am văzut o urmă pe un cufăr ce era al lui Sarah; ea îşi privea tristă mîinile.

- Praf, a zis. Nimeni n-a mai fost aici de multă vreme. Poate de cînd eram copii.

Nu era uşor să ridicăm capacul, căci cufărul nu era doar greu ci şi foarte înţepenit. Dar pînă la urmă am reuşit. Am privit hainele ce erau înăuntru. Rochii, pantofi, mantii şi pălăria pe care Sarah a recunoscut-o cu un strigăt triumfător. Şi-a pus-o pe cap. Arăta ca şi cum ar fi păşit dintr-un tablou din galerie.

- Probabil că Hagar s-a speriat destul de tare.

- Hagar nu poate fi speriată pentru multă vreme. Aşa sînt unii. Sînt speriaţi pentru o vreme şi apoi... le trece spaima. Tu eşti aşa, Hagar.

Mi-am dat brusc seama cît de ticsit era podul, cît de ciudată era femeia din faţa mea, ai cărei ochi albaştri, ca de copil, puteau fi atît de vagi şi totuşi atît de pătrunzători.

S-a aplecat peste cufăr şi a scos o mantie de mătase, înfăşurîndu-se în ea. Mai avea încă şi pălăria pe cap.

- Acum nu mai sînt eu însămi. Sînt altcineva... cineva care a trăit în această casă cu mult timp în urmă. Probabil că atunci cînd porţi hainele altora devii ca ei. Asta-i pălăria unui bărbat şi asta mantia unei femei.

A început să rîdă:

- Mă întreb... Dacă-mi pun sutana unui călugăr, oare simt ca un călugăr?

- Mătuşă Sarah, unde *este* sutana călugărului?

S-a oprit părînd să gîndească profund. Pentru o clipă am crezut că eram pe cale de a descoperi ceva. Apoi mi-a spus:

- E pe călugărul care a fost în camera ta, Catherine. Acolo este sutana!

Am început să scot haine din cufăr dar cum nu am găsit sutana, am început să scotocesc şi prin cuferele mai mici. Am fost dezamăgită, negăsind ceea ce căutam. M-am întors spre Sarah care mă privea serioasă.

- Mai sînt şi alte cufere în casă, mi-a zis.

- Unde?

A dat din cap.

- Eu îmi părăsesc rareori partea din casă în care locuiesc.

Am simţit din nou că-mi vine să leşin; încăperea era atît de neaerisită, atît de închisă! mirosea a praf şi a vechi. Ce ştia oare Sarah? mă întrebam. Ştia cine venise în camera mea, îmbrăcat în călugăr? Mă întrebam dacă nu cumva fusese chiar ea.

Cum senzaţia de leşin devenea tot mai puternică, vroiam să plec, să fiu înapoi în camera mea. Ce s-ar fi întîmplat oare cu mine dacă aş fi leşinat - aşa cum păţisem acasă la Hagar - în această încăpere plină de relicve mucegăite?

- Acum trebuie să plec. A fost interesant.

Mi-a întins mîna ca şi cum aş fi fost o simplă cunoştinţă venită într-o vizită de curtoazie:

- Să mai vii pe la mine.

¤

Gabriel şi Friday erau permanent în gîndurile mele. Mai speram totuşi că într-o zi Friday se va întoarce la mine. Pur şi simplu nu suportam ideea că este mort. Şi mai era încă o problemă care mă frămînta: cu toate că îmi aminteam atît de clar prima mea întîlnire cu Gabriel, trebuia să mă concentrez pentru a-mi aminti exact trăsăturile feţei sale. Îmi făceam reproşuri pentru acest fapt căci, într-un fel, mi se părea neloial. Şi totuşi, undeva în adîncul sufletului ştiam că, deşi fusesem soţ şi soţie, în multe privinţe Gabriel şi cu mine fusesem, practic, doi străini. În fiecare zi îmi dădeam seama că erau multe lucruri pe care trebuia să le aflu despre el. Îmi spuneam că asta se întîmpla datorită firii sale interiorizate. Dar oare aşa era? Ţinusem mult la Gabriel, îi simţeam dureros lipsa, dar, oare, în ce fel? Fusese, oare, mai mult un prieten decît un iubit?

Acum, că purtam în pîntece copilul lui Gabriel, ştiam că atunci cînd îmi voi strînge pruncul în braţe mă voi simţi mai fericită. Îmi iubeam deja copilul şi forţa acestui sentiment îmi arăta că ceea ce simţisem pentru Gabriel era doar o umbră palidă a acestei noi dragoste.

Tînjeam mai mult ca niciodată să vină primăvara căci, odată cu venirea primăverii, urma să se nască copilul meu. Dar mai erau multe zile întunecate între mine şi acele vremuri fericite.

Vremea a rămas umedă, cu toate că ploaia se oprise, iar ceaţa ne învăluia. Se strecurase în jurul casei ca o fantomă gri furîndu-ne privelişte de la ferestre. Îmi plăcea să mă plimb, indiferent de

vreme. Ploaia nu mă deranja căci încă nu se făcuse frig. Dinspre sud venea o umezeală blîndă ce mîngîia pielea, ca petala unei flori.

Mă simțeam bine, atîta doar că mi se părea că timpul se tîrăşte.

Am fost încîntată cînd am observat pentru prima oară urme de verdeață pe pămînturile de la *Kelly Grange*. Grîul de primăvară îşi făcea loc prin pămînt: era o promisiune pentru noul an şi pentru primăvara ce avea să vină. Copilul urma să se nască în martie şi eram în noiembrie. Încă patru luni de aşteptare.

Fusesem la *Kelly Grange* să o văd pe Hagar, iar Simon m-a condus acasă cu trăsura. Nu mai vorbisem despre incidentul cu călugărul, dar continuam să fiu în gardă. Se mai întîmpla să mă mai trezesc în plină noapte din cauza unui vis urît şi aprindeam repede o lumînare ca să fiu sigură că sînt singură în cameră.

Sentimentele mele pentru Simon se schimbaseră oarecum şi aceasta era rezultatul prieteniei mele cu bunica lui. Hagar mă întîmpina întotdeauna cu bucurie şi, deşi nu-mi spunea ce bine-i pare să mă vadă - era, la urma urmei, o femeie din Yorkshire şi nu făcea, deci, demonstrații de afecțiune - îmi dădeam seama că îi făcea plăcere compania mea. De cîte ori eram cu ea, conversația aluneca, invariabil, spre Simon. Îmi amintea de fiecare dată calitățile lui. Cred că începusem să-l înțeleg. Era direct, pînă la limita lipsei de tact. În firea sa era o duritate prin care doar bunica lui putea pătrunde. Îi plăcea să-şi asume sarcini dificile, pe care mulți le-ar fi găsit imposibile, şi să dovedească că le putea

rezolva. Fireşte, o făcea şi datorită aroganţei sale. Era, totuşi, de admirat. Nu se putea spune că nu îl interesau femeile. Hagar făcea chiar aluzie la unele încurcături sentimentale. Dar el lăsase să se înţeleagă că nu avea de gînd să se însoare cu vreuna din aceste femei. Hagar nu vedea nimic imoral în toate astea. În concepţia ei, o legătură amoroasă era de preferat unei mezalianţe.

- Are prea mult bun simţ ca să facă aşa ceva, mi-a spus. Atunci cînd se va căsători va lua femeia potrivită. Sigur va face aşa.

- Să sperăm că cea pe care el o va considera potrivită va putea spune acelaşi lucru despre el.

Hagar a părut uluită. Cred că o uimisem. Nu-şi putea închipui că cineva îl putea vedea pe nepotul ei în altă lumină decît îl vedea ea. Ceea ce dovedeşte - îmi spuneam - că şi oamenii practici şi raţionali au slăbiciunile lor. Slăbiciunea lui Hagar era, fără îndoială, nepotul ei. Mă întrebam care era slăbiciunea lui. Sau dacă avea vreuna. Îi eram totuşi recunoscătoare că mă crezuse în legătură cu apariţia din dormitorul meu. Eram mai puţin rece cu el, de la acea întîmplare. I-am spus la revedere şi am urcat direct în camera mea.

Era după amiază tîrziu şi, în cel mult o jumătate de oră, urma să se întunece. Pe scări şi în camera mea erau umbre ale înserării şi, cînd am deschis uşa, am avut din nou acel oribil sentiment de prezenţă a răului, ca şi atunci cînd am deschis ochii şi am văzut călugărul. Senzaţia mă cuprinsese din cauza unui lucru aparent mărunt: perdelele patului meu erau întinse. M-am dus direct spre pat şi le-am

tras înapoi. Aproape că mă aşteptam să văd călugărul în pat. Dar, bineînţeles, nu era acolo. Am cercetat repede camera şi am intrat în camera de toaletă. Nici acolo nu era nimeni. Am sunat şi imediat a apărut Mary-Jane:

- De ce ai tras perdelele în jurul patului?

Mary-Jane s-a holbat spre pat.

- Dar... doamnă... eu n-am...

- Cine altcineva să fi făcut asta?

- Dar, doamnă, perdelele *nu* sînt trase în jurul patului!

- Ce vrei să spui? Că mi-am imaginat? Eu le-am tras înapoi.

Am privit-o intens; s-a dat înapoi speriată:

- Eu... eu... nu le-am făcut nimic. Întotdeauna aţi spus că nu doriţi să fie trase.

- Cine să mai fi intrat aici?

- Nimeni, doamnă. Doar eu fac curat aici, aşa cum mi-a poruncit doamna Grantley.

- Tu trebuie să le fi tras. Cum altfel se explică faptul că erau întinse?

A mai făcut un pas înapoi:

- Dar nu le-am tras eu, doamnă. Nici nu le-am atins.

- Ai uitat. Probabil ai uitat.

- Nu, doamnă. Sînt sigură.

- Ba da, ai uitat! am stăruit, prosteşte. Poţi pleca.

A ieşit cu faţa descompusă. Relaţia dintre noi fusese totdeauna foarte bună. Felul cum mă comportam nu-mi semăna deloc.

După ce Mary-Jane a ieşit, am rămas cu privirea aţintită asupra uşii şi mi-am amintit cuvintele lui

Sarah: "Eşti furioasă pentru că eşti înspăimîntată". Da, asta era. Vederea perdelelor trase în jurul patului mă înspăimîntase. De ce? Ce era, oare, aşa neobişnuit ca nişte perdele să fie trase? Răspunsul era simplu: îmi reamintise întîmplarea aceea îngrozitoare.

De fapt, oricine ar fi putut să le tragă... poate le-a scuturat de praf şi apoi a uitat să le tragă la loc. De ce nu vroia Mary-Jane să admită asta? Simplu: pentru că nu aşa se întîmplase. Nu Mary-Jane a tras perdelele. Dacă ar fi făcut-o şi-ar fi reamintit, pentru că eu insistasem în fiecare seară să nu le întindă în jurul patului înainte de culcare.

Tremuram uşor. Îmi aduceam din nou aminte de tot ce se întîmplase: acea trezire bruscă în toiul nopţii... apariţia îngrozitoare... încercarea zadarnică de a o urmări, blocată fiind de un zid de mătase albastră.

Doar că îmi amintisem, nimic mai mult, şi mă speriasem. Mă întrebam deja dacă nu cumva săptămînile de linişte luaseră sfîrşit şi un nou şir de întîmplări terifiante îmi erau sortite.

Fusesem furioasă din cauza spaimei, dar nu aveam dreptul să-mi vărs mînia asupra lui Mary-Jane. Mă simţeam cuprinsă de remuşcări şi am sunat imediat clopoţelul. Mary-Jane a răspuns deîndată, dar zîmbetul ei luminos dispăruse şi evita să-mi întîlnească privirea.

- Mary-Jane, îmi pare rău.

M-a privit surprinsă.

- N-aveam dreptul să-ţi spun ceea ce ţi-am spus. Dacă nu ai fi tras perdelele, mi-ai fi spus. Cred că

eram cam nervoasă.

Părea încă uimită.

- Oh... doamnă, nu are importanță.

- Ba are, Mary-Jane. A fost nedrept şi eu urăsc nedreptatea. Du-te şi adu lumînările. Se întunecă.

- Da, doamnă.

A ieşit din cameră mult mai fericită decît ieşise cu cîteva minute în urmă. Pe cînd s-a întors cu lumînările, mă decisesem să fiu sinceră cu ea. Doream să ştie că nu eram genul de femeie care, atunci cînd este supărată, îşi varsă nervii asupra altora. Vroiam să ştie adevăratul motiv.

- Pune-le pe cămin şi pe măsuța de toaletă. Aşa e mai multă lumină. Camera arată deja altfel. Mary-Jane, cînd am văzut perdelele patului trase... mi-am amintit de cealaltă situație...

- Mi-aduc aminte, doamnă.

- ... şi m-am gîndit că cineva îmi face iar o farsă. Aşa că doream ca tu să le fi tras. Ar fi fost o explicație atît de liniştitoare!

- Dar n-a fost aşa, doamnă. Nu puteam spune că a fost aşa, dacă n-a fost.

- Bineînțeles că nu. Aşa că mă întreb cine a făcut-o... şi de ce.

- Oricine ar fi putut intra, doamnă. Nu încuiați uşile în timpul zilei.

- Da, oricine ar fi putut să o facă. Dar... poate nu e nimic important. Poate sînt eu prea susceptibilă. Din cauza condiției în care mă aflu.

- Nici Etty a noastră nu mai e ca de obicei, doamnă.

- Cred că li se întîmplă deseori femeilor

însărcinate.

- Da. Lui Etty îi plăcea să îl audă pe Jim cîntînd. Are o voce... Dar acum nu-i mai place. Nu poate suporta - cum zice ea - nici un zgomot, de orice fel.

- Ei bine, astea sîntem, Mary-Jane. E bine ca lumea să fie pregătită să ne accepte ciudățeniile. Am aici o rochie care s-ar putea să-ți vină bine. Eu nu mai încap în ea.

Am scos din dulap o rochie din gabardină verde închis, tivită cu stofă în carouri roşu cu verde. Ochii lui Mary-Jane au strălucit de plăcere la vederea ei.

- Oh, doamnă, e minunată. Sînt sigură că mi se potriveşte.

- Atunci ia-o, Mary-Jane. Mi-ar place să o ai.

- Oh, mulțumesc, doamnă.

Era o ființă blîndă. Cred că era la fel de mulțumită de restabilirea relațiilor dintre noi ca şi de rochie. Ceva din bucuria ei a rămas parcă în cameră şi după ce a ieşit. Mi-am văzut chipul în oglindă. Arătam tînără şi ochii mei verzi străluceau. Lumina lumînărilor este întotdeauna atît de măgulitoare!

Dar, chiar în timp ce mă priveam în oglindă, cercetam cu atenție toate ungherele camerei, ce se reflectau în ea. Parcă aşteptam ca o umbră să se materializeze în spatele meu. Frica se reîntorsese.

În acea noapte n-am dormit bine. Mă tot trezeam şi mă uitam fix la picioarele patului. Aveam impresia că aud un foşnet de mătase. Dar nu era nimic. Perdelele erau aşa cum le lăsasem şi nimic nu a mai apărut în camera mea.

Oare cine să fi tras perdelele? Nu vroiam să

întreb pe nimeni, de teamă că aş fi putut atrage din nou priviri suspicioase. Eram, însă, în gardă.

¤

După doar cîteva zile am descoperit că vasul de alamă pentru încălzit - ce stătea agăţat de perete, în camera mea - dispăruse. Nu ştiam exact cînd a dispărut, aşa că nu eram sigură de cîtă vreme lipsea de la locul lui de pe perete, de deasupra scrinului de stejar din dormitorul meu.

Stăteam în pat, rezemată de perne, cînd Mary-Jane a intrat cu tava cu micul dejun. La sugestia doctorului Smith, luam micul dejun în pat. Mă complăceam în acest ritual deoarece, după atîtea nopţi agitate, dimineaţa mă găsea slăbită.

- Mary-Jane, ce ai făcut cu vasul pentru încălzit?

Ea puse tava jos şi privi în jur. Mirarea ei era evidentă.

- Oh, doamnă, a dispărut.

- O fi căzut, sau ceva de genul ăsta?

- Nu ştiu, doamnă. Eu nu l-am luat.

S-a dus spre perete.

- Cîrligul e tot aici.

- Oare cine... O voi întreba pe doamna Grantley, ea putea ca ea să ştie ce s-a întîmplat cu el . Îmi plăcea să-l am pe perete. Era atît de luminos şi de strălucitor!

Mi-am luat micul dejun fără să mă mai gîndesc prea mult la vas. În acele momente nu făceam nici o legătură între dispariţia lui şi lucrurile ciudate ce mi se întîmplau.

Abia după amiază m-am gîndit din nou la vasul dispărut. Luam ceaiul cu Ruth şi îmi povestea despre cum se sărbătorea odată Crăciunul şi ce diferit era totul acum - mai ales în acest an în care dusesem o viaţă atît de liniştită din cauza doliului după Gabriel.

- Ce ne mai distram! Mergeam cu căruţa ca să alegem buşteanul pentru focul de Crăciun şi culegeam ilice. De obicei aveam şi oaspeţi de Crăciun. Anul acesta va fi doar familia. Cred că va veni şi mătuşa Hagar împreună cu Simon. De obicei vin şi stau două nopţi. Mătuşa e aproape sigură că va fi în stare să facă faţă călătoriei.

Planurile de Crăciun îmi făceau plăcere şi mă întrebam cînd aş fi putut merge pînă la Harrogate, Keighley sau Ripon să cumpăr cadouri. Mi se părea incredibil că doar cu un an în urmă petrecusem Crăciunul la Dijon. Zilele de Crăciun petrecute acolo, în Franţa, fuseseră mai degrabă singuratice, căci în afară de patru sau cinci colege ce rămîneau la internat, restul îşi petreceau sărbătorile în sînul familiei. Dar noi, cele care rămîneam, aveam grijă să ţinem toate obiceiurile astfel încît erau totuşi zile plăcute.

- Trebuie să mă interesez totuşi dacă mătuşa Hagar va veni în mod sigur şi să le spun servitorilor să aibă grijă să aerisească bine aşternuturile. Data trecută s-a plîns că am culcat-o în aşternuturi umede.

Asta mi-a amintit ceva:

- Apropo, ce s-a întîmplat cu vasul pentru încălzit din camera mea?

A părut nedumerită. I-am explicat:

- Nu mai este acolo. Mary-Jane nu ştie ce s-a întîmplat cu el.

- Vasul pentru încălzit din camera ta? Oh,... a dispărut?

- Deci, nu ştii. Am crezut că tu sau altcineva aţi dat ordin să fie luat de acolo.

A dat din cap.

- Probabil că l-a luat unul dintre servitori. O să aflu. S-ar putea să ai nevoie de el cînd se va strica vremea. Vremea asta blîndă şi călduţă nu poate continua mult timp.

- Mulţumesc. Mă gîndesc să mă duc pînă la Harrogate sau Ripon. Trebuie să fac nişte cumpărături.

S-a uitat la mine speculativ, cu sprîncenele ridicate a mirare:

- Crezi că e bine să pleci acum... ? Vreau să spun că unul din noi poate să-ţi facă cumpărăturile.

- Oh,nu. Mă simt atît de bine şi vreau să merg.

Pe faţă îi apăru o expresie de resemnare, în timp ce spunea:

- Ei bine, tu hotărăşti. Am putea merge împreună. Şi eu vreau să merg şi l-am auzit pe Luke spunînd că vrea să o însoţească pe Damaris la cumpărături.

- Atunci rămîne aşa. Mi-ar face plăcere.

A doua zi am întîlnit-o pe scări tocmai cînd vroiam să pornesc într-o scurtă plimbare, căci ploaia încetase şi soarele strălucea din nou.

- Pleci la plimbare? E tare plăcut afară. Aproape cald. Apropo! Nu am descoperit ce s-a întîmplat cu vasul tău pentru încălzit.

- E ciudat.

- Cred că cineva l-a mutat de acolo şi a uitat.

A rîs uşor şi m-a privit atentă. Cel puţin, mie aşa mi s-a părut. Am ieşit la plimbare şi dimineaţa fiind atît de minunată, am uitat imediat de vasul dispărut. În gardurile vii de pe alee am mai găsit ultimele flori ale toamnei, traista ciobanului, şi deşi nu m-am dus pînă la mlaştini, am zărit în depărtare crenguţe de grozamă aurii în lumina palidă a soarelui.

Amintindu-mi de sfaturile doctorului, mi-am scurtat plimbarea şi, cum mă întorceam spre casă, am aruncat o privire spre ruine. Mi se părea că trecuse atîta timp de cînd nu mai fusesem pe acolo! Ştiam că nu mă puteam apropia de mănăstire fără să-mi amintesc de călugăr, aşa că nu m-am îndreptat într-acolo, ceea ce dovedea, bineînţeles, că dovezile mele de bravură erau, în parte, false.

M-am aşezat sub un stejar şi am început să-i studiez scoarţa. Tata îmi povestise mai demult că vechii Britoni aveau credinţa că urmele de pe coaja unui stejar erau semne exterioare făcute de fiinţe supranaturale ce locuiau în interiorul copacului. Mi-am plimbat degetele pe scoarţă. Era uşor de înţeles cum luau naştere asemenea legende. E atît de uşor să te laşi în voia fanteziei!

Dintr-o dată am auzit un ţipăt batjocoritor, undeva deasupra mea. Am ridicat speriată privirea, aşteptîndu-mă să văd ceva înfricoşător. Dar era doar o biată ciocănitoare. M-am grăbit să intru în casă. În acea seară la cină i-am găsit în sufragerie pe Matthew, Sarah şi Luke. Ruth lipsea. Cînd am intrat tocmai se întrebau unde putea fi.

- Nu e în firea ei să întîrzie, a spus Matthew.

- Ruth are atîtea pe cap, s-a băgat în vorbă Sarah. Mai devreme vorbea despre Crăciun şi se întreba ce camere să le dea lui Hagar şi Simon, dacă vor veni pentru o scurtă vacanţă.

- Hagar va sta în camera care a fost a ei, a replicat Sir Matthew. Iar Simon va sta în cea în care stă de obicei cînd vine aici. De ce ar fi preocupată de asta?

- Cred că e puţin îngrijorată de Hagar. Ştii cum e Hagar. O să-şi bage nasul peste tot şi o să reproşeze că nu îngrijim casa la fel de bine ca pe vremea tatei.

- Hagar e o sîcîitoare, aşa cum a fost dintotdeauna, a mîrîit Sir Matthew. Dacă nu-i place ce vede aici, să-şi găsească altceva de făcut. Ne descurcăm foarte bine şi fără părerile şi sfaturile ei.

În acel moment a apărut Ruth, uşor îmbujorată.

- Tocmai ne întrebam ce s-a întîmplat cu tine, i-a zis Sir Matthew.

- Ce lucru ridicol... a început ea.

A privit neajutorată în jurul mesei.

- Am intrat în fosta cameră a lui Gabriel şi am observat ceva sub cuvertură. Ce credeţi că era?

Am privit-o fix şi am simţit cum mi se ridică sîngele în obraji. Încercam să mă stăpînesc, căci *ştiam*.

- Vasul pentru încălzit din camera mea!

Mă privea intens, întrebătoare.

- Cine l-o fi pus acolo?

- Ce ciudat, am zis, bîlbîindu-mă.

- Ei bine, l-am găsit. Acolo a fost tot timpul.

S-a întors spre ceilalţi:

- Lui Catherine i-a dispărut vasul din cameră. Credea că am pus un servitor să-l ia. Cine oare să-l fi pus în pat în acea cameră?

- Trebuie să aflăm! am spus pe un ton tăios.

- Am întrebat servitorii. Nu ştiu nimic despre asta.

- Cineva l-a pus, totuşi, acolo! mi-am auzit vocea sunînd nefiresc, pe un ton strident.

Ruth a dat din umeri.

- Dar trebuie să aflăm, am insistat. Cineva face nişte glume proaste. Nu înţelegeţi?... e la fel ca şi cu perdelele!

- Perdelele?!

Eram supărată pe mine deoarece povestea cu perdelele era ceva ce ştiam doar Mary-Jane şi cu mine şi, evident, cel ce le trăsese. Acum trebuia să dau o explicaţie. Am dat-o, cît mai scurt posibil.

- Cine a tras perdelele? a ţipat Sarah. Cine a pus vasul de încălzit în patul lui Gabriel? Pat care a fost şi al tău, Catherine, nu-i aşa? Al tău şi al lui Gabriel.

- Tare aş vrea să ştiu, am strigat vehement.

- Cineva cam uituc, a spus Luke pe un ton uşuratic.

- Nu cred că e vorba despre uituci, i-am replicat.

- Dar, Catherine, a zis Ruth răbdătoare, de ce ar vrea cineva să-ţi tragă perdelele sau să-ţi ia vasul pentru încălzit?

- Asta aş vrea să ştiu şi eu.

- Hai să uităm totul, a spus Sir Matthew. Ceea ce s-a pierdut, s-a găsit.

- Dar de ce... *de ce*? am insistat.

- Eşti agitată, draga mea, a şoptit Ruth.

- Vreau o explicaţie pentru toate lucrurile ciudate

ce se întîmplă în camera mea.

- Să mîncăm, se răceşte mîncarea, a zis Sir Matthew, venind lîngă mine şi luîndu-mă de braţ. Nu te mai gîndi la vasul acela, draga mea. La timpul potrivit, vom afla cine l-a luat.

- Da, a zis Luke, totul la timpul potrivit.

În timp ce vorbea, nu-şi dezlipea privirea de pe faţa mea şi puteam să-i citesc în ochi speculaţiile ce le făcea.

- Mai bine să începem să mîncăm, a zis Ruth, în timp ce se aşeza la masă.

Nu aveam altă alternativă decît să mă aşez şi eu la masă, dar pofta de mîncare îmi dispăruse. Mă tot întrebam care era scopul acestor stranii întîmplări ale căror ţintă păream a fi. Voi afla. Trebuia să aflu.

¤

Înainte de sfîrşitul lunii, am fost invitaţi la vicariat pentru a discuta ultimele detalii în legătură cu Bazarul ce urma să aibă loc.

- Doamna Cartwright e ca o vijelie în astfel de ocazii, a zis Luke. Şi asta e nimic pe lîngă serbarea din iunie sau îngrozitoarele carnavaluri pe care le organizează.

- Doamna Cartwright este o persoană plină de energie, avînd toate calităţile necesare pentru a fi o bună soţie pentru un vicar, a zis Ruth.

- Se aşteaptă să vin şi eu? am întrebat.

- Bineînţeles. Ai jigni-o dacă n-ai veni. Vrei să vii? E o plimbare scurtă dar, dacă doreşti, putem merge cu trăsura.

- Pot merge pe jos, mă simt foarte bine.

- Atunci, să mergem. E o ocazie bună pentru tine să întîlneşti cîţiva vecini. Acum, că sîntem în doliu, vicariatul, mai degrabă decît *Revels*, pare să fie inima satului. Mai demult, asemenea întruniri aveau loc aici.

Am pornit pe la zece şi jumătate şi, într-un sfert de oră, am ajuns la casa vicarului; o casă frumoasă, din piatră gri, în apropierea bisericii. Pe drum ne-am întîlnit cu cîţiva vecini ce mergeau tot într-acolo şi Ruth m-a prezentat. Mă studiau cu o oarecare curiozitate, căci toţi ştiau că eram femeia cu care Gabriel se însurase, cam în grabă, şi pe care o lăsase însărcinată după numai două săptămîni de căsătorie. Mă cîntăreau din priviri, ceea ce mi se părea normal în asemenea împrejurări. Unii dintre ei credeau, probabil, că aveam unele defecte, ce-l făcuseră pe Gabriel să-şi ia viaţa.

Doamna Cartwright pe care, fireşte, o cunoscusem deja, era o femeie impunătoare, roşie în obraji, înzestrată cu o puternică personalitate. Ne-a adunat pe toţi într-un salon care, în comparaţie cu cele de la Revels, îmi părea mic. O fată în casă ne-a servit cu cafea şi biscuiţi.

M-a condus spre fereastră, de unde puteam vedea cimitirul. Am zărit în depărtare cavoul familiei Rockwell şi gîndurile mi s-au îndreptat imediat spre Gabriel.

Cînd toţi oaspeţii au fost prezenţi, doamna Cartwright ne-a anunţat, cu vocea ei tunătoare, că eram în criză de timp. Bazarul trebuia să fie

organizat în timp util, pentru ca oamenii să-şi poată face cumpărăturile de Crăciun:

- Aşa că, vă rog, scotociţi prin poduri, căci orice mic obiect de artă va fi foarte apreciat. Poate găsiţi cîte ceva care nu vă mai e de folos. Asta nu înseamnă că nu ar putea fi de folos altcuiva. Vă rog să aduceţi obiectele cu o zi înainte de Bazar. Astfel vom avea timp să le stabilim preţul. Şi... veniţi la Bazar să cumpăraţi! Amintiţi-vă că e pentru binele bisericii, al cărei acoperiş stă să cadă pentru că, aşa cum bine ştiţi, e atacat de cari. Ştiu că ne veţi ajuta. Dar avem nevoie urgentă de bani, doamnelor! Are cineva de făcut vreo sugestie?

Au fost cîteva şi doamna Cartwright a ţinut seama de ele, cerînd şi alte sfaturi. Semăna cu o afacere şi am admirat-o pe soţia vicarului pentru energia de care dădea dovadă.

Cînd toate problemele întîlnirii au fost rezolvate, doamna Cartwright s-a apropiat de mine şi mi-a spus cît era de bucuroasă că venisem:

- E minunat că arăţi atît de bine şi că în curînd va apare un nou membru al familiei! Ştiu că Sir Matthew e încîntat... absolut încîntat. E o consolare pentru el în circumstanţele...

Era una dintre acele femei ce ducea singură conversaţia, căci plăcerea de a vorbi făcea din ea mai degrabă un bun vorbitor decît un bun ascultător.

- Sînt atîtea de făcut! Oamenii de aici sînt atît de amabili... atît de săritori... dar, între noi fie vorba, sînt cam înceţi în luarea unei hotărîri... dacă înţelegi ce vreau să spun. Trebuie îmboldiţi... ca să realizezi ceva! Bazarul acesta nu va aduce nici jumătate din

profitul scontat dacă nu are loc înainte de Crăciun. Sper să poți aduce şi dumneata cîteva fleacuri... şi sper că vei veni să cumperi cîte ceva, nu-i aşa? Ceva mic... oricît de mic... Poate aduci mai multe lucruri, dacă ai, fireşte. Orice... dar dacă sînt de valoare... cu atît mai bine. Şi iartă-mă că sînt atît de insistentă!

I-am spus că era, de fapt, o cauză bună şi că am să încerc să găsesc cîte ceva.

- Am o broşă cu turcoaze şi perle... cam mică...

- Minunat! Ce generos din partea dumitale! Şi mîine... am putea să o avem mîine? O să trimit pe cineva după ea.

- E cam demodată!

- Nu contează. O să fie foarte bine. Sînt aşa mulțumită că ai venit! O să ne fii de mare ajutor... mai ales cînd... Ei bine, acum eşti mai puțin energică, dar mai încolo, îți vei reveni. Vorbesc din experiență. Am şase copii. Greu de crezut, nu? Şi cel mai tînăr are nouăsprezece ani. Va fi şi el preot. Mă bucur că măcar unul va intra în sînul bisericii. Începuse să-mi cam fie teamă că... Şi cum spuneam, mai tîrziu, ne vei fi de mare ajutor. Ştii... la carnaval. Vreau ca la vară să organizez un carnaval la ruine.

- Ați mai organizat vreodată vreunul?

- Cel de acum cinci ani a fost ultimul. Şi bineînțeles că vremea a fost sub orice critică! Ploaie, ploaie şi ... iar ploaie. Era în iulie. Mă gîndeam ca anul acesta să alegem luna iunie. Iulie este o lună atît de umedă!

- Ce fel de carnaval a fost?

- Inspirat din istorie. Trebuia să fie istoric, cu aşa un decor! Costumele au fost minunate.

- Unde aţi găsit costume?

- Unele le-am împrumutat de la Revels, altele le-am confecţionat noi. Cele de cavaleri au fost de la Revels iar cele ale Capetelor Rotunde* le-am făcut noi. Erau aşa uşor de confecţionat!

- Deci aţi început cu războiul civil, nu-i aşa?

- Dumnezeule mare, nu! Am pornit-o de la perioada de dinaintea Dizolvării. Era ceva normal, avînd în vedere decorul. A fost de mare efect. Oamenii povestesc că aveau impresia că vechea mănăstire nu mai era o ruină, ci părea din nou însufleţită.

Am întrebat încercînd să-mi stăpînesc emoţia din voce:

- Deci, unii dintre participanţi erau îmbrăcaţi în călugări?

- Sigur că da. Mulţi dintre ei. Unii au jucat mai multe roluri. Era absolut necesar, căci nu aveam destui actori. Bărbaţii sînt atît de dificili şi de timizi! Cred că erau mai multe femei costumate în călugăr.

- Bănuiesc că şi costumele lor erau cel mai uşor de confecţionat.

- Cele mai simple, într-adevăr. Doar o sutană neagră şi o glugă... atît de simplu de croit... şi cu un efect atît de frumos pe fondul ruinelor gri! Cred că scena asta a avut cel mai mare succes.

---

* Capetele Rotunde - partizanii lui Cromwell în Revoluţia burgheză din Anglia (1642 - 1649) (N.T.)

- Probabil că da. Vă ajuta şi decorul.

- Ce bine-mi pare că te interesează! Sînt sigură că vom putea organiza ceva asemănător şi anul ce vine. Dar în iunie... ţine minte! Iulie e o lună atît de ploioasă...

Ruth îmi arunca priviri, aşa că m-am ridicat. Eram mulţumită că venisem la vicariat, căci simţeam că făcusem o descoperire importantă.

- Trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem la timp pentru masa de prînz, mi-a spus Ruth.

Ne-am luat rămas bun de la doamna Cartwright şi am pornit spre casă. Îmi era greu să fac conversaţie. Îmi spuneam: "Cineva, care jucase la carnaval rolul unui călugăr, avusese un costum de călugăr care mai exista încă. Persoana care venise în dormitorul meu, îl folosise". Cum aş putea să aflu cine avusese rol de călugăr cu cinci ani în urmă? Dintre locatarii casei noastre, cine ar fi putut fi? Probabil că doar Ruth. Luke era prea tînăr pe atunci. Oare? Acum cinci ani avea vreo doisprezece ani. Cred că era destul de înalt. De ce să nu fi jucat rolul unui călugăr? Sir Matthew şi Sarah erau prea bătrîni. Deci nu rămîneau decît Ruth şi Luke.

- Doamna Cartwright mi-a povestit despre spectacolul de acum cinci ani. Ai avut şi tu vreun rol?

- N-o cunoşti pe doamna Cartwright dacă îţi închipui că ar fi lăsat pe cineva să-i scape.

- Ce rol ai avut?

- Soţia regelui... regina Henrietta Maria.

- Doar rolul acesta? Altul, nu?

- Era un rol important.

- Întreb doar pentru că doamna Cartwright mi-a povestit că, din cauza lipsei de actori, unii au jucat mai multe roluri.

- Poate dintre cei ce au avut roluri mai mici.

- Şi Luke?

- Luke a fost foarte activ. Era în miezul tuturor lucrurilor.

Luke! m-am gîndit. Mi-am adus aminte că, în noaptea cînd văzusem călugărul, Luke apăruse după mai multe minute. Ar fi avut destul timp să dea jos sutana şi să-şi pună hainele de casă. Probabil că se strecurase foarte iute pînă la etajul al doilea căci era tînăr şi agil.

Şi perdelele patului? Şi vasul pentru încălzit? De ce nu? Ar fi avut posibilitatea să le facă pe toate astea. Îndoiala mea aproape că se transformase în certitudine. Luke încerca să mă înspăimînte. Încerca să-mi ucidă copilul înainte de a se naşte. Era clar că Luke ar fi avut cel mai mult de cîştigat de pe urma morţii copilului.

- Te simţi bine? m-a întrebat Ruth.

- Da... mulţumesc.

- Parcă şopteai ceva.

- Nu. Mă gîndeam la doamna Cartwright. E atît de vorbăreaţă, nu?

- Da, este.

Casa intrase în raza privirii noastre şi amîndouă ne uitam într-acolo. Ochii mi-au căzut, ca de obicei, pe balconul din aripa de sud, de unde căzuse Gabriel. Ceva era, parcă, diferit. Mă uitam fix, la fel şi Ruth.

- Ce este? m-a întrebat.

Ceva închis la culoare se vedea pe parapetul balconului. De la distanță, părea un om ce vroia să se arunce.

- Gabriel! Probabil că am spus-o cu voce tare, căci Ruth mi-a replicat:

- E o prostie! Nu poate fi el. Dar ce...? Cine...?

Am început să alerg. Ruth a venit după mine, încercînd să mă oprească. Am început să gîfîi, spunînd sacadat:

- E ceva acolo... Ce este... Ce este? Pare...

Acum vedeam mai bine. Orice ar fi fost, purta o mantie cu glugă, iar o parte din mantie atîrna peste parapet. Restul nu se vedea.

- O să cadă! Cine e? Ce înseamnă asta? țipă Ruth, fugind în casă. Putea să alerge mult mai repede decît mine şi, deşi abia mai respiram, am fugit în urma ei cît de repede am putut. În acel moment apăru Luke. Se uită surprins la mama sa şi apoi la mine cum veneam, cu greu, din urmă.

- Ce naiba s-a întîmplat? întrebă el.

- E cineva în balcon, am țipat. În balconul lui Gabriel.

- Dar cine?

A pornit-o pe scări înaintea mea şi l-am urmat cît de repede am putut. Ruth venea dinspre balcon cu un zîmbet aspru pe buze. Ținea în mînă ceva ce am recunoscut a fi mantia mea albastră de lînă, făcută să mă apere de vîntul aspru. O glugă era prinsă la ea.

- E... a mea, am gîfîit eu.

- Şi de ce ai atîrnat-o de parapet în felul acesta? m-a întrebat Ruth, aproape cu brutalitate.

- Dar nu am făcut aşa ceva!

A schimbat priviri cu Luke.

- A fost pusă în aşa fel încît să pară că cineva se apleacă peste parapet... aproape să cadă. Am avut un şoc cînd am văzut-o. Ce prostie, să fie pusă acolo în felul acesta!

- Cine a făcut asta? am strigat. Cine face toate ciudăţeniile astea?

Mă priveau ca pe ceva foarte straniu, ca şi cum avuseseră anumite îndoieli ce, acum, le erau confirmate.

¤

Trebuia să descifrez înţelesul acestor întîmplări ciudate. Devenisem nervoasă, aşteptînd mereu să se întîmple cîte ceva. Toate păreau nişte glume proaste - excepţie făcînd apariţia călugărului în odaia mea. Dacă cineva încerca să mă sperie, nu putea alege ceva mai potrivit decît acea apariţie în miez de noapte. Dar toate hărţuielile astea mărunte... ce prevesteau oare?

Luke şi Ruth păreau să fi ajuns la concluzia că eram o persoană excentrică - dar acesta era un cuvînt prea blînd. Îi surprindeam aruncîndu-mi priviri furişe. Era de nesuportat.

Mă gîndeam să mă duc la Kelly Grange şi să le povestesc totul, dar devenisem atît de neîncrezătoare încît nu mai eram sigură nici măcar de Hagar. Cît despre Simon, el fusese de partea mea cînd îi povestisem întîmplarea cu călugărul, dar

ce ar fi crezut oare despre perdele, despre vasul de încălzit şi despre mantie?

Era ceva sinistru în spatele acestor întîmplări şi trebuia să aflu ce anume. Vroiam să fac cercetări de una singură, căci orice avea legătură cu Revels îmi inspira neîncredere.

A doua zi m-am hotărît să-i fac o vizită doamnei Cartwright. Ceea ce-mi spusese despre spectacol, cu o zi înainte, mi se părea important şi vroiam să aflu şi alte amănunte . Am pus broşa cu turcoaze într-o cutie mai veche de email şi le-am luat pe amîndouă cu mine. Am fost norocoasă să o găsesc acasă. M-a întîmpinat cu efuziune, exprimîndu-şi bucuria atît pentru broşă cît şi pentru cutie.

- Doamnă Rockwell, ce drăguţ din partea dumitale! Şi m-ai scutit de a trimite pe cineva să le ia! Evident că ne vei fi de mare ajutor. Ce bine! Sînt sigură că minunatele lucruşoare pe care le-ai adus vor avea un preţ bun. Şi dacă vrei să vezi şi celelalte lucruri, aş fi încîntată să ţi le arăt.

Mă privea cu şiretenie, ca şi cum acesta ar fi fost motivul vizitei mele. Am ezitat. Nu vroiam să creez suspiciuni. De cînd mi se întîmplaseră toate acele ciudăţenii, aveam nevoie de un motiv pentru tot ceea ce făceam.

- Ei bine, am început.

M-a întrerupt conspirativ:

- Sigur. Meriţi asta. E un mijloc excelent de a-ţi face cumpărăturile de Crăciun, mai ales în starea dumitale. Cred că cei care ne-au ajutat trebuie să aibă unele privilegii... Aruncă o privire şi, după aceea, poate vrei să bei cu mine o ceaşcă de cafea

I-am răspuns că mi-ar face plăcere, aşa că mă duse într-o cămăruţă mică unde erau depozitate obiectele. Am ales un ac de eşarfă, o tabacheră şi o vază chinezească. Era încîntată de mine, atît pentru donaţie, cît şi pentru ceea ce cumpărasem, aşa că era într-o stare foarte potrivită pentru a-mi face confidenţe.

Deîndată ce ne-am întors în salon ca să ne bem cafeaua, am îndreptat discuţia spre spectacol. A fost uşor, căci era un subiect drag inimii ei.

- Şi chiar vreţi să organizaţi un spectacol la vară?

- O să fac tot posibilul.

- Cred că e foarte interesant.

- Este, iar dumitale îţi vom da un rol principal. Totdeauna am considerat că membrii familiei Rockwell trebuie să aibă roluri importante. Nu eşti de acord cu mine?

- Sigur. Întotdeauna s-au implicat? Vreau să spun, au luat mereu parte la asemenea activităţi?

- Oh, da! Întotdeauna au fost ceea ce se cheamă o familie care şi-a îndeplinit îndatoririle.

- Aş vrea să-mi mai povestiţi despre spectacol. Bănuiesc că doamna Grantley şi Luke vor lua şi ei parte.

- Data trecută au luat parte.

- Mi-a povestit doamna Grantley că ea a întruchipat-o pe soţia lui Carol I.

- Da, am avut o scenă cu războiul civil. Asta pentru că Revels a fost, pe atunci, ocupat de Parlamentari. E un noroc faptul că nu au distrus locul... vandalii aceia! Dar toate lucrurile de valoare fuseseră ascunse.

- Ce palpitant! Unde au fost ascunse?

- Dragă doamnă Rockwell, familia dumitale ar trebui să ştie mai multe decît mine despre aceasta. Se pare, totuşi, că e un mister.

- Şi aţi pus în scenă această întîmplare?

- Nu chiar... Am descris înaintarea Capetelor Rotunde şi ocuparea domeniului. Apoi am avut o scenă cu Restaurația. Restaurația regelui şi restaurația familiei Rockwell... legate între ele, o împletire a istoriei Angliei cu istoria familiei dumitale.

- Şi aţi prezentat mănăstirea înainte de Dizolvare. Cred că a fost foarte interesant.

- A fost, într-adevăr, şi mi-am propus să repet spectacolul. Vreau să spun că e important. Şi oferă fiecăruia, bineînțeles, posibilitatea să joace un rol cît de mic.

- Trebuie să fi fost cu adevărat impresionant să vezi acel loc plin de siluete în sutane negre.

- Aşa e.

- Bănuiesc că Luke, fiind doar un băiețel pe atunci, nu a avut nici un rol.

- Oh, nu... nu-i aşa. Era tare entuziasmat. A fost unul dintre cei mai buni în rolul de călugăr. Era aproape la fel de înalt cît un bărbat. După cum ți-ai dat seama, cei din familia Rockwell sînt înalți.

- Aveți o memorie excelentă, doamnă Cartwright. Cred că vă amintiți ce rol a avut fiecare.

A început să rîdă:

- Mi-aduc aminte rolul fiecărei persoane de pe domeniu. Dar spectacolul acela a fost ceva grandios, aşa că am adus oameni şi din alte locuri. Ceea ce a fost foarte bine pentru că, astfel, am avut

şi spectatori mulţi.

- Cîţi călugări aţi folosit?

- Mulţi. Aproape toată lumea a fost rugată să ia parte. Am încercat chiar să-l implic şi pe doctorul Smith.

- Şi aţi reuşit?

- Nu. Era ziua în care se ducea la... instituţia aceea. Şi apoi mi-a spus că trebuia să fie liber, în caz că cineva ar fi avut nevoie de serviciile lui.

- Şi fiica sa?

- Bineînţeles că ea a avut un rol. Avea rolul micului prinţ Charles. Arăta minunat, îmbrăcată cu pantaloni de catifea strînşi pe picior şi cu părul ei lung. Era doar un copil, aşa că nu părea indecentă, îmbrăcată în acel costum. Scena intitulată "Cînd ţi-ai văzut ultima oară tatăl?" a fost înduioşătoare.

- N-ar fi putut avea şi rol de călugăr?

- Nu. Dar n-am să uit niciodată cum l-a întruchipat pe prinţul Charles. Toţi au fost minunaţi. Chiar şi domnul Redvers, deşi nu se poate spune că e făcut pentru scenă.

- Oh! Ce rol a avut?

- Doar unul secundar, de călugăr. Dar s-a descurcat bine.

- Ce... interesant.

- Mai vrei cafea?

- Nu, mulţumesc. A fost delicioasă. Cred că ar trebui să mă întorc acasă.

- A fost drăguţ din partea dumitale că ai venit. Sper ca bazarul să aibă succes.

Ne-am despărţit cu mulţumiri reciproce. Mergînd spre casă, mă simţeam năucă. Eram sigură că

rezolvasem misterul costumului. Cineva folosise un costum de carnaval ca să mă sperie. Luke avusese unul. Oare îl mai avea? Şi Simon avusese unul. Şi totuşi, nu menţionase acest lucru cînd îi povestisem întîmplarea mea.

¤

La început m-am gîndit să discut problema costumelor cu Hagar, dar apoi am ezitat căci s-ar fi putut ca Simon să afle ce descoperisem şi nu eram prea sigură că doream ca Simon să afle cîte lucruri ştiam.

Părea destul de ridicol să-l suspectez pe Simon, căci era cam greu de imaginat cum ar fi putut fi în casă în acea noapte. Totuşi, era următorul, după Luke, la moştenire.

Era alarmant sentimentul că nu puteam avea încredere în nimeni, însă aşa stăteau lucrurile. Aşa că, în ziua următoare, m-am dus în vizită la Hagar dar n-am pomenit de incidentul cu mantia, deşi doream tare mult să discut cu cineva întîmplarea. În schimb am discutat despre tot felul de alte lucruri şi am întrebat-o pe Hagar dacă o pot ajuta la cumpărăturile de Crăciun. I-am povestit că urma să merg cu Ruth şi Luke în oraş şi aş fi fost bucuroasă să-i fac un serviciu. Mi-a făcut o listă cu ceea ce ar fi dorit şi, în timp ce discutam lista, a apărut Simon.

- Dacă doreşti să mergi la Knaresborough, pot să te duc eu. Am cîteva treburi în oraş.

Am ezitat. Deşi nu credeam că el era cel ce vroia să mă sperie, nu puteam uita totuşi că la început nu

mă plăcuse. Ne apropiaserăm doar datorită prieteniei dintre bunica sa şi mine. Bănuielile mele păreau să nu aibă totuşi fundament, căci nu aveam motive obiective pentru a-l suspecta. Ar fi trebuit să aibă o cu totul altă fire pentru a se îndura să încerce să sperie o femeie în situaţia mea. Şi totuşi, eram hotărîtă să nu am încredere în el.

Ezitarea mea a părut să-l amuze. Părea să nu-şi dea seama că-l bănuiam de rea credinţă, ci probabil îşi închipuia că nu vroiam să-i jignesc pe cei din familie.

- Ruth şi Luke ar putea veni şi ei cu noi, a spus cu un rînjet. Aşa, poate, vei accepta şi dumneata.

- Ar fi plăcut.

Aşa că pînă la urmă am hotărît ca, atunci cînd Simon va merge la Knaresborough, Luke, Damaris şi cu mine să-l însoţim.

Ziua era călduroasă pentru un început de decembrie. Am pornit puţin după ora nouă şi am hotărît să ne întoarcem odată cu înserarea, ceea ce însemna, de fapt, ora patru.

Pe drum, Luke şi Simon păreau a fi foarte bine dispuşi. Eu le-am ţinut isonul, dar Damaris era, ca de obicei, tăcută.

Mi-am dat seama că de cîte ori mă îndepărtam de casă îmi recăpătam bunul meu simţ şi veselia. Încetasem chiar să mă gîndesc că ar putea să mă ameninţe ceva. Încercam să mă asigur că, orice ar fi fost, puteam să-i fac faţă. Ascultînd conversaţia strălucitoare a lui Luke, eram tentată să cred că el îmi jucase toate acele feste ca să mă tachineze. Dîndu-şi probabil seama că întrecuse măsura cu

prima glumă, se amuza să facă altele mai inofensive ca, de exemplu, cea cu vasul pentru încălzit. Totdeauna mă privise oarecum batjocoritor. Ce proastă fusesem, să mă sperii! Fusesem, probabil, victima unor glume copilăreşti.

Aceasta îmi era starea de spirit în timp ce intram în Knaresborourgh.

Cunoşteam puţin oraşul, de dinainte. Era, probabil, unul dintre cele mai încîntătoare orăşele din West Riding.

Ne-am oprit la un han pentru o mică gustare şi apoi ne-am despărţit. Simon s-a dus să vadă de afacerile pentru care venise, iar Luke, Damaris şi cu mine am plecat la cumpărături. Stabilisem să ne întîlnim cu Simon la han peste două ore. Dar curînd, în timp ce tîrguiam într-un magazin, i-am pierdut pe Luke şi Damaris. Cred că se rătăciseră de mine în mod intenţionat, dorind să fie singuri.

Am făcut cumpărăturile pentru Hagar şi cîte ceva pentru mine, dar mai aveam încă o oră la dispoziţie pînă să ne întîlnim la han. Am hotărît să vizitez oraşul. Părea tare plăcut în acea după amiază strălucitoare de decembrie. Era puţină lume pe stradă şi, în timp ce admiram apele strălucitoare ale rîului Nidd, străzile în pantă, căsuţele cu acoperişuri roşii şi ruinele vechiului castel, mă simţeam înviorată, neînţelegînd cum putusem să fiu atît de speriată cu puţin timp în urmă.

Mergînd pe malul rîului, am auzit în spate o voce strigîndu-mi numele. Întorcîndu-mă, l-am văzut pe Simon.

- Bună, ai terminat cumpărăturile?

- Da.

- Mai avem o oră pînă la întîlnire, a spus scoțînd un ceas din buzunar. Ce-ai dori să faci?

- Vroiam să mă plimb pe malul rîului.

- Hai să *mergem* împreună!

Îmi luă pachetele şi mă însoți. Două lucruri m-au frapat în timp ce ne plimbam: forța pe care o emana Simon şi pustietatea de pe malul rîului.

- Cred că ştiu ce vrei să faci, mi-a zis. Vrei să-ți încerci norocul la fîntînă.

- Ce fîntînă?

- N-ai auzit de faimoasa fîntînă? N-ai mai fost niciodată la Knaresborourgh?

- O dată sau de două ori, cu tata. Dar nu m-a dus la nici o fîntînă.

- Doamnă Catherine, educația dumitale a fost neglijată, mi-a spus pe un ton batjocoritor.

- Povesteşte-mi despre fîntînă.

- Hai să mergem! Dacă bagi mîna în apă, îți pui o dorință şi laşi apa să se usuce pe mînă, se va împlini.

- Sînt convinsă că nu crezi asemenea poveşti.

- Multe lucruri nu le ştii despre mine, doamnă Catherine.

- Sînt sigură că eşti un om practic, care nu-şi doreşte ce nu poate avea.

- Mi-ai spus, odată, că sînt un om arogant.Deci ai, fără îndoială, impresia că mă cred atotputernic. În acest caz, aş putea dori orice, convins fiind că am şanse să se îndeplinească.

- Chiar şi aşa, ar trebui să-ți dai seama că trebuie să lupți pentru a avea ceea ce doreşti.

- S-ar putea să fie aşa.

- Atunci de ce te oboseşti să-ţi doreşti ceva, cînd ar fi suficient să lupţi ca să-ţi îndeplineşti dorinţa?

- Doamnă Catherine, nu prea eşti în dispoziţie pentru Fîntîna Dorinţelor! Hai să lăsăm deoparte pentru o clipă bunul nostru simţ! Hai, măcar o dată, să ne lăsăm amăgiţi!

- Mi-ar place să văd fîntîna.

- Şi să-ţi pui o dorinţă?

- Da. Aş vrea.

- Dacă se îndeplineşte, îmi spui dorinţa?

- Da.

- Dar să nu-mi spui înainte de a se îndeplini! Asta e una dintre condiţii. Trebuie să fie un secret între dumneata şi forţele întunericului... sau ale luminii. În cazul ăsta, nu-s prea sigur care dintre ele acţionează. Uite, asta e Fîntîna şi ăsta e mormîntul Mamei Shipton. Ţi-a spus tatăl dumitale vreodată povestea bătrînei Mame Shipton?

- Nu mi-a spus niciodată poveşti. Îmi vorbea destul de puţin.

- Atunci, trebuie să-ţi explic. Bătrîna Mamă Shipton a fost vrăjitoare şi a trăit în aceste locuri cam cu patru sute de ani în urmă. Era rodul dragostei dintre o fată de la ţară şi un străin ce o convinsese că întruchipează spiritul unor făpturi supranaturale. Înainte de naşterea copilului, el a părăsit-o pe fată, iar micuţa Ursula a crescut şi a devenit o femeie înţeleaptă, o adevărată prezicătoare. S-a măritat cu un bărbat pe nume Shipton, devenind astfel Bătrîna Mamă Shipton.

- Ce poveste interesantă! M-am întrebat deseori

cine era Bătrîna Mamă Shipton.

- Unele din profeţiile ei s-au adeverit. Se spune că ar fi prezis căderea lui Wolsey*, înfrîngerea Armadei şi consecinţele războiului civil asupra regiunii West Riding. Îmi amintesc cîteva din profeţiile ei:

În jurul lumii gîndurile vor zbura
Cît ai clipi...

Cîndva, ştiam toate versurile şi i le recitam bucătăresei pînă cînd o exăsperam şi mă gonea din bucătărie. Ca să o sperii, le făceam să sune ca nişte preziceri ale răului. Mi-aduc aminte :

Pe sub ape oamenii vor umbla
Vor călători, vor dormi şi vor vorbi
Şi oameni vor fi văzuţi în văzduh

Şi sfîrşitul:

Şi apoi lumea îşi va găsi sfîrşitul
În o mie nouă sute nouăzeci şi unu

- Ne-au mai rămas cîţiva ani, am rîs.

În acel moment am ajuns lîngă Fîntîna Dorinţelor.

- Este o fîntînă fermecată. Mai e cunoscută şi sub denumirea de *Fîntîna ce pietrifică*. Tot ce cade în ea va fi, pînă la urmă, pietrificat.

- De ce?

---

* Thomas Wolsey (1473 - 1530) - între 1515 şi 1529, Lord Cancelar al lui Henric al VIII-lea (N.T.)

- N-are nimic de-a face cu Mama Shipton, deşi unii ar vrea să se creadă aşa. Apa conţine piatră de var şi magneziu. De fapt, substanţa se găseşte în sol şi de aici pătrunde în apa din fîntînă. Trebuie să laşi apa să te ude pe mîini şi să-ţi pui o dorinţă. Începi dumneata sau eu?

- Tu mai întîi!

Se aplecă peste parapetul fîntînii şi am privit apa ce se prelingea pe margini, udîndu-i mîinile. Apoi se întoarse ridicînd mîna udă:

- Mi-am pus o dorinţă. Acum dacă las apa să se usuce pe mînă, fără să o şterg, dorinţa mi se va îndeplini. Acum e rîndul dumitale.

Stătea foarte aproape de mine în timp ce-mi scoteam mănuşa şi mă aplecam peste parapetul fîntînii. Eram conştientă de tăcerea ce ne înconjura. Eram singuri în acest loc şi doar Simon Redvers ştia că mă aflam aici. M-am aplecat şi apa rece - cea mai rece ce o simţisem vreodată - mi-a udat mîna. A venit repede în spatele meu şi am avut un moment de panică. Cu ochii minţii îl vedeam, nu aşa cum arăta cîteva minute mai devreme, ci îmbrăcat într-o sutană de călugăr.

Nu Simon, îmi spuneam în sinea mea. Să nu fie Simon. Şi dorinţa aceasta era atît de puternică încît nu am putut să-mi doresc altceva.

Era atît de aproape încît îi simţeam căldura trupului. Mi-am ţinut respiraţia, fiind sigură că urma să păţesc ceva. M-am întors brusc. S-a dat un pas înapoi. Stătuse atît de aproape de mine! Oare de ce?

- Nu uita, mi-a spus, apa trebuie să se usuce pe

mînă. Cred că pot ghici dorința dumitale.

- Chiar poți?

- Nu e prea greu. Cred că ai şoptit: "Doresc să am un băiat".

- S-a făcut frig.

- E din cauza apei. E extraordinar de rece. Din cauza varului, bănuiesc.

Se uita fix undeva în spatele meu şi am surprins o emoție în glasul lui. În acel moment apăru un bărbat. Eu nu-i observasem apariția dar probabil că Simon îl văzuse mai devreme.

- Ah, încercați puterile Fîntînii? m-a întrebat binevoitor.

- Cine ar putea trece pe aici fără să o facă? a zis Simon.

- Vin oamenii din toate colțurile țării să încerce puterile Fîntînii şi să vadă mormîntul Mamei Shipton.

- Ce interesant, am spus.

- Ah, da. Aşa-i.

Simon a ridicat pachetele:

- Trebuie să te asiguri că apa s-a uscat pe mînă, mi-a spus, aşa că am ridicat mîna să se usuce, în timp ce porneam.

Mă luă de braț într-o manieră posesivă conducîndu-mă pe străzile în pantă înapoi spre han.

Luke şi Damaris ne aşteptau deja. Am băut repede cîte o ceaşcă de ceai şi am pornit-o spre casă. Am ajuns la Kirkland Moorside în amurg. Simon a lăsat-o pe Damaris la casa doctorului şi apoi ne-a dus, pe Luke şi pe mine, la *Revels*.

Eram deprimată cînd am intrat în camera mea. Şi asta din cauza noilor suspiciuni ce le aveam.

Încercam să le alung, dar nu puteam scăpa de ele. De ce-mi fusese frică la fîntînă? La ce se gîndea Simon stînd acolo, atît de aproape de mine? Vroia, oare, să facă ceva şi apariţia întîmplătoare a unui străin să-l fi împiedicat?

Eram uimită de mine. Pretindeam că disprețuiesc puterile Fîntînii Dorinţelor şi totuşi îmi dorisem ceva cu ardoare şi sperînd ca dorinţa să mi se îndeplinească. Dorinţa era să nu fie Simon. De ce să-mi pese că era Luke sau Simon? Şi totuşi, îmi păsa.În acel moment am început să-mi dau seama de sentimentele mele pentru acest bărbat. Nu era tandreţe ceea ce simţeam pentru el. Dar în preajma lui mă simţeam mai plină de viaţă decît în preajma oricui altcuiva. Puteam fi furioasă pe el - şi deseori eram - dar a fi furioasă pe el era mult mai palpitant decît a fi amabilă cu oricine altcineva. Mă bucura părerea lui favorabilă despre bunul meu simţ, deoarece el admira bunul simţ mai mult decît orice altă calitate. De fiecare dată cînd ne întîlneam, simţămintele mele faţă de el sufereau o schimbare tot mai profundă şi am înţeles că eram tot mai vrăjită de personalitatea sa.

De cînd a apărut în viaţa mea, am început să înţeleg natura sentimentelor ce le nutrisem pentru Gabriel. Am înţeles că-l iubisem pe Gabriel, fără a fi îndrăgostită de el. Mă măritasem cu el căci simţisem că avea nevoie de o protecţie pe care eram dornică să i-o ofer. Mi se păruse rezonabil să mă căsătoresc cu Gabriel, căci eu îi ofeream lui protecţie iar el îmi oferea mie posibilitatea de a evada dintr-un cămin mohorît. Din această cauză îmi era atît de greu să-

mi amintesc chipul lui. Din această cauză, deşi îl pierdusem, puteam privi viitorul cu speranţă. Simon şi copilul mă ajutaseră. Dorinţa pe care o pusesem la fîntînă fusese un strigăt al inimii: să nu fie Simon!

¤

Devenisem conştientă de o schimbare în atitudinea celor din casă faţă de mine. Schimbau între ei priviri furişe şi chiar Sir Matthew părea că mă supraveghează. Aveam să descifrez secretul acestei atitudini cu ajutorul lui Sarah şi descoperirea a fost mai alarmantă decît tot ce se întîmplase pînă atunci.

Într-o zi am urcat în apartamentul ei şi am găsit-o brodînd rochiţa de botez.

- Îmi pare bine c-ai venit, m-a întîmpinat ea. Tapiseriile mele păreau să te intereseze.

- Mă mai interesează încă, am asigurat-o. Sînt minunate. Ce-ai mai lucrat în ultima vreme?

- Chiar vrei să vezi?

Avea un ton aproape triumfător.

- Bineînţeles.

A chicotit, a pus deoparte rochiţa de botez şi, ridicîndu-se, m-a luat de mînă. Apoi s-a oprit şi faţa i s-a încreţit.

- Ţin totul secret, a şoptit. Pînă e gata.

- În cazul ăsta, nu vreau să fiu indiscretă. Cînd va fi gata?

În acel moment am avut impresia că o să izbucnească în plîns.

- Cum aş putea să o termin, dacă nu ştiu? Am crezut că tu mă poţi ajuta. Ai spus că nu s-a sinucis.

Ai spus...

Încordată, am aşteptat-o să termine ce avea de spus, dar mintea i-o luase razna.

- Rochiţa de botez era puţin ruptă, a spus încet.

- Da? Mai povesteşte-mi despre tapiserie.

- N-am vrut să o arăt nimănui pînă nu este gata. Luke a fost...

- Luke?! am ţipat, cu inima bătîndu-mi nebuneşte.

- Luke a fost un copil atît de plin de energie! A ţipat cînd l-am băgat în cazan la botez şi a rupt rochiţa. Şi nimeni n-a mai cîrpit-o de atunci. De ce ar fi făcut-o, dacă nu aşteptau un alt copil în familie?

- Sînt sigură că ai reparat-o foarte bine.

S-a înseninat.

- *Tu*, a murmurat. Nu ştiu unde e locul tău. De aceea...

- Nu ştii unde e locul meu? am repetat nedumerită.

- I-am brodat pe Gabriel şi... cîinele. A fost un cîine atît de drăgălaş. Friday! Un nume cam ciudat.

- Mătuşă Sarah, ce ştii despre Friday?

- Bietul Friday! Ce căţeluş bun! Un cîine atît de credincios. Cred că de aceea... Oh, dragă, mă întreb dacă bebeluşul tău va fi cuminte la botez. Dar copiii Rockwell nu sînt niciodată cuminţi. Am să spăl rochiţa chiar eu.

- Ce spuneai despre Friday, mătuşă Sarah? Te rog, povesteşte-mi.

M-a privit neliniştită

- Era cîinele tău. Ar trebui ca tu să ştii. N-am vrut să las pe nimeni s-o atingă. E greu de călcat. Are multe încreţituri. Am aranjat-o pentru botezul lui

Luke. Şi pentru al lui Gabriel.

- Mătuşă Sarah, arată-mi tapiseria la care lucrezi acum, i-am spus impulsiv.

Mă privi oarecum supărată.

- Dar nu e încă gata şi nu vreau să o arăt nimănui pînă nu va fi terminată.

- De ce nu? Te-am mai văzut lucrînd la una. Am văzut-o înainte de a fi terminată.

- Era altceva. Atunci ştiam...

- Ştiai?

A aprobat.

- Vezi tu, nu ştiu unde să te pun pe tine.

- Dar sînt aici.

Îşi înclină capul spre umăr, arătînd ca o pasăre cu ochi strălucitori.

- Azi... mîine... poate săptămîna viitoare. Şi apoi, unde vei fi?

Eram hotărîtă să văd tapiseria.

- Te rog, arată-mi-o.

Era încîntată de interesul meu sincer.

- Ei bine, ţie îţi arăt. Dar nimănui altcuiva.

- Nu voi spune nimănui, i-am promis.

- În regulă, vino.

Era ca un copil nerăbdător. S-a dus spre un bufet, a scos o bucată de canava şi a ţinut-o lipită de piept astfel încît eu să nu o pot vedea.

- Lasă-mă să o văd, am implorat-o.

A întors-o, continuînd să o ţină lipită de ea.

Pe pînză era desenată faţada sudică a casei iar jos, pe piatră, era corpul lui Gabriel. Părea atît de viu, atît de real încît, uitîndu-mă la el, am simţit o uşoară ameţeală. M-am uitat fix, căci mai era şi

altceva. Întins alături de corpul lui Gabriel, era Friday, cu corpul înțepenit de moarte.

Era oribil. Am scos, probabil, un sunet de uimire, căci Sarah a chicotit. Oroarea ce mi se citea pe față era, probabil, cel mai frumos compliment pe care i-l puteam face.

- Pare atît de... real, m-am bîlbîit.

- Oh, într-un fel, e destul de... real, a spus visătoare. L-am văzut întins acolo cînd a murit şi de aceea ştiu cum arăta. Am coborît înainte să-l ia de acolo şi l-am văzut.

- Gabriel..., m-am auzit murmurînd, căci vederea tapiseriei îmi trezise amintiri tandre, imaginea lui fiindu-mi mult mai clară decît în primele zile după moartea sa.

- Atunci mi-am spus - a continuat Sarah - că acesta va fi subiectul următoarei tapiserii... şi a fost.

- Şi Friday? L-ai văzut şi pe el? am strigat.

Părea că face eforturi să-şi aducă aminte.

- L-ai văzut, mătuşă Sarah? am insistat.

- Era un cîine credincios. A murit din cauza devotamentului său.

- L-ai văzut mort... aşa cum l-ai văzut pe Gabriel?

Făcea din nou eforturi ca să-şi aducă aminte.

- E acolo, în tapiserie, a zis într-un tîrziu.

- Dar stă întins, mort lîngă Gabriel. Nu aşa s-au petrecut lucrurile.

- Nu? L-au luat de acolo, nu-i aşa?

- Cine l-a luat de acolo?

M-a privit întrebătoare.

- Cine? a zis.

Era ca şi cum încerca să afle răspunsul de la

mine.

- Ştii, nu-i aşa, mătuşă Sarah?

- Oh, da, ştiu, mi-a răspuns veselă.

- Atunci, te rog... te rog, spune-mi. Este foarte important.

- Dar ştii şi tu.

- Bine-ar fi să ştiu! Trebuie să-mi spui, mătuşă Sarah! M-ar ajuta.

- Nu pot să-mi aduc aminte.

- Dar îţi aminteşti atîtea lucruri! Trebuie să-ţi aminteşti un lucru atît de important!

Deodată, faţa i s-a luminat:

- Ştiu, Catherine. A fost călugărul.

Arăta atît de inocentă încît mi-am dat seama că, dacă ar fi putut, m-ar fi ajutat. Nu înţelegeam cum de descoperise atîtea lucruri. Eram sigură că trăia în două lumi - una reală şi una imaginară. Iar cele două lumi se amestecau încît nu mai făcea distincţie între ele.

Cei din casă nu o luau în serios. Discutau secrete de faţă cu ea neînţelegînd că mintea ei prindea din zbor informaţii pe care ea le aduna de-a valma.

Mi-am concentrat din nou atenţia asupra tapiseriei şi, odată trecut şocul provocat de vederea lui Gabriel şi Friday zăcînd morţi, am remarcat că doar jumătate din pînză era lucrată, restul fiind gol. Mi-a citit gîndurile imediat, ceea ce mi-a adus aminte că speculaţiile ei - dacă erau speculaţii - erau ale unei femei ce putea fi foarte vicleană.

- Asta-i pentru tine, mi-a spus.

În acel moment arăta ca un prezicător pentru care viitorul era acoperit doar de un văl străveziu. Cum nu

ziceam nimic, s-a apropiat de mine şi m-a strîns de braţ. Îi simţeam, prin rochie, degetele fierbinţi.

- Nu pot termina. Nu ştiu unde să te aşez pe tine... de asta.

A întors din nou pînza ca să nu o văd şi a strîns-o la piept.

- Tu nu ştii, eu nu ştiu. Dar călugărul ştie.

A oftat:

- Oh, Doamne, trebuie să aşteptăm. Ce ghinion! Nu pot începe altă tapiserie pînă nu o termin pe asta.

S-a îndreptat spre bufet şi a pus pînza la loc. S-a întors apoi spre mine şi m-a privit cu atenţie.

- Nu arăţi prea bine. Vino şi stai jos. O să te faci bine, nu-i aşa? Biata Claire! Ştii că a murit? Se poate spune că naşterea lui Gabriel a ucis-o.

Încercam să-mi scot din minte scena tapiseriei, aşa că am spus absentă:

- Ea avea o *inimă slabă*. Eu sînt puternică şi sănătoasă.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit întrebătoare.

- Probabil că de asta sîntem prietene... a început ea.

- Ce este, mătuşă Sarah?

- *Sîntem* prietene. Am simţit de la început. De cum ai venit, mi-am spus: "Îmi place Catherine. Ea mă înţelege". Cred că de aceea ei zic că...

- Mătuşă Sarah, ce vrei să spui? De ce dumneata şi cu mine ne-am înţelege mai bine decît alţii din casă?

- Ceilalţi spun că am dat din nou în mintea

copiilor.

Un gînd înspăimîntător mi-a trecut prin minte.

- Şi despre mine ce spun?

Un timp a rămas tăcută, apoi a spus:

- Totdeauna mi-a plăcut galeria menestrelilor.

Dorința de a şti ce era în mintea ei încurcată mă făcea nerăbdătoare. Dar mi-am dat seama că galeria avea legătură cu descoperirea ei şi de fapt ea îmi *spunea*.

- Deci erai în galerie şi ai surprins o discuție.

A aprobat şi s-a uitat repede peste umăr ca şi cum se aştepta să fie cineva în spatele ei.

- Ai auzit ceva legat de mine?

A dat din cap a aprobare, apoi a negat.

- Nu cred că anul acesta vom decora prea mult casa de Crăciun. Din cauza lui Gabriel. Poate vom pune nişte vîsc.

Mă simțeam frustrată dar ştiam că nu trebuie să o sperii. Auzise ceva şi îi era teamă să-mi spună, căci ştia că nu e bine. Dacă simțea că încerc să aflu cu tot dinadinsul, s-ar fi pus în gardă şi nu mi-ar fi spus. Trebuia totuşi să aflu, căci eram sigură că era ceva important.

Am făcut eforturi să rămîn calmă şi am spus:

- Nu-i nimic. Crăciunul viitor...

- Dar cine poate şti ce se va întîmpla cu noi pînă la Crăciunul viitor? Cu mine... Cu tine...

- Probabil că voi fi aici cu copilul meu, mătuşă Sarah. Dacă va fi băiat, va trebui să crească aici, nu crezi?

- S-ar putea să ți-l ia. S-ar putea să te ducă...

M-am prefăcut că nu am înțeles.

- N-aş vrea să fiu despărţită de copilul meu, mătuşă Sarah. Nimeni nu ar putea să îmi facă aşa ceva.

- Ar putea, dacă... zice doctorul.

Am ridicat rochiţa de botez prefăcîndu-mă că o examinez dar , spre groaza mea , mîinile începuseră să-mi tremure. Mi-era frică să nu observe.

- A spus doctorul aşa ceva?

- Oh, da. Îi spunea lui Ruth. Spunea că s-ar putea să fie necesar... dacă mergi spre rău... şi că ar fi o idee bună să te ducă înainte de a naşte copilul.

- Erai în galeria menestrelilor.

- Ei erau în hol. Nu m-au văzut.

- Şi a spus doctorul că sînt bolnavă?

- A spus "tulburări mintale". A spus că e o formă de boală, că faci lucruri ciudate şi apoi spui că alţii le-au făcut. A spus că se cheamă "mania persecuţiei" sau ceva asemănător.

- Înţeleg. Şi a spus el că eu sufăr de aşa ceva?

Buzele au început să-i tremure.

- Oh, Catherine! Îmi place cu tine aici. Nu vreau să pleci. Nu vreau să te duci la Worstwhistle.

Vorbele ei sunau ca un clopot de înmormîntare, propria mea înmormîntare. Dacă nu aveam să fiu atentă, urmau să mă îngroape de vie.

Nu mai puteam rămîne în cameră.

- Mătuşă Sarah, ar trebui să mă odihnesc. Te rog să mă scuzi.

Nu i-am mai aşteptat răspunsul. M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz. Am pornit apoi calmă spre uşă şi, după ce am ieşit, am fugit în camera mea. Am închis uşa şi am rămas sprijinită de ea. Mă simţeam

ca un animal ce simte cum se închide cuşca în care este băgat. Trebuia să scap înainte de a fi pusă cu totul între gratii. Dar cum?

¤

M-am hotărît foarte repede ce aveam de făcut. Trebuia să merg la doctorul Smith şi să-l întreb ce însemnau vorbele spuse lui Ruth. Probabil că era necesar să o trădez pe Sarah, să-i spun că i-a auzit vorbind, dar aveam să încerc să fac în aşa fel încît să nu o desconspir. Era o chestiune prea importantă ca să mă gîndesc la asemenea fleacuri. Deci spuneau "e nebună". Aceste vorbe îmi sunau neîncetat în minte. Spuneau că am halucinaţii, că văd arătări în camera mea şi că fac tot felul de lucruri ciudate şi fără de noimă şi apoi le pun pe seama altora.

Îl convinseseră de asta pe doctorul Smith şi trebuia să-i demonstrez acestuia că se înşeală, atît el, cît şi ceilalţi.

Mi-am pus pelerina albastră - cea care atîrnase peste parapet - căci era foarte călduroasă şi vremea devenise rece. Dar nici nu mi-am mai dat seama cum e vremea mergînd spre reşedinţa doctorului.

Ştiam unde stă, căci o lăsasem pe Damaris atunci cînd ne-am întors de la Knaresborough. Eu, personal, nu mai fusesem niciodată la el acasă. Cred că familiile Rockwell şi Smith îşi făceau mai demult vizite reciproce dar, avînd în vedere boala doamnei Smith, asemenea vizite nu avuseseră loc de cînd sosisem eu la *Revels*.

Casa era aşezată pe un teren cu o suprafaţă de un acru. Era o casă înaltă, îngustă şi jaluzelele veneţiene de la ferestre mi-au amintit de *Glen House*. În curtea din faţă erau brazi înalţi ce umbreau casa. Pe uşă era o plăcuţă de bronz cu numele doctorului pe ea. Am sunat şi uşa mi-a fost deschisă de o servitoare căruntă cu o bonetă şi un şorţ foarte scrobite.

- Bună ziua. Doctorul este acasă?

- Intraţi, vă rog. Îmi pare rău, dar nu este acasă. Poate doriţi să-i lăsaţi un mesaj.

Faţa îi era ca o mască şi mi-am adus aminte că acesta fusese primul lucru pe care-l remarcasem şi la Damaris. Dar eram atît de surescitată, încît totul îmi părea ciudat. Parcă eram o altă persoană, nu cea care fusesem de dimineaţă. Nu că aş fi crezut că eram nebună, dar sămînţa neîncrederii era deja în mintea mea. Aş vrea să văd o femeie ce ar putea fi nepăsătoare cînd s-ar spune aşa ceva despre ea.

Holul părea întunecat. Pe o masă era o plantă în ghiveci, o tavă de aramă pe care erau cîteva cărţi de vizită, un creion şi un carnet pentru notiţe. Femeia îl luă, întrebîndu-mă:

- Aţi putea să-mi spuneţi cum vă numiţi?

- Sînt doamna Rockwell.

- Oh! Părea uimită. Aţi vrea să vină doctorul să vă vadă?

- Nu, aş vrea să-l văd aici.

- Mi-e teamă că aveţi de aşteptat cam o oră pînă se întoarce.

- Voi aştepta.

A înclinat din cap şi a deschis o uşă spre o

cameră cu un aspect impersonal, probabil o sală de aşteptare. Apoi m-am gîndit că de fapt eram mai mult decît o pacientă. Doctorul îmi era prieten. Şi o cunoşteam şi pe fiica sa.

- Domnişoara Smith e acasă?

- Şi dînsa a ieşit, doamnă.

- Atunci poate aş putea să o văd pe doamna Smith.

Servitoarea a părut puţin surprinsă şi a spus:

- O voi anunţa pe doamna Smith că sînteţi aici.

A plecat şi s-a întors în cîteva minute spunîndu-mi că doamna Smith ar fi încîntată să mă primească.

Am urmat-o sus pe scară către o cameră mică. Jaluzelele erau lăsate şi în cămin ardea focul. Lîngă cămin era o canapea pe care stătea întinsă o femeie. Deşi era palidă şi slabă, mi-am dat seama imediat că e mama lui Damaris, căci păstra încă urmele unei extraordinare frumuseţi. Era învelită cu un şal iar mîinile ei păreau prea străvezii pentru o fiinţă vie.

- Doamna Rockwell, de la *Kirkland Revels*, mă anunţă servitoarea în timp ce intram.

- Drăguţ din partea dumitale că ai venit să mă vezi.

I-am luat mîna, dar i-am dat drumul cît am putut de repede. Era rece şi lipicioasă.

- De fapt, am venit să-l văd pe doctor. Dar cum nu este aici, m-am gîndit să întreb dacă mă puteţi primi dumneavoastră.

- Mă bucur.

- Cum vă mai simţiţi?

- Ca de obicei, mulţumesc. Mă pot plimba în zilele

bune prin cameră. Scările sînt peste puterile mele.

Mi-am amintit că Ruth îmi spusese că era ipohondră şi că era un chin pentru doctor. Dar pe faţa ei citeam suferinţă adevărată. Părea cu adevărat interesată de persoana mea.

- Am auzit că vei avea un copil.

- Cred că v-a spus doctorul.

- Oh,... nu. Nu vorbeşte despre pacienţii lui. Fiica mea mi-a spus.

- O văd destul de des cînd vine la *Revels*.

Faţa femeii se luminã.

- Oh, da. Damaris vă îndrăgeşte pe toţi cei de la *Revels*.

- Şi noi pe ea. E fermecătoare.

- Are de fapt un singur defect. Ar fi trebuit să fie băiat.

- Chiar credeţi? Şi eu sper să am un băiat , dar nu m-ar deranja să fie fată.

- Nici mie nu mi-ar păsa.

Făceam conversaţie încercînd să uit de problemele mele, dar nu prea reuşeam să mă concentrez. I-am spus totuşi:

- Deci doctorul e cel căruia i-a părut rău.

- Aproape toţi bărbaţii ambiţioşi îşi doresc fii. Vor să aibă urmaşi. Este o tragedie cînd sînt dezamăgiţi. Spune-mi, te rog, ai păţit ceva?

- De ce mă întrebaţi?

- Mi s-a părut că arăţi ca şi cum ai fi păţit ceva.

- Vreau... vreau să-l consult pe doctor.

- Sigur că da. Doar pentru asta ai venit aici, nu-i aşa? Nu va mai întîrzia mult.

Să vină odată, mă rugam în sinea mea. Trebuie

să-i vorbesc. Trebuie să-l fac să înțeleagă.

- Vrei să-l vezi de urgență, nu-i așa?

- Da, aș vrea.

- E în legătură cu sarcina, așa-i?

- Da.

- Mi-aduc aminte că și eu, de cîte ori eram însărcinată, eram neliniștită.

- Nu știam că mai aveți copii, doamnă Smith.

- Doar Damaris mai trăiește. Am făcut multe încercări ca să am un fiu. Din păcate, nu am reușit. Am născut două fete dar au murit în timpul nașterii. Și am mai pierdut cîteva sarcini în primele luni. Am mai avut o naștere acum patru ani... un băiat... născut mort. A fost o lovitură cumplită.

Deși nu-i vedeam bine fața, căci stătea cu spatele la lumină, am simțit o schimbare în expresia ei în timp ce-mi spunea:

- A fost dorința doctorului de a avea un fiu. În ultimii patru ani... de la nașterea acelui băiat, eu nu m-am mai simțit bine.

Eram într-o stare de hipersensibilitate. Îngrijorată fiind de problema mea, mi-am dat totuși seama că și ea avea o problemă. Am simțit între noi o legătură pe care nu o înțelegeam prea bine dar pe care ea sigur o înțelegea. Era un sentiment ciudat. Mă întrebam deja dacă imaginația nu-mi juca feste. Dar am părăsit acest gînd imediat ce mi-a venit.

Eram eu însămi, practică, cu picioarele pe pămînt. Nimeni, mi-am spus hotărîtă - poate puțin cam prea hotărîtă - să nu încerce să mă convingă că eram nebună.

Își puse mîinile pe șalul ce-l purta, cu un aer de

resemnare.

- Un lucru e clar, a spus rîzînd uşor, nu mai pot încerca să am copii.

Conversaţia ajunsese la un punct mort. Aş fi vrut să fi rămas în acea sală de aşteptare impersonală, aşteptîndu-l pe doctor.

A încercat din nou să lege o discuţie:

- Am fost mîhnită cînd am aflat de tragedia ce te-a lovit.

- Mulţumesc.

- Gabriel era o persoană fermecătoaare. E greu de crezut...

- E imposibil de crezut ceea ce s-a spus despre el, m-am auzit replicînd cu vehemenţă.

- Ah! Mă bucur că nu crezi ce s-a spus. Mă întreb de ce nu te întorci la familia dumitale, să naşti copilul acolo.

Am fost nedumerită căci am observat că obrajii i se coloraseră iar mîinile ei albe, înguste, îi tremurau. Ceva o tulbura şi mi s-a părut că se întreba dacă să mi se confeseze. Dar încercam să mă stăpînesc şi m-am gîndit disperată: "Oare de acum înainte va trebui mereu să-mi supraveghez reacţiile?".

- Copilul meu, dacă va fi băiat, va fi moştenitorul domeniului. E o tradiţie ca toţi copiii din familie să se nască la *Revels*.

S-a întins pe canapea şi a închis ochii. Părea atît de bolnavă încît am crezut că a leşinat. M-am ridicat să sun clopoţelul dar chiar în acea clipă a intrat Damaris.

- Mamă! a strigat.

Arăta altfel, căci îi dispăruse de pe față acea mască pe care părea să o poarte. Arăta mai tînără, o fată minunată, plină de vitalitate. De-abia în acel moment mi-am dat seama că ținea foarte mult la mama sa. Expresia se schimbă cînd mă văzu.

- Dar, doamnă Rockwell! Ce...? Cum...?

- Am venit să-l văd pe doctor. Şi cum trebuia să-l aştept, m-am gîndit să profit de ocazie şi să-i fac o vizită mamei tale.

- Oh, dar...

- De ce? Am făcut ceva ce nu trebuie? Îmi pare rău. Nu aveți voie să primiți musafiri?

- Ținînd cont de starea sănătății ei, tata e foarte grijuliu cu ea.

- Îi este teamă că musafirii ar putea să o agite, sau... ce?

- Da, asta este. Are nevoie de liniște.

Damaris se îndreptă spre mama ei, punîndu-i mîna pe frunte.

- Sînt bine, scumpa mea, a zis doamna Smith.

- Ai fruntea încinsă, mamă.

- Vreți să plec? am întrebat.

- Nu, te rog, a spus repede doamna Smith, dar Damaris a privit-o cu îndoială.

- Stai jos, continuă ea întorcîndu-se spre mine. Fiica mea e întotdeauna îngrijorată în ceea ce mă priveşte.

- Bănuiesc că la fel este şi doctorul.

- Da... da, a spus Damaris.

- Mi-am închipuit că e aşa, căci este atît de bun cu toți pacienții. Peste tot unde mă duc aud numai laude la adresa lui.

Doamna Smith se întinse din nou pe spate, cu ochii închişi.

- Da, da. Aşa este. Toţi au încredere în el, a continuat Damaris.

- Sper să se întoarcă curînd.

- Sînt sigură că s-ar fi grăbit dacă ar fi ştiut că îl aşteptaţi.

Damaris se aşeză lîngă mama, începînd să vorbească. Niciodată pînă atunci nu o auzisem vorbind atît de mult. A vorbit despre excursia noastră la Knaresborough şi despre Crăciun. A vorbit despre bazar şi despre alte activităţi ale comunităţii.

Aşa ne-a găsit doctorul cînd a sosit acasă. I-am auzit paşii şi uşa s-a deschis larg. Zîmbea, dar zîmbetul îi era diferit de cel obişnuit şi mi-am dat seama că era mai tulburat decît îl văzusem vreodată.

- Doamna Rockwell! Ce surpriză!

- M-am hotărît să fac cunoştinţă cu doamna Smith în timp ce te aşteptam.

Mi-a luat mîna şi, pentru cîteva momente, mi-a ţinut-o strîns într-a lui. Mi-am dat seama că încerca să-şi recapete stăpînirea de sine. Apoi s-a dus spre canapeaua pe care stătea soţia sa şi i-a pus mîna pe frunte.

- Eşti prea agitată, draga mea. S-a agitat mult?

Se uita spre Damaris şi nu am putut să-i văd bine faţa.

- Nu, tată.

Vocea lui Damaris era slabă ca şi cum ar fi fost o fetiţă nu prea sigură de ea.

S-a întors spre mine:

- Iartă-mă, doamnă Rockwell. Am fost îngrijorat

din două motive. Dumneata şi soţia mea. Ai venit să mă vezi. Ai ceva de discutat cu mine?

- Da, vreau să-ţi vorbesc. Cred că e important.

- Foarte bine. Vom merge în sala de consultaţii. Mergem?

M-am ridicat şi m-am apropiat de canapeaua doamnei Smith. I-am luat mîna rece şi lipicioasă în mîna mea şi în timp ce-mi luam la revedere mă întrebam ce se întîmpla cu ea.

Odată cu sosirea soţului ei se schimbase, nu-mi dădeam seama în ce fel, dar părea că un văl îi acoperea expresia feţei. Mi-am dat seama că doctorul avea s-o certe pentru că se agitase prea mult. Avea aerul unui copil care nu fusese cuminte.

Binele ei e preocuparea lui majoră, m-am gîndit, ceea ce este normal. E atît de bun cu pacienţii, încît este normal să fie bun mai ales cu ea.

Mi-am luat rămas bun de la Damaris şi doctorul m-a condus în sala de consultaţii, a închis uşa şi m-a aşezat pe un scaun în faţa biroului lui. M-am simţit puţin mai înviorată. Părea atît de bun, încît eram sigură că mă va ajuta.

- Ei, care-i necazul?

- Mi s-au întîmplat tot felul de lucruri ciudate, am izbucnit. Ştii asta.

- Da, unele mi le-ai povestit chiar dumneata. Am auzit restul de la alţii.

- Deci ştii că am văzut un călugăr în dormitor.

- Ştiu ceea ce crezi că ai văzut.

- Deci, nu mă crezi.

A ridicat o mînă.

- Hai să spunem că ştiu că l-ai văzut, dacă asta te

consolează.

- Nu vreau consolare, doctore Smith. Vreau ca oamenii să accepte că ceea ce spun este adevărat.

- Asta nu este întotdeauna uşor. Dar nu uita că sînt aici pentru ca să te ajut.

- Apoi au fost incidentele cu perdelele de la pat, cu vasul pentru încălzit şi cu pelerina pusă pe parapet.

- Pelerina pe care o porţi acum.

- Deci, ştii chiar şi asta!

- Trebuia să mi se spună. Ştii, eu am grijă de sănătatea dumitale.

- Şi crezi că am inventat toate astea şi că, de fapt, totul s-a întîmplat în imaginaţia mea?

A tăcut cîteva clipe şi am insistat:

- Aşa crezi? Aşa crezi?

A ridicat o mînă.

- Hai să recapitulăm totul calm. Avem nevoie de calm, doamnă Rockwell. Ai nevoie de calm mai mult decît de orice altceva.

- Sînt calmă. Am doar nevoie ca oamenii să mă creadă.

- Doamnă Rockwell, sînt doctor şi cunosc, din experienţă, multe cazuri ciudate. Ştiu că pot să-ţi vorbesc fără ascunzişuri.

- Deci nu mă crezi nebună?

- Nu folosi un asemenea cuvînt. Nu este nevoie.

- Nu mi-e frică de cuvinte cum nu mi-e frică nici de oamenii care se deghizează în călugări şi-mi joacă feste.

A tăcut cîteva clipe apoi a zis:

- Treci printr-o perioadă dificilă. În corpul tău se

petrec schimbări. Uneori, cînd au loc asemenea schimbări fizice, se schimbă şi personalitatea femeilor. Ai auzit, cred, că multe femei însărcinate au tot felul de capricii ciudate privind unele lucruri care înainte le erau indiferente.

- Ăsta nu este un capriciu ciudat, am strigat. Trebuie să-ţi spun că am venit aici deoarece ştiu că ai discutat despre mine cu doamna Grantley şi amîndoi aţi decis că sînt... dezechilibrată mintal.

- Ai auzit discuţia! a spus şi mi-am dat seama că era mirat.

Nu vroiam să o dau de gol pe mătuşa Sarah, aşa că am spus:

- Ştiu că aţi discutat asta. Nu nega!

- Nu, a spus încet, ar fi o prostie din partea mea, nu-i aşa?

- Deci ea şi dumneata aţi decis că sînt nebună.

- Nimic de felul acesta. Doamnă Rockwell, eşti foarte agitată. Înainte de a fi gravidă nu te emoţionai aşa uşor, nu-i aşa? Asta e una dintre schimbările vizibile.

- Ce ai de gînd să faci cu mine? Să mă trimiţi la Worstwhistle?

S-a uitat fix la mine dar nu a putut să-şi schimbe expresia feţei. Mi-am dat seama că la asta se gîndise. M-am simţit cuprinsă de furie şi de... panică.

M-am ridicat dar a venit imediat lîngă mine. Şi-a pus mîinile pe umerii mei şi m-a forţat, uşor, să mă aşez la loc.

- Ai înţeles greşit, mi-a spus, cu blîndeţe. E o chestiune dureroasă pentru mine. Ţin foarte mult la familia ta de la *Revels* şi necazurile lor mă afectează

profund. Te rog să mă crezi că nici nu se pune problema, în această fază, să mergi la Worstwhistle.

L-am întrebat brusc:

- Atunci, în ce fază?

- Te rog, te rog, calmează-te. În... acel loc se face treabă bună. Ştii că sînt un vizitator permanent al aşezămîntului. În ultimele săptămîni ai fost foarte surescitată. Nu poţi ascunde asta faţă de mine.

- Am fost surescitată deoarece cineva încearcă să mă facă să par isterică. Şi cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti de locul acela? Probabil că eşti şi dumneata nebun.

- Vreau doar să te ajut.

- Atunci află cine este persoana care-mi joacă toate aceste feste. Află cine a avut sutană de călugăr la petrecere. Poate descoperim cine o mai are încă.

- Te mai gîndeşti încă la acel incident nefericit?

- Sigur că mă gîndesc. A fost începutul.

- Doamnă Rockwell... Catherine... vreau să fiu prietenul dumitale. Nu te îndoieşti de asta, nu-i aşa?

Am privit acei ochi negri plini de blîndeţe.

- M-a interesat persoana ta încă de cînd Gabriel te-a adus la *Revels*. Şi cînd tatăl tău a venit la înmormîntare, am văzut cum stau lucrurile între voi. Asta m-a mişcat profund. Păreai atît de... vulnerabilă! Dar sînt, poate, prea sincer.

- Vreau să aud ce ai de spus. Nu vreau să îmi ascunzi nimic.

- Catherine, aş vrea să ai încredere în mine. Îmi doresc tare mult să te pot ajuta în perioada asta dificilă. Damaris e doar cu puţin mai tînără decît tine

şi de multe ori, cînd v-am văzut împreună, mi-am dorit ca şi tu să fii fiica mea. Una din dorinţele mele cele mai arzătoare a fost să fiu tatăl unei familii numeroase. Dar văd că eşti nerăbdătoare. Pe scurt, sentimentele mele faţă de tine au fost ca pentru fiica mea şi am sperat să ai încredere în mine aşa încît să te pot ajuta.

- Cea mai bună cale de a mă ajuta este de a găsi persoana ce a venit în dormitorul meu, deghizată în călugăr. Dacă găseşti acea persoană, nu mai am nevoie de alt ajutor.

Mă privi trist, clătinînd din cap.

- Ce vrei să sugerezi? l-am întrebat.

- Atît doar, că aş vrea să-mi încredinţezi necazurile tale ca şi cum le-ai încredinţa tatălui tău.

A ezitat, a dat din umeri şi a adăugat:

- Cum ai fi făcut dacă ai fi avut un tată mai apropiat decît îţi este tatăl tău. Aş fi bucuros să te pot proteja.

- Deci, crezi că cineva mă ameninţă?

- Ceva este. Ar putea fi ereditatea. S-ar putea...

- Nu înţeleg.

- Poate că am spus prea multe.

- Nimeni nu-mi spune chiar totul. Dacă aş şti tot ce gîndesc oamenii despre mine, aş putea să vă dovedesc că vă înşelaţi cînd mă consideraţi... dezechilibrată.

- Dar acum ştii că vreau să te ajut. Sper să mă consideri nu doar doctor, ci şi prieten.

I-am zărit neliniştea din ochi şi am fost profund mişcată. Observase indiferenţa tatălui meu faţă de mine şi probabil că-mi trădasem durerea datorată

acestei situații. Îmi spusese că eram vulnerabilă . Înainte , nu m-aş fi gîndit la mine în felul acesta, dar începusem să îmi dau seama că aşa era. Tînjeam după afecțiunea ce nu o avusesem niciodată. Unchiul Dick mă iubea, dar în această importantă criză a vieții mele, nu era alături de mine. Doctorul Smith îmi oferea simpatia sa şi, odată cu ea, acea alinare părintească ce-mi lipsise atît de mult.

- Eşti foarte bun cu mine, i-am spus.

O undă de mulțumire i se aşternu pe față. Se apropie şi mă bătu uşor pe mînă. Apoi, dintr-o dată deveni serios.

- Catherine, mi-a spus pe un ton ce arăta că-şi cîntăreşte fiecare cuvînt, cu puțin timp în urmă mi-ai spus că vrei să fiu foarte sincer cu tine. Te-am convins, sper, că liniştea ta mă preocupă. Vreau să ştii că am o datorie foarte mare de plătit familiei Rockwell. Am să-ți povestesc ceva, un lucru nu foarte cunoscut, ca să-mi înțelegi devotamentul profund față de familia din care faci parte. S-ar putea să-ți aminteşti că mi-am început viața fiind un copil nedorit, un orfan sărac căruia cineva bogat i-a dat posibilitatea să învețe şi să devină ceea ce dorea. Acest om a fost un Rockwell - Sir Matthew. Vezi, deci, că n-aş putea uita ceea ce datorez acestei familii, lui Sir Matthew în special.

- Am înțeles, am murmurat.

- Doreşte ca nepotul său să se nască puternic şi sănătos. Vreau ca totul să fie în regulă. Trebuie să ai grijă de tine. Draga mea Catherine, trebuie să ai încredere în mine. *Trebuie* să mă laşi să am grijă de tine. Şi mai este ceva ce nu ştii. Mă tot întreb dacă

să-ți spun sau nu.

- Trebuie, trebuie să-mi spui.

- Oh, Catherine, îți va fi greu cînd vei afla. Vei dori să nu-ți fi spus. Mă întreb acum, ca şi în alte dăți, dacă este înțelept sau nu să-ți spun.

- Te rog, spune-mi. Nu vreau să bîjbîi în întuneric.

- Te simți în stare să auzi ce am de spus, Catherine?

- Sigur că da, singurele lucruri pe care nu le suport sînt minciunile şi secretele. Voi afla cine-mi face toate astea.

- Te voi ajuta, Catherine.

- Atunci, spune-mi despre ce este vorba.

Ezita încă. Apoi a spus:

- Cred că-ți dai seama că-ți spun pentru a înțelege că trebuie să-mi asculți sfaturile.

- Îți voi asculta sfaturile, dar spune-mi odată!

Tăcea încă, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele. Apoi, brusc, a început să vorbească iute, ca şi cum cuvintele ar fi dat buzna.

- Ştii, Catherine, că de cîțiva ani mi-am făcut obiceiul să merg la Worstwhistle.

- Da, şi?

- Ştii ce-i acolo, nu-i aşa?

- Sigur că ştiu.

- Am o funcție în Consiliul instituției, aşa că am acces la dosarele pacienților. Ca doctor...

- Bineînțeles, l-am întrerupt.

- O rudă de-a ta apropiată se află acolo, Catherine. Nu ştiu dacă ştii asta... de fapt, sînt sigur că nu ştii. Mama ta este pacientă acolo de şaptesprezece ani.

L-am privit fix. Aveam senzația că pereții camerei urmau să se prăbușească peste mine iar urechile îmi țiuiau. Se părea că această cameră, biroul și omul cu ochi blînzi din fața mea se topesc și, în locul lor, apare o casă întunecată, nu din cauza jaluzelelor venețiene totdeauna trase, ci din cauza unei tragedii necruțătoare. Auzeam o voce strigînd în noapte: "Cathy, întoarce-te la mine, Cathy". Și l-am văzut, parcă, pe tatăl meu dispărînd în fiecare lună și întorcîndu-se acasă trist, melancolic și fără speranță.

- Da, continuă doctorul, mi-e teamă că așa este. Mi s-a spus că tatăl tău e foarte devotat soției sale și că face în mod regulat vizite la instituție. Uneori, Catherine, ea își dă seama cine este. Alteori, pare să nu-l recunoască. Are o păpușă. Uneori își dă seama că este o păpușă, alteori crede că este un copil... adică tu, Catherine. Fac totul pentru ea la Worstwhistie, dar nu va părăsi niciodată instituția. Catherine, înțelegi ce vreau să spun? Uneori, sămînța răului se transmite mai departe. Te rog, nu mă privi atît de... șocată. Îți spun că putem avea grijă de tine... că putem să te ajutăm. Asta vreau să fac: să te ajut. Poți să ai încredere în mine, Catherine.

Mi-am prins fața în mîini și am început să mă rog: "Oh, Doamne, nu lăsa să fie adevărat. E doar un coșmar".

Doctorul se ridicase și venise lîngă scaunul meu. M-a luat după umeri.

- Vom lupta, Catherine. Vom lupta împreună.

Cuvîntul "luptă" se pare că m-a ajutat. Să lupt pentru ceea ce doream era o trăsătură a vieții mele. Mă gîndeam la viziunile ce le avusesem. Perdeaua

patului meu fusese trasă. Cine o trăsese? Prin uşă simţisem o undă de curent. Nu puteam să accept teoria că fusesem o victimă a iluziei.

A observat schimbarea din atitudinea mea.

- Nu mă crezi, Catherine, nu-i aşa?

Vocea mi-a sunat fermă cînd i-am spus:

- Ştiu doar că cineva vrea să ne facă rău, mie şi copilului.

- Şi crezi că aş putea fi atît de crud încît să inventez o asemenea poveste despre mama ta?

Nu i-am răspuns. Absenţele de acasă ale tatălui meu se explicau. De unde să fi ştiut asta? Şi totuşi...fusesem lăsată să cred că mama murise. Prespunînd că mama era într-adevăr închisă în acel loc, nu însemna totuşi că şi mintea mea o luase razna. Nu dădusem niciodată semne de isterie. Chiar şi cînd fusesem supusă la toate aceste încercări grele, dădusem dovadă de tot calmul posibil. Eram sigură că oricare ar fi fost starea mamei mele, nu-i moşteneam nebunia.

- Oh, Catherine, mă încînţi. Eşti foarte puternică. Sper că vom trece peste toate astea. Crede-mă, este adevărat că mama ta este de şaptesprezece ani la Worstwhistle. Accepţi asta, nu-i aşa, fiindcă îţi dai seama că nu ţi-aş fi spus dacă nu aş fi fost absolut sigur. Dar nu accepţi faptul că ai moştenit de la ea sămînţa nebuniei. Asta ne ajută. Vom lupta împreună.

L-am privit drept în faţă şi i-am spus ferm:

- Nimic nu mă va convinge că toate acele lucruri care mi s-au întîmplat de cînd am venit la *Revels* au fost doar imaginaţie.

A aprobat.

- Atunci, draga mea, trebuie să aflăm cine este în spatele acestor întîmplări. Bănuieşti pe cineva?

- Am descoperit că mai multe persoane au avut sutane de călugăr la acel spectacol de acum cinci ani. Şi Luke, şi Simon au avut cîte unul. Şi amîndoi sînt potenţiali moştenitori ai domeniului.

A dat din cap şi a murmurat:

- Dacă cineva încearcă să-ţi facă rău în mod deliberat...

- Asta vrea, am spus vehement, asta vrea.

- Catherine, emoţiile te-au copleşit. Aş vrea să pleci acasă şi să te odihneşti.

Mi-am dat seama că eram într-adevăr epuizată şi am spus:

- Aş vrea să fiu acasă. Aş vrea să fiu în camera mea... singură, să mă odihnesc şi să mă gîndesc la toate astea.

- Te-aş conduce eu, dar mai am de văzut un pacient.

- Nu vreau ca cei de acasă să afle că am fost aici. Vreau să merg acasă şi să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

- Deci nu vrei să le spui nimic.

- Pentru moment, nu. Vreau mai întîi să mă gîndesc.

- Eşti foarte curajoasă, Catherine.

- Aş vrea să fi fost mai înţeleaptă.

- Cred că eşti foarte înţeleaptă. Te rog, totuşi, ceva.

- Ce?

- Îi dai voie lui Damaris să te însoţească pînă

acasă?

- Nu este nevoie.

- Ai spus că ai să-mi asculți sfaturile, iar ceea ce ai aflat despre mama ta a fost un şoc pentru tine. Te rog, fă aşa cum îți spun.

- Bine. Dacă Damaris nu are nimic împotrivă...

- Bineînțeles că nu are. Va fi încîntată. Aşteaptă puțin, să merg să-i spun. Dar mai întîi îți voi da un pic de coniac. Te rog, fără proteşte. Îți va prinde bine.

S-a dus la un bufet şi a scos două pahare. A umplut cîte unul pentru fiecare dintre noi, a ridicat paharul şi mi-a zîmbit:

- Catherine, vei depăşi totul cu bine. Ai încredere în mine. Spune-mi tot ce descoperi şi crezi că este mai important. Ştii cît de mult vreau să te ajut.

- Mulțumesc, dar nu pot bea atît de mult.

- Nu-i nimic. Ai băut puțin şi cred că ți-a ajutat. Acum mă duc să o caut pe Damaris.

A plecat şi nu sînt sigură cît timp am rămas singură. Mă tot gîndeam la tata părăsind *Glen House* şi întorcîndu-se în ziua următoare. Petrecea, probabil, o noapte în apropierea acelei instituții. Şi apoi încerca să îşi revină înainte de a se întoarce acasă. Acesta era deci motivul pentru care căminul nostru părea atît de mohorît. Aceasta era, deci, cauza pentru care am dorit totdeauna să evadez de acolo. Ar fi trebuit să mă prevină, să mă pregătească. Dar poate a fost mai bine că n-am ştiut. Ar fi fost şi mai bine dacă nu aş fi aflat niciodată.

Damaris a intrat în cameră însoțită de tatăl ei.

Purta un palton gros cu blană la gît, iar în mîini ținea un manşon. Mi s-a părut că era îmbufnată şi că nu prea avea chef să mă însoțească, aşa că am început să protestez, spunîndu-le că nu am nevoie de însoțitor. Dar doctorul era hotărît:

- Lui Damaris i-ar prinde bine o plimbare.

Mi-a zîmbit ca şi cînd totul ar fi fost normal, ca şi cum dezvăluirile lui nu m-ar fi făcut să-mi pierd încrederea în mine însămi.

- Eşti gata? m-a întrebat Damaris.

- Da, sînt gata.

Doctorul mi-a strîns, grav, mîna. Mi-a spus că, dat fiind că nu dormeam bine, ar trebui să iau un sedativ în acea seară, lăsînd să se înțeleagă că acesta era motivul vizitei mele. Am luat sticluța cu sedativul şi am pus-o în buzunarul pelerinei.

Am plecat împreună cu Damaris.

- Ce frig este, mi-a spus. Dacă o ține tot aşa, pînă dimineață va ninge.

Vîntul îi rumenise fața şi arăta minunat, cu pălăria ei mică, tivită cu aceeaşi blană ca manşonul şi gulerul.

- S-o luăm prin crîng, mi-a spus. Drumul e puțin mai lung, dar scăpăm de vînt.

Mergeam ca în somn. Nici nu observam pe unde mergeam. Nu puteam să-mi scot din minte ceea ce îmi spusese doctorul şi, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît mi se părea mai veridic. Ne-am oprit la adăpostul unor copaci, căci Damaris a spus că-i intrase o piatră în cizmă şi o rănea. S-a aşezat pe un trunchi de copac căzut, şi-a scos cizma, a scuturat-o şi s-a încălțat la loc. Se înroşise de efort, închizîndu-

şi nasturii cizmei. Am pornit, dar cizma continua să o deranjeze. S-a aşezat pe iarbă, repetînd operaţia.

- Cred că este o bucăţică de cremene, mi-a spus. Asta trebuie să fie!

A luat-o şi a aruncat-o în iarbă.

- E uluitor cum ceva atît de mic poate produce atîta disconfort. Oh, Doamne, nasturii ăştia!

- Lasă-mă să te ajut.

- Nu, mă descurc şi singură.

S-a mai luptat puţin cu nasturii, apoi m-a privit şi a zis:

- Mă bucur că ai cunoscut-o pe mama. I-a făcut mare plăcere să te întîlnească.

- Tatăl tău pare îngrijorat din pricina ei.

- Da, este îngrijorat pentru toţi pacienţii săi.

- Iar ea este, desigur, un pacient foarte special, am adăugat.

- Trebuie să avem grijă de ea să nu facă eforturi prea mari.

M-am gîndit la vorbele lui Ruth, care spunea că era, probabil, o ipohondră şi că doctorul se implica atît de mult în viaţa sa profesională din cauza vieţii ce-o ducea alături de ea. Dar, în timp ce stăteam acolo, printre copaci, în mintea mea nu era decît un gînd: era, oare, adevărat? Totul se potrivea atît de bine! Ştiam că este adevărat. Şi atunci? Întrebarea venea de la sine: eram, oare, la fel ca mama?

Acolo, în pădure, în acea zi de decembrie, mă simţeam mai mult ca oricînd aproape de disperare. Dar nu ajunsesem încă la capătul suferinţelor. Asta era clar, dar în acel moment mă gîndeam că nu se putea întîmpla nimic mai rău.

Damaris şi-a încheiat cizma, şi-a băgat mîinile în manşon şi am pornit. Am fost surprinsă văzînd că ieşim din crîng pe una din laturile mănăstirii şi că, pentru a ajunge la *Revels*, trebuia să o luăm printre ruine.

- Ştiu că acesta este unul din locurile tale favorite, a spus Damaris.

- A fost. A trecut ceva timp de cînd n-am mai fost pe aici.

Mi-am dat seama că după amiaza era pe sfîrşite şi că, într-o oră sau două, avea să se facă întuneric.

- Te va însoţi Luke pînă acasă, i-am spus.

- Poate, mi-a răspuns.

Printre ruine părea mai întuneric. Era normal, din cauza umbrelor aruncate de blocurile de piatră. Am trecut de bazinul pentru peşte şi eram în mijlocul mănăstirii, cînd am văzut călugărul. Trecea prin ceea ce mai rămăsese din arcadă. Mergea repede, fără să facă nici un zgomot. Arăta exact cum arătase cînd stătuse la capătul patului meu.

Am strigat:

- Damaris! Acolo! Priveşte!

La sunetul vocii mele, arătarea s-a oprit şi, întorcîndu-se, a luat-o înapoi. Silueta i-a dispărut în spatele unuia dintre pilonii arcadei. Apoi am văzut din nou cum se mişca, dispărînd printre ruine. L-am privit fascinată, plină de groază, incapabilă să fac o mişcare. Am ţipat:

- Repede! Trebuie să-l prindem.

Damaris m-a luat de braţ, trăgîndu-mă înapoi.

- Dar nu avem timp de pierdut, o să-l pierdem! Este undeva aici, în mănăstire. Trebuie să-l găsim.

De data asta, nu trebuie să scape.

- Te rog, Catherine, mi-e frică.

- Dar trebuie să-l găsim!

Am pornit nesigură spre arcadă, dar Damaris m-a tras înapoi.

- Să mergem acasă! Să mergem imediat acasă!

M-am întors către ea:

- L-ai văzut şi tu, am zis triumfătoare. Acum putem să le spunem tuturor. L-ai văzut şi tu!

- Trebuie să mergem la *Revels*. Acum, imediat!

- Dar...

Mi-am dat seama că nu l-am fi putut prinde, căci se mişca mult mai repede decît noi. Dar nu era chiar atît de important. Îl mai văzuse cineva şi jubilam. Uşurarea ce m-a cuprins, după panica prin care trecusem, a fost aproape de nesuportat. Abia acum îmi dădeam seama cît fusesem de îngrozită. Dar nu mai aveam de ce să mă tem. Îl mai văzuse cineva. Damaris mă trăgea printre ruine şi am zărit casa.

- Oh, Damaris, ce bine-mi pare că s-a întîmplat acum... că ai văzut şi tu.

S-a întors spre mine şi vorbele ei m-au făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost aruncată în apă rece.

- Ce ai văzut, Catherine?

- Damaris, ce vrei să spui?

- Erai foarte agitată. Ai văzut ceva, nu-i aşa?

- Să nu-mi spui că tu n-ai văzut nimic!

- N-a fost nimic, Catherine. N-a fost nimic.

M-am întors spre ea . Clocoteam de mînie . Cred că i-am luat braţul şi am scuturat-o.

- Minţi! am ţipat. Te prefaci.

A dat din cap, ca şi cum era gata să izbucnească

în plîns.

- Nu, Catherine, nu. Aş vrea să fie aşa. Aş fi vrut să văd şi eu, dacă asta înseamnă atît de mult pentru tine.

- L-ai văzut! Ştiu că l-ai văzut!

- N-am văzut nimic. *N-a fost* nimic.

- Deci, eşti şi tu implicată în toate astea, i-am spus rece.

- În ce, Catherine? În ce? m-a întrebat cu milă.

- De ce m-ai dus la mănăstire? Pentru că ştiai că va fi acolo. Şi că vei spune că n-ai văzut nimic. Ca să le poţi spune că sînt nebună.

Îmi pierdeam controlul, căci eram tot mai înfricoşată. Admisesem că mi-era frică, chiar în momentul cînd credeam că nu mai aveam motive de teamă.

M-a luat de braţ, dar am îndepărtat-o.

- N-am nevoie de ajutorul tău. Nu vreau ajutorul tău. Pleacă! Cel puţin, ai dovedit că eşti complice!

Am pornit nesigură. Nu puteam să mă mişc prea repede. Era ca şi cum copilul ce-l purtam protesta.

Am intrat în casă. Totul părea liniştit. Am urcat în camera mea, m-am întins pe pat şi am stat aşa pînă s-a întunecat. Mary-Jane a venit să mă întrebe dacă doream să-mi aducă cina sus. I-am spus că nu îmi era foame şi că eram doar foarte obosită. I-am spus să plece şi am încuiat uşa . Eram în culmea disperării. Apoi am luat o porţie din sedativul doctorului şi am căzut într-un somn binecuvîntat.

¤

capitolul 6

Există o anume însuşire ce pare să se dezvolte foarte puternic la o femeie însărcinată: un fel de instinct extraordinar, ce o însoţeşte permanent. Îşi protejează copilul cu toată puterea de care este capabilă şi, cu cît se îndîrjeşte mai tare s-o facă, cu atît forţa ei pare să crească.

A doua zi dimineaţă m-am trezit refăcută după somnul neîntrerupt datorat sedativului prescris de doctor. Evenimentele zilei precedente mi-au revenit însă imediat în minte, dîndu-mi senzaţia că mă aflam la intrarea într-un tunel întunecos, în care mi-ar fi fost fatal să intru, dar în care un suflu perfid părea să mă tragă încet.

Dar existenţa copilului îmi reveni imediat în minte. Oriunde mergeam, trebuia să meargă şi el, iar tot ceea ce mi se întîmpla îl afecta şi pe el. Aveam să lupt împotriva a ceea ce ameninţa să mă distrugă - nu doar pentru protecţia mea, ci de dragul cuiva mult mai de preţ pentru mine.

Cînd Mary-Jane a intrat să-mi aducă micul dejun, n-a părut să observe nimic schimbat la mine şi am avut sentimentul unei prime victorii. Eram îngrozită la gîndul că nu puteam ascunde frica ce, cu o zi înainte, aproape mă paralizase.

- E o dimineaţă minunată, doamnă.

- Serios?
- Mai bate un pic vîntul, dar e un soare grozav.
- Mă bucur.

Am închis din nou ochii şi a ieşit.

Simţeam că mi-era imposibil să mănînc, dar am reuşit să iau cîteva înghiţituri.

Soarele şi-a trimis o rază palidă spre patul meu, înveselindu-mă; mi s-a părut un simbol. Mi-am reamintit că soarele este întotdeauna sus, pe cer, chiar dacă norii îl mai acoperă din cînd în cînd; există întotdeauna o cale de a rezolva orice problemă, chiar dacă ignoranţa poate uneori s-o ascundă.

Îmi doream să pot vedea totul foarte limpede. În sufletul meu ştiam că ceea ce văzusem fusese realitate, nu rodul imaginaţiei. Trebuia să existe undeva o explicaţie, deşi părea de nepătruns.

Damaris era, în mod sigur, implicată în complotul împotriva mea; era foarte logic să fie deoarece, dacă Luke vroia să mă sperie astfel încît să dau naştere unui copil mort, iar Damaris urma să fie soţia lui Luke, era rezonabil să presupun că-l ajuta. Dar era, oare, posibil, ca aceşti doi tineri să poată plănui, atît de diabolic, o crimă? Căci *ar fi fost* o crimă, chiar dacă copilul încă nu se născuse.

Am încercat să revăd clar situaţia şi să mă gîndesc ce era de făcut. Primul gînd a fost că aş putea să mă întorc la tatăl meu. Am alungat însă, imediat, această idee. Aş fi nevoită să invoc un motiv. Ar însemna să spun: "Cineva de aici, de la *Revels*, vrea să mă aducă în pragul nebuniei. De aceea trebuie să plec". Însemna să-mi recunosc frica

şi dacă, măcar pentru o clipă, acceptam ideea că aveam halucinaţii, ar fi fost primii paşi pe calea pe care cineva încerca să mă împingă.

Mă gîndeam că n-aş fi fost în stare să suport atmosfera solemnă, morbidă, din casa tatălui meu. Şi atunci m-am hotărît: n-aş fi putut să-mi regăsesc liniştea pînă ce nu elucidam acest mister. Deci nu era ceva de care aş fi putut fugi. Eram hotărîtă să-mi intensific efortul pentru a-l descoperi pe cel ce mă persecuta. Era o datorie faţă de mine, dar şi faţă de copilul meu.

Acum trebuia să-mi fac un plan concret şi m-am hotărît să-i spun totul lui Hagar. Aş fi preferat să acţionez singură, dar era imposibil, deoarece mă hotărîsem ca primul pas să fie un drum la Worstwhistle, pentru a verifica ceea ce îmi spusese doctorul Smith. Nu puteam ruga pe nimeni de la *Revels* să mă ducă acolo cu trăsura, aşa că trebuia să apelez la Hagar.

După ce m-am spălat şi m-am îmbrăcat, am pornit imediat spre *Kelly Grange*. Am ajuns acolo pe la zece şi jumătate, ducîndu-mă direct la Hagar să-i povestesc ce îmi spusese doctorul Smith.

M-a ascultat foarte atentă şi, după ce am terminat povestirea, mi-a zis:

- Simon o să te ducă acolo chiar acum. Sînt de acord cu tine că ăsta trebuie să fie primul pas.

A sunat după Dawson, spunîndu-i să-l cheme imediat pe Simon. Eram puţin îngrijorată, amintindu-mi de suspiciunile mele faţă de el, dar trebuia să ajung la Worstwhistle chiar dacă însemna un risc. Dar îndoielile mi s-au spulberat de îndată ce a intrat

în cameră, simțindu-mă ruşinată că am putut nutri asemenea sentimente. Era influența pe care el începuse s-o aibă asupra mea.

A fost foarte surprins cînd Hagar i-a povestit ce mi se întîmplase.

- Ar fi bine să mergem imediat la Worstwhistle.

- O să trimit pe cineva la *Revels* să anunțe că iei prînzul cu mine, a spus Hagar.

M-am bucurat, căci absența mea le-ar fi trezit curiozitatea.

Un sfert de oră mai tîrziu, eram amîndoi în drum spre Worstwhistle. N-am schimbat prea multe vorbe pe drum, fiindu-i recunoscătoare că-mi intuise starea de spirit. Nu mă puteam gîndi decît la întrevederea ce mă aştepta şi care însemna atît de mult pentru mine. Îmi tot aminteam de dispariţiile tatălui meu, de tristețea permanentă ce părea să-l înconjoare şi nu mă puteam opri să cred că era adevărat ce-mi spusese doctorul.

Am ajuns pe la prînz la Worstwhistle. Era o clădire din piatră gri ce mi se părea ca o închisoare. *Era* o închisoare, mi-am zis - ziduri de piatră între care nefericiții îşi trăiau viața tulbure, pînă la moarte. Era, oare, posibil, ca propria mea mamă să facă parte dintre aceşti amărîți şi să existe, într-adevăr, un complot pentru a mă închide aici, prizonieră? Eram hotărîtă să nu se întîmple niciodată aşa ceva.

De jur împrejurul clădirii era un zid înalt şi, cînd ne-am apropiat de porțile masive din fier forjat, portarul ieşi să ne întrebe pe cine căutam.

Simon i-a răspuns pe un ton autoritar că doream să vorbim cu directorul.

- Aveți stabilită o întîlnire, domnule?

- Este o problemă extrem de importantă, a replicat Simon, aruncîndu-i o monedă.

N-am fost sigură dacă moneda sau manierele lui Simon l-au convins, dar ne-a deschis porțile și ne-am continuat drumul pe aleea de pietriș ce ducea spre clădirea principală.

Un bărbat în livrea mă ajută să cobor.

- Cine are grijă de cal? l-a întrebat Simon.

Portarul strigă după un băiat ce-și făcu imediat apariția și care luă în grijă calul în timp ce ne îndreptam spre intrare, însoțiți de bărbatul în livrea.

- Vrei să-l anunți pe director că dorim să-l vedem imediat, pentru o problemă extrem de urgentă?

Am fost din nou recunoscătoare aroganței lui autoritare, ce-i făcea pe cei din jur să-i dea imediat ascultare.

Am fost conduși într-un hol pavat cu dale din piatră; focul ce ardea în șemineu nu reușea însă să încălzească încăperea și am simțit imediat răcoarea. Probabil, însă, că era mai degrabă o reacție psihică decît una fizică.

Tremuram. Simon a observat, căci m-a luat imediat de braț.

- Vă rog să luați loc aici, domnule, a zis bărbatul, în timp ce deschidea o ușă din dreapta noastră, prin care am zărit o cameră înaltă, cu pereți văruiți în alb, o masă masivă și cîteva scaune. Numele dumneavoastră, domnule?

- Dînsa e doamna Rockwell de la *Kirkland Revels*, iar eu sînt domnul Redvers.

- Ați spus că aveți fixată o întîlnire, domnule?

- N-am spus asta.

- De obicei, aşa se procedează, domnule.

- Sîntem presaţi de timp şi problema e urgentă. Te rog, du-te şi spune-i directorului că sîntem aici.

După plecarea lui, Simon îmi zîmbi:

- Ai crede că dorim să ne întîlnim cu Regina.

Apoi, faţa i se destinse într-o expresie de tandreţe pe care nu o mai observasem pînă atunci decît, poate, cînd o privea pe Hagar.

- Curaj! Chiar dacă e adevărat, nu e sfîrşitul lumii.

- Mă bucur că ai venit cu mine, m-am trezit spunînd, fără să vreau.

Îmi luă mîna şi mi-o strînse cu putere. Era un gest prin care vroia să-mi spună că nu eram oameni iraţionali, cu comportament prostesc şi, deci, eram perfect în stare să vedem lucrurile calm.

M-am îndepărtat de el, nefiind capabilă să-mi controlez emoţia. M-am dus spre fereastră şi am privit afară, gîndindu-mă la toţi cei ce erau închişi acolo. Asta era toată lumea lor. Priveau în grădină şi spre cîmpurile din spate - dacă li se permitea să privească pe fereastră - şi asta era tot ce ştiau despre viaţă. Unii, ca mama mea, erau aici de ani întregi - şaptesprezece ani. Dar, poate, erau ţinuţi complet izolaţi. Poate nu vedeau nici măcar grădina şi cîmpurile.

Mi s-a părut că a trecut mult timp pînă la întoarcerea bărbatului, care ne-a zis:

- Vă rog să poftiţi pe aici.

În timp ce-l urmam în sus, pe scări, şi apoi pe coridor, am observat ferestre prevăzute cu gratii şi am simţit cum încep să tremur. Era exact ca la o

închisoare. Apoi portarul a ciocănit la o uşă pe care era scris "DIRECTOR".

- Intraţi, se auzi o voce şi Simon, luîndu-mă de braţ, m-a condus în cameră.

Pereţii, văruiţi cîndva în alb, erau gri, iar linoleumul era tocit la maximum. Era o încăpere rece şi tristă. Un bărbat stătea la un birou; avea o faţă cenuşie, obosită, iar în privire i se citea nemulţumirea - probabil, pentru că îndrăznisem să dăm buzna fără a avea fixată o întîlnire.

- Vă rog să luaţi loc, a zis, după ce a ieşit bărbatul în livrea. Am înţeles că e o problemă urgentă.

- Pentru noi este extrem de urgentă, a răspuns Simon.

Am intervenit.

- E frumos din partea dumneavoastră că ne-aţi primit. Sînt doamna Rockwell, iar înainte de căsătorie mă numeam Catherine Corder.

- Ah!

Expresia de înţelegere ce-i apăruse pe faţă era o lovitură ce-mi năruia toate speranţele. L-am întrebat:

- Aveţi aici o pacientă cu acest nume?

- Da.

M-am uitat spre Simon şi, oricît încercam, nu mai puteam scoate o vorbă. Gîtul mi se uscase complet.

- Ştiţi, continuă Simon, doamna Rockwell a aflat abia foarte recent că ar putea fi aici o persoană Catherine Corder. Are motive să creadă că ar putea fi mama ei. Întotdeauna a crezut că mama ei a murit cînd ea era foarte mică. Evident, ar dori să ştie dacă doamna Catherine Corder, din această instituţie, este mama sa.

- După cum probabil ştiţi, informaţiile despre pacienţi sînt confidenţiale.

- Ne dăm seama de asta, continuă Simon. Dar nici chiar în cazul unei relaţii de rudenie atît de strînse nu puteţi să furnizaţi o astfel de informaţie?

- Întîi ar fi necesar să se dovedească această legătură de rudenie.

Am izbucnit:

- Înainte de căsătorie mă numeam Catherine Corder. Tatăl meu este Mervyn Corder de la *Glen House*, Glengreen, aproape de Harrogate. Vă rog, spuneţi-mi dacă pacienta de aici, care se numeşte exact ca mine, este mama mea!

Directorul ezită, apoi zise:

- Nu vă pot spune nimic, în afară de faptul că avem aici o pacientă cu acest nume. Nu e un nume atît de rar. Bănuiesc că tatăl dumneavoastră vă va putea răspunde la întrebare.

Am privit spre Simon, care a continuat:

- Am considerat că are dreptul să ştie, în cazul unei relaţii atît de strînse

- După cum v-am mai spus, legătura trebuie mai întîi dovedită. Nu consider că am dreptul să trădez încrederea acordată de rudele pacienţilor.

- Spuneţi-mi, am strigat vehement, soţul ei vine să o viziteze periodic, în fiecare lună?

- Multe rude ale pacienţilor noştri fac vizite periodice.

Ne privea cu răceală şi, evident, era de neînduplecat. Simon era disperat, dar nu-l putea clinti din decizia lui.

- Aş putea s-o văd...? am început.

- În nici un caz. E imposibil.

Simon mă privi neputincios:

- Un singur lucru mai poți face: să-i scrii tatălui tău.

- Aveți perfectă dreptate, a răspuns directorul, în timp ce se ridica de pe scaun pentru a ne arăta că ne acordase destul din timpul său. Pacienta a fost adusă aici de soțul ei și, dacă vă va permite să o vedeți, noi nu o să avem nimic împotrivă. Bineînțeles, dacă se va simți suficient de bine atunci cînd veți veni. Asta e tot ce pot face pentru dumneavoastră.

A sunat din clopoțel și bărbatul în livrea a apărut din nou, pentru a ne conduce.

Pe drum am avut tot timpul un sentiment de frustrare. Simon n-a scos nici un cuvînt pînă ce am parcurs aproape o milă. Apoi a oprit. Eram pe o alee deasupra căreia, pe perioada verii, ramurile copacilor formau o arcadă de verdeață; acum însă, printre crengile închise la culoare se vedea cerul bleu-gri și norii alungați de vînt. Nici nu simțeam vîntul. Cred că nici Simon. S-a întors spre mine, punîndu-și brațul în spatele meu, fără să mă atingă.

- Ești deprimată, îmi zise el.

- Te miră?

- N-a fost chiar edificator.

- A fost suficient. Există acolo o Catherine Corder. Asta e sigur.

- Ar putea să nu aibă nici o legătură cu tine.

- Ar fi o coincidență prea mare , să nu aibă . Nu i-am spus că tata obișnuia să dispară periodic, nu-i așa? Nu știam unde se duce. Credeam că se duce la

vreo femeie! Acum ştiu că mergea la Worstwhistle, am zis, cu un rîs forţat.

- Nu poţi fi sigură de asta.

- Ceva-mi spune că am dreptate. Nu uita, doctorul Smith i-a văzut dosarul şi mi-a spus că e mama mea.

Simon a rămas tăcut cîteva secunde, apoi a zis:

- Catherine, nu eşti tu însăţi, dacă te laşi pradă deznădejdii.

Am remarcat că renunţase la "doamnă" şi asta, probabil, era un semn al schimbării relaţiei dintre noi.

- Tu n-ai fi disperat dacă toate astea ţi s-ar fi întîmplat ţie?

- Cea mai bună metodă să te aperi de ceva ce te înspăimîntă este să priveşti acel ceva drept în faţă.

- Asta şi fac.

- Ei bine, care ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întîmpla?

- Ca o altă Catherine Corder să fie dusă în acel loc, iar copilul ei să se nască acolo.

- N-o să lăsăm să se întîmple aşa ceva. Nimeni nu ar putea să facă asta, nu-i aşa?

- N-ar putea? Chiar dacă doctorul este convins că ar fi cel mai potrivit loc pentru mine?

- Dar e absurd! Nu cunosc pe nimeni atît de sănătos la minte ca tine. Eşti la fel de sănătoasă la minte ca şi mine.

M-am întors spre el şi i-am strigat vehement:

- Sînt, Simon. *Sînt.*

Îmi luă mîinile şi, spre uimirea mea - pînă atunci nu-l crezusem în stare de aşa un gest faţă de mine - mi le sărută. Am simţit, chiar şi prin mănuşi,

ardoarea cu care o făcuse. Apoi mi-a strîns mîna atît de tare încît am tresărit de durere.

- Sînt cu totul alături de tine, mi-a spus.

În acel moment am simțit cum mă cuprinde o imensă fericire. Simțeam cum forța lui mi se transmitea şi îi eram atît de recunoscătoare încît mă întrebam dacă nu cumva această recunoştință era dragoste.

- Vorbeşti serios?

- Trup şi suflet, mi-a răspuns. Nimeni nu te va duce nicăieri, împotriva voinței tale.

- Simon, mă îngrijorează felul în care au evoluat lucrurile. Privesc situația drept în față, aşa cum ai spus tu. Sînt speriată. Am crezut că, prefăcîndu-mă că nu sînt speriată, mă voi opune mai bine, dar prefăcătoria nu ajută, nu-i aşa? Viața mi s-a schimbat încă de cînd am văzut pentru prima oară acel călugăr. Am devenit alt om... un om speriat. Acum îmi dau seama că tot timpul mă întrebam ce se va întîmpla în continuare. Asta m-a făcut nervoasă... m-a schimbat, Simon, m-a schimbat!

- Oricine ar fi simțit la fel. Nu e nimic ciudat în asta.

- Simon, tu nu crezi în fantome, nu-i aşa? Dacă cineva îți spune că a văzut o fantomă, te gîndeşti că minte sau că i s-a părut că a văzut aşa ceva.

- Dar despre tine nu pot crede aşa ceva.

- Atunci, crezi că sub sutana de călugăr era o *ființă umană*...

- Da, aşa cred.

- Atunci trebuie să-ți spun tot adevărul. N-o să-ți ascund nimic.

I-am povestit despre apariția pe care o văzusem între ruine pe cînd eram cu Damaris și cum ea negase că fusese într-adevăr ceva, acolo.

- Cred că a fost cel mai greu moment prin care am trecut, pentru că atunci am început să mă îndoiesc de mine.

- Înseamnă că Damaris știe ce se întîmplă și că face parte din complot.

- Sînt sigură că Luke vrea să se însoare cu ea, dar, oare, ea vrea să se mărite cu Luke?

- Poate vrea să se căsătorească cu *Revels* - a zis Simon - și nu poate s-o facă decît dacă îi aparține lui Luke.

- Îmi e de mare ajutor faptul că ești alături de mine.

- Îmi doresc asta mai mult decît orice pe lume.

- Cum să-ți mulțumesc?

Brațul lui mă înconjură. Mă trase spre el și mă sărută ușor pe obraz. I-am simțit cîteva secunde obrazul rece lipit de al meu și m-a surprins căldura ce m-a învăluit.

- E ciudat să caut sprijin tocmai la tine.

- Nu e ciudat deloc. Ne asemănăm.

- Oh, da, îmi admiri simțul practic. Ți s-a părut un lucru foarte deștept că m-am măritat cu Gabriel... pentru avere.

- Deci n-ai uitat.

- Nu e ceva ce se poate uita. Bănuiesc că nu-i condamni pe cei ce vor să mă aducă în pragul nebuniei...

- I-aș strînge de gît, dacă i-aș găsi.

- Atunci, înseamnă că ți-ai schimbat atitudinea.

- Nici vorbă. Nu te-am admirat pentru că te-ai măritat cu Gabriel - după cum am crezut - pentru ceea ce-ți putea oferi. Te-am admirat pentru mintea ascuțită și curajul tău, care știam că există.

- Acum nu sînt prea curajoasă.

- O să fii.

- Se pare că n-am încotro, dacă vreau să-ți păstrezi părerea bună despre mine.

Era încîntat de tonul lejer care se strecurase în conversația noastră. Cît despre mine, mă surprindea faptul că, deși povara suspiciunii plana asupra mea, mă puteam lăsa, totuși, în voia acestei bune dispoziții. Dar îmi făcea bine, de asta eram sigură.

- Da, o să faci față situației, a repetat. Am să te ajut eu.

- Mulțumesc, Simon.

Mă privi intens cîteva secunde. Era începutul unei noi relații, o relație captivantă, stimulatoare pentru amîndoi, de aprige contradicții, dar și de splendidă armonie. Eram plămădiți din același aluat. El își dăduse seama mai demult. Acum admiteam și eu acest lucru. Știam ce vroia să-mi spună și-mi făcea atîta plăcere să ascult!

- Au fost momente în care nu știam în cine să am încredere, am continuat.

- O să ai încredere în mine.

- Sună ca un ordin, am zis, zîmbind. Deseori sună așa, cînd faci o afirmație.

- *Este* un ordin.

- Și crezi că ai vreun drept să-mi comanzi?

- Da... dacă ținem cont de... tot, da.

Doream să nu mai plec niciodată din acel loc. Mi

se părea că găsisem un loc liniştit în care să mă pot relaxa şi să fiu fericită. În spatele nostru era acea cumplită instituţie, cu secretele ei întunecate. În faţă era *Revels* şi, undeva, nu foarte departe, se afla casa tatălui meu. Dar aici mă simţeam parcă deasupra ameninţărilor şi a dezastrului şi aici îmi doream să rămîn.

În acele momente am simţit că eram îndrăgostită de Simon Redvers şi el de mine. Era ciudat să ajung la aşa o concluzie într-un astfel de moment, afară, în frig, pe o alee de ţară.

Nu mi se părea ciudat că simţeam astfel de emoţii puternice pentru Simon Redvers. Într-un fel, îmi amintea de Gabriel. Era Gabriel, dar fără slăbiciunile acestuia. Lîngă Simon am înţeles ce mă făcuse să mă arunc în acea căsătorie cu Gabriel. Într-un fel îl iubisem, căci dragostea poate fi de mai multe feluri. Mă gîndeam că şi mila, dorinţa de a proteja pe cineva, însemnau tot dragoste. Dar mai era un fel de dragoste, adîncă, pasionată, despre care nu ştiam nimic. Dar ştiam că, pentru a iubi pe deplin, trebuia să cunoşti fiecare faţă a iubirii. Asta era adevărata aventură: să simţi diverse emoţii, cărora să le descoperi adîncimile pe măsura trecerii anilor.

Eram, însă, foarte departe de o astfel de aventură. Erau încă multe prin care trebuia să trec. Trebuia să mă eliberez de frică şi să nasc copilul. Nu puteam zări prea departe în ceaţa ce-mi învăluia viitorul. Dar Simon era cu mine şi, la acest gînd, îmi venea să cînt de bucurie.

- Bine, sînt gata să ascult ordinele tale, i-am spus.
- Bun. Primul lucru pe care-l vom face, este să o

luăm spre un han - cam la o milă de aici - şi să mîncăm.

- N-aş putea să mănînc.

- Ai uitat că ai acceptat să asculţi de ordinele mele.

- Dar nici măcar nu mă pot gîndi la mîncare.

- Au acolo o încăpere mică şi retrasă, pentru oaspeţi mai deosebiţi. Eu totdeauna sînt un musafir special pentru ei. Specialitatea lor este o budincă cu carne şi ciuperci. Trebuie să guşti, ca să poţi crede că există ceva aşa bun. O să servim un vin roşu pe care o să-l aducă special pentru noi din pivniţă. Te provoc să reziştiîa aceste tentaţii!

- O să vin cu tine şi o să privesc cum te bucuri tu de ele.

Îmi luă din nou mîna, o duse la buze, apoi o strînse, zîmbindu-mi. Era ciudat că puteam fi aproape fericită, dar eram. Am pornit din nou la drum. Soarele rece de iarnă încerca să ne zîmbească.

Am reuşit chiar să gust puţin din acea budincă specială; iar vinul m-a încălzit.

Simon era la fel de practic ca întotdeauna.

- Următoarea etapă este să-i scrii tatălui tău. Trebuie să-l rogi să-ţi spună adevărul. Dar nu uita, oricare ar fi adevărul, nu ne vom lăsa doboriţi.

- Dar dacă acolo este, într-adevăr, mama mea?

- Ei bine, să presupunem că este.

- Hai să privim lucrurile în faţă, Simon. Mama mea, în locul acela... iar eu, după unii, am tot felul de vedenii, nişte apariţii ce fac lucruri ciudate.

- Dar noi nu credem în aceie vedenii, nu-i aşa?

mi-a spus cu blîndețe.

- Eu, nu. Şi cum aş putea să vă mulţumesc, ţie şi bunicii tale, că mă sprijiniţi în toate astea?

- Nu trebuie să ne mulţumeşti că avem o opinie, Catherine. Dacă am putea prinde călugărul asupra faptei, ne-ar fi de ajuns să dovedim tuturor că avem dreptate. Părerea mea este că şi-a găsit un loc în care se ascunde şi trebuie să încercăm să-l descoperim. Săptămîna viitoare încep sărbătorile de Crăciun, iar eu şi bunica o să fim la *Revels* pentru două zile. Poate asta ne va oferi o şansă să aflăm cîte ceva.

- Tare aş fi vrut să veniţi săptămîna asta.

- Mai e puţin.

- Şi dacă între timp încearcă ceva?

A rămas tăcut cîteva secunde, apoi a zis:

- Dacă mai vezi călugărul, să nu spui nimănui. Cred că urmăreşte să povesteşti tuturor ceea ce vezi, dar nu-i da satisfacţia asta. Continuă să încui uşa noaptea, ca să nu te mai sperie în somn. Nu s-a mai întîmplat de cînd încui uşile, nu-i aşa? Cred că e un lucru semnificativ. Între timp, o să primeşti răspuns de la tatăl tău - şi te rog să nu disperi, orice ţi-ar scrie. N-am fost niciodată de părere că ceea ce sîntem depinde de ceea ce au fost strămoşii noştri. Sîntem stăpîni pe soarta noastră.

- O să ţin minte asta.

- Chiar te rog s-o faci. Ceea ce sîntem şi ceea ce devenim, depinde de noi. Gîndeşte-te aşa: Care este astăzi populaţia Angliei? De cîteva zeci de ori mai mare decît cu cîteva sute de ani în urmă. Te-ai gîndit vreodată că, dacă am da de urma strămoşilor noştri,

cu mult timp în urmă, am fi cu toții rude, într-un fel sau altul? În toate familiile e foarte probabil să fi existat pungași și sfinți, nebuni și genii. Nu, Catherine, fiecare dintre noi este o personalitate distinctă, ce-și crează singur destinul.

- Ai început să filozofezi. Nu m-aș fi așteptat. Te credeam realist pînă-n măduva oaselor, cu un simț practic foarte dezvoltat, dar fără imaginație și, deci, fără compasiune.

- E o mască pe care o afișez. Cu toții purtăm așa ceva, nu? Sînt dur; sînt șmecher; sînt un necioplit care spune totul fără menajamente. Asta e ceea ce se remarcă din afară. Nu e o personalitate prea atrăgătoare, așa cum ai constatat și tu încă de la prima noastră întîlnire. Obraznic, hotărît să nu-l întreacă nimeni - de aceea, încercînd mereu să-i întreacă el pe ceilalți. Asta face parte din mine, nu neg. Toate astea mă caracterizează. Dar, poate, mai sînt și altele. Un bărbat e destul de complex...

Mă privi cu viclenie:

- ... iar o femeie e, probabil, și mai complexă.

- Hai, te rog, să revenim la subiect. Mă ajută foarte mult discuția.

- Bine. Ce o să simți cînd o să ajungi din nou la *Revels*?

- Nu știu, dar sigur n-o să mă simt la fel de bine ca aici.

- Nu. O să fii speriată. O să alergi în sus, pe scări, privind mereu în urmă, să vezi dacă nu cumva ești urmărită. O să deschizi larg ușa camerei tale și o să cauți peste tot, îngrijorată, ca nu cumva să fie acolo. Apoi o să încui, dar tot n-o să scapi de frică. O porți

mereu în minte şi se va accentua tot mai tare, pe măsură ce se va lăsa întunericul.

- Aşa e.

Se aplecă peste masă şi îmi luă mîna.

- Catherine, n-ai de ce să te temi. Niciodată nu există motiv. Frica e ca o cuşcă ce ne împiedică să evadăm, dar *chiar noi* făurim zăbrelele. Ni le imaginăm ca pe nişte bare dure din fier, de nezdruncinat. Dar nu sînt aşa, Catherine. Noi înşine avem puterea să le apucăm şi să le zdrobim. Ele pot fi tari, pot fi fragile, în funcţie de cum le-am creat chiar noi.

- Vrei să-mi spui că n-are de ce să-mi fie frică?

- De fapt, nu s-a întîmplat nimic care să-ţi facă cu adevărat un rău, nu-i aşa? Doar te-a înspăimîntat.

- Dar de unde să ştiu că n-o să-mi facă?

- Motivul, cel puţin, e clar pentru noi. Această persoană - sau persoane - urmăresc să te demoralizeze. Viaţa ta nu este însă în pericol. Dacă ai muri violent, imediat după Gabriel, ar apărea suspiciuni. Nu, copilul e cel ameninţat. Această persoană urmăreşte să te aducă într-aşa stare de frică, încît să fie slabe şanse să naşti un copil sănătos. Avînd în vedere moartea lui Gabriel, ar părea relativ normal.

- Şi moartea lui Gabriel...? am început.

- Încep să cred că a fost primul act al dramei.

- Şi Friday? am şoptit.

Mi-am amintit, atunci, de noaptea dinaintea morţii lui Gabriel, cînd Friday se comportase foarte ciudat, insistînd să iasă pe coridor. I-am povestit lui Simon.

- Era cineva acolo, aşteptînd. Dacă n-ar fi fost Friday, probabil s-ar fi întîmplat în noaptea aceea. Apoi, Friday a dispărut.

Îşi puse mîna peste a mea, zicînd:

- Nu ştim cum s-a întîmplat. Hai să ne gîndim la ceea ce ne aşteaptă de-acum încolo . Putem doar bănui ce s-a întîmplat atunci. Dacă am putea descoperi identitatea călugărului, dacă l-am prinde îmbrăcat în sutană, am putea cere explicaţii. N-am nici o îndoială că vom afla exact ce rol a jucat în moartea lui Gabriel.

- Trebuie să-l descoperim, Simon.

- Trebuie. Dar, dacă-l mai vezi, ignoră-l. Nu încerca să-l abordezi. Dumnezeu ştie ce-ar fi în stare să facă! Dacă bănuielile noastre referitoare la moartea lui Gabriel sînt întemeiate, gîndeşte-te că am putea avea de-a face cu un criminal. Trebuie să faci cum îţi spun, Catherine.

- Aşa o să fac.

- Şi nu uita că nu eşti singură. Luptăm împreună.

Am părăsit hanul şi m-a condus înapoi, la *Revels*. Deşi nu aflasem nimic liniştitor la Worstwhistle, aşa cum sperasem, era o mare mîngîiere să ştiu că nu mai eram singură.

I-am scris tatălui meu şi mă aşteptam să primesc deja răspunsul în cîteva zile, căci sigur înţelegea dorinţa mea de a afla adevărul cît mai repede.

În ziua următoare nu s-a petrecut nimic neobişnuit, iar a doua zi dimineaţa, doctorul Smith a trecut pe la noi. A cerut să mă vadă între patru ochi, aşa că Ruth ne-a lăsat singuri în salonul de iarnă.

M-a privit aproape cu tandrețe, lăsîndu-şi mîna pe brațul scaunului meu şi spunîndu-mi blînd:

- Ai făcut, deci, o vizită la Worstwhistle.

- Am vrut să fiu sigură, i-am explicat.

- Bineînțeles. Te-ai lămurit că ți-am spus adevărul?

- N-au vrut să-mi spună nimic.

A dat din cap, aprobator.

- Directorul a acționat în unicul mod posibil. Problemele pacienților săi au caracter confidențial. Dar ai aflat, totuşi, că există în acea instituție o pacientă cu acest nume.

- Da.

- Catherine, crede-mă că-ți spun adevărul cînd zic că acea pacientă e mama ta. Tatăl tău, Mervyn Corder, o vizitează în fiecare lună. Fără îndoială, s-a gîndit că ar fi mai înțelept să nu-ți spună.

- Sînt sigură că aşa s-a gîndit, dacă acea pacientă din Worstwhistle este, într-adevăr, mama mea.

- Mă bucur să te văd mai calmă, Catherine. Dacă tu m-ai fi rugat, te-aş fi dus chiar eu la Worstwhistle. Ai fi văzut că pot face mult mai mult pentru tine decît Simon Redvers.

Eram tentată să-i spun că-i scrisesem tatălui meu, dar n-am făcut-o. Simon îmi spusese că noi doi aveam să rezolvăm acest mister împreună, aşa că m-am decis să rămînă secretul nostru. Pe lîngă asta, nu speram prea multe din ce ar fi avut să-mi scrie tatăl meu. Părea evident că acea Catherine Corder de la Worstwhistle era mama mea.

- Poate, mai tîrziu, o să te duc acolo şi o să poți să o vezi, îmi spuse doctorul.

- Crezi că ar folosi la ceva, din moment ce nu am cunoscut-o niciodată?

- Bănuiesc că ți-ar face plăcere să-ți vezi propria mamă.

- Mă îndoiesc că m-ar recunoaşte.

- Are momente de luciditate. Uneori îşi dă seama, vag, de ceea ce i s-a întîmplat.

Am început să tremur. N-aveam de gînd să-i spun că mi-era groază să intru în acel loc, că aveam o stranie presimțire că, dacă-i mai treceam vreodată pragul, puteam deveni prizonieră acolo. Dacă i-aş fi spus, m-ar fi ascultat cu compasiune dar ar fi gîndit că era un simptom al stării mele de surescitare, stare ce mă făcea să-mi imaginez că văd acele "apariții".

Nu puteam fi la fel de sinceră cu el ca şi cu Simon; era un alt indiciu despre sentimentele mele pentru cel din urmă. Nu puteam avea încredere în nimeni, nici măcar în doctorul Smith, deoarece ştiam că era dispus să creadă în dezechilibrul meu psihic. Dar nu era adevărat că n-aveam încredere în nimeni. Aveam încredere în Simon.

¤

Mai erau trei zile pînă la Crăciun. Servitorii decoraseră holul cu ramuri de ilice şi vîsc. Le auzeam pe fete chicotind alături de bărbați, în timp ce aranjau vîscul în locurile cele mai potrivite. L-am zărit pe domnul William prinzînd-o în brațe pe Mary-Jane şi sărutînd-o zgomotos, sub bobițele perlate. Toate astea făceau parte din distracțiile Crăciunului.

Apoi am primit scrisoarea. Eram în grădină cînd am văzut poştaşul îndreptîndu-se spre casă. Îl aşteptam deja, deoarece bănuiam că tata nu mă va lăsa mult timp să aştept. Şi am avut dreptate. I-am recunoscut scrisul pe plic. Cu inima bătînd nebuneşte, m-am grăbit spre camera mea, avînd însă grijă să încui uşile înainte de a deschide plicul.

Draga mea Catherine,

Am fost foarte uimit citind scrisoarea ta. Îţi înţeleg sentimentele şi, înainte de a citi mai departe, vreau să te asigur că acea Catherine Corder care este acum la Worstwhistle ***nu este mama ta****, deşi este soţia mea.*

Am vrut să-ţi spun adevărul cînd te-ai căsătorit, dar m-am gîndit să nu o fac înainte de a mă sfătui cu fratele meu, care este amestecat din plin în toate acestea.

Soţia mea şi cu mine am ţinut foarte mult unul la altul şi, la doi ani de la căsătorie, ea a născut un copil - o fetiţă cu numele Catherine. Dar nu era vorba de tine. Soţia mea o adora şi aproape că nu suporta să n-o aibă sub ochi. Îşi petrecea aproape tot timpul în camera copilului, supraveghind tot ce era legat de fetiţă. Aveam, desigur, o doică. Venise cu recomandări foarte bune şi era o femeie inimoasă, eficientă, care iubea mult copiii - cînd nu era sub influenţa ginului.

Într-o zi, cînd soţia mea şi cu mine eram în vizită la nişte prieteni, am întîrziat cam două ore din cauza ceţii ce se lăsase peste mlaştini. Cînd am ajuns, răul

se produsese deja. Doica, profitînd de absența noastră, se îmbătase şi, în starea în care era, s-a gîndit să-i facă baie copilului. Apa era foarte fierbinte şi... am avut o singură consolare - moartea trebuie să fi fost aproape instantanee.

Draga mea Catherine, acum, că eşti pe cale de a avea un copil, o să înțelegi ce disperare a cuprins-o pe soția mea. Se învinovățea că lăsase copilul în grija doicii. Îi împărtăşeam durerea, dar a ei nu a scăzut în intensitate odată cu trecerea timpului. Plîngea într-una după copil şi am început să fiu alarmat văzînd că se acuza permanent. Umbla într-una prin casă hohotind cînd de plîns, cînd de rîs. Nu am realizat atunci ce mult o afectase această tragedie. Încercam să-i spun că o să mai avem copii. Dar nu mi-am dat seama că trebuia urgent găsită o cale prin care să-i aduc liniştea de care avea nevoie. Şi atunci unchiul Dick a venit cu ideea.

*Ştiu cît de mult ții la unchiul Dick. A fost întotdeauna foarte bun cu tine. E firesc, Catherine, ținînd cont de legătura dintre voi. **El e tatăl tău**, Catherine. Îmi vine greu să-ți explic. Mi-aş fi dorit să fie aici şi să-ți povestească chiar el. Nu era burlac, aşa cum se credea. Soția lui - mama ta - a fost franțuzoaică. A cunoscut-o demult, cînd a oprit pentru puțin timp în port la Marseilles. Era din Provence. După cîteva săptămîni, s-au căsătorit. Erau făcuți unul pentru altul şi pe ea o afectau profund absențele lui îndelungate de acasă. Cred că el se hotărîse deja să renunțe la mare în perioada dinaintea naşterii tale. Dar, ciudat, tragedia ne-a lovit pe amîndoi în acelaşi an. Mama ta a murit la*

naştere; şi asta, la mai puţin de două luni de la moartea copilului nostru.

Tatăl tău te-a adus la noi, deoarece îşi dorea pentru tine un cămin şi amîndoi am crezut că ar fi o consolare pentru soţia mea să aibă grijă de un copil. Aveaţi chiar şi acelaşi nume. Pe fetiţa noastră o botezasem Catherine, după soţia mea, iar tatăl tău hotărîse să te numeşti tot Catherine, pentru că aveai să stai la noi...

M-am oprit din citit. Vedeam acum totul atît de clar! Diverse evenimente din trecut se legau acum perfect într-un tablou ce se desfăşura în faţa ochilor mei. Jubilam de bucurie că lucrul de care mă temusem nu era adevărat.

Apoi, proiectîndu-mă înapoi în timp, mi-am amintit de ea, de femeia cu privire sălbatică ce mă ţinea strîns în braţe , atît de strîns încît protestam ţipînd. M-am gîndit la bărbatul pe care-l considerasem tatăl meu, încercînd să-şi ducă viaţa mai departe în toţi aceşti ani, fără să poată uita fericirea pe care o simţise alături de femeia de la Worstwhistle, chemînd-o să se întoarcă... nu aşa cum era acum, ci aşa cum fusese odată.

Mi-era tare milă şi de el şi de ea. Aş fi vrut să fi fost mai tolerantă faţă de căminul acela mohorît, cu storurile trase pentru a opri lumina zilei.

Am continuat să citesc.

Dick s-a gîndit că te-ai simţi mai în siguranţă cu noi decît cu el. Spunea că n-ar fi o viaţă potrivită pentru un copil, cu un tată plecat aproape tot timpul;

mai ales pentru un copil fără mamă. Nu putea renunța la mare acum că mama ta nu mai era. Îmi spunea că-i ducea dorul mai puternic cînd era la țărm decît cînd era pe mare, lucru firesc dealtfel. Așa că te-am lăsat să crezi că erai fiica mea deși de multe ori i-am spus că ai fi fost mai fericită să știi că erai a lui. Știi bine ce devotat a fost intereselor tale. Era hotărît să capeți o parte din educație în țara de baștină a mamei tale, de aceea ai fost trimisă la Dijon. Dar cu toții am dorit ca lumea să creadă că ești copilul meu, deoarece eram sigur la început că mătușa ta ar ajunge mai ușor, astfel, să te considere ca fiind fiica ei.

Dacă măcar ar fi avut efect! O vreme așa am crezut. Dar șocul fusese prea puternic pentru ea și a devenit necesar să o trimitem de acasă. După ce ea a plecat, ne-am mutat la Glen House. Părea o idee bună să rupem legăturile cu vechile cunoștințe și nu era nici departe de azilul în care se afla...

Ce mult îmi doream să fi știut! Poate așa aș fi fost în stare să-l alin în vreun fel.

Dar trecutul era undeva în urmă și, în acea dimineață de decembrie, eram fericită că scăpasem de temerile mele.

Acum eram hotărîtă să descopăr cine din această casă îmi era dușman; și aveam s-o fac cu așa o îndîrjire, încît n-aveam cum să dau greș.

Copilul meu urma să se nască la începutul primăverii și nu aveam să permit să fiu despărțită de el nici măcar pentru o clipă. Unchiul Dick - nu, tatăl meu, dar n-am să fiu niciodată în stare să-i spun

aşa; el va fi întotdeauna pentru mine unchiul Dick - unchiul Dick urma să vină acasă.

Aveam să am mare grijă de copilul meu şi Simon îmi va fi prin preajmă, iar relaţia dintre noi se va dezvolta aşa cum ar trebui să se dezvolte o astfel de relaţie, ca mugurii ce înfloresc treptat, dînd apoi rod.

Da, eram fericită în acea dimineaţă.

¤

Părea că soarta hotărîse să fie bună cu mine pentru că, a doua zi, a avut loc un incident ce mi-a ridicat şi mai mult moralul.

Ziua anterioară păstrasem veştile numai pentru mine. Luasem toate mesele în camera mea deoarece, deşi doream să flutur scrisoarea pe la nasul lui Ruth, Luke, Sir Matthew şi mătuşa Sarah, hotărîsem să păstrez secretul pentru o vreme. Nimic nu putea să-mi insufle mai multă tărie. Frica îmi dispăruse. Eram sigură că, dacă m-aş fi trezit din somn şi aş fi văzut călugărul la picioarele patului, aş fi fost destul de calmă. Dar eram hotărîtă să aflu cine era călugărul şi aveam s-o fac, nemaifiind împiedicată de cumplitele îndoieli.

Atenţie, mi-am spus. Pentru moment trebuie să nu ştie nimeni. Dar Simon? m-am întrebat. Oare să le spun, lui Simon şi Hagar? Vîntul era extrem de rece şi m-am gîndit că, dacă ar fi început să ningă, ar fi putut fi periculos să mă aventurez pe afară, aşa că am rămas în casă. Mi-a trecut prin minte să le trimit o scrisoare. Dar cum puteam fi sigură, absolut sigură, că n-ar fi fost interceptată? Noutăţile puteau

să aştepte. Între timp, aveam să plănuiesc pasul următor.

Trecuse deja prînzul, cînd Mary-Jane a urcat la mine, extrem de agitată, zicînd:

- Etty a noastră, doamnă! I-a venit timpul... Două zile înainte de Crăciun. Nu ne-am gîndit că s-ar putea întîmpla pînă în Anul Nou.

- Vrei să te duci s-o vezi, nu-i aşa, Mary-Jane?

- Da, doamnă... taică-meu tocmai mi-a trimis vorbă. Maică-mea a plecat deja într-acolo.

- Uite ce, Mary-Jane, du-te şi vezi cum se simte. Poate că ai putea fi de ajutor.

- Mulţumesc, doamnă.

- Bate teribil vîntul.

- Oh, nu mă deranjează, doamnă.

- Aşteaptă o clipă.

M-am dus la dulap şi am scos pelerina mea cea mai groasă. Era cea albastră, ce fusese atîrnată peste parapet. I-am pus-o pe după umeri şi i-am tras gluga peste cap.

- O să te apere de vînt. Se încheie pînă sus, vezi... şi nu mai pătrunde frigul.

- E foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă.

- Nu vreau să răceşti, Mary-Jane.

- Oh, doamnă... mulţumesc.

Recunoştinţa ei era cu adevărat sinceră; a continuat, sfioasă:

- Mă bucur tare mult, doamnă, că păreţi a fi mult mai bine de vreo zi încoace, cam aşa.

Am rîs, în timp ce terminam de încheiat pelerina.

- Mă simt mai bine. Mult mai bine. Acum, du-te... şi nu-ţi face griji că trebuie să te întorci. Rămîi peste noapte acolo, dacă au nevoie de tine.

Era aproape întuneric cînd s-a întors. A venit direct în camera mea şi mi-am dat seama că era profund răvăşită.

- Etty..., am început.

A dat din cap.

- Copilul se născuse deja, cînd am ajuns eu acolo, doamnă. O fetiţă adorabilă. Etty a noastră se simte foarte bine.

- Atunci, ce s-a întîmplat?

- În drum spre casă, doamnă... m-am întors pe lîngă mănăstire. Şi l-am văzut, doamnă! Am tras o spaimă! Era aproape întuneric...

- Ai văzut... ce anume?

- Arătarea aia, doamnă. Călugărul. S-a uitat spre mine şi mi-a făcut semn.

- Oh, Mary-Jane, ce grozav! Şi ce ai făcut? Ce ai făcut?

- Am rămas, o secundă sau două, cu ochii holbaţi. Aveam senzaţia că nu mă mai pot mişca. Parcă mă lovise ceva în moalele capului. Apoi... am fugit. Nu m-a urmărit. Am crezut că o s-o facă.

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o.

-Oh, Mary-Jane, cîtă nevoie aveam de aşa ceva!

M-am tras înapoi s-o privesc. Eram aproape de aceeaşi înălţime, iar pelerina o acoperea complet. Fusese confundată cu mine, din cauză că purta pelerina mea, binecunoscuta pelerină ce fusese pusă peste parapet.

Îmi era devotată şi între noi exista ceva ce ne apropia una de alta. Ştiam că mă considera cea mai bună stăpînă pe care o avusese vreodată. Ruth era prea rece pentru a putea cîştiga afecţiune, iar mătuşa Sarah era prea ciudată. Mary-Jane lucra cu plăcere pentru mine, deoarece relaţia dintre noi era mai caldă decît cea obişnuită dintre o cameristă şi stăpîna ei. Atunci m-am hotărît să-i încredinţez o parte din secretele mele.

- Mary-Jane, ce te-ai gîndit că este? O fantomă?

- Doamnă, eu nu prea cred în aşa ceva.

- Nici eu. Eu cred că sub sutana călugărului nu este o fantomă.

- Dar cum a ajuns în dormitorul dumneavoastră, doamnă?

- Asta vreau să aflu.

- Şi a tras perdelele şi a luat vasul de încălzit?

- Aşa cred. Mary-Jane, deocamdată, te rog să nu spui nimic, nimănui, despre ceea ce ai văzut. Călugărul nostru crede că *eu* am fost cea care se grăbea spre casă, seara. Nu-şi imaginează că erai tu. Vreau să nu afle, pentru o vreme. O să faci ce te rog?

- Totdeauna încerc să fac aşa cum doriţi, doamnă.

¤

Zorii Crăciunului s-au ivit geroşi şi plini de strălucire. Stăteam întinsă în pat, citind bucuroasă scrisorile şi felicitările primite. Una dintre ele era de la cel la care încă mă gîndeam ca la tatăl meu. Îmi ura numai bine cu ocazia Crăciunului şi spera că

scrisoarea lui anterioară nu mă necăjise. Cu o zi înainte sosise o scrisoare de la tatăl meu adevărat, în care-mi spunea că spera să ajungă acasă în primăvară.

Mult aşteptata primăvară! Atunci aveam să am şi copilul. Şi, oare, ce altceva? Dar nu doream să mă gîndesc mai departe de atît. Ar fi fost prea mult.

În timp ce stăteam întinsă pe pat , gîndurile mi s-au întors din nou - de fapt, nu erau niciodată prea departe - la dorinţa de a afla identitatea persoanei ce încerca să-i facă rău copilului meu. Mi-am derulat din nou în minte, în detaliu, diversele incidente legate de călugăr, căci eram sigură că aici se afla cheia pentru a descoperi identitatea celui ce mă persecuta. Călugărul apăruse în camera mea, mergînd apoi grăbit de-a lungul coridorului în timp ce încercam să-i iau urma, apoi dispărînd. Cu cît mă gîndeam mai mult la asta, ideea mă captiva tot mai tare. Era, oare, vreo ascunzătoare secretă în galerie? Călugărul fusese văzut nu numai în casă, ci şi între ruinele mănăstirii. Dar dacă exista un pasaj ce lega mănăstirea de casă? Dar dacă erau două persoane care jucau rolul călugărului? Dacă Luke şi Damaris purtaseră amîndoi, pe rînd, sutana - Damaris, în prima noapte, dîndu-i posibilitatea lui Luke să apară în haine de casă, pe palierul de la etajul doi, iar Luke, atunci cînd eram cu Damaris printre ruine?

Mi-am amintit de vechiul plan al mănăstirii, pe care-l văzusem cînd am sosit pentru prima oară la *Revels*. Era undeva, în bibliotecă. Dacă aş putea găsi în acel plan vreo indicaţie cu privire la locul

unde ar putea fi pasajul de legătură, ar putea fi începutul rezolvării misterului.

Deţineam două informaţii vitale. În primul rînd, arcada dintre ruine, unde călugărul a fost zărit de două ori - de Damaris împreună cu mine şi apoi de Mary-Jane. Eram hotărîtă să studiez foarte atent planul în acel loc. Şi mai era galeria menestrelilor, din casă.

Eram atît de agitată încît abia mai aveam răbdare să mă îmbrac. Şi de ce aş face-o? Am tras iute pe mine o rochie uşoară de casă şi am luat-o repede spre bibliotecă. Am găsit foarte uşor planul. Era legat într-o copertă moale din piele şi indica cîteva detalii despre mănăstire, scrise pe o rolă de pergament îngălbenit de vreme.

În timp ce-l strecuram sub braţ, am auzit o mişcare în spatele meu şi, întorcîndu-mă brusc, l-am văzut pe Luke în pragul uşii. Se uita la mine cu acea expresie vigilentă pe care o observasem în ultimul timp pe feţele tuturor şi care cîndva mă alarma, dar care acum nu mai avea puterea să mă rănească.

- Ia te uită! Parcă ar fi chiar Catherine! Sărbători fericite, Catherine... şi un An Nou cu bucurii.

- Mulţumesc, Luke.

Stătea în dreptul uşii, barîndu-mi calea. Mă simţeam stînjenită, nu numai datorită a ceea ce duceam sub braţ, ci şi din cauză că aveam doar o rochie subţire de casă pe deasupra cămăşii de noapte.

- Ce s-a întîmplat, Catherine?

- Nimic.

- Arăți de parcă ți-ar fi frică să nu cumva să te înghit.

- Înseamnă că expresia mea te induce în eroare.

- Deci eşti într-adevăr binevoitoare faţă de mine în această dimineaţă de Crăciun?

- N-ar trebui ca toţi să simţim aşa faţă de toată lumea, mai ales în această dimineaţă?

- Vorbeşti exact ca bătrînul Cartwright. Va trebui să mergem şi să-i ascultăm predica de Crăciun.

A căscat.

- Întotdeauna mă gîndesc că mi-ar place să-i fixez timpul alocat, după cronometru. Am auzit zilele trecute că cineva a făcut aşa ceva. O persoană importantă în regiunea lui. E adevărat. S-a dus la biserică, şi-a fixat ceasul - zece minute de predică, nu mai mult - şi, după ce au trecut cele zece minute, a pocnit din degete şi predica a trebuit să se încheie; şi s-a terminat, pentru că pastorul trebuia să se gîndească şi la traiul său.

Ochii i s-au îngustat şi a continuat:

- Mă gîndesc să fac şi eu aşa într-o zi, cînd...

L-am privit atent. Ştiam ce vroia să zică: cînd va fi stăpîn. M-am simţit neliniştită, chiar dacă biblioteca era inundată de lumina zilei.

- Ei bine, ce citeşti acolo?

Degetele erau deja pe învelitoarea de piele.

- Oh, e doar ceva ce am observat în bibliotecă. Vroiam să mai arunc o privire.

Luase deja sulul, în ciuda efortului meu de a-l opri. A trebuit să-i dau drumul, nedorind să par că mă împotrivesc cu îndîrjire.

- Iarăşi vechea mănăstire! şopti el. Ştii, Catherine, tu ai căpătat o obsesie pentru mănăstiri... călugări... şi alte de-astea.

- Tu, nu? am întrebat.

- Eu? De ce? Eu m-am născut aici. Noi le luăm ca atare. Doar cei ce sînt noi în aceste locuri gîndesc că toate astea sînt minunate.

Îmi puse la loc sulul sub braţ, continuînd:

- Vai, Catherine, stăm chiar sub vîsc!

Mă luă în braţe şi mă sărută brusc, pe buze.

- Sărbători fericite, Catherine, şi La mulţi ani.

Apoi se trase deoparte, făcînd o plecăciune ironică. Am trecut pe lîngă el cît am putut de demnă şi am luat-o în sus, pe scări. A rămas în uşa bibliotecii, uitîndu-se după mine.

Aş fi preferat să nu vadă ce luasem cu mine. Mă întrebam cît de mult îmi citise gîndurile. Luke mă neliniştea. Nu-l înţelegeam şi aveam senzaţia că el era cel căruia îi displăcea cel mai tare prezenţa mea aici... el şi Ruth. M-am gîndit că dacă era vorba de Luke şi Ruth, ar fi fost mai simplu pentru ei decît pentru oricine altcineva, iar faptul că Damaris minţise putea să însemne că o făcuse pentru Luke.

Cînd am ajuns în camera mea, m-am băgat din nou în pat şi am început să studiez planul. Purta titlul *Mănăstirea Kirkland*, anul 1520 şi, în timp ce priveam, am avut senzaţia că locul revine la viaţă sub ochii mei, ca şi cum zidurile şi acoperişurile se refăceau din nou, în mod miraculos, acolo unde se distruseseră. Aveam în faţa ochilor o serie de clădiri ce găzduiau o comunitate închisă ce nu avea nevoie de nici un fel de resurse din exterior, fiind perfect

capabilă să se întreţină din resurse proprii. Era aşa simplu să ţi-o imaginezi! Mi-am dat seama că învăţasem destul de bine topografia mănăstirii. Nu din cauză că vizitasem locul de foarte multe ori, ci pentru că mă impresionase foarte puternic. Turnul central normand era un reper excelent. I-am urmărit conturul cu degetul. Transeptul din nord şi din sud, sanctuarul, balconul, încăperea canonicilor. Iar arcada cu stîlpii ei de susţinere, locul unde zărisem călugărul, era cea care ducea spre sala de mese şi spre brutărie. Apoi privirea îmi căzu pe cuvintele: "intrare spre pivniţă". Dacă existase pivniţă sub mănăstire, aproape sigur existau tunele ce o legau de alte încăperi subterane. Un astfel de labirint era o caracteristică a mănăstirilor din acea perioadă. Ştiam asta din ceea ce citisem despre binecunoscutele noastre mănăstiri ca: Fountains, Kirkstall şi Rievaulx. Am remarcat cu interes crescînd că pivniţa era pe acea parte a mănăstirii care era cea mai apropiată de *Revels*.

Eram atît de absorbită încît n-am auzit bătaia în uşă şi Ruth era deja în cameră înainte să-mi dau seama de asta. Stătea la capătul patului, pe locul pe care stătuse călugărul.

- Crăciun fericit, mi-a zis.
- Mulţumesc, la fel şi ţie.
- Pari foarte obosită.
- Oh, da.

Ochii ei alunecau pe sulul desfăşurat în faţa mea şi bănuiam că-l recunoscuse.

- Cum te simţi?
- Mult, mult mai bine.

- Asta e o veste îmbucurătoare. Ai de gînd să te ridici din pat? Oaspeții noştri trebuie să ajungă în curînd.

- Da, mă ridic acum.

A dat din cap şi a mai aruncat încă o privire peste plan. Mi s-a părut că era puțin cam neliniştită.

¤

La ora la care familia era deja pregătită să plece la biserică, Simon şi Hagar încă nu ajunseseră.

- De obicei, ajung mai devreme, a zis Ruth. S-o fi întîmplat ceva de-au întîrziat. Vom pleca, totuşi, la biserică. Trebuie să fim în strana noastră în dimineața Crăciunului.

Matthew şi Sarah au coborît în salon, îmbrăcați ca pentru biserică. Era, într-adevăr, un lucru neobişnuit şi mi-am dat seama că foarte rar i-am văzut îmbrăcați ca pentru a ieşi din casă. Aveau să meargă cu trăsura la biserică şi era o veche tradiție ca strana lor să fie plină în ziua Crăciunului.

Ardeam de nerăbdare să merg la mănăstire pentru a căuta pivnița şi doream s-o fac într-un moment în care nimeni n-ar fi putut să mă urmărească . Dacă aş fi putut găsi o scuză să nu merg la biserică, aş fi fost sigură că aproximativ două ore n-ar fi putut să mă surprindă nimeni.

Mi-ar fi plăcut să merg cu ei la biserică şi să-mi ocup locul în strană, deoarece începusem să îndrăgesc tradițiile vechi şi tînjeam după liniştea ce mi-ar fi dat-o slujba de Crăciun. Dar mai imperativă

era dorința de a-mi proteja copilul, așa că m-am hotărît să pun în practică o mică înșelăciune.

În timp ce urcau în trăsură, am stat o clipă nemișcată, cu mîinile în jurul corpului. Ruth mă întrebă imediat:

- Ce s-a întîmplat?

- Nu-i nimic, dar cred că n-am să mai vin cu voi. Doctorul mi-a spus să am mare grijă să nu mă obosesc.

- O să rămîn cu tine, a zis Ruth. Ar trebui să mergi imediat în pat.

- Nu, am insistat, o să mă ajute Mary-Jane. Este foarte pricepută și ne înțelegem perfect.

- Cred, totuși, că ar trebui să rămîn cu tine, insistă Ruth.

- Atunci, dacă așa crezi, vin eu cu voi, pentru că în nici un caz nu vreau să lipsești de la slujba de Crăciun.

A ezitat, apoi a spus:

- Bine, dacă insiști... Și ce ai de gînd să faci?

- O să mă duc în camera mea. Vreau să fac tot posibilul să mă simt bine astăzi.

A aprobat din cap, zicîndu-i apoi băiatului de la grajd:

- Du-te și trimite-o pe Mary-Jane la mine... și repede, că altfel întîrziem la biserică.

Mary-Jane a apărut în grabă.

- Doamna Rockwell nu se simte suficient de bine încît să ne însoțească la biserică. Du-o în camera ei și ai grijă de ea.

- Da, doamnă.

Ruth, satisfăcută, se urcă în trăsură şi, peste cîteva secunde, în timp ce eu urcam spre camera mea, alături de Mary-Jane, deja se depărtau. După ce am ajuns sus, am spus:

- Mary-Jane, o să ieşim.

- Dar, doamnă...

Ştiam că trebuia să-i mărturisesc deja mai multe. Apariţia călugărului în faţa ei o implicase în acest mister, iar faptul că venise direct la mine să-mi povestească ce văzuse, precum şi faptul că-şi ţinuse promisiunea de a nu spune nimănui, dovedeau că era de partea mea.

- Mă simt foarte bine, am spus. Mi-ar fi făcut plăcere să merg cu ei la biserică, dar am altceva de făcut. Mergem la mănăstire.

Am convins-o să pună pe ea pelerina mea albastră iar eu m-am îmbrăcat cu o alta, maro închis. Ne-am îndreptat apoi spre mănăstire. Vroiam să nu pierdem nici o clipă deoarece nu ştiam cît aveau să dureze explorările noastre şi era absolut necesar să fim înapoi în casă înainte ca ceilalţi să se întoarcă de la biserică.

- M-am uitat pe un plan al mănăstirii, i-am spus. Îl am aici, cu mine. De fiecare dată cînd am zărit călugărul printre ruine, era în apropiere de intrarea spre pivniţă. Hai să mergem imediat acolo!

- Şi ce facem dacă vedem călugărul? întrebă ea.

- Nu cred că va apărea în dimineaţa asta.

- Tare aş vrea să-i spun vreo cîteva. Ce m-a mai speriat, chiar dacă eu nu sînt însărcinată!

- Sper că nu eşti, am spus.

Am rîs amîndouă, un rîs nervos după cum mi s-a părut, deoarece Mary-Jane îşi dădea seama, la fel de bine ca şi mine, că nu aveam de-a face cu o persoană ce făcea o simplă glumă şi că în spatele tuturor celor întîmplate era o implicaţie sinistră.

- Ce avem noi de făcut, i-am spus, este să descoperim dacă există vreo posibilitate de a ajunge de la ruine în casă. Să nu uităm, cu mult timp în urmă, anumite obiecte de valoare şi, poate, chiar membri ai familiei, au rămas ascunşi cîţiva ani. Vezi tu, totul indică existenţa unei intrări secrete.

Mary-Jane mă aprobă.

- Nu m-ar mira, doamnă. Casa asta este plină de unghere ascunse şi crăpături ciudate. Este foarte posibil să existe pe undeva, numai s-o putem găsi.

Cînd am ajuns la ruine, am simţit o uşoară lipsă de aer - de agitaţie şi efort - iar Mary-Jane a încetinit pasul.

- Nu uitaţi starea în care vă aflaţi, doamnă.

Nu uitam. Eram hotărîtă să am mare grijă de mine. M-am gîndit atunci că n-a existat niciodată un copil care să aibă atîta nevoie de grijă ca acesta, din cauza pericolului ce-l ameninţa.

Am mers de-a lungul arcadei, trecînd pe la fiecare punct de sprijin, aşa cum văzusem că face călugărul şi am ajuns la locul unde ştiam că fusese brutăria . Am ajuns la ceea ce se mai păstrase dintr-o scară în spiralâ ce eram sigură că ducea în pivniţă. Din cauză că studiasem planul cu atenţie , mi-am dat seama că merseserăm înspre casă şi că aceasta era porţiunea de ruine cea mai aproape de *Revels*. Am coborît cu mare grijă scările, înaintea lui Mary-Jane,

iar la capătul acestora am ajuns la două pasaje care, ambele, duceau în direcția casei. Evident fuseseră niște tunele și am fost dezamăgită văzîndu-le deoarece, la fel cu naosul și transepturile, aveau drept acoperiș doar cerul. Am mers totuși de-a lungul celor două pasaje despărțite de un zid rămas doar pe jumătate în picioare, pasaje ce, după aproximativ cincizeci de metri, se uneau într-unul singur. Am ajuns într-un loc ce s-ar fi putut să fi fost cîndva o locuință. Erau mai multe camere spațioase, urmele zidurilor din cărămidă indicînd modul în care fuseseră despărțite între ele. M-am gîndit că acesta putea fi locul unde fuseseră ascunse obiectele de valoare, în timpul războiului civil. În acest caz, trebuia să existe un pasaj de legătură cu casa. Trebuia neapărat să-l găsim.

Am traversat încăperile și părea că ruinele se terminau aici. Puteam *acum* să văd *Revels* foarte aproape și știam că partea casei în care se afla galeria menestrelilor era chiar în fața noastră. Eram agitată și, totuși, exasperată, deoarece părea că nu puteam merge mai departe.

Mary-Jane mă privea neajutorată, părînd să întrebe ce era de făcut. Privind ceasul, mi-am dat seama că, dacă nu ne grăbeam spre casă, riscam ca ceilalți să se întoarcă de la biserică înaintea noastră.

- Trebuie să plecăm, am spus, dar o să mai venim.

Dezamăgită, Mary-Jane lovi cu piciorul în cîteva pietre mari ce erau proptite de un zid aproape năruit. Se auzi un sunet spart, sec, dar semnificația acestui fapt nu am înțeles-o decît mai tîrziu, deoarece atunci

mă gîndeam doar la ce s-ar fi putut întîmpla dacă se afla că doar mă prefăcusem că nu mă simțeam bine, pentru a vizita ruinele.

- Altă dată, am continuat. Poate mîine. Acum trebuie să ne întoarcem.

Am avut noroc că am ajuns atunci acasă pentru că după doar cîteva minute după ce am intrat în camera mea, Mary-Jane a venit să-mi spună că doctorul Smith era jos şi dorea să mă vadă. Am coborît imediat.

- Catherine, cum te mai simți? m-a întrebat, luîndu-mi mîna într-a lui şi privindu-mă scrutător.

- Mă simt bine, mulțumesc.

- Am fost neliniştit văzînd că nu erai împreună cu ceilalți la biserică.

- M-am gîndit că ar fi mai bine să nu merg astăzi.

- Înțeleg. Ai simțit nevoia de odihnă. Eram acolo cu fiica mea şi am folosit primul prilej să mă strecor afară.

- Dacă aş fi fost bolnavă, ai fi aflat cu siguranță. Cineva ar fi venit să te cheme.

- E adevărat, m-am gîndit că trebuie să fie doar o uşoară indispoziție. Am vrut totuşi să verific.

- Eşti foarte atent.

- Bineînțeles că sînt.

- Totuşi, nu sînt pacienta ta. Jessie Dankwait o să vină la *Revels* cînd va fi timpul.

- O să am totuşi grijă să fiu disponibil.

- Hai să intrăm în salonul de iarnă. Acolo arde focul.

Am intrat în salonul ce arăta încîntător, cu pereții ornați cu ilice pline de bobițe mari, purpurii.

- Cea pe care am văzut-o cînd am ajuns, nu era cumva camerista ta? mă întrebă doctorul în timp ce ne aşezam aproape de foc. Cred că are o soră care tocmai a născut.

- Aşa e. Mary-Jane era aşa de agitată în ziua în care s-a născut copilul! S-a dus să-şi vadă sora şi pe cine crezi că a mai văzut?

Zîmbea, părînd foarte mulţumit să mă vadă aşa de bine dispusă.

- O să fii surprins să afli că Mary-Jane a văzut călugărul, am continuat.

- A văzut... călugărul!

- Da, i-am dat atunci să poarte una dintre pelerinele mele şi s-a întors spre casă trecînd pe lîngă ruine. Călugărul era acolo şi şi-a jucat din nou rolul, făcîndu-i semne.

L-am auzit trăgînd aer în piept.

- Nu zău!

- N-am spus nimănui, dar dumneata trebuie să afli, bineînţeles, pentru că mă suspectezi de a-mi fi pierdut minţile şi doresc să ştii că sînt la fel de echilibrată ca întotdeauna. Şi mai este ceva, chiar şi mai minunat.

- Sînt nerăbdător să aflu.

- Am primit veşti de acasă.

I-am povestit ce aflasem de la tatăl meu. Se relaxă vizibil. Apoi se aplecă spre mine, luîndu-mi cu căldură mîinile într-ale sale.

- Oh, Catherine, asta este într-adevăr o veste grozavă. Nimic nu mi-ar fi putut face mai mare plăcere.

- Îţi imaginezi cum mă simt eu.

- Desigur.

- Şi acum, că Mary-Jane a văzut călugărul... ei bine, s-a schimbat totul faţă de ziua aceea îngrozitoare în care mi-ai spus...

- M-am tot frămîntat de atunci. Nu eram convins că am avut dreptate să-ţi spun sau nu, mă gîndeam dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi ţin gura.

- Cred că ai avut dreptate să-mi spui. E mai bine ca aceste lucruri să fie scoase la iveală. Vezi, acum am reuşit să-mi risipesc toate îndoielile.

Brusc, a devenit foarte sobru.

- Dar, Catherine, spuneai că Mary-Jane a văzut acea arătare. Ce vrei să spui cu asta?

- Că cineva ameninţă viaţa copilului meu. Trebuie să aflu identitatea acestei persoane. Cel puţin, cunosc o persoană care este implicată.

M-am oprit, iar el a zis repede:

- Ştii o persoană care este implicată?

Am ezitat, nefiindu-mi uşor să-i spun că o suspectam pe fiica lui. Dar a insistat, aşa că am izbucnit:

- Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că Damaris este implicată în toate astea.

Mă privi fix, îngrozit. Am continuat:

- Era cu mine atunci cînd ne întorceam spre casă. Îţi aminteşti că ai insistat să mă însoţească? Ei bine, am văzut amîndouă călugărul - iar ea a susţinut că nu l-a văzut!

- Damaris! şopti, ca pentru el.

- Nu e nici o îndoială că l-a văzut şi, totuşi, a negat. Ea ştie în mod sigur cine este această

persoană care încearcă să mă sperie. Cînd a negat că l-a văzut, mi-am dat imediat seama că e complice.

- Nu poate fi adevărat! De ce... de ce ?

- Tare aş vrea să ştiu. Cel puţin, zilele acestea am mai descoperit cîte ceva. Problema e că mi-e foarte greu să mai am încredere în cineva.

- Ăsta e un reproş şi bănuiesc că-l merit. Catherine, trebuie să crezi cînd îţi spun că am suferit cumplit aflînd de existenţa unei Catherine Corder la Worstwhistle şi de legătura dintre voi. Le-am spus lui Sir Matthew şi Ruth pentru că am considerat de datoria mea s-o fac. Am vrut să mergi acolo doar pentru cîteva zile pentru a fi sub observaţie. N-am sugerat în nici un fel că ar trebui să fii închisă acolo. M-am gîndit numai la binele tău.

- A fost o lovitură cumplită pentru mine să-mi aud numele legat de locul acela.

- Ştiu, dar... a devenit un coşmar! Damaris... propria mea fiică... să joace un rol în toate astea! Trebuie să fie o greşeală. Ai mai povestit asta cuiva?

- Nu, nu încă.

- Îţi înţeleg raţionamentul. Cu cît povesteşti mai puţin despre toate astea, cu atît îţi va fi mai simplu să găseşti duşmanul. Dar mă bucur că mi-ai spus mie.

Se auzi o bătaie în uşă şi William intră.

- Au sosit doamna Rockwell-Redvers şi domnul Redvers, doamnă.

Am coborît cu doctorul pentru a-i întîmpina pe Hagar şi Simon.

¤

În după amiaza aceea am avut ocazia să stau de vorbă cu Simon. Vîntul bătea încă dinspre nord, dar ninsoarea se oprise. Membrii mai în vîrstă ai familiei se odihneau în camerele lor. N-aveam idee unde puteau fi Ruth şi Luke. Dat fiind că dimineaţă nu mă simţisem suficient de bine încît să merg la biserică , Ruth mă sfătuise să mă odihnesc pînă la ora ceaiului. Îi spusesem că aşa o să fac dar, fiind prea agitată pentru a putea rămîne în cameră, după zece minute am coborît în salonaşul de iarnă, unde l-am găsit pe Simon adîncit în gînduri, lîngă şemineu. S-a ridicat imediat, încîntat să mă vadă, zicînd:

- Am observat încă de cînd am sosit că arăţi radioasă. Schimbarea e uimitoare. Sînt sigur că s-a întîmplat ceva grozav. Ai descoperit ceva?

Am simţit cum roşesc de plăcere . Complimentele lui erau întotdeauna sincere. Aşa era felul lui de a fi deci arătam, într-adevăr, radioasă. I-am povestit despre scrisoare şi despre aventura trăită de Mary-Jane, relatîndu-i apoi turul de recunoaştere din dimineaţa aceea. Mă încînta să-i văd reacţia în timp ce-i povesteam despre familia mea. Pe faţă îi apăru un zîmbet, iar apoi izbucni în rîs:

- Nici că puteai primi veşti mai bune, nu-i aşa Catherine? Cît despre mine...

Se aplecă spre mine, privindu-mă drept în faţă:

- Chiar dacă ai fi provenit dintr-o familie de lunatici nebuni de legat, tot aş fi rămas la părerea că eşti cea mai echilibrată femeie pe care am avut vreodată ocazia să o cunosc.

Am început şi eu să rîd. Mă simţeam atît de fericită în acel salonaş de iarnă... doar noi doi, la

gura şemineului. Mă gîndeam că, dacă n-aş fi fost văduvă , prezenţa noastră acolo ar fi fost considerată foarte nepotrivită.

- I-ai povestit doctorului? mă întrebă el. Eraţi împreună cînd am sosit.

- Da, i-am spus. A fost şi el încîntat.

A dat din cap.

- Şi despre Mary-Jane?

- Da, şi despre asta. Dar m-am hotărît să nu mai spun nimănui... cu excepţia bunicii tale, bineînţeles. Nu vreau să mai ştie nimeni, deocamdată.

- E foarte înţelept. Doar nu vrem să ne punem călugărul în gardă, nu-i aşa? Ce mi-ar place să apară acum, să dau nas în nas cu el! Mă întreb dacă e vreo şansă să-şi facă apariţia în noaptea asta.

- Cred că sînt prea mulţi oameni în casă. Dar să sperăm că o va face.

- Îţi garantez că l-aş prinde.

- Cred că ai face-o.

Simon îşi privi mîinile şi am remarcat din nou ce puternice erau. Cred că se gîndea ce i-ar fi putut face călugărului dacă l-ar fi prins.

- Am o hartă a mănăstirii, i-am spus. Am încercat să descopăr o altă cale de acces spre casă.

- Ai găsit ceva?

- Nimic. Am luat-o pe Mary-Jane cu mine la ruine azi dimineaţă, în timp ce ceilalţi erau la biserică.

- Înţelesesem că aveai de gînd să te odihneşti.

- N-am spus asta. Am spus doar că doream să rămîn acasă. Restul s-a dedus.

- Trucuri femeieşti! a rîs el.

Prietenia noastră mă făcea fericită.

- Acum spune-mi, continuă el, ce ai descoperit?

- Nimic sigur, dar cred că e posibil să existe un pasaj de legătură.

- Ce te face să crezi asta?

- Aparițiile călugărului, atît în casă, cît și între ruine. Trebuie să-și țină costumul ascuns undeva. În plus, în acea primă noapte în care l-am văzut a dispărut atît de iute! Bănuiesc că are un complice.

- Damaris, a zis el.

- Care ar putea juca rolul călugărului, în anumite situații, l-am aprobat eu.

- E posibil.

- Am impresia că drumul spre această ascunzătoare pornește din galeria menestrelilor.

- De ce?

- Pentru că doar pe acolo putea să fugă în noaptea aceea.

- Dumnezeule! strigă el, așa este.

- Sînt sigură că din galerie pornește o cale de ieșire din casă.

- Ar putea, oare, să existe, și cei ai casei să nu știe nimic?

- De ce nu? Capetele Rotunde au locuit aici cîțiva ani, fără s-o găsească.

- Ce mai așteptăm? întrebă Simon.

Se ridică și am luat-o împreună spre galeria menestrelilor.

Galeria păruse întotdeauna un loc straniu, fiind atît de întunecoasă. Nu exista nici o fereastră și singura rază de lumină venea din hol. Pe ambele laturi ale balconului atîrnau draperii grele. Pe vremuri, probabil că se dorea ca muzicanții care

cîntau acolo să fie numai auziți, fără a fi neapărat văzuți.

În acea după amiază locul era mohorît şi deprimant. Nu era spațios. Era atît cît să încapă o orchestră formată din vreo zece oameni, oarecum înghesuiți. Pe peretele din spate atîrna o tapiserie ce, evident, nu fusese mişcată din loc de ani de zile. Simon începu să ciocănească pereții de jur împrejur dar, din cauza tapiseriei, asta n-a ajutat prea mult.

Într-un loc descoperi că tapiseria se putea trage deoparte şi emoția puse stăpînire pe mine cînd am dat peste o uşă. Am ținut tapiseria ridicată în timp ce el deschidea uşa, dar am dat doar peste un dulap gol, mirosind a praf şi mucegai.

- Se poate să se fi ascuns în dulap pînă ce a încetat zarva, a zis Simon, închizînd uşa.

- Dar a apărut de la etajul al doilea.

- Te referi la Luke?

- Ei bine... la Luke mă gîndeam, i-am răspuns, lăsînd tapiseria să cadă la loc.

- Hm! exclamă Simon.

Deodată se auzi o mişcare bruscă în spatele nostru. Eram cu spatele la uşa ce ducea în galerie şi ne-am întors, cu o senzație de vinovăție.

- Salut, zise Luke. Cînd am auzit voci, m-am gîndit că s-au întors fantomele menestrelilor.

Îmi doream cu ardoare să-i pot vedea fața.

- Galeria nu este folosită destul, a zis Simon. Miroase a vechi.

- N-ar avea loc suficient o orchestră modernă. La ultimul bal muzicanții s-au instalat pe podiumul din salonul mare.

- Ar fi mult mai eficient dacă ar sta în galerie, m-am auzit spunînd.

- Da, să cînte la clavecin, la harfă, sau la ce or mai fi avut în vremurile de demult.

Vocea îi era batjocoritoare. Mă gîndeam că dimineață mă găsise în bibliotecă, iar acum în galerie.

Am ieşit cu toții, îndreptîndu-ne spre salonul de iarnă. Ne-am aşezat în preajma focului, vorbind vrute şi nevrute, dar cu o oarecare reținere de care eram conştienți cu toții.

În acea seară cina se servi în salonul mare căci, deşi eram încă în doliu, Crăciunul e Crăciun şi, de secole, acolo se servea masa în astfel de ocazii.

Masa lungă şi îngustă era aranjată cu gust. Din loc în loc erau aşezate sfeşnice în care ardeau lumînări ce făceau să strălucească tacîmurile şi paharele de pe masă, iar peste enorma față de masă din dantelă erau presărate mlădițe de ilice. Astfel aranjată, masa avea într-adevăr un aer festiv. Lumînările din aplicele de pe pereți erau, de asemenea, aprinse. Niciclnd nu mai văzusem salonul atît de intens luminat. În timp ce coboram scările, mă gîndeam că aşa trebuie să fi arătat cu un secol în urmă.

Purtam o rochie comodă din catifea, în culori pastelate, cu guler din dantelă verde şi mîneci largi. O cumpărasem de la Harrogate şi cred că nici o altă rochie n-ar fi putut fi mai potrivită pentru această ocazie, ținînd cont de condiția mea. Ruth îmi spusese că obiceiul era ca fiecare să ofere mici daruri la cină şi am remarcat multe pachețele viu

colorate puse în fața fiecăruia. Am remarcat că numele noastre erau scrise pe bucățele de pergament, în dreptul locului ce ne era rezervat. Masa fiind atît de mare, era mult loc liber între noi, deoarece eram cu toții doar şapte persoane la masă, chiar dacă după cină urmau să sosească diverşi invitați. "La un pahar de vin", după cum spunea Sir Matthew. Ştiam că printre aceştia aveau să fie doctorul Smith şi Damaris, precum şi domnul şi doamna Cartwright, însoțiți de cîțiva membri ai familiei lor.

Ruth era deja acolo, discutînd cu William.

- Ah, zise ea, văzîndu-mă, te simți mai bine?

- Da, foarte bine, mulțumesc.

- Mă bucur. Ar fi fost păcat să nu te simți bine tocmai în seara asta. Dar, dacă cumva o să te simți obosită înainte să plece toată lumea, poți să te strecori afară din cameră. O să-i rog eu să te scuze.

- Mulțumesc, Ruth.

Mi-a strîns mîna. Era pentru prima oară că simțeam căldură din partea ei. Poate din cauză că e Crăciunul, mi-am zis.

Hagar a fost următoarea care a sosit. Am urmărit-o cu privirea în timp ce cobora scările şi, deşi era nevoită să se sprijine în baston, şi-a făcut o intrare magnifică. Era îmbrăcată într-o rochie de catifea purpurie, ce se potrivea foarte bine cu părul ei alb, iar croiala ar fi fost foarte la modă cu douăzeci de ani în urmă. Nu am cunoscut niciodată pe cineva cu o atitudine atît de demnă ca Hagar. Aveam senzația că toți erau oarecum copleşiți de prezența ei ce inspira teamă şi respect şi eram bucuroasă că deveniserăm

atît de bune prietene. Purta o garnitură de cercei, colier şi inel cu smaralde, piatra montată în inel fiind enormă.

Şi-a lipit obrazul de al meu, zicînd:

- Ei bine, Catherine, mă bucur să te avem printre noi. Simon n-a coborît încă?

Îşi scutură capul, sugerînd o exasperare plină de afecţiune:

- Sînt sigură că n-are nici un chef să se îmbrace pentru seară.

- Lui Simon nu i-a plăcut niciodată să se îmbrace în ţinută de ocazie, a zis Ruth. Îmi amintesc că odată a declarat că nici o ocazie nu merită atîta efort.

- Are propriile lui păreri despre astfel de lucruri, o aprobă Hagar. Dar iată-l pe Matthew! Matthew, ce mai faci?

Sir Matthew cobora scările urmat de mătuşa Sarah, care arăta plină de însufleţire. Îşi pusese o rochie cu un decolteu destul de adînc, din satin bleu, ornată cu panglici şi dantelă, al cărei efect era că o făcea să arate foarte tînără. Privirea i se îndreptă spre masă.

- Oh, cadourile! strigă ea. Asta e întotdeauna partea cea mai fascinantă, nu crezi, Hagar?

- N-o să te maturizezi niciodată, Sarah, zise Hagar.

Dar Sarah se întorsese deja spre mine.

- Îţi plac cadourile, nu-i aşa, Catherine? Noi două avem multe în comun, nu crezi?

Se întoarse spre Hagar.

- Aşa am stabilit atunci cînd... cînd...

Atunci coborî Simon. Era pentru prima oară că-l vedeam îmbrăcat în ținută de seară şi am remarcat că arăta foarte distins.

- Ha! exclamă Hagar. Deci ai cedat în fața tradiției, nepoate.

El îi luă mîna şi i-o sărută. Un zîmbet de mulțumire apăru pe buzele ei.

- Există momente în care nu ai altă alternativă decît să te supui, zise el.

Eram cu toții în acel salon frumos luminat cînd, deodată, se auzi sunetul unei viori dinspre galeria menestrelilor. Imediat se lăsă tăcerea şi toate privirile se îndreptară într-acolo. Galeria era în întuneric, dar vioara continua să cînte, iar linia melodică îmi era bine cunoscută: *Lumina Altor Vremuri.*

Hagar a rupt prima tăcerea:

- Cine e? a întrebă ea.

Nu răspunse nimeni, iar vaietul viorii continua să umple încăperea. Apoi, Simon zise:

- Mă duc să văd.

Dar, în timp ce se îndrepta spre scară, o siluetă apăru în balcon. Era Luke. Părul lui blond, destul de lung, îi încadra fața palidă.

- M-am gîndit că ar fi foarte nimerit să vă cînt la toți o serenadă la o așa ocazie, spuse el şi începu să cînte cu o voce plăcută de tenor, acompaniindu-se cu vioara.

Cînd a terminat s-a înclinat, şi-a lăsat vioara şi, la scurt timp după aceea, coborî pe scări pentru a ni se alătura.

- Grozav efect! murmură Simon, sec.

- Eşti exact ca bunicul tău, zise Hagar. Dornic de a fi admirat.

- Hai, Hagar! protestă Sir Matthew rîzînd, întotdeauna ai fost aspră cu mine.

- Întotdeauna am fost de părere că Luke ar trebui să cînte mai des şi să exerseze mai mult la vioară, se auzi vocea plină de afecţiune a lui Ruth.

Ne-am aşezat la masă şi, în timp ce William şi fetele ne serveau cina, ne-am îndreptat atenţia asupra cadourilor. Am început să le desfacem, murmurîndu-ne unul altuia cuvinte convenţionale de mulţumire, cu excepţia lui Sarah care ţipa de plăcere exact ca un copil.

În dreptul meu însă era un cadou cu o semnificaţie aparte, ce purta inscripţia "Sărbători fericite din partea lui Hagar şi Simon Rockwell-Redvers", scrisă de mîna lui Hagar. Mă întrebam de ce îmi făceau împreună un cadou şi am avut o strîngere de inimă la gîndul că Simon nu avusese nimic pregătit, iar Hagar încercase să ascundă acest lucru adăugînd şi numele lui lîngă al ei. Dar cînd am deschis cutia am făcut ochii mari de uimire, căci conţinea un inel. Mi-am dat seama că era un inel vechi, foarte valoros, probabil o bijuterie de familie, cu un rubin încrustat într-un cerc de diamante. L-am scos din cutie privind cînd spre Simon, cînd spre Hagar. Simon mă privea cu intensitate, iar Hagar îmi adresa zîmbetul acela special ce, de obicei, îl păstra doar pentru Simon.

- Dar e prea... prea..., m-am bîlbîit.

Îmi dădeam seama că toţi erau cu ochii pe mine şi pe inel.

- Aparţine familiei de generaţii întregi, a zis Simon. Vreau să spun, familiei Redvers.

- E atît de frumos!

- Ştii, am avut şi noi cîteva valori. Familia Rockwell nu a avut chiar totul, a continuat el.

- N-am vrut să spun...

- Ştim ce vroiai să ne spui, draga mea, interveni Hagar. Simon te tachinează. Pune-l pe deget. Vreau să văd dacă ţi se potriveşte.

Era prea mic pentru degetul mijlociu, dar se potrivea perfect pe cel inelar.

- Îi vine minunat, nu-i aşa? întrebă Hagar cu ochii strălucind, în timp ce-i privea pe rînd pe ceilalţi, parcă provocîndu-i să îndrăznească s-o contrazică.

- E un inel atît de frumos, murmură Ruth.

- E confirmarea aprecierii Redvers-ilor, Catherine, adăugă Luke.

- Cum aş putea să vă mulţumesc? am zis privind spre Hagar şi fiind peste puterile mele să mă uit spre Simon. Simţeam că exista o semnificaţie anume, de care erau cu toţii conştienţi şi pe care n-o înţelegeam... pe deplin. Dar îmi dădeam seama că era un cadou de valoare şi că, prin acest gest, Simon şi Hagar îşi arătau afecţiunea faţă de mine. Încercau, poate, să arate astfel persoanei ce mă persecuta că trebuia să aibă de-a face nu doar cu mine, ci şi cu ei.

- Ne poţi mulţumi purtîndu-l, răspunse Simon.

- E un talisman, spuse Luke. Ştii, Catherine, atît timp cît porţi inelul acesta, nimic rău nu ţi se poate întîmpla. Este o veche tradiţie a familiei. Poartă în el

un blestem... nu, pardon, o binecuvîntare. Spiritul inelului te va proteja de forțele răului.

- Atunci este de două ori mai prețios pentru că nu numai că mă apără de rele, dar e și atît de frumos! Vă mulțumesc din suflet pentru acest cadou minunat.

- Pune micile noastre cadouri într-o lumină jalnică, nu-i așa? oftă Luke. Dar nu uita, Catherine, spiritul inelului este ceea ce are importanță.

- E un lucru bun de ținut minte, răsună vocea autoritară a lui Hagar.

De frică să nu-mi trădez emoția provocată de acest cadou, m-am hotărît să nu mai comentez nimic față de ceilalți și mi-am îndreptat atenția asupra supei servite de William. Mai tîrziu, în timp ce toată lumea servea din curcanul umplut cu castane, m-am lăsat în voia stării plăcute de calmă mulțumire.

A fost apoi adusă budinca de Crăciun, minunat împodobită la bază cu o cunună de ilice și cu rămurele înfipte vesel în vîrf. William turnă peste ea coniacul, iar Matthew aprinse flacăra.

- Ce diferență față de Crăciunul de anul trecut! zise Sarah. Era plin de musafiri în casă. Gabriel stătea unde stai tu acum, Catherine.

- Hai să nu vorbim despre lucruri triste, zise Matthew. În fond, e prima zi de Crăciun.

- Crăciunul e momentul amintirilor, protestă Sarah. E momentul în care te gîndești la cei dispăruți.

- Zău? zise Ruth.

- Bineînțeles, strigă Sarah. Îți amintești, Hagar, de prima sărbătoare de Crăciun la care ni s-a permis să luăm parte?

- Mi-aduc aminte, zise Hagar.

Sarah îşi lăsă coatele pe masă, privind fix spre budinca flambată.

- Noaptea trecută am stat în pat şi m-am gîndit la toate serbările de Crăciun din viaţa mea, zise ea cu o voce spartă. Prima de care îmi pot aduce aminte este cea de cînd aveam trei ani. M-am trezit în toiul nopţii şi m-am speriat auzind muzica. Am plîns, iar Hagar m-a luat la rost.

- Prima din multele ocazii în care te-a luat la rost, sînt sigur, zise Luke.

- Cineva trebuia să preia conducerea familiei, răspunse Hagar cu sinceritate. Nu ţi-ar fi prins rău, Luke, să ţi se impună şi ţie o oarecare disciplină.

Sarah continuă, visătoare:

- De toate mi-am adus aminte, pe rînd, pînă am ajuns la cea de anul trecut. Vă aduceţi aminte de toasturile voastre? A fost şi unul special pentru Gabriel, după ce a scăpat.

Se lăsă tăcerea. Am întrebat:

- Cine a scăpat?

- Gabriel, zise Sarah. Putea să moară...

Îşi duse mîna la buze.

- ...dacă ar fi murit, n-ar mai fi întîlnit-o pe Catherine. Dacă ar fi murit, n-ai mai fi astăzi cu noi, Catherine. N-ai mai fi pe cale să...

- Gabriel nu mi-a povestit nimic despre acest accident.

- Nu prea merita povestit, interveni Ruth. S-a dărîmat brusc un zid al ruinelor, el era pe aproape şi l-a lovit uşor la picior. N-a fost mare lucru, doar nişte zgîrieturi.

- Dar, doar printr-un noroc a văzut la timp ce era pe cale să se întîmple şi a reuşit să scape. Dacă nu ar fi observat, ar fi fost omorît! a strigat Sarah, cu ochii strălucind de furie.

M-am gîndit că era nervoasă pe Ruth, care încerca să minimalizeze ceva ce ei i se părea important.

- Hai să vorbim despre ceva mai vesel, zise Luke. În fond, nu s-a întîmplat nimic atunci. Ce-a fost, a fost.

- Dacă s-ar fi întîmplat, murmură Sarah, n-ar mai fi fost nevoie să...

- William, interveni Ruth, paharul domnului Redvers este gol.

Mă gîndeam la Gabriel, la teama lui de propriul său cămin. Mi-am amintit de incidentul petrecut în luna noastră de miere, cînd am descoperit ruinele de pe ţărmul mării care, probabil, îi aminteau de mănăstirea *Kirkland*. Să fi fost prăbuşirea zidului un accident? Ştia oare Gabriel că cineva de la *Revels* încerca să-l omoare? Să fi fost asta explicaţia fricii lui? De aceea să se fi căsătorit cu mine, pentru a nu lupta singur împotriva primejdiei ce-l ameninţa? Acea primejdie să-l fi doborît oare pînă la urmă? Dacă da, însemna că cineva dorea să pună mîna pe moştenire. Acea persoană trebuie să fi fost îngrozită, după ce-l omorîse pe Gabriel - eram deja sigură că fusese omorît - aflînd că altcineva era pe cale să-i ia locul: copilul meu.

Mi-am dat seama că eram cu ochii aţintiţi spre Luke. Cu părul lui blond, lung, ce-i încadra faţa palidă, părea o îmbinare între înger şi demon. Îmi

amintea de figurinele sculptate în piatră. Ochii i-au strălucit satanic cînd mi-au întîlnit privirea, ca şi cum îmi citise gîndurile şi se amuza pe seama lor.

La şampanie am ţinut toasturi. A venit şi rîndul meu, iar ceilalţi stăteau în picioare, cu paharele ridicate. Mă gîndeam că unul dintre cei ce beau în sănătatea mea îşi făurea, poate chiar în acele momente, planuri să mă omoare, dar nu în mod violent ci astfel încît să pară o moarte naturală.

După terminarea cinei, servitorii au strîns repede masa şi eram pregătiţi să ne întîmpinăm oaspeţii. A fost mai multă lume decît mă aşteptam. Primii au sosit doctorul Smith şi Damaris şi mă întrebam ce se întîmpla cu soţia doctorului şi ce gîndea ea despre faptul că era lăsată singură de Crăciun. Am întrebat-o pe Damaris, care mi-a răspuns că mama ei se odihnea. Era deja o oră tîrzie pentru ea şi doctorul nu permitea ieşirea din programul obişnuit nici măcar în ziua de Crăciun.

Soţii Cartwright au sosit împreună cu mulţi alţi membri ai familiei, inclusiv familiile fiilor şi fiicelor lor. Ca şi Sarah, am început să mă gîndesc la alte sărbători ale Crăciunului - doar că eu mă gîndeam la cele viitoare, nu la cele trecute.

Nu s-a dansat, iar musafirii au fost conduşi spre un salon de la primul etaj. Chiar şi conversaţia a decurs în linişte. Cu toţii se gîndeau la Gabriel, căci serbarea tradiţională nu se organizase din cauza morţii lui.

Am prins o ocazie să-i mulţumesc lui Hagar pentru inel. A zîmbit şi mi-a spus:

- Ne-am dorit... amîndoi, să fie al tău.

- Este foarte valoros. Trebuie, de asemenea, să-i mulțumesc şi lui Simon.

- Iată-l.

Simon era deja lîngă noi şi m-am întors spre el:

- Îi mulțumeam bunicii tale pentru acest inel minunat.

Mi-a luat mîna, studiind inelul.

- Arată mai frumos pe degetul ei decît arăta în cutie, s-a adresat el lui Hagar.

A continuat să-mi țină mîna cîteva secunde, cu capul aplecat într-o parte, privind spre inel cu un zîmbet de satisfacție pe buze.

Ruth ni s-a alăturat.

- Catherine, dacă vrei, te poți retrage discret în camera ta. Nu trebuie să te oboseşti. Ar trebui să evităm aşa ceva.

Într-adevăr, eram atît de marcată de emoții noi şi erau atît de multe la care trebuia să mă gîndesc, încît îmi doream să merg în camera mea. Şi ştiam că ar fi trebuit să mă odihnesc.

- Cred că aşa voi face, i-am spus.

- Mîine o să fim tot aici, mi-a reamintit Hagar. Poate ieşim la o plimbare cu trăsura mîine dimineață - noi trei - doar dacă nu cumva o să vrei şi tu să vii cu noi, Ruth?

- Bănuiesc că o să tot treacă lume pe aici, toată dimineața, a răspuns Ruth. Ştii cum se întîmplă de Ziua Cadourilor.

- Bine, o să vedem, a zis Hagar. Noapte bună, draga mea. Sînt sigură că ar fi mai bine să te retragi. Cred că a fost o zi lungă pentru tine.

M-a tras spre ea şi m-a sărutat pe obraz. I-am întins apoi mîna lui Simon. Spre uimirea mea, s-a aplecat şi mi-a sărutat mîna. I-am simţit sărutul fierbinte pe piele. Am roşit, sperînd ca Ruth să nu observe.

- Hai, fugi, Catherine, a zis Ruth. O să-i rog eu pe ceilalţi să te scuze. Or să înţeleagă.

Aşa că m-am strecurat afară din cameră dar, cînd am ajuns în camera mea, mi-am dat seama că nu puteam dormi. Eram prea tulburată.

Am aprins lumînările şi m-am întins pe pat. Îmi răsuceam într-una inelul pe deget. Probabil că era un inel păstrat cu sfinţenie de familia Redvers şi, prin gestul lor, doreau să mă facă să înţeleg că ar fi vrut să devin membră a familiei lor.

Aşa stătusem şi cînd a apărut pentru prima oară călugărul în camera mea, la începutul acestor ciudate evenimente. Mi-am derulat în minte toate întîmplările trecute şi am devenit conştientă că situaţia era presantă. Timpul era scurt; deja oboseam repede şi fusesem nevoită să părăsesc petrecerea înainte de a se termina. Misterul trebuia elucidat... şi încă foarte repede.

Dacă aş putea descoperi acea cale de acces în casă... dacă aş reuşi să găsesc sutana călugărului...

De fapt, încă nu verificasem atent galeria menestrelilor. Descoperisem dulapul, dar nu cercetasem încă ce era în spatele tapiseriilor de pe perete. Oare de cît timp nu mai fuseseră date jos tapiseriile?

M-am ridicat din pat cu o arzătoare dorinţă de a mai verifica o dată galeria. În timp ce mergeam de-a

lungul coridorului, auzeam sunetul vocilor venind dinspre salon. Am coborît încet treptele spre galeria *menestrelilor, am deschis uşa şi am intrat.*

Singura geană de lumină venea de la lumînările puse pe pereţii holului mare. Galeria era întunecoasă şi sumbră şi mi-am dat seama că mă comportam prosteşte, sperînd să descopăr ceva în acel întuneric.

M-am aplecat peste balcon şi am privit salonul mare de la intrare, care se vedea foarte bine, cu excepţia zonei de dedesubt. Şi în timp ce stăteam acolo, uşa se deschise şi o siluetă se contură în prag. Pentru o clipă m-am gîndit că era călugărul şi, în ciuda convingerii mele că doream să-l întîlnesc, m-am înfiorat de frică.

Dar nu era un călugăr. Era un bărbat în costum de seară şi, cînd a şoptit: "Doamne,... Catherine!" am recunoscut vocea doctorului Smith. A continuat să vorbească în şoaptă:

- *Ce faci aici?*

- N-am putut să dorm.

A intrat în galerie şi am rămas unul lîngă altul, în dreptul balconului. Şi-a ridicat un deget înspre buze:

- E cineva acolo, jos, a şoptit el.

Am fost surprinsă să remarc că el considera asta un secret, dat fiind că erau atît de mulţi oaspeţi în casă. Eram pe punctul de a-i spune asta cînd, brusc, mă apucă de braţ şi mă trase mai aproape de balcon.

Apoi am auzit vocile.

- Damaris! Sîntem, în sfîrşit, singuri.

La auzul acelei voci, am simțit o durere aproape fizică. Nu numai datorită vorbelor, ci și tonului pe care fuseseră rostite, ton plin de semnificații, tandru și plin de pasiune. Foarte rar auzisem acest timbru în vocea lui Simon, căci el era cel care vorbea.

Apoi, Damaris:

- Mi-e frică. Tata n-ar fi deloc încîntat.

- În astfel de probleme nu trebuie să ne preocupe plăcerea taților, ci a noastră...

- Dar e aici în seara asta. Poate chiar acum ne urmărește.

Simon rîse și, în acel moment, s-au îndreptat spre centrul holului. Brațul lui o înconjura.

M-am întors cu spatele, nedorind să privesc. Îmi era frică să nu ne observe. Umilirea mea ar fi fost deplină dacă Simon ar fi aflat că fusesem de față la acest flirt al lui cu Damaris.

În timp ce mă îndreptam spre ușa galeriei, doctorul mă însoți și, împreună, am urcat treptele spre primul etaj. Părea preocupat, aproape ignorînd prezența mea și n-aveam nici o îndoială că era foarte îngrijorat pentru fiica sa.

- Am să-i interzic să se întîlnească cu acest... crai! a spus.

Nu am răspuns. Îmi împreunasem mîinile, atingînd acel inel ce, doar cu puțin timp în urmă, păruse să aibă o atît de mare semnificație.

- Poate ar fi inutil să-i interzici, am sugerat.

- Va trebui să mă asculte, a replicat.

I-am remarcat venele proeminente de pe tîmple. Nu-l mai văzusem niciodată atît de agitat și părea o dovadă clară a afecțiunii lui profunde pentru ea.

M-am simțit mai apropiată sufleteşte de el, această grijă de părinte fiind exact ceea ce-mi lipsise în absența tatălui meu adevărat.

- E autoritar şi cred că va găsi întotdeauna calea de a obține ceea ce doreşte, am spus, cu vocea plină de mîndrie.

- Iartă-mă, am uitat de tine. Ar trebui să te odihneşti. Am crezut că ăsta a fost motivul pentru care te-ai retras. Ce te-a făcut să vii în galerie?

- N-am reuşit să dorm. Presupun că eram prea agitată.

- Cel puțin, ăsta e un avertisment pentru amîndoi, a zis doctorul.

- Dar pe tine ce te-a adus în galerie? am întrebat brusc.

- Ştiam că sînt acolo, împreună.

- Înțeleg. Şi nu ți-ar conveni o astfel de căsătorie?

- Căsătorie! N-o va cere niciodată în căsătorie. Bătrîna are alte planuri pentru el. Se va însura cu cine va fi aleasa *ei*, iar aceea în nici un caz nu va fi fiica mea. În plus... ea îi este sortită lui Luke.

- Serios? În seara asta ea nu părea să gîndească astfel.

- Luke îi este foarte devotat. Dacă ar fi fost mai mari, ar fi fost acum deja căsătoriți. Ar fi o tragedie să-şi ruineze reputația din cauza acestui...

- N-ai o părere prea bună despre onoarea lui.

- Onoare! Eşti de prea puțin timp aici ca să-i cunoşti reputația în ținut. Dar te reții şi se face tîrziu. Am s-o iau acasă imediat pe Damaris. Noapte bună, Catherine.

Îmi luă mîna. Era cea pe care era inelul de la familia Redvers.

M-am îndreptat spre camera mea. Eram atît de necăjită încît, în acea noapte, am uitat să încui uşa. Dar n-am avut vizitatori nocturni şi am fost singură cu sentimentele mele.

În acea noapte am înţeles natura exactă a acestor sentimente şi m-am condamnat pentru că le-am permis să devină atît de profunde, chiar dacă erau mascate de aparenţa antipatiei. Eram furioasă pe el pentru că părea să nu mă stimeze îndeajuns. Eram rănită, fiindcă îmi doream respectul lui.

În acea noapte am învăţat că ura se naşte din profunzimea propriilor sentimente. Iar atunci cînd o femeie ajunge aproape să urască un bărbat, ar trebui să fie atentă, deoarece înseamnă că sentimentele ei sînt profund implicate.

"E un uşuratic", îmi spuneam, încercînd să alung ecoul vocii lui, în timp ce vorbea cu Damaris. "E un crai ce se amuză cu orice femeie ce-i este la îndemînă. Şi s-a întîmplat să-i fiu şi eu la îndemînă. Ce proastă am fost! Şi cît îi urîm pe cei ce ne fac conştienţi de propria noastră prostie!"

Ură şi dragoste. Uneori, cele două sentimente pot merge mînă în mînă.

. ¤

capitolul 7

În acea noapte nu am dormit bine şi părea a fi încă noapte cînd am fost trezită de Mary-Jane, care ţinea în mînă o lumînare aprinsă.

- Mary-Jane! Cît este ceasul?

- E ora şase, doamnă.

- Dar de ce...?

- Am vrut să vă spun ieri, dar cu toate pregătirile astea de Crăciun, n-am avut ocazia. Am descoperit ceva ieri. S-a întîmplat în timp ce amenajam holul.

M-am ridicat în pat şi am strigat:

- Ai descoperit calea de ieşire din casă?

- Aşa cred, doamnă. E în galerie... în dulap. Sînt acolo două scînduri de duşumea cu un gol între ele, destul cît să încapă degetele. Mi s-a părut că ceva nu e în regulă cu ele, aşa că am apucat una dintre ele. S-a ridicat uşor. Apoi am văzut gaura mare, neagră, de dedesubt, aşa că am luat o lumînare şi m-am uitat. Se văd nişte scări în jos. Asta-i tot, doamnă. Apoi m-a strigat William, aşa că am lăsat scîndura să cadă la loc şi n-am spus nimic gîndindu-mă să vin direct la dumneavoastră şi să vă spun. Dar a trebuit să merg să ajut la bucătărie şi n-am prins nici o ocazie, însă m-am gîndit la asta toată noaptea.

- Trebuie să mergem de îndată să vedem.

- Şi eu m-am gîndit că o să vreţi.

- Nu s-a trezit nimeni, încă?

- Doar servitorii, doamnă, dar ei nu sînt în aripa asta. Totuşi, or să vină în vreo jumătate de oră să aranjeze holul.

- Trebuie să ne mişcăm repede. Mergem chiar acum să aruncăm o privire.

- N-ar fi mai bine să vă îmbrăcaţi înainte, doamnă?

- Nu, nu avem timp. O să pun pelerina peste cămaşa de noapte.

Am părăsit împreună dormitorul şi ne-am strecurat în linişte spre galeria menestrelilor. Îmi era tot timpul teamă să nu apară Luke dar , Mary-Jane fiind cu mine, i-ar fi fost greu să-mi facă vreun rău.

Eram foarte agitată, aceasta fiind dovada de care aveam nevoie. Singura persoană din casă în care puteam avea încredere era Mary-Jane şi ea mă însoţea în această aventură.

Casa era scufundată în linişte şi, din acest motiv, chiar şi paşii mei păreau a face mult zgomot, deşi eram încălţată în papuci. Dar am ajuns la galerie fără ca nimeni să apară. Mary-Jane a închis încet uşa şi eu am ţinut lumînarea în timp ce ea deschidea dulapul arătîndu-mi scîndurile. A îngenuncheat şi a ridicat cu uşurinţă una dintre ele; evident, fusese concepută cu viclenie, ca să funcţioneze ca o uşă capcană. M-am aplecat peste deschizătură, încercînd să luminez dedesubt. Vedeam deja treptele despre care îmi povestise. Ardeam de nerăbdare să cobor, dar pînă la prima treaptă era o distanţă destul de mare şi mi-a fost frică să mă

aventurez. Însă Mary-Jane era sprintenă şi suplă, aşa că m-am întors spre ea:

- Coboară tu, iar eu o să-ţi întind lumînarea. Uită-te doar prin jur şi spune-mi ce se vede acolo, jos.

A pălit uşor, dar era genul de persoană care disprețuia ceea ce ea numea *tîmpenii* şi, după acea scurtă ezitare, se lăsă în jos prin deschizătură. Cînd a ajuns să stea pe trepte, i-am întins lumînarea.

- Pare să fie o cameră mare acolo, jos; şi e foarte frig.

- Aruncă o privire în jur. Apoi să încercăm să găsim calea pornind dinspre mănăstire.

Pentru o vreme se lăsă tăcerea. M-am uitat în jos. Am văzut-o coborînd cu prudență scările şi am atenționat-o să aibă grijă.

- Oh, bineînțeles, mă asigură ea.

I-am auzit din nou vocea după ce a coborît treptele:

- Se vede o lumină în depărtare. Trebuie să fie ieşirea. O să arunc doar o privire.

Inima îmi bătea nebuneşte. Îmi doream să fiu acolo, jos, cu ea, dar nu îndrăzneam să risc să alunec pe treptele acelea de piatră. Am aruncat o privire peste umăr. Nu puteam scăpa de senzația că cineva ne urmărea cu atenție. Dar nu era nimeni; casa era scufundată în linişte.

Mary-Jane a strigat, brusc:

- Am descoperit ceva, doamnă.

- Nu te pot vedea. Unde eşti?

Vocea părea să se audă de departe.

- Aproape s-a topit lumînarea, doamnă.

- Întoarce-te imediat, Mary-Jane. Dacă poți, ia cu tine ceea ce ai găsit.

- Dar, doamnă...

- Întoarce-te! i-am zis autoritar.

Apoi am zărit din nou lumînarea şi am respirat uşurată.

Mary-Jane apăru pe trepte; într-o mînă ținea lumînarea şi ducea ceva sub braț. Mi-a întins un maldăr făcut ghem şi am recunoscut imediat sutana de călugăr. Am luat lumînarea din mîna ei şi, într-o clipă, Mary-Jane se strecură prin deschizătură, înapoi în galerie.

- Am intrat în panică cînd ai dispărut din vedere.

- Nici eu n-am fost chiar curajoasă, acolo jos, doamnă. M-au luat fiorii.

- Vai, ți-e frig, Mary-Jane!

- E frig acolo, doamnă. Totuşi, am găsit sutana.

- Hai să mergem în camera mea, să nu ne găsească cineva aici.

Am lăsat să cadă scîndura, verificînd să nu se observe că se umblase pe acolo. Am luat sutana cu noi şi ne-am întors în camera mea. Cînd am ajuns, Mary-Jane s-a înfăşurat în ea. Am început să tremur.

- Dă-o jos de pe tine. Trebuie s-o ascundem undeva într-un loc sigur. Dacă mai îndrăzneşte cineva să spună că am avut vedenii din cauza unui dezechilibru psihic, putem dovedi că ceea ce am văzut n-a fost doar rodul imaginației mele.

- N-ar trebui să spunem cuiva? N-ar fi bine să le arătăm sutana?

Cu o zi înainte aş fi răspuns: "Da. Îi vom spune domnului Redvers". Dar acum nu mai puteam spune

aşa ceva. Nu mai aveam încredere în Simon şi, dacă nu mai puteam avea încredere în el, nu mai puteam avea încredere în nimeni.

- Pentru moment n-o să spunem nimănui. Avem aici dovada. O s-o pun în dulapul meu şi o să ţinem uşa încuiată, astfel încît să nu poată nimeni intra.

- Şi după asta, doamnă?

Am privit ceasul de deasupra şemineului. Se făcuse ora şapte.

- O să ţi se remarce lipsa dacă mai rămîi aici. Eu o să mă bag în pat, iar tu o să îmi aduci, ca de obicei, micul dejun. Nu pot mînca mult. Adu-mi mai întîi apă fierbinte. Vreau să mă gîndesc la ceea ce trebuie făcut în continuare.

- Da, doamnă, mi-a zis şi a părăsit încăperea.

¤

Ruth a intrat în camera mea să vadă cum mă simt.

- Arăţi extenuată. Ziua de ieri a fost prea obositoare pentru tine.

- Mă simt obosită, am recunoscut.

- Cred că ar fi bine să rămîi toată ziua în cameră. O să-i ţin eu pe ceilalţi departe de tine. Poate că aşa o să te simţi suficient de bine diseară, încît să ni te alături. O să fim doar cei din familie, iar Simon şi Hagar vor pleca şi ei mîine dimineaţă. Trăsura vine întotdeauna să-i ia fix la ora nouă şi jumătate, a doua zi după Ziua Cadourilor.

- Da. Mi-ar plăcea să mă odihnesc o vreme.

Am stat toată ziua întinsă în pat, gîndindu-mă la evenimentele ce au precedat descoperirea sutanei.

Mi le-am derulat pe toate în minte, începînd cu întîlnirea cu Gabriel şi Friday. Gabriel ştia că avusese loc o tentativă de a i se lua viaţa, între ruine, şi îi era frică. Sperase ca eu să-l pot ajuta să lupte împotriva a ceea ce-l ameninţa. Apoi a fost noaptea dinaintea morţii lui, cînd Friday a auzit pe cineva pe coridor. S-ar fi întîmplat în noaptea aceea, dacă n-ar fi fost Friday. Evident, acesta era motivul pentru care fusese omorît Friday - să nu mai poată da alarma. Sarah ştia toate astea şi le prezentase în tapiseriile ei. Oare cît de multe lucruri ştia? Aşa că Gabriel a murit, iar eu n-am prezentat prea mult interes pînă ce s-a aflat că eram însărcinată. Ideea de a mă scoate dezechilibrată psihic apăruse, probabil, atunci cînd doctorul Smith s-a gîndit că era de datoria lui să anunţe familia că exista o Catherine Corder la Worstwhistle.

Ce minte diabolică era în spatele acestui plan! Nu credeam că scopul era trimiterea mea la Worstwhistle, ci acceptarea ideii că eram nebună şi apoi, poate, înscenarea unei sinucideri, înainte de naşterea copilului.

De ce mă gîndeam, oare, la acest plan, ca la ceva de domeniul trecutului? El *exista* încă. Ce avea, oare, să facă criminalul, după descoperirea dispariţiei sutanei? Poate că se va decide să acţioneze imediat.

Eram nehotărîtă. Poate că ar fi mai bine să plec la *Glen House*. Dar cum puteam s-o fac pe ascuns? Dacă-mi anunţam intenţia, mă puteam aştepta la o acţiune imediată. Eram sigură că nu mi s-ar fi permis să părăsesc casa.

Mă gîndeam la ei... la Luke şi la Simon. Am încercat să nu mă gîndesc la Simon. "Luke este", îmi spuneam. "Luke trebuie să fie. Iar Damaris îl ajută".

Damaris! Dar nu aflasem eu ceva, noaptea trecută, referitor la relaţiile dintre Damaris şi *Simon?*.

Gîndurile mi se învîrteau în minte, iar şi iar, ca un şoricel în cuşcă. Aveam sutana! Dacă aş fi putut împărtăşi descoperirea cu Simon, m-aş fi simţit triumfătoare.

Dar ce mai puteam, acum, împărţi cu Simon?

Îmi doream din nou, aşa cum îmi dorisem la fîntîna Knaresborough, în timp ce lăsam apa să-mi curgă peste mîini: "Nu Simon. Oh, te rog, să nu fie Simon!".

¤

La cină, m-am alăturat familiei. Simon era foarte curtenitor şi părea îngrijorat de starea mea şi, deşi îmi impusesem să nu arăt că sentimentele mele pentru el suferiseră o schimbare, nu m-am putut opri să nu manifest o oarecare răceală.

Am luat cina în salonul mare, iar Simon s-a aşezat lîngă mine.

- Sînt dezamăgit că n-am avut deloc ocazia să fiu astăzi cu tine, mi-a zis el. Plănuisem o plimbare împreună... tu, bunica şi eu.

- N-ar fi fost prea frig pentru Hagar?

- Poate, dar n-ar recunoaşte. Şi ea a fost dezamăgită.

- Ar fi trebuit să mergi împreună cu alţii.

- Ştii bine că n-ar fi fost deloc acelaşi lucru.

- Poate că Damaris te-ar fi putut însoți.

Începu să rîdă, zicîndu-mi în șoaptă:

- Am ceva să-ți spun referitor la asta.

L-am privit întrebător.

- Pentru că, evident, ai observat, a adăugat el. Deseori este necesar să mergi pe căi ocolite pentru a-ți atinge scopul.

- Vorbești enigmatic.

- Ceea ce nu e deloc nepotrivit. Avem de rezolvat o enigmă.

Mi-am întors privirea, deoarece mi se păruse că Luke încerca să asculte discuția noastră. Dar, din fericire, mătușa Sarah vorbea tare despre sărbătorile de Crăciun din trecut și, deși repeta exact ceea ce spusese cu o seară înainte, părea hotărîtă ca nimeni să nu scape vreun cuvînt.

După cină ne-am retras în salonul de la primul etaj, dar în seara aceea n-am mai avut alți musafiri. Am stat de vorbă cu Sir Matthew și nu m-am îndepărtat de lîngă el, deși era evident că Simon era exasperat din cauza mea.

M-am retras devreme și de-abia intrasem în camera mea de cinci minute, că am auzit o bătaie în ușă.

- Intră, am strigat și a intrat Sarah.

Mi-a zîmbit conspirativ, șoptind ca o scuză:

- Ei bine, păreai interesată. De aceea...

- Ce vrei să spui?

- Am început s-o completez.

Gîndurile mi s-au îndreptat imediat spre tapiseria neterminată pe care mi-o arătase cu ocazia ultimei mele vizite în camera ei.

Mă studia cu atenție și expresia ei părea plină de înțelegere.

- Pot s-o văd?

- Desigur. De asta am și venit. Vii cu mine?

M-am ridicat nerăbdătoare și, cînd am ajuns în coridor, și-a dus degetele la buze.

- N-aș vrea să ne audă cineva. Ei sînt încă în salonul de la primul etaj. E încă devreme... pentru o zi de sărbătoare. Nu e nimic rău în faptul că tu te-ai retras devreme. Dar pentru ceilalți...

Am urcat scările, intrînd în aripa în care locuia ea. Această parte a casei era extrem de tăcută și am început să tremur - nu știu dacă de frig sau de neliniște.

M-a condus spre camera unde erau tapiseriile, devenind la fel de entuziasmată ca un copil ce primește o jucărie nouă și pe care dorește s-o arate și altora. A aprins cîteva lumînări de la flacăra celei pe care o ducea și apoi, lăsînd-o pe aceasta pe masă, alergă spre dulap. Scoase afară bucata de canava și o ridică, întinsă, la fel cum făcuse și în celelalte ocazii. Nu puteam vedea foarte clar, deși era evident că porțiunea nelucrată fusese completată cu ceva. Am ridicat o lumînare și am apropiat-o de canava. Apoi am văzut conturul unui desen. Am privit cu atenție. Într-o parte erau corpurile lui Gabriel și Friday, iar în cealaltă se vedea slab un desen în creion. Era o altă clădire, iar efectul era ca și cum priveai printre ferestre zăbrelite spre o cameră ce arăta ca o celulă de închisoare. În acea celulă se vedea silueta unei femei ce ține ceva

în brațe. Am început să tremur de groază, dîndu-mi seama că era vorba de un copil mic.

Am privit-o pe Sarah drept în față. La lumina aceea, toate umbrele și ridurile de pe fața ei păreau să nu mai existe; reîntinerise - mai mult decît atît, nu mai părea a fi o ființă umană. Tînjeam să aflu ce secrete, ce motive erau ascunse în spatele acelei priviri calme.

- Bănuiesc că e vorba de mine.

A aprobat.

- Ai remarcat copilul, nu-i așa? Precum vezi, copilul s-a născut, a zis ea.

- Dar pare să fie o închisoare.

- Bănuiesc că acolo te simți ca într-o închisoare.

- Mătușă Sarah, unde te simți ca într-o închisoare?

- Acolo. În locul acela.

Am înțeles.

- Totul s-a clarificat acum, i-am explicat. A fost o greșeală a doctorului. Nu trebuie să te mai gîndești la asta.

- Dar e aici, aici în tablou, a insistat ea.

- Asta pentru că nu cunoști exact ceea ce s-a întîmplat.

Își scuturâ capul aproape bosumflată și am devenit neliniștită. Știam că umbla prin casă aproape fără a face zgomot, ascultînd din tot felul de locuri secrete, iar apoi transpunînd aici, în liniște, istoria întregii familii. Istoria familiei Rockwell era cel mai important lucru din viața ei. De aceea își petrecea ore întregi aplecată asupra minunatelor tapiserii. Aici, în această cameră, ea era stăpîna, un fel de

zeiță, privind de sus diversele întîmplări ale personajelor ei; oriunde în altă parte, ea nu conta - era doar biata Sarah, uşor infantilă.

Era o prostie din partea mea faptul că mă afectau ideile confuze ce erau în mintea ei rătăcită.

- Într-o închisoare trebuie să existe şi un gardian, murmură ea. E îmbrăcat în negru, dar e cu spatele spre mine şi nu-l pot recunoaşte din cauza glugii.

- Călugărul! am zis pe un ton destul de degajat, fiind acum deja capabilă să vorbesc fără frică despre această creatură.

Se apropie de mine şi mă privi în faţă.

- Călugărul este foarte aproape de tine, Catherine. El te aşteaptă, aşteaptă să te prindă. Să nu crezi că nu e aproape... şi că nu se apropie tot mai tare.

- Tu ştii cine e! am acuzat-o.

- E o noapte grozavă, a răspuns. Stelele sînt minunate. Aerul e rece şi, Catherine, priveliştea e splendidă din balcon.

M-am îndepărtat de ea.

- Ai dreptate. E frig aici. Cred că ar fi timpul să merg în camera mea.

- Aşteaptă puţin, Catherine.

- Cred că ar fi mai bine să plec.

M-am îndreptat spre uşă, dar ea mă apucă de rochia de casă, trăgîndu-mă. Începusem din nou să tremur, dar de data aceasta nu din cauza frigului.

- Lumînarea, a zis ea. O să ai nevoie. Ia-o pe a mea.

Ţinînd încă strîns de rochia mea, mă trase înapoi în cameră. Luă una dintre lumînările aprinse şi mi-o

întinse. Am apucat-o şi, eliberîndu-mă din strînsoare, am pornit iute pe coridor, aproape aşteptîndu-mă să mă urmărească.

Cînd am ajuns în sanctuarul camerei mele, aproape nu mai aveam suflu şi eram încă speriată. Nu-mi puteam alunga din minte vorbele fără şir ale lui Sarah, fiind sigură că în spatele lor exista o semnificaţie ascunsă.

Cîtă nesiguranţă am simţit în acea noapte! Tînjeam să mă destăinui cuiva. Cînd eram lîngă Simon nu mă puteam opri să nu am încredere în el şi mă îndoiam că aş fi rezistat tentaţiei de a-i povesti. Cred că, dacă i-aş fi spus despre ultimele descoperiri şi dacă mi-ar fi dat o explicaţie plauzibilă, aş fi fost fericită să-i acord din nou încredere. Aş fi crezut imediat orice poveste mi-ar fi spus, numai să-l disculpe de omorîrea lui Gabriel şi de tentativa de a mă omorî pe mine şi pe copilul meu.

Am decis că în noaptea aceea nu trebuia să aud ceea ce Simon ar fi avut să-mi spună. Trebuia să mă ţin la distanţă. Pentru prima oară, nu mai aveam încredere în puterea raţiunii mele. Eram la voia sentimentelor mele faţă de acest bărbat. Era umilitor şi totuşi, într-un fel, îmbucurător, deoarece aşa ar trebui să fie dragostea întotdeauna. Şi în noaptea aceea am ştiut cu certitudine că eram îndrăgostită de Simon.

¤

A doua zi Simon şi Hagar au părăsit *Kirkland Revels*. I-am salutat - cu căldură pe Hagar şi cu

răceală pe Simon. El îşi dădea seama de schimbarea mea de atitudine şi părea să se amuze. Mă întrebam dacă putea fi, într-adevăr, chiar aşa de cinic.

După plecarea lor am urcat în camera mea. Doream să-mi fac un plan în linişte. Ştiam că trebuie să acţionez repede deoarece, probabil, se decoperise deja lipsa sutanei.

Singura persoană în care puteam avea încredere era Mary-Jane; şi cum putea ea să mă ajute? Totuşi, într-un astfel de moment, era o consolare faptul că puteam avea încredere în cineva.

M-am gîndit să discut cu Sir Matthew, să-i arăt ceea ce descoperisem şi să-l rog să organizeze explorarea pasajului de trecere dintre casă şi ruine.

Ruth? Puteam, oare, să-i spun lui Ruth? Nu eram sigură de ea şi nu m-ar fi mirat să aflu că ştia cîte ceva despre ceea ce se întîmpla, chiar dacă nu era în prima linie în acest complot împotriva mea.

Sarah? Ce puteam, oare, să sper, din partea lui Sarah?

Iar Luke...eram încă convinsă că Luke era adevăratul meu duşman.

Nu mă puteam hotărî. Eram în camera mea, încercînd să iau o decizie, cînd am remarcat un plic pe podea, lîngă uşă. M-am repezit spre el şi l-am ridicat. Pe plic nu era scris nimic. Am deschis uşa, sperînd să văd pe cineva îndepărtîndu-se, dar nu era nimeni; scrisoarea trebuie să fi fost împinsă pe sub uşă cu cîteva minute înainte s-o observ.

Am închis uşa şi am rupt plicul. Înăuntru era o singură foaie de hîrtie, pe care era notat cu un scris tremurat:

Întoarce-te, fără întîrziere, înapoi la vechea ta casă. Eşti în primejdie iminentă.

Priveam fix biletul. Nu cunoşteam scrisul şi mă întrebam dacă nu cumva tremurul era un mijloc de a îl ascunde, scrisoarea fiind nesemnată şi fără nici o adresă.

Cine împinsese plicul pe sub uşă? Şi ce vroia să însemne? Era, oare, încă o capcană? Dar, totuşi, o foaie de hîrtie era ceva palpabil. Nimeni nu putea spune că mi-am imaginat-o.

M-am îndreptat spre fereastră şi am privit afară. Apoi inima începu să-mi bată cu putere, recunoscînd persoana care se îndepărta în grabă de casă - Damaris!

Eram sigură că ea era cea care intrase în casă fără zgomot şi lăsase biletul. De ce făcuse, oare, asta?

O şuspectam pe Damaris că lucra împotriva mea. Cum puteam crede altfel, cînd fusese cu mine, văzuse călugărul şi apoi negase?

Am privit din nou scrisoarea. Doream să nu cred că complota, alături de Simon, împotriva mea. Şi totuşi, situaţia părea disperată. Trebuia să accept faptele; trebuia să înfrunt adevărul. Îi văzusem împreună în seara de Crăciun, iar implicaţiile vorbelor lor mă şocaseră profund. Şi totuşi nu puteam crede aşa ceva despre Simon. Deşi raţiunea

putea încerca să mă convingă, ridicolele mele intuiții feminine refuzau să accepte așa ceva.

Cineva o trimisese pe Damaris să lase biletul sub ușă. Luke? Ar fi putut s-o facă chiar el. Doctorul Smith? Am studiat din nou scrisul și, dat fiind că-l văzusem pe al său, am hotărît că în nici un caz nu-i aparținea. Apoi mi-am amintit de vizita făcută acasă la el și m-am gîndit la femeia bolnavă, soția ce era pentru el așa o dezamăgire încît el se aruncase cu toate forțele în munca sa. Scrisul tremurat putea fi al unei femei bolnave, femeie ce putea fi sub un anume stres.

Am pus scrisoarea în buzunar, mi-am aruncat pelerina pe umeri și am părăsit camera. M-am oprit o clipă pe scări, în dreptul galeriei menestrelilor. Am deschis ușa și am privit înăuntru, gîndindu-mă că cineva ar putea fi ascuns acolo.

Nu era nimeni.

Am traversat holul mare și am ieșit din casă.

Bătea un vînt foarte rece, dar n-am dat atenție vremii. Mă grăbeam, privind o singură dată înapoi, ca nu cumva să fiu urmărită. N-am văzut pe nimeni, dar am avut senzația că mă urmăreau priviri de la fiecare fereastră a casei. Am continat drumul pînă am ajuns la casa doctorului. Părea și mai mohorîtă decît la vizita mea precedentă. Jaluzelele venețiene erau toate trase, iar vîntul șuiera printre pini.

Am sunat clopoțelul, iar servitoarea mă pofti înăuntru.

- Doctorul nu este acasă, doamnă Rockwell.

- Am venit să vorbesc cu doamna Smith.

A părut surpinsă.

- Am să-i spun că sînteți aici.

- Te rog spune-i că doresc foarte mult să o văd, într-o problemă foarte importantă.

Servitoarea se îndepărtă fără tragere de inimă. Mă întrebam ce aş fi putut face dacă doamna Smith refuza să mă vadă. Eventual, să cer să o văd pe Damaris. Trebuia să insist să aflu dacă ea îmi adusese biletul, de ce negase că văzuse călugărul, ce rol jucase şi juca în acest complot impotriva mea. Eram hotărîtă să aflu adevărul fără întîrziere.

După cîteva secunde, servitoarea se întoarse.

- Doamna Smith vă aşteaptă, a zis ea.

Am urmat-o pe scări , spre camera în care mai fusesem o dată. Am fost mirată s-o văd pe Damaris împreună cu mama sa. Stătea în picioare lîngă scaunul doamnei Smith şi părea să se agațe de mama ei, căutînd protecție. Doamna Smith arăta chiar şi mai vlăguită decît atunci cînd o văzusem ultima oară. Ochii îi erau enormi şi păreau să ardă. Îmi zise cu o voce stinsă:

- Bună dimineața, doamnă Rockwell. Drăguț din partea ta că ai trecut pe la noi.

M-am îndreptat spre ea şi i-am strîns mîna pe care mi-o întinsese. Apoi, uşa s-a închis în urma servitoarei şi am rămas doar noi trei.

- De ce ai venit? m-a întrebat iute. E ultimul loc în care ar trebui să fii.

Am scos hîrtia din buzunar şi i-am întins-o.

- Ai mai arătat-o cuiva? m-a întrebat.

- Nu.

- De ce ai venit aici?

- Pentru că părerea mea este că dumneavoastră ați scris-o și mi-ați trimis-o. Am zărit-o pe Damaris ieșind din casă.

Se lăsă tăcerea.

Apoi am strigat:

- Dumneavoastră ați scris-o, nu-i așa?

Damaris își puse brațul pe umărul mamei sale.

- Nu-ți face bine să fii tulburată, i-a zis.

Se uită spre mine aproape sfidător.

- O faci să se simtă rău.

- Cred că mă poate ajuta să descopăr cine a tot încercat să mă facă *pe mine* să mă simt rău, i-am răspuns.

- Nu-ți fă probleme, draga mea, i-a zis doamna Smith lui Damaris. A venit aici și a fost foarte neînțelept din partea ei. Dar acum e aici și trebuie să fac tot ce pot.

- Deja ai făcut...

- Măcar dacă mi-ar fi ascultat sfatul!

- Și care este sfatul dumneavoastră?

- Pleacă departe de aici. Nu mai pierde nici o clipă. Întoarce-te imediat la casa tatălui tău, chiar astăzi. Dacă nu... s-ar putea să fie prea tîrziu.

- De unde știți?

- Știu foarte multe, mi-a zis ea, pe un ton obosit.

- Spuneți-mi, dumneavoastră ați scris biletul?

A aprobat.

- Da, căci știu că trebuie să pleci, dacă vrei să dai naștere unui copil care să trăiască.

- Și de unde să știu că pot avea încredere în dumneavoastră?

- Ce aș avea de cîștigat avertizîndu-te?

- Nu vedeți că bîjbîi în întuneric?

- Ba da, văd. Eşti încăpățînată. N-o să-mi urmezi sfatul. Vrei să elucidezi mistere. Eşti prea curajoasă, doamnă Rockwell.

- Spuneți-mi ceea ce ştiți. Îmi datorați asta.

- Mamă..., bolborosi Damaris, lăsînd să-i cadă masca de pe fața ei drăgălaşă.

Îmi dădeam seama că era îngrozită. Am strîns mîna rece şi umedă a doamnei Smith.

- Trebuie să-mi spuneți. *Ştiți* că trebuie să-mi spuneți.

- Trebuie să-ți povestesc tot , ca să mă crezi. Altfel n-ai înțelege niciodată.

- Atunci, spuneți-mi tot.

- E o poveste lungă... începe cu mulți ani în urmă.

- Nu mă grăbesc.

- Greşeşti. Ar trebui să te grăbeşti, şi încă foarte tare.

- Nu plec pînă nu-mi spuneți.

- Şi dacă te conving că e în pericol copilul tău, că tu eşti în pericol, vei pleca chiar azi la casa tatălui tău?

- Da, dacă voi considera necesar.

- Mamă, nu trebuie..., nu poți face asta, a zis Damaris.

- Ți-e încă frică, Damaris?

- Şi ție îți este, mamă. La amîndouă ne este... ca întotdeauna.

- Da, zise doamna Smith. Îmi este frică. Dar mă gîndesc la copil... şi la ea. Nu putem sta deoparte şi să ne uităm cum i se întîmplă...nu-i aşa, Damaris?

Nu trebuie să ne gîndim la noi... Acum trebuie să ne gîndim doar la ea.

Ardeam de nerăbdare.

- Trebuie să-mi spuneți, acum.

Ezita încă iar apoi, adunîndu-şi puterile ca pentru un mare efort, începu:

- M-am măritat împotriva voinței familiei. Poate te gîndeşti că povestea mea n-are nici o legătură cu toate astea. Vreau doar să încerc să-ți spun cum de ştiu...

- Da, da,... am strigat.

- Aveam o mică avere, a mea personală. După cum ştii, cînd o femeie se mărită, averea ei devine a soțului. Avea nevoie de bani, aşa că s-a însurat cu mine. Aveam o părere foarte bună despre el. Era doctorul cel devotat şi doream să muncesc alături de el. Vroiam să-l ajut... pacienții lui îl iubeau atît de mult! Dădea dovadă de atîta sacrificiu de sine! Dar, vezi tu, erau doi doctori. Era doctorul care îşi vizita pacienții şi prietenii, un bărbat încîntător, plin de solicitudine. Şi era doctorul de acasă. Erau doi bărbați complet diferiți. Îi plăcea să-şi joace rolul, dar nu te poți aştepta să-l joace în permanență, nu-i aşa, Damaris?

- Nu... oh, n-ar trebui... cînd o să audă..., murmură Damaris.

- Vezi tu, continuă doamna Smith, avea impresia că nu era un muritor, ia fel ca noi, ceilalți. Munca îi adusese multe succese, iar începutul fusese foarte modest. Am admirat asta... la început. Dar, curînd, a obosit să-şi joace rolul în fața mea. Asta s-a întîmplat înainte să se nască Damaris. A fost foarte furios că

n-a fost băiat. Îşi dorea un fiu care să fie exact ca el - ceea ce, în ochii lui, însemna perfect. Damaris l-a înţeles repede. Ţi-aduci aminte, Damaris, cum te jucai fericită, uitînd de toate... căci copiii uită şi, dacă au o oră fericită, au senzaţia că au fost fericiţi dintotdeauna. Apoi îi auzeam paşii pe hol şi atunci veneai spre mine, ghemuindu-te lîngă mine, aducîndu-ţi aminte.

- Vă maltrata? am întrebat.

- Nu fizic. Nu e genul lui. Dar mă ura. De ce să nu mă fi urît? Îmi dorise banii şi, cînd au devenit ai lui, şi după multe încercări nereuşite de a-i dărui un fiu, nu-i mai eram de nici un folos. Ce ani jalnici, de tristeţe şi teroare... nu-mi dau seama cum am putut îndura.

- Deci doctorul Smith este cel care a încercat să mă distrugă. Dar de ce?

- Am să-ţi spun şi asta. Am cunoscut-o pe femeia care l-a crescut. Locuieşte nu departe de aici, într-o căsuţă. A fost adus la ea cînd era foarte mic. Mama lui a fost o ţigancă ce şi-a părăsit pentru o vreme neamul, pentru a lucra la *Revels*, ca ajutor la bucătărie. Era măritată cu un ţigan, pe nume Smith. Dar cînd s-a născut copilul, l-a abandonat, nedorindu-l. Pe Sir Matthew l-a interesat fata. Nu ştiu dacă au fost vreodată amanţi, dar Deverel aşa a crezut dintotdeauna. Credea că era fiul lui Sir Matthew. Acum începi să înţelegi?

- Încep să văd o oarecare lumină.

- Iar cînd Sir Matthew s-a ocupat de educaţia şi de pregătirea lui pentru a deveni doctor, a devenit convins de asta. S-a însurat cu mine, iar fiicei

noastre i s-a dat numele de Damaris, deoarece familia Rockwell a ales întotdeauna, pentru copiii lor, nume din Biblie. Dar îşi dorea un fiu. Dorea un fiu al său, la *Revels*. Aşa că...

Se întoarse spre Damaris, care plîngea încet.

- Trebuie să-i spun toate astea, îi spuse ea cu blîndeţe. E singura cale. Ar fi trebuit să-i fi spus mai demult. Dar ştii cum ne-a fost întotdeauna frică de mînia lui!

- Continuaţi, vă rog! am implorat-o.

- După ce am pierdut cîteva sarcini, am fost avertizată că nu ar fi bine să mai încerc să fac copii... dar el îşi dorea un fiu. Am încercat din nou. N-a fost un fiu. Copilul s-a născut mort, iar eu... ei bine, de atunci sînt invalidă . Imaginează-ţi cît mă urăşte! Nici măcar nu-i pot dărui un fiu. Cred că ar fi scăpat de mine dacă n-ar fi fost Damaris.

Îşi întinse mîna, mîngîindu-i părul fiicei sale.

- Vezi tu, continuă ea, nu ştie dacă nu cumva Damaris l-ar trăda, dacă ar încerca să mă distrugă.

Se întoarse spre Damaris.

- Vezi, draga mea, într-un fel, e în mîinile noastre.

Apoi a continuat către mine:

- Asta s-a întîmplat acum patru ani, cînd am încercat cît am putut să-i dăruiesc un fiu. Nici înainte de asta nu eram prea puternică, dar eram în stare să iau parte la viaţa comunităţii. Am jucat un rol la carnaval... e adevărat, doar un rol de călugăr. Încă mai aveam sutana... pînă acum cîteva luni.

Mi-am ţinut răsuflarea, zicînd:

- Deci e a dumneavoastră sutana aceea?

- Da, a fost a mea. O păstrasem. Sînt puțin cam sentimentală față de astfel de lucruri. Era, pentru mine, o amintire din zilele în care nu eram o invalidă.

- Damaris l-a ajutat, am zis, acuzator. A jurat că nu a văzut nimic.

- N-am avut încotro, a şoptit Damaris, cu un suspin în voce. Mi-a spus ce să fac. Noi întotdeauna l-am ascultat. Nu îndrăzneam să facem altfel. Trebuia să te duc la ruine...nu foarte repede... ca să aibă timp să ajungă acolo înaintea noastră. Iar apoi, după ce apărea, trebuia să pretind că nu am văzut nimic. Există o cale de acces în casă, dinspre ruine. A descoperit-o cînd era copil. Aşa ți-a apărut în față, chiar şi în casă.

Evenimentele începuseră să se lege, ştiind acum faptele cele mai importante. Vedeam cu cîtă dibăcie potrivise totul. Mă simțeam plină de o exaltare sălbatică, motivul fiind faptul că dorința pusă la fîntîna Knaresborough se îndeplinise. Nu era Simon.

- De ce... de ce? am întrebat.

- Era hotărît ca, într-o zi, să locuiască la *Revels*. Ca băiat sărman, privise musafirii venind şi plecînd, picnicurile ținute vara, partidele de patinaj organizate iarna, admirase, prin fereastră, balurile. Era obsedat de *Revels*, convins fiind că era fiul lui Sir Matthew şi, de aceea, că aparținea acelui loc. Era hotărît să ajungă acolo, într-o zi, iar calea era prin Damaris. Trebuia să se mărite cu Luke.

- Dar cum putea fi sigur de asta?

- Fiica mea este de o frumusețe rară. Nu cred că Luke nu e conştient de asta. Au fost tot timpul împinşi unul spre celălalt. Se poate să fi găsit o cale

de a putea insista asupra acestei căsătorii. Ştia să afle secretele oamenilor şi să le folosească, dacă-i convenea. O fi descoperit ceva ce poate Sir Matthew nu dorea să se ştie... sau, poate, doamna Grantley. Căsătoria ar fi avut loc. Nu-şi făcea mari griji în privinţa lui Gabriel. Gabriel avea o constituţie firavă; chiar el i-a diagnosticat inima slabă - aceeaşi problemă pe care o avusese şi mama lui. Poate inima lui Gabriel era foarte sănătoasă; poate pregătea sfîrşitul lui Gabriel... Nu ştiu chiar tot. Dar cînd Gabriel s-a căsătorit cu tine, tu ai devenit o ameninţare. I-a fost frică exact de ceea ce s-a întîmplat - să nu cumva să rămîi însărcinată. Era decis ca Gabriel să moară iar tu, pe vremea aceea, nu aveai prea mare importanţă. Aşa că Gabriel... a murit!

- Nu e greu să-mi imaginez cum a murit, am zis cu înverşunare.

Oare îl ademenise pe Gabriel pe balcon, sau se dusese singur acolo, aşa cum obişnuia? Friday nu mai era, ca să-l avertizeze asupra sinistrei prezenţe. Iar apoi, în timp ce stătea acolo, o mişcare furişă din spate, o mînă pusă peste gură şi corpul ridicat şi rostogolit peste balcon. Sinuciderea era un verdict firesc.

- Pierdem timpul, mi-a zis. Crede-mă, nu pot face nimic mai mult pentru tine. Te-am ajutat cît am putut. Du-te cît mai repede la vechea ta locuinţă. Acolo vei fi în siguranţă.

- Ştiţi că mai plănuieşte ceva?

- Ştiu asta. E furios. Nu ne face confidenţe, dar sînt anumite lucruri de care nu se poate să nu ne dăm seama. S-a întîmplat ceva ce l-a înfuriat.

Ştiam ce se întîmplase. Descoperise lipsa sutanei. Plănuia o acţiune imediată împotriva mea. M-am gîndit la întîlnirea cu el din galeria menestrelilor, în noaptea de Crăciun şi mă întrebam ce s-ar fi întîmplat dacă Damaris şi Simon n-ar fi fost în hol.

Am văzut că erau agitate. Ştiam că trebuia să acţionez repede. Nu-mi dădeam seama ce-mi putea face acum, avînd atîtea dovezi împotriva lui, dar nu mă îndoiam că avea o minte diabolică.

- Du-te imediat, mă rugă soţia lui. Nu mai aştepta. Ar putea să se întoarcă din clipă în clipă. Dacă te-ar găsi... dacă ar şti ce ţi-am spus...

- Da, am să plec imediat. Cum pot să vă mulţumesc pentru că mi-aţi spus toate astea? Îmi dau seama ce trebuie să fi însemnat pentru voi.

- Nu mai pierde timpul cu mulţumiri. Te rog, du-te şi ai grijă *să nu te vadă* ieşind din casa asta.

Am plecat şi, în timp ce treceam printre pini, îndreptîndu-mă spre poartă, încercam să mă hotărăsc ce aveam de făcut.

N-aveam de gînd să plec la *Glen House*. Aveam să mă duc la *Kelly Grange*. Dar înainte trebuia să merg la *Revels,* hotărîtă fiind să iau sutana cu mine. N-aveam de gînd să mai permit cuiva să mă acuze de halucinaţii.

Tot drumul spre *Revels* am fost într-o stare de extremă agitaţie. Eram sigură că ceea ce mi se povestise era adevărat. Cum puteam să mă îndoiesc

de acea femeie bolnavă? Frica ei era reală. Iar acum, cunoscîndu-mi dușmanul, era ușor de înțeles cum de putuse acționa în acest mod.

M-am gîndit la modul cum a început totul, la prima întîmplare, cînd Friday ne-a avertizat de existența unui intrus, cerînd cu insistență să fie lăsat să iasă pe coridor. A doua zi, cînd Friday a lipsit tot timpul iar eu am plecat să-l caut rătăcindu-mă, Simon m-a adus acasă, unde l-am întîlnit pe Deverel Smith. Ar fi putut să-l audă pe Gabriel spunînd că va cere să-mi fie adus lapte în cameră. Ar fi putut s-o vadă pe servitoare aducînd laptele, să-i explice că eram necăjită de pierderea cîinelui și să pună un sedativ în lapte. O astfel de posibilitate nu-mi trecuse prin minte. În acea tragică dimineață nici unul dintre noi nu s-a gîndit decît la moartea lui Gabriel. Dar acesta ar fi putut fi motivul pentru care am adormit atît de repede și de profund. Și, în plus, ce simplu era pentru el să se strecoare în casă și să iasă! Să tragă perdelele în jurul patului meu, să ia vasul de încălzit și să-mi pună pelerina peste balcon. Putea pătrunde prin intrarea secretă și, dacă ar fi fost văzut pe scări, în hol, ar fi avut întotdeauna un răspuns plauzibil. Era îngrijorat pentru Sir Matthew... sau Sarah... iar mai tîrziu pentru mine, așa că trecuse să se asigure că totul era în regulă.

Iar Simon? Trebuia să privesc adevărul în față. Bănuiam că Damaris accepta cu repulsie hotărîrea tatălui său de a se mărita cu Luke; iar ceea ce inițial considerasem o afecțiune între ea și Luke, era doar dorința lui Damaris de a-i face pe plac tatălui său de care-i era frică și interesul firesc al lui Luke pentru o

fată frumoasă. Dar cu Simon ar putea fi altfel şi nu credeam că vreo femeie ar putea fi total indiferentă la farmecul viril al lui Simon Redvers. Nici măcar eu nu eram - eu, persoana raţională, cu picioarele pe pământ, cum mă consideram a fi.

Trebuia să nu mă mai gîndesc la Simon. Dar Hagar îmi era prietenă. Mă puteam bizui pe ea. Aşa că aveam să merg la *Revels*, să iau sutana de călugăr din dulap şi apoi să plec la *Kelly Grange*. Aveam să-i cer lui Mary-Jane să-mi împacheteze cîteva lucruri pe care să mi le aducă mai tîrziu cu trăsura. Eu aveam să merg pe jos, pentru ca nimeni altcineva, în afară de Mary-Jane, să nu-şi dea seama că părăsisem casa.

Acestea îmi erau planurile cînd am ajuns la *Revels*.

Am sunat clopoţelul şi Mary-Jane a venit în camera mea.

- Mary-Jane, plec chiar acum la *Kelly Grange*. Împachetează-mi cîteva lucruri de care voi avea nevoie. O să trimit după tine şi după lucruri. Acum trebuie să plec imediat.

- Da, doamnă, a zis Mary-Jane, cu ochii larg deschişi de surpriză.

- S-a întîmplat ceva, i-am spus eu. N-am timp să-ţi explic acum. Dar voi părăsi imediat această casă.

În timp ce vorbeam, am auzit sunetul unor roţi de trăsură şi m-am dus spre fereastră. L-am văzut coborînd pe doctorul Smith şi, dat fiind că pentru mine nu mai însemna doctorul plin de bunăvoinţă, am început să tremur.

- Trebuie să plec imediat, am zis.

Am ieşit repede din cameră, lăsînd în urma mea o Mary-Jane uimită, privind fix după mine. Mi-am continuat drumul pe coridor, în jos, pe primul şir de trepte, apoi am auzit vocea doctorului. Vorbea cu Ruth.

- Ea e acasă?

- Da, am văzut-o intrînd cu cîteva minute în urmă.

- Asta e bine. Mă duc s-o iau chiar acum.

- Dar dacă ea...?

- Nu va şti nimic pînă nu va fi acolo, în siguranţă.

Inima începu să-mi bată puternic. M-am strecurat iute în galeria menestrelilor, gîndindu-mă să mă ascund cît timp se îndrepta spre camera mea, apoi să fug din casă, spre *Kelly Grange*.

Ruth rămăsese în hol şi mă întrebam cum să trec pe lîngă ea. I-ar fi spus, oare, doctorului, că fugisem afară? Dacă da, cît timp i-ar fi luat să mă ajungă?

Am închis fără zgomot uşa galeriei. Brusc, mi-am amintit de dulap. Dacă aş fi putut ieşi prin tunelul secret, nu m-ar mai fi putut prinde.

Dar chiar în timp ce mă îndreptam spre dulap, cu corpul aplecat pentru a nu fi văzută dinspre balcon, uşa galerie se deschise şi el intră.

- Bună ziua, Catherine.

Zîmbea cu acel zîmbet plin de bunăvoinţă care cîndva mă indusese în eroare. Pentru o clipă n-am putut scoate o vorbă. Îmi pierise vocea.

- Am venit să te văd şi, în timp ce urcam scările, te-am zărit intrînd aici.

- Bună dimineaţa, am zis, cu o voce ce suna mai calm decît m-aş fi aşteptat.

A intrat în galerie, închizînd uşa. Aruncînd o privire peste balcon, am văzut-o pe Ruth jos, în hol.

- E o dimineaţă frumoasă, continuă el. Aş fi vrut să mă însoţeşti într-o scurtă plimbare cu trăsura.

- Mulţumesc. Tocmai ieşeam să mă plimb pe jos.

- Dar de-abia ai intrat în casă.

- Cu toate acestea, tocmai eram pe cale de a ieşi din nou.

Îşi înălţă un deget şi era ceva atît de sinistru în acest gest glumeţ, încît am simţit cum mă trec fiorii.

- Te plimbi prea mult pe jos şi ştii că nu pot permite aşa ceva.

- Sînt perfect sănătoasă, am răspuns. Jessie Dankwait este foarte mulţumită de mine.

- Moaşa! zise el, disprețuitor. Ţi-ar face bine o plimbare cu trăsura.

- Mulţumesc, dar nu vreau să merg.

Se îndreptă spre mine, apucîndu-mă de încheietura mîinii; mă ţinea cu blîndeţe dar, totuşi, ferm.

- Astăzi voi insista, pentru că eşti palidă.

- Nu, doctore Smith. Nu vreau să merg la plimbare cu trăsura.

- Dar, draga mea Catherine, vei veni cu mine.

Faţa îi era foarte aproape de a mea, iar blîndeţea lui părea mai cumplită decît violenţa.

Am încercat să trec pe lîngă el, dar m-a prins, apucîndu-mă ferm. A luat sutana din mîna mea, aruncînd-o pe podea.

- Dă-mi înapoi ce mi-ai luat şi dă-mi drumul imediat!

- Draga mea, dă-mi voie să fac ce ştiu că e mai bine pentru tine.

Am intrat brusc în panică. Am strigat:

- Ruth! Ruth! Ajută-mă!

Am văzut-o urcînd scările şi i-am mulţumit lui Dumnezeu ce ea era prin preajmă.

A deschis uşa galeriei menestrelilor; el mă ţinea încă de mînă, atît de ferm încît nu mă puteam elibera.

- Mi-e frică că ne va crea probleme, i-a spus el lui Ruth.

- Catherine, trebuie să-l asculţi pe doctor. Ştie ce e mai bine pentru tine, a zis Ruth.

- Ştie ce e mai bine! Uită-te la sutana asta! *El* e cel ce mi-a jucat toate acele feste.

- Mi-e teamă că a avansat mai mult decît am crezut, a zis doctorul. Cred că ne va face necazuri. În astfel de cazuri, e o greşeală să amîni prea mult. În experienţa mea, am întîlnit deseori astfel de cazuri.

- Ce plan diabolic ai acum în minte? l-am întrebat.

- E mânia persecuţiei, murmură doctorul către Ruth. Ei cred că luptă singuri împotriva lumii întregi.

Se întoarse spre mine:

- Catherine, draga mea Catherine, trebuie să ai încredere în mine. N-am fost întotdeauna prietenul tău?

Am izbucnit în rîs, dar era un hohot care mă alarma. Acum eram într-adevăr speriată, începînd să văd limpede ceea ce plănuia în privinţa mea. Ruth fie îl credea, fie se prefăcea că-l crede, iar eu eram singură cu ei... şi fără prieteni. Ştiusem adevărul, dar

fusesem o proastă. Nu spusesem nimănui ceea ce descoperisem. Încă aş fi putut s-o fac... Dar cui puteam spune... celor doi, ce plănuiau să mă distrugă? Căci Ruth, chiar dacă nu-i era chiar complice, nu-mi era prietenă.

- Ascultă, i-am zis. Ştiu prea multe. Tu ai decis, doctore Smith, să nu se nască niciodată copilul meu. Tu l-ai ucis pe Gabriel şi erai hotărît să ucizi pe oricine ar fi stat în calea moştenirii *Revels*-ului de către Luke.

- Vezi ce avansată este boala? zise el cu tristeţe.

- Am găsit sutana şi ştiu că-ţi imaginezi că aparţii acestui loc. Ştiu tot. Să nu crezi că mă mai poţi păcăli!

M-a prins ferm în braţe. Am simţit un iz de ceva ce ar fi putut fi cloroform, în timp ce îmi presa un tampon pe gură. Apoi totul începu să se învîrtă în jurul meu şi i-am auzit vocea slabă, de parcă venea de foarte departe.

- Speram să evit aşa ceva. E singura cale, dacă devin turbulenţi.

Apoi m-am scufundat în beznă.

¤

Am auzit deseori spunîndu-se că forţa minţii întrece forţa fizică. Cred că este adevărat. Mintea îi comanda trupului meu să respingă cloroformul încă de cînd era apăsat peste gura mea. Evident, nu ar fi fost posibil; ar fi însemnat să cer prea mult dar, chiar după ce începuse să aibă efect asupra corpului meu, mintea continua să se împotrivească. Trebuia să nu

mă scufund în inconştienţă. Ştiam că, dacă aveam să o fac, aveam să mă trezesc ca prizonieră şi toate dovezile pe care le adunasem ar fi fost distruse, protestele mele fiind considerate ca aberaţii ale unei minţi bolnave.

Deci, chiar în timp ce corpul meu ceda, mintea continua să lupte. Aşa se întîmpla că eram pe jumătate conştientă de faptul că stăteam alături de doctor în trăsura ce se hurducăia. Îmi adunam toată puterea de voinţă pentru a lupta împotriva cumplitei somnolenţe ce mă trăgea spre deplina uitare. Mi-am dat seama că mă ducea la Worstwhistle.

Eram singuri în cupeul lui, iar vizitiul n-ar fi putut auzi ceea ce se vorbea. Zdruncinăturile îmi erau de ajutor, iar zgomotul copitelor părea să spună: "Osînda ta e aproape. Luptă! Luptă cu toate forţele. Încă mai este timp căci, odată intrată în acea clădire mohorîtă, nu va mai fi aşa de simplu să ieşi".

N-aveam să intru. N-aveam să las pe nimeni să poată spune copilului meu că, odată, mama lui a fost internată la Worstwhistle.

- N-ar trebui să te lupţi, Catherine, zise doctorul, cu blîndeţe.

Am încercat să vorbesc, dar efectul medicamentului mă împiedica.

- Închide ochii, şopti el. Te îndoieşti că voi avea grijă de tine? N-ai de ce să te temi. O să vin în fiecare zi să te văd. O să fiu acolo cînd se va naşte copilul...

Mintea mea spunea: "Eşti un diavol". Dar cuvintele nu ieşeau. Eram înfricoşată de cumplita

amețeală ce mă cuprindea și care nu mă lăsa să lupt pentru viitorul meu și al copilului meu.

În subconștient știam că acesta fusese în permanență planul lui, să mă ducă la Worstwhistle înainte de a naște, să mă asiste acolo la naștere și să se asigure, în cazul în care ar fi fost băiat, că nu va trăi.

Dacă aveam să nasc o fată sau un copil mort, atunci n-aș mai fi prezentat interes pentru el, deoarece n-aș mai fi fost o amenințare pentru moștenirea de către Luke a *Revels*--ului și pentru căsătoria acestuia cu Damaris.

Dar oricît luptam, nu reușeam decît să rămîn în această stare de semiconștiență. Îmi păstram forțele pentru momentul în care roțile trăsurii aveau să se oprească, iar el avea să cheme în ajutor alți bărbați pentru a duce încă o victimă turbulentă în acea închisoare mohorîtă.

¤

Trăsura se opri. Ajunseserăm. Mi-era greață, eram amețită și doar parțial conștientă.

- Vai, draga mea Catherine, zise el înconjurîndu-mă cu brațul; și din nou atingerea lui blîndă mi se păru mai dureroasă decît orice lovitură. Nu te simți bine! Dar nu-i nimic. Este sfîrșitul călătoriei. Acum îți vei găsi liniștea. Fără fantezii... fără [illegible]denii. Aici o să fii sub îngrijire.

- Ascultă..., am început, vorbind tărăgănat Eu... eu nu intru acolo.

Zîmbea.

- Lasă asta în seama mea, murmură el.

Se auzi zgomotul unor paşi grăbiţi şi un bărbat apăru lîngă mine. Am simţit cum mă apucă de braţ. Le-am auzit vocile.

- Asta ştie unde e dusă...

Apoi vocea doctorului.

- Are unele momente de luciditate, uneori. Păcat.

Am încercat să ţip, dar n-am reuşit. Nu mă puteam ţine pe picioare. Eram tîrîtă spre clădire.

Am văzut cum se deschide larg poarta masivă de fier, apoi portalul pe care era scris numele - nume ce, probabil, a însemnat teroare pentru mii de suflete.

- Nu..., am bolborosit.

Dar erau atît de mulţi, iar eu eram atît de slăbită!

Am auzit zgomotul unor copite. Apoi doctorul a zis cu asprime:

- Repede! Duceţi pacienta înăuntru.

În vocea lui era o notă de teamă ce luase locul siguranţei blînde de dinainte.

Apoi, întreaga mea fiinţă păru să revină la viaţă şi mi-am dat seama că ceea ce făcuse ca sîngele să îmi curgă din nou prin vene, era speranţa.

O voce pe care o ştiam bine, o voce pe care o iubeam, striga:

- Ce naiba înseamnă asta?!

Era acolo - bărbatul pe care nu reuşisem să mi-l scot din minte, oricît încercasem - croindu-şi drum către mine; şi am ştiut că venise ca un cavaler al altor timpuri, pentru a mă salva din mîna duşmanilor.

- Simon! am hohotit şi, în timp ce mă prăbuşeam, am simţit cum mă prinde în braţe.

Atunci am încetat să mai lupt împotriva moleşelii şi am acceptat întunericul. Nu mai eram singură. Simon venise să ducă această bătălie în locul meu.

¤

capitolul 8

Aşa că, în acea zi, n-am intrat la Worstwhistle. Simon era acolo pentru a împiedica acest lucru. Mary-Jane plecase în fugă de acasă, în timp ce eu mă zbăteam în galeria menestrelilor. S-a dus la *Kelly Grange* şi a povestit ceea ce s-a întîmplat. Îl auzise pe doctor spunînd că o să mă ia de acolo şi ştia destule pentru a ghici unde vroia să mă ducă.

Simon s-a îndreptat direct spre Worstwhistle şi, deşi nu fusesem capabilă să văd cum se luptase pentru libertatea mea, ştiam că o făcuse.

L-a înfruntat pe doctorul Deverel Smith şi l-a acuzat pe loc de uciderea lui Gabriel. L-a ameninţat pe director cu pierderea slujbei, dacă îndrăznea să mă interneze doar bazîndu-se pe cuvîntul doctorului Smith. Îmi puteam imagina tăria cu care luptase pentru libertatea mea şi pentru viaţa copilului meu.

Evident, a cîştigat. Simon trebuia întotdeauna să cîştige. Era invincibil cînd era hotărît să obţină ceea ce dorea. Am învăţat în timp acest lucru şi nici nu aş fi dorit să fie altfel.

M-am întrebat deseori ce a gîndit doctorul Smith stînd acolo şi văzînd cum planul lui bine pus la punct a fost zădărnicit în ultima clipă. Deoarece, odată ce aş fi fost acceptată la Worstwhistle ca pacientă - pentru care el certifica a fi dezechilibrată mintal - nu

ar fi fost simplu de dovedit că nu suferisem de nebunie, nici măcar temporară.

Dar a apărut Simon. M-a dus la *Kelly Grange*, unde mă aştepta Hagar şi am rămas acolo pînă s-a născut copilul. A fost o naştere prematură - ceea ce nici măcar nu era de mirare - dar fiul lui Gabriel a recuperat repede, devenind un băieţel viguros. Îl iubeam la nebunie - Hagar şi cu mine. Cred că şi Simon, dar el era hotărît să facă din băiat un adevărat bărbat şi rareori îşi exterioriza latura sensibilă a sentimentelor sale. Nu mă deranja, deoarece doream ca Gabriel să fie genul de băiat care să aprecieze faptul că era tratat ca un bărbat şi nu ca un copil. Doream ca fiul meu să fie un om cu tărie de caracter.

Dar s-au întîmplat şi alte evenimente înainte de naşterea lui Gabriel.

Deseori mă gîndesc la Deverel Smith, la încrederea lui în el însuşi şi sînt sigură că se considera un fel de zeu, mai puternic decît orice alt bărbat, mai inteligent şi mai viclean. Credea că nu putea fi învins. Purta o ranchiună vieţii şi era hotărît să-şi ofere satisfacţia victoriei. Se credea a fi fiul lui Sir Matthew şi era decis ca nimeni să nu-i stea în calea moştenirii. Probabil raţiona că, deşi Gabriel era fiul legitim, el era însă fiul mai mare; aşa că l-a înlăturat pe Gabriel.

N-am aflat niciodată exact cum s-a întîmplat; va rămîne un mister dacă Gabriel a fost ademenit în balcon sau s-a dus acolo de bună voie şi a fost luat prin surprindere. Dar este cert că doctorul l-a ucis pe Gabriel pentru a lăsa cale liberă lui Luke, iar cînd

Luke s-ar fi căsătorit cu Damaris, el, Deverel Smith, ar fi venit să locuiască la *Revels*. În felul lui subtil, sinistru, ar fi devenit stăpîn la *Revels*, pentru că sigur ar fi descoperit slăbiciunile celorlalți şi ar fi folosit un şantaj subtil pentru a-i domina.

Asta era fericirea lui - să domine. Mult mai tîrziu, Ruth mi-a spus că doctorul aflase despre o relație în care ea se implicase. După moartea soțului ei, ea avusese o legătură de dragoste care ar fi iscat un scandal imens, dacă ar fi devenit de notorietate publică. El nu i-a spus niciodată: "Dacă nu mă ajuți, am să divulg acest secret". Dar a insinuat că era la curent cu acest fapt şi, în schimbul tăcerii lui, aştepta sprijin şi manifestări de prietenie din partea ei. În mod subtil, o forțase să fie de partea lui, iar ea pusese permanent în scenă o primire călduroasă a doctorului la *Revels*, lăudîndu-i calitățile ori de cîte ori avea ocazia.

Poate că Deverel Smith îl avea la mînă în vreun fel chiar şi pe Sir Matthew. În orice caz, nu-şi făcea nici un fel de probleme privitor la sprijinul lui Sir Matthew şi al lui Ruth legat de căsătoria dintre Luke şi Damaris.

M-am întrebat deseori ce s-ar fi întîmplat în acel cămin dacă n-ar fi fost Simon. Eu aş fi fost îndepărtată din cale şi nici acum nu-mi pot imagina care mi-ar fi fost viitorul. Dar mi-l imaginam pe Deverel Smith stăpîn la *Revels*... dominîndu-i blînd, dar cu răutate, pe toți.

Dar nu a fost să fie aşa. Şi cum putea îndura năruirea întregului său plan... datorită unui singur bărbat?

Cît trebuie să-l fi urît pe Simon! Dar Simon putea răspunde urii cu ură. El n-ar fi avut milă şi Deverel Smith o ştia. Cînd Simon l-a înfruntat la porţile azilului Worstwhistle, probabil că a realizat că, în fine, înfrunta un adversar mai puternic.

Aşa că a murit la fel cum a şi trăit - dramatic. În timpul ce s-a scurs de cînd Simon a cerut o trăsură pentru a mă duce la *Kelly Grange* şi pînă ce aceasta i-a fost adusă şi totul era gata pentru a pleca spre *Kelly Grange*, Deverel Smith era deja demult plecat înapoi, la *Revels*.

A intrat în casă, îndreptîndu-se direct spre turnul din aripa de est, spre acel balcon ce era singurul din care nu căzuse nici un membru al familiei Rockwell. S-a aruncat cu un ultim gest de sfidare, ca şi cum, făcînd asta, dovedea lumii întregi ceea ce dintotdeauna dorise să-şi dovedească lui însuşi: că făcea parte din familie, iar *Kirkland Revels* însemna pentru el ceea ce însemna pentru oricare alt membru al familiei ce se născuse şi trăise acolo.

¤

Ar mai fi foarte puţine de spus.

Doamna Smith, a cărei sănătate s-a îmbunătăţit după moartea soţului ei, a plecat împreună cu Damaris. Am aflat mai tîrziu că Damaris a făcut o căsătorie strălucită la Londra.

Luke a plecat la Oxford, unde a făcut multe datorii şi a intrat în nişte încurcături cu o femeie. Asta făcea parte din etapa de maturizare, cum spunea Sir Matthew, care trecuse şi el prin aşa ceva.

Şi Ruth s-a schimbat. A devenit mai prietenoasă faţă de mine şi, chiar dacă n-aveam să fim niciodată prietene bune, era plină de remuşcări că-i făcuse jocul doctorului, chiar dacă nu cunoscuse adevăratele lui motive.

Sarah a rămas - ca întotdeauna - buna mea prietenă. Bucuroasă, m-a anunţat că şi-a terminat tapiseria. Eram şi eu prezentă în desen, alături de Gabriel şi de Friday, dar în propria mea cameră de la *Kirkland Revels*, nu în celulă. Dorise să mă avertizeze, ştiind că eram în pericol iminent, fără însă să realizeze că doctorul şi călugărul erau una şi aceeaşi persoană, iar asta a nedumerit-o complet. Ce fericită era acum, că trecuse primejdia! Era la fel de nerăbdătoare să se nască copilul, ca şi mine.

A fost o zi minunată cînd s-a născut Gabriel şi s-a ştiut că aveam să-mi revin după efort, care a fost chinuitor după aceste luni de grele încercări. Îmi amintesc cum stăteam întinsă, ţinînd copilul în braţe, cu acea minunată senzaţie de moleşeală ce bănuiesc a fi cea mai de invidiat senzaţie pe care o poate simţi o femeie. A venit multă lume să mă vadă; şi apoi, deodată, a apărut Simon.

Îmi spusese deja că începuse să-l suspecteze pe doctor. Şi tot el, după moartea lui Deverel Smith, a descoperit calea dinspre ruine, ce ducea în încăperea ascunsă. Fusesem foarte aproape de a o descoperi, împreună cu Mary-Jane, în acea dimineaţă de Crăciun. Dacă am fi dat la o parte pietrele în care dăduse cu piciorul Mary-Jane, am fi descoperit treptele ce duceau spre încăperea unde găsise sutana. Am aflat că pasajul ce lega *Kirkland*

Revels de mănăstire fusese construit odată cu casa. Ţinînd cont de stările de urgenţă ce se puteau ivi aşa de uşor, construirea unei ascunzători în apropierea casei era o idee excelentă.

De-abia după cîţiva ani, explorînd tunelele, am descoperit o nişă ascunsă de o grămadă de pietre şi, îndepărtîndu-le, am găsit mormîntul lui Friday. Am bănuit atunci că Deverel Smith îl otrăvise şi-l îngropase în acel loc. Nu mai era decît scheletul.

Simon ajunsese la concluzia că scopul doctorului era să provoace naşterea unui copil mort, astfel încît moştenirea să-i revină lui Luke, care să se însoare cu Damaris.

- Din acest motiv mi-am îndreptat atenţia spre Damaris, mi-a explicat el. Ştiam că nu era atît de interesată de Luke pe cît pretindea a fi şi doream să văd reacţia tatălui ei dacă altcineva ar fi început să-i facă curte.

- Pare a fi un motiv la fel de bun ca şi celălalt.

- Care celălalt?

- Acela că ea este una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le-am văzut vreodată.

A zîmbit auzind vorbele mele ce au părut să-i facă plăcere. Iar acum, cunoscîndu-l bine, îmi dau seama că gelozia mea îl încînta mai mult decît farmecul lui Damaris.

Iar în timp ce-mi privea fiul, i-am observat pe faţă regretul şi l-am întrebat:

- Ce s-a întîmplat, Simon?

- E un băieţel grozav, dar un lucru nu e în regulă cu el.

- Ce anume, Simon?

- Ar fi trebuit să fie al meu.

Era o cerere în căsătorie şi, din acest motiv, stînd întinsă în pat, cu copilul în braţe, am trăit cea mai fericită clipă din toată viaţa mea de pînă atunci.

„Am făcut planuri toată primăvara şi toată vara. Dat fiind că fiul meu, Gabriel, avea să fie, într-o zi, stăpîn la *Kirkland Revels*, trebuia să fie crescut atît la *Revels,* cît şi la *Kelly Grange*, ceea ce însemna o oarecare unire a celor două domenii.

Unchiul Dick a venit acasă şi era minunat să ne bucurăm de strînsa relaţie de rudenie dintre noi. Dar, de Crăciunul următor, cînd m-am măritat cu Simon, în timp ce tatăl meu mă conducea spre altar, m-am gîndit că era sfîrşitul începutului noilor relaţii dintre noi. M-am întrebat apoi ce avea să ne aducă viitorul - mie şi lui Simon - şi dacă aveam să reuşim să trecem peste furtunile ce, în mod sigur, aveau să apară între două personalităţi ca ale noastre. Poate viaţa n-avea să fie mereu calmă între noi. Eram amîndoi încăpăţînaţi şi nici unul nu eram învăţaţi să cedăm.

Dar m-am înviorat cînd am ieşit din biserică, în lumina strălucitoare a soarelui de Crăciun. Ştiam că nu avea de ce să-mi fie frică pentru că ne iubeam, iar dragostea e cea care spulberă orice teamă.

¤ ¤ ¤